

Bỉ Ngạn Lâm Uyên

Contents

Bỉ Ngạn Lâm Uyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	64
28. Chương 28	67
29. Chương 29	69
30. Chương 30	72
31. Chương 31	75
32. Chương 32	77
33. Chương 33	79
34. Chương 34	81
35. Chương 35	84
36. Chương 36	86
37. Chương 37	89
38. Chương 38	91
39. Chương 39	93
40. Chương 40	96
41. Chương 41	99

42. Chương 42	101
43. Chương 43	104
44. Chương 44	106
45. Chương 45	110
46. Chương 46	112
47. Chương 47	114
48. Chương 48	117
49. Chương 49	121
50. Chương 50: Vì Thanh	122
51. Chương 51: Phiên Ngoại	124

Bỉ Ngạn Lâm Uyên

Giới thiệu

Editor: KanZe. Beta: Lala Monica. Thể loại: xuyên không, cổ trang, phụ tử niên hạ, nhất công nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-lam-uyen>

1. Chương 1

Lúc Thiển Uyên tỉnh lại, đập vào mắt là ba cái đầu nhẵn bóng, trên đỉnh đầu còn có ba chấm, hắn đoán mình đã xuyên không. Mắt một lúc khá lâu mới hiểu tình huống hiện tại, Thiển Uyên đối với lần xuyên không này vô cùng hài lòng.

Thứ nhất, các hòa thượng nói chính là tiếng Trung, hoàn hảo hoàn hảo.

Thứ hai, hắn không có bị biến thành phụ nữ, vạn phần may mắn.

Thứ ba, hắn không có nhìn thấy một phụ nữ nào hết, cảm tạ trời đất.

Duy có chút bất mãn, chính là hắn vẫn còn là một em bé đang quần tả, ngay cả xoay người cũng không thể, nhưng được cái thời gian lại có thêm nhiều, từ từ lớn lên cũng hay.

Sau đó hắn an tâm nhắm mắt lại, trong lúc mơ màng nghe thấy lão hòa thượng nói “Thôi, tùy duyên đi! A di đà phật!” Thiển Uyên thầm nghĩ, đúng là như vậy, tùy duyên là được rồi, liền chìm vào mộng đẹp.

Thiển Uyên an tâm sống đến tuổi mười hai, vẫn ở tại nơi này, trong một ngôi chùa vô danh ở một ngọn núi vô danh, sống cùng với sư phụ và hai vị sư huynh, trải qua cuộc sống tăng lữ với những quy luật nhàm chán. Gà gáy rồi giường, tới giờ thì tụng kinh, nấu nước chè củi, ăn trưa xong nghỉ ngơi một chút, buổi chiều nghe sư phụ giảng kinh, bữa tối ngồi thiền, sau đó đi ngủ.

Lại một ngày nữa trôi qua, Thiển Uyên ở trong thiền phòng của mình ngồi thiền gõ mõ, cảm thấy hết thấy rất hoàn mỹ, kiếp trước hắn từng ao ước cuộc sống như vậy, đáng tiếc không thể làm được, hiện giờ rất mãn

nguyên.

Đang ngồi đột nhiên có người gõ cửa, không cần hỏi cũng biết là nhị sư huynh Tùy Tính, nhị sư hính lớn hơn hẳn bốn tuổi, luôn xử sự lỗ mãng, tính cách hào phóng, bình thường hai người quan hệ cũng tốt.

“Thiền Uyên, huynh tiến vào nhá!” Tùy Tính đề thấp giọng, nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào. Thiền Uyên buông mồm, cười nhìn hắn “Có chuyện gì?” Chĩa chĩa vào cái bát trong tay hắn.

“Mì trường thọ, mau tới ăn!” Thanh âm của Tùy Tính lộ ra hưng phấn đặc ý “Hôm nay không phải sinh thần của đệ sao?”

“Nhị sư huynh, người trong Phật môn, làm gì có cái gọi là sinh thần, sư phụ biết lại mắng đấy!” Thiền Uyên tuy ngoài miệng nói vậy nhưng lại vui vẻ nhận cái bát.

“Đệ không tính! Đệ chưa có thụ giới mà!”

Thiền Uyên cười cười “Nhị sư huynh cùng ăn đi!”

Tùy Tính nhìn đến đầu tóc dài dày đặc như là thác nước của Thiền Uyên, thở dài “Đệ nói xem, sư phụ vì sao không chịu cho đệ quy y chứ? Toàn nói cái gì ‘mọi việc tùy duyên!’”

Thiền Uyên ngẩng đầu nói “Nhị sư huynh, chuyện này không nên bàn nữa. Phật độ người hữu duyên, sư phụ tự có quyết định.” Tùy Tính gật gật đầu không nói gì thêm nữa.

Năm đó ở trong núi phát hiện được Thiền Uyên, là gã cùng đại sư huynh Tùy Tâm, một em bé nhỏ nhỏ nằm trong rừng rậm, nếu mặc kệ nhất định sẽ bị dã thú ăn mất, gã và đại sư huynh liền tự làm chủ đem hắn ôm về. Sư phụ sau khi nhìn thấy Thiền Uyên chỉ nói một câu “Tùy duyên.” đơn giản thu dưỡng hắn lại. Ngôi chùa nhỏ này tọa bên trong thâm sơn, trong phạm vi mấy chục dặm cũng không có người sống, đứa bé này lại xuất hiện tại vùng phụ cận này vốn đã rất kỳ lạ, hơn nữa Thiền Uyên không khóc cũng không nháo, mới đầu gã còn tưởng rằng đây là tiểu yêu quái! Sư phụ từ trên người Thiền Uyên phát hiện một tờ giấy rơi ra, có ghi “Tên Thiền Uyên, sinh vào ngày hai tháng hai giờ tỵ.” Nên gã kêu là “Thiền Uyên.”

Thiền Uyên tròn sáu tuổi, chiếu theo tiền lệ hẳn là hẳn phải quy y, nhưng sư phụ chính là không hề nhắc đến, hẳn nghĩ rằng sư phụ quên liền nhắc nhở, ai ngờ sư phụ lại nói “Tùy duyên.” Sau đó không hề đề cập đến chuyện này nữa. Sau này hắn lại hỏi qua vài lần, sư phụ lại vẫn nói “Mọi việc tùy duyên”, không để cho Thiền Uyên quy y, tóc của Thiền Uyên được quấn lại tinh tế vẫn tiếp tục dài ra, dày và rậm, nắm một bó to ở trong tay, trong chùa cũng không có lược, chải tóc hay linh tinh gì đó, Thiền Uyên luôn tùy tiện lấy một sợi vải bó cột tóc lại, một đầu tóc đen kia luôn rủ xuống uyển chuyển như một thác nước, ẩn hiện màu xanh biếc rực rỡ, ngay cả ánh mặt trời cũng không làm gã hoa mắt như vậy, lúc này Tùy Tính mơ hồ cảm thấy được sư phụ không thu Thiền Uyên là đúng, Phật Tổ cũng luyện tiếc đầu tóc xinh đẹp này!

Thiền Uyên ăn xong mì trường thọ, qua sinh thần mười hai tuổi, cảm thấy hẳn nên đi tìm sư phụ nói chuyện. Lúc đến bên ngoài thiền phòng của sư phụ quả nhiên đèn còn sáng. Thiền Uyên đẩy cửa tiến vào, sư phụ còn đang tụng kinh, cẩn thận lắng nghe là “Đại Bi Chú”, liền lặng lẽ xếp bằng ngồi xuống, hòa vào thanh âm của sư phụ cùng nhau tụng kinh. Tụng xong một đoạn kinh văn, sư phụ từ tốn mở mắt.

“Thiền Uyên, ngày mai con hãy xuống núi đi!” Thiền Uyên hơi sửng sốt một chút, không nghĩ sư phụ lại biết mục đích hắn tới đây, không đợi hắn mở miệng đã khước từ.

“Sư phụ, Thiền Uyên hiểu được đạo lý ‘Phật độ người hữu duyên’, nhưng mà Thiền Uyên không muốn rời khỏi đây.”

Sư phụ yên lặng nhìn hắn, Thiền Uyên thần nhiên nghênh đón ánh mắt của sư phụ.

“Thôi vậy, con muốn lưu lại thì lưu lại đi. Chính là vạn vật tạo hóa đều đã định sẵn số mệnh, mọi việc không nên cưỡng cầu.” Sư phụ nói xong khép lại hai mắt.

“Đồ nhi nhớ kỹ, cảm tạ sư phụ dạy bảo.” Thiền Uyên chắp hai tay trước ngực, khom người hành lễ, đứng dậy lui ra ngoài.

Thiền Uyên ngẩng đầu, nhìn trăng non trên trời, nhớ tới những chuyện kiếp trước, cảm thấy được chính mình cưỡng cầu. Nếu Phật Tổ thật cảm thấy hắn không có Phật duyên, hà tất không muốn hắn nhập Phật

môn?! Kiếp trước cũng tốt, kiếp này cũng được, xem ra hần còn chưa thông suốt! Bỏ lại vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai*? Đều là hần suy nghĩ không đâu. Thôi, ngay tại núi này xuống tóc tu hành đi, cũng không quản hình thức, khi nào thì thật sự thông suốt, khi nào Phật Tổ sẽ độ hần. Chỉ cần trong lòng có Phật, bất luận nơi nào cũng là cõi Niết Bàn, cứ như vậy qua cả đời đi!

* Vốn không có vương bận, sao còn phải chuốc lấy vương bận.

Sau khi Thiển Uyên hạ quyết tâm liền thấy thoải mái lên, trở về thiền phòng của mình, yên lòng đi vào giấc ngủ, chính là giống như sư phụ nói, mọi việc đều có số mệnh, cuộc sống hoàn mỹ của Thiển Uyên đến đêm nay là kết thúc.

Ngày hôm sau Thiển Uyên lên núi đón củi trở về, phát hiện trong chùa có rất nhiều người đến, y phục sang trọng ngựa mạnh mẽ khí thế, phô trương không ít, vội vàng gấp rút buông bỏ củi xuống chạy hướng miếu đường.

“Thiển Uyên, con về rồi.” Sư phụ gọi hần “Người nhà con đến tìm con.”

Thiển Uyên giật mình dừng lại, người nhà? Năm đó hần rõ ràng là bị phụ mẫu vứt bỏ, sao giờ có thể đến tìm hần? Hơn nữa là dạng gia đình phú quý như vậy.

Bạn đang ?

“Thuộc hạ Hạ Vũ tham kiến thiếu cung chủ!” Một bạch y nam tử trung niên đi lên trước, hướng Thiển Uyên hành lễ, Thiển Uyên hoảng sợ, nhanh kéo hần đứng lên, thầm nghĩ còn chưa biết có phải hay không là thiếu cung chủ của các người đây, đã hướng ta quỳ!

“Thiển Uyên, vì sư đã xác nhận qua, quả thật là người nhà của con. Nội dung trên tờ giấy năm đó bọn họ đều biết, cả quần áo người mặc bọn họ cũng nói đúng.” Sư phụ dường như nhìn thấu tâm tư của hần, không đợi hần mở miệng đã nói một câu như vậy. Thiển Uyên mặt nhăn mày nhú, cho dù là người nhà cũng không nên xưng hô như vậy, dù sao hần cũng không phải “Thiển Uyên” chính hiệu, trước hết nghe xem bọn họ muốn làm gì rồi nói sau.

“Thiếu cung chủ, năm đó cung chủ bị cừu gia đuổi giết, bản thân bị trọng thương, bắt buộc dĩ phải đem thiếu cung chủ vừa ra đời không bao lâu để lại trên đường, những năm gần đây cung chủ luôn luôn tìm kiếm hỏi thăm xung quanh tung tích của thiếu chủ! Cung chủ ngày đêm tưởng niệm thiếu cung chủ, hy vọng khi còn sống có thể tìm được ngài, tưởng niệm tích tụ ngày càng nhiều, thân mang bệnh nặng, chỉ sợ chỉ sợ thời gian không còn nhiều! Thuộc hạ thỉnh thiếu cung chủ ” Nói xong vành mắt đã ươn ướt, hướng Thiển Uyên thật mạnh quỳ xuống.

Thiển Uyên khó xử, nguyện vọng kiếp trước chính là gia nhập Phật môn rời xa trần thế, thật vất vả thực hiện, hiện tại lại phải nhập thế sao? Hơn nữa còn là thế giới cổ đại đây xa lạ. Một phụ thân không hề quen biết, còn không biết là nhân vật ra sao.

“Vị thí chủ này, không biết cung chủ của người là ai?” Thiển Uyên không thích vòng vo, nói thẳng ra nghi vấn trong lòng.

“Bẩm thiếu cung chủ, cung chủ chính là chủ nhân của võ lâm danh môn ‘Trường Nhạc Cung’, trên giang hồ được xưng tụng là ‘Thiệp Giang công tử’, tên Lâm Chi Diêu.” Thiển Uyên càng đau đầu hơn, gào thét võ lâm danh môn! Có khi nào tương lai còn bảo ta kế thừa gia nghiệp nhà y, thật sự không muốn, nhưng mà người ta sắp chết, tâm nguyện trước khi chết chính là muốn gặp lại nhi tử, không giúp y hoàn thành cũng không tốt, tốt xấu gì cũng chiếm thân xác con của y, làm sao bây giờ đây?

Hạ Vũ như nhìn ra do dự của hần, từng bước tiến lên ôm lấy chân Thiển Uyên mà khóc, Thiển Uyên còn nhỏ sức lực yếu đuối không ra, đầu đầy hắc tuyến, đang định mở miệng thì sư phụ lên tiếng.

“Thiển Uyên, phụ mẫu có ân với con, năm đó bỏ rơi con cũng là vì bất đắc dĩ, hiện tại phụ thân con bệnh tình nguy kịch, con nên đi gặp cha con thì tốt hơn. A di đà Phật, ngă Phật từ bi!”

Thiển Uyên biết, cuộc sống hoàn mỹ của mình từ nay về sau coi như tiêu tùng. Cảm tạ ơn dưỡng dục của sư phụ, cùng đại sư huynh và nhị sư huynh bái biệt, đeo một bao hành lý nho nhỏ, theo đội ngũ trùng trùng điệp điệp của Hạ Vũ rời đi. Ngồi ở trên ngựa của Hạ Vũ, Thiển Uyên quay đầu lại, trông thấy sư phụ về

mặt lo lắng, đại sư huynh vẽ mặt thương cảm, nhị sư huynh cúi đầu lau nước mắt, vành mắt của hắn cũng nóng theo. Ba người này đã sống với hắn vượt qua mười hai năm, sao lại không có cảm tình chứ!

“Chờ nhìn thấy lão nhân, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của y, vẫn là trở về nơi này thôi!” Thiển Uyên nghĩ như vậy, chỉ tiếc nguyện vọng này mãi mãi cũng không thực hiện được.

2. Chương 2

Trường Nhạc Cung đích thực là võ lâm danh môn, thanh danh tốt cũng là nổi danh, thanh danh xấu cũng là nổi danh, Thiển Uyên không nghĩ đến Trường Nhạc Cung chính là ác danh thiên hạ đệ nhất tà phái. “Thiếp Giang công tử” là cách gọi của người tà phái, chính phái xưng hô Lâm Chi Diêu “Thiếp Giang ma”! Thiển Uyên không thể tưởng tượng được Lâm Chi Diêu căn bản không hề bệnh, những lời này đều là Hạ Vũ lừa gạt hắn. Thiển Uyên càng không ngờ đến Lâm Chi Diêu không phải lão nhân, mà trên thực tế là hai mươi bảy tuổi nhưng lại nhìn như mỹ nhân mười bảy tuổi!

Nhìn thấy Lâm Chi Diêu mềm dẻo giống như không có xương sống nằm tựa vào trên giường không chút để ý ăn nọ do thị nữ uy, Thiển Uyên phẫn nộ. Đến thế giới này mười hai năm, hắn từ trước đến nay chưa từng tức giận! Hắn vứt bỏ cuộc sống an bình tốt đẹp, đi theo Hạ Vũ bốn ba một nhọc suốt hai tháng, bị Hạ Vũ lừa nói “Chỉ sợ cung chủ bệnh tình nguy kịch, khổ nhọc thiếu cung chủ gấp rút lên đường”, bị xe ngựa xóc nảy đến mông đều sưng lên, kết quả cái tên “thời gian không nhiều, ngày đêm tưởng niệm nhi tử” lại là cái dạng này!

Thiển Uyên nắm chặt nắm tay, quay đầu đối Hạ Vũ nói “Mang ta đến phòng của ta đi, ta mệt mỏi.” Hạ Vũ vẽ mặt thần nhiên, mang theo hắn đi.

Từ đầu tới cuối Lâm Chi Diêu cũng chưa nói một chữ với hắn, thậm chí cũng không liếc nhìn hắn một cái.

Thiển Uyên được an bài ở một độc viện tĩnh mịch xa nhất phía nam, ném xuống hành lý đối Hạ Vũ nói “Cung chủ của các người đã không có việc gì, ta ngày mai liền trở về. Nếu các người gạt ta đến là muốn ta kế thừa gia nghiệp của y, thì không cần suy nghĩ nữa, ta sẽ không nhận đâu. Chuyện lần này người gạt ta, ta sẽ không tính toán nữa, nhưng ta không muốn có lần thứ hai.”

Hạ Vũ ôm quyền vái chào “Thuộc hạ cũng là sợ thiếu cung chủ không chịu trở về, mới tự nghĩ ra hạ sách này, mạo phạm thiếu cung chủ, thỉnh thiếu cung chủ trách phạt! Còn chuyện quay trở về, thiếu cung chủ nên tự mình nói với cung chủ, thuộc hạ cáo lui!” Trên mặt hoàn toàn không có một chút áy náy. Thiển Uyên cười lạnh, thật đúng là một nhân vật! Không nói gì thêm, khoát tay cho hắn đi.

Thiển Uyên nửa đêm bị đánh thức, ngoài phòng truyền đến âm thanh lẳng lơ, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ (má ơi!!! Chuyện này cũng có thể nằm mơ a -_-!!!), cẩn thận lắng nghe, quả thật là ở ngoài phòng, mang hài đi ra ngoài nhìn, trong đình một đôi nam nữ đang làm việc tăng tịu kia, lập tức đỏ mặt, đang muốn xoay người, nàng kia phát hiện hắn, một bên thở hổn hển một bên lẳng lơ nói “Tiểu đệ đệ, a, muốn hay không, a a ưm, muốn hay không, đến cùng nhau chơi đùa?” Thiển Uyên cất bước trốn đi, thầm nghĩ không may rồi, tự nhiên gặp người khác “làm việc”, đành phải đi nơi khác thăm thú. Rời khỏi viện, bên tai vẫn vang vang âm thanh khiến người khác xấu hổ kia, cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn, hiện ra trước mắt da thịt bạch bạch hoa hoa! Cũng không biết từ lúc nào đã đến gian phòng này, diện tích rất rộng, giường lớn trong phòng, trai gái lẫn lộn, tái hiện xuân cung đồ! Thiển Uyên cho dù kiếp trước không phải không có kinh nghiệm về phương diện này, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi, xoay bước rời đi.

“Đứng lại!” Một thanh âm bỗng nhiên vang lên “Thấy lão tử người cũng không chào hỏi sao?”

Thiển Uyên ngây người, một nam nhân y phục không chỉnh tề ở góc xa nhất phòng, mặt đầy sắc xuân, trong lòng đang ôm một thân hình mềm mại, không phải Lâm Chi Diêu thì còn ai vào đây! Thiển Uyên lúng túng, nhìn thấy lão tử ở loại tình cảnh này phải chào hỏi như thế nào? Đồ vô sỉ!

“Cung chủ chậm rãi thưởng thức! Không quá rầy!” Thiển Uyên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chậm đã! Nhi tử của ta, vì phụ biết người ở nơi núi non hoang vu cùng hòa thượng lớn lên, hôm nay giúp người mở rộng tầm mắt!” Nói xong đem người trong lòng mạnh mẽ khêu chọc, người nọ một tiếng yêu kiều, Thiển Uyên kinh hãi: a a a, kia rõ ràng là một nam nhân! Giải cho người cái tên biến thái phơi bày điên cuồng, ra là đồng tính luyến ái!!! (tuy rằng kiếp trước ta cũng là đồng tính luyến ái) Không thể nhìn thêm nữa, giận dữ xoay người rời đi. Nhanh chóng trở về viện của mình, đôi nam nữ vừa rồi còn đang đã hợp, Thiển Uyên quát “Cút!” Hai người kia thần tình chẳng hiểu ra sao, Thiển Uyên tiến vào phòng hung hăng đóng cửa lại.

Thiển Uyên tuyệt đối không muốn nhìn thấy Lâm Chi Diệu, nhưng phải đi tìm Lâm Chi Diệu, thân thể của hắn chỉ mới mười hai tuổi làm sao có thể treo đeo lợi suất để quay về tự miếu. Vô phương, đành phải đi tìm y.

Rõ ràng là ban ngày vậy mà Lâm Chi Diệu y sam vẫn không chỉnh tề, chỉ mặc một cái trường bào màu trắng, chất liệu mỏng manh, gió thổi qua là có thể nhìn thấy bên trong cái gì cũng không có mặc, vẫn là cái bộ dạng dẻo dẹo không xương tựa vào trên giường, trong tay ôm một cậu nhóc thanh tú, bên cạnh là một cô nhóc kiều mỹ dùng miệng uy hoa qua cho y ăn, Lâm Chi Diệu ăn hoa quả, thuận tiện nắm cầm cô gái hôn lên. Thiển Uyên bực mình, không cảm xúc chờ hắn hôn xong, lạnh lùng nói “Tôi muốn đi về!”

Lâm Chi Diệu hơi híp mắt căn bản không để ý đến hắn.

Thiển Uyên tăng thêm vài phần âm lượng nói “Tôi muốn về vô danh tự!”

Lâm Chi Diệu hôn thiếu nữ, tay kia thì vân vê cái mông của cậu nhóc trong lòng.

Thiển Uyên không nói lời nào, cầm lấy chén rượu trên bàn, tạt thẳng vào người Lâm Chi Diệu. Lâm Chi Diệu vươn lưỡi liếm liếm rượu theo hai má chảy xuống, nhàn nhã nói “Thực không giống nhi tử ta, tính tình như vậy không tốt! Người muốn trở về, có thể a! Nơi này không ai ngăn cản người. Người đâu, lấy chút ngân lượng cho thiếu cung chủ của các người làm lộ phí đi đường.” Thiển Uyên cứng họng, đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu “Tôi không đi, nhưng tôi có điều kiện. Thứ nhất, không được ta cho phép ai cũng không được tiếp cận viện của ta, thứ hai, ta muốn học võ công.” Lâm Chi Diệu gật gật đầu “Không thành vấn đề. Ở Trường Nhạc Cung này võ công cao nhất chính là ta, từ ngày mai ta sẽ bắt đầu dạy cho người.” Thiển Uyên một giây cũng không muốn nán lại nơi này, lập tức bỏ đi.

Thiển Uyên nghĩ nếu tạm thời không thể đi được, tại Trường Nhạc Cung này phải lo giữ mình, nhiều ít cũng nên có chút bản lĩnh, học võ công, tương lai có đi cũng tốt. Từ nay về sau cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của Thiển Uyên có chút thay đổi: buổi sáng tham phạt ngồi thiền, buổi chiều luyện võ cường thân. Người hỏi vì sao không luyện võ trước buổi trưa? Đó là bởi vì cái tên Lâm Chi Diệu kia là người dâm loạn, buổi tối nào cũng đều quậy suốt đêm, thời gian ngủ của y chính là buổi sáng!

Thiển Uyên tụng kinh xong, tâm trạng cũng an tĩnh rất nhiều. Vốn không nên vì người không quan hệ mà tức giận, quản y Lâm Chi Diệu hay là cung chủ Trường Nhạc Cung, ta tự quản tốt chính mình là được rồi, phi lễ vật thị phi lễ vật thánh. Dùng xong cơm trưa, Lâm Chi Diệu đến, ném một quyển sách nhỏ cũ nát cho hắn, bỏ lại một câu “Trong vòng ba ngày học thuộc lòng.” Rồi bước đi.

Thiển Uyên chỉ tốn một ngày đã học thuộc lòng, không phải vì hắn là kỳ tài võ học, chính là vì hắn có chỉ số thông minh của kiếp trước cao. IQ của Thiển Uyên là 190, kiếp trước lúc học bài thực thoải mái, một quyển sách nhỏ nội công tâm pháp tuy rằng tối nghĩa nhưng thời gian một ngày cũng là đủ rồi. Thiển Uyên không muốn lãng phí thời gian, bởi vậy ngày hôm sau lúc Lâm Chi Diệu đến nói với y mình đã thuộc lòng. Lâm Chi Diệu có chút ngạc nhiên, lần đầu tiên nhìn thẳng Thiển Uyên, sau đó lấy ra một thanh kiếm, miệng vừa niệm tâm pháp vừa họa chiêu thức, một lần lại một lần luyện, sau đó ném thanh kiếm cho Thiển Uyên “Người hãy thử xem.”

Thiển Uyên đại quẫn, suy nghĩ phát triển tứ chi đơn giản, chính là chỉ hắn. Dựa vào trí nhớ loạn xạ múa vài cái, Lâm Chi Diệu quát dừng lại.

“Thân tùy tâm động, người lại nhìn một lần nữa.” Nói xong lại vừa niệm tâm pháp vừa họa chiêu. Lần này Thiển Uyên hiểu được chút chút. Tự mình cầm kiếm chậm rãi khoa tay múa chân, so với lần trước tốt hơn nhiều. Lâm Chi Diệu nhìn trong chốc lát, chỉ điểm vài chỗ, lúc rời đi lại ném một quyển sách nhỏ, Thiển Uyên vừa thấy, là bức tranh minh họa kiếm chiêu, trong lòng mừng tên Lâm Chi Diệu chết tiệt cố ý trên

cột hần, sớm biết có cái này, cũng không cần vất vả ghi nhớ chiêu thức như vậy!

3. Chương 3

Thiền Uyên cùng Lâm Chi Diêu có thể nói là sóng yên biển lặng, Thiền Uyên sống một mình ở tiểu viện phía nam của Trường Nhạc Cung chuyên tâm tham thiền luyện võ, Lâm Chi Diêu chính là mỗi ngày buổi chiều lại đến đây dạy võ, cứ như thế năm năm trôi qua, Thiền Uyên cũng đã luyện đến tầng thứ tư của “Lâm Thủy kiếm pháp”, sau lại học khinh công “Thiếp Thủy bước” cũng luyện được năm thành. Lâm Chi Diêu như trước hàng đêm sanh ca, nam nữ cơ thiếp bên người lúc nào cũng vờn quanh, trong lòng Thiền Uyên thâm nghĩ như vậy buông thả cũng không thấy y có già đi chút nào, thật sự là đồ yêu tinh!

“Yêu tinh” này là Thiền Uyên lên xưng hô đối với Lâm Chi Diêu, kỳ thật lần đầu tiên nhìn thấy y liền cảm thấy y giống yêu tinh. Một đại nam nhân, bộ dạng như hoa như ngọc, càng nhìn càng thấy quyến rũ, luôn một bộ dạng không xương, cả ngày đều buồn ngủ, mà ngay cả múa kiếm cũng giống như khiêu vũ, nhiều tuổi nhìn còn non nớt như vậy, không phải yêu tinh thì là cái gì chứ? Thiền Uyên không ngừng hoài nghi mình căn bản không phải con hần, bởi vì bộ dạng bọn họ tuyệt không giống nhau.

Đêm dài cô đẳng.

Thiền Uyên chép kinh xong, lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng người, trầm giọng nói “Ai?”

“Bẩm thiếu cung chủ, tuyết điều do Bắc Lương Vương tặng cho cung chủ dường như chạy đến nơi này của ngài, thuộc hạ đang tìm kiếm, quấy nhiễu thiếu cung chủ, thỉnh thiếu cung chủ thứ tội.”

“Tuyết điều?” Thiền Uyên đẩy cửa đi ra “Chạy vào trong viện của ta sao?”

“Vâng!” Thị vệ đầu lĩnh hướng Thiền Uyên hành lễ.

“Vậy các người tìm đi, làm nhanh một chút!” Thiền Uyên không muốn khó xử bọn họ, người hầu bắt quá linh mệnh hành sự.

Bọn thị vệ phân công nhau ở trong sân tìm kiếm, chợt một người hô to “Ở đây!” Chỉ thấy một cái bóng trắng rất nhanh từ trong bụi cây chạy ra định hướng bên này của Thiền Uyên trốn, Thiền Uyên đưa tay ra, ngón tay lướt ngang qua lông của nó để cho nó trốn thoát, bỗng nhiên nổi lên hứng thú, vận khinh công đuổi theo. Tốc độ con tuyết điều này cực nhanh, lông của tuyết điều dưới ánh trăng ánh lên tia sáng, Thiền Uyên đuổi theo nó tới tiểu viện, hướng phía bắc mà đi, đợi đến lúc Thiền Uyên phát hiện nơi này là tấm cung của Lâm Chi Diêu, đã muộn.

Đêm hôm nay Thiền Uyên phát hiện ra bí mật của Lâm Chi Diêu.

Nếu có thể, Thiền Uyên hy vọng mình không vì hứng thú nhất thời mà đuổi theo con tuyết điều kia, như vậy hần sẽ không vừa vận nhìn thấy Lâm Chi Diêu y sam tán loạn, sắc mặt ửng hồng, thông khổ khó nhin ở trên giường quần quai vận vẹo, đôi nam sủng nữ thiếp đang quỳ một bên rống giận “Cút! Đều cút cho ta! Không có đến một người có khả năng làm cho ta bắn ra! Cút!!!”

Thiền Uyên kiếp trước là đồng tính luyện ái, hơn nữa là đồng tính luyện ái chuyên nghiệp chỉ số thông minh cao (cái gì kêu chuyên nghiệp $a = =!$), hần đương nhiên biết trong đồng tính luyện ái hơn phân nửa là “Nghỉ công nghi chịu”, thế nhưng cũng có một phần nhỏ chỉ chuyên gia loại 1 hay loại 0*, Lâm Chi Diêu Lâm đại cung chủ bất hạnh chính là chuyên loại 0! Thiền Uyên thâm nghĩ, ngẫm lại mà xem người đường đường là cung chủ thiên hạ đệ nhất Trường Nhạc Cung, muốn tìm nam nhân đến thượng người thật đúng là không dễ gì, mà dù có sắc tâm cũng không ai có can đảm này! Lâm đại cung chủ mà nổi bão, đừng nói “tiểu đệ đệ”, đầu cũng không giữ được a! Đáng thương cho Lâm đại cung chủ, hàng đêm sanh ca cũng khó đạt được cao trào!

* Loại 1 = công, Loại 0 = thụ

Thiền Uyên sau khi biết bí mật này tâm tình đặc biệt tốt, ngày hôm sau lúc luyện công nhìn thấy Lâm Chi Diêu liền bất giác cười rộ lên. Lâm Chi Diêu bị hắn cười đến khó chịu, tiểu tử này như thế nào cũng không giống mười bảy tuổi, có điều năm đó khi nhìn thấy hắn cũng không giống mười hai tuổi. Nhìn y như vậy, giống như nhìn thấu hết thấy của y, cười đến cực cao lâm hạ*, vẻ mặt từ bi, quả nhiên là niệm nhiều kinh Phật, khiến người chán ghét!

* Chỉ kẻ bề trên, kiêu ngạo

“Buổi tối ta thiết yến khoản đãi Bắc Lương Vương, ngươi cũng nên đến.” Lâm Chi Diêu tựa vào cột trụ của hành lang xem Thiền Uyên luyện kiếm một lần, bỗng nhiên nói như vậy.

“Tôi không đi.” Thiền Uyên thu kiếm vào vỏ, “Tôi đã sớm nói qua chuyện của Trường Nhạc Cung không liên can tôi.”

“Ta tốt xấu gì cũng đã nuôi ngươi năm năm, dạy võ công cho ngươi, chỉ là một bữa cơm, cũng sẽ không ăn ngươi!”

“Được rồi, vì thấy ngươi là một tiểu linh hào* đáng thương, ta nhất định sẽ đi.” Thiền Uyên lau mồ hôi, nhìn Lâm Chi Diêu. Hắn hiện tại đã muốn cao gần bằng Lâm Chi Diêu, có thể nhìn thẳng y.

* Tiểu linh hào = số 0, loại 0 a = 3 = !!!

“ ‘Tiểu linh hào’? Có ý gì?” Lâm Chi Diêu hơi hơi nghiêng đầu hỏi, Thiền Uyên đại quân, sao lại đem suy nghĩ trong tâm nói thẳng ra như thế a!

Qua loa cho có lệ “Không có gì, buổi tối tôi nhất định sẽ đi!”

Lâm Chi Diêu gật gật đầu không truy hỏi nữa, như trước lười biếng cất bước, từ tốn rời đi.

Lâm Chi Diêu đương nhiên biết chính mình so với nữ nhân càng thích nam nhân hơn, nhưng đây cũng chẳng phải cái gì quan trọng, niên đại này nam phong thịnh hành, dưỡng nam sủng cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, nhưng vì sao nhìn thấy nam hài ở dưới thân y thờ dốc bắt đầu cương lên cao trào, y lại phần nộ như vậy? Các người dựa vào cái gì nhanh như vậy liền sáng khoái đến chết đi sống lại? Ta là gọi các người đến hầu hạ ta, ta còn chưa đạt khoái cảm, các người dựa vào cái gì sáng khoái như vậy? Các người hầu đều nói y là “Thiên phú dị bẩm” “Đêm ngủ mấy người”, kỳ thật y căn bản là ra không được, đạt không đến cao trào!

Lâm Chi Diêu càng biết chính mình đối với Thiền Uyên có dục vọng. Không biết từ khi nào thì bắt đầu, tư thế oai hùng của Thiền Uyên vũ động trường kiếm vào trong mắt y liền thay đổi, chân thon dài săn chắc, thắt lưng cường tráng mạnh mẽ dẻo dai, tiết y* bị mồ hôi thấm ướt khít sát vào lưng, còn có một đầu tóc ẩn hiện ánh sáng màu xanh biếc rực rỡ, môi mỏng nhạt màu, sống mắt thanh tĩnh trong suốt, mỗi khi thấy huyết mạch trong người y đều muốn trương lên. Lâm Chi Diêu ở ngoài mặt luôn làm như sóng dậy bất kinh, không biết rằng đối với y mỗi ngày cùng nhi tử thân sinh luyện công đều là một loại tra tấn. Huyết thống và gì gì đó, y căn bản không quan tâm, nhưng mà đối tượng là Thiền Uyên, Lâm đại cung chủ không biết vì sao không hạ thủ.

* Lốp áo trong cùng

Bắc Lương Vương là người mà Trường Nhạc Cung đặc tội không nổi. Tuy bình thường giang hồ và triều đình không can thiệp chuyện của nhau, nhưng chuyện làm ăn của Trường Nhạc Cung không thể không dựa vào triều đình chiếu cố. Theo như lời nói của Thiền Uyên, Trường Nhạc Cung chính là một đại tập đoàn giải trí cao cấp, tập hợp khách điểm, tửu điểm, cửa hàng, quán rượu, ca thính, kỹ viện, đồ trường và các loại chức năng khác nữa thành một thể, chỉ cần có ngân lượng, vào Trường Nhạc Cung, người chính là Ngọc Đế, chỉ còn ở lại Trường Nhạc Cung dù chỉ một ngày, sẽ không có người có khả năng động đến một cọng lông tơ của người, vì vậy Trường Nhạc Cung cũng là nơi lánh nạn của nhiều người trong giang hồ khi tránh né cừu gia. Một nơi như vậy cũng thiếu không được nhiều ít hoàng thân quốc thích, quan to quý nhân cải trang vi hành ghé thăm, cây to đón gió, chỗ dựa vững chắc muốn không kiên cố cũng không được, chỗ dựa vững chắc của Trường Nhạc Cung, chính là thúc phụ của đương kim Hoàng đế, tay nắm hai phần ba binh quyền, Bắc Lương Vương Tiêu Cảnh.

Lâm Chi Diêu gọi Thiển Uyên cùng đi, chính là vì không muốn ở một mình với Bắc Lương Vương, tuy rằng từ trước đến nay y sống buông thả, nhưng cũng không muốn ủy thân cho vị la sát Vương gia này. Tiêu Cảnh đã gần bốn mươi tuổi, hàng năm luyện võ, bởi vậy thân cường thể kiện, thoát nhìn trẻ hơn nhiều so với tuổi thật, đối Lâm Chi Diêu ham muốn đã lâu, đậu hủ cũng ăn không ít, nhưng luôn không thuận lợi. Lâm Chi Diêu nghĩ có người thứ ba ở đây, Tiêu Cảnh cũng không đến nỗi quá khoa trương, hưởng hồ Thiển Uyên sắp mãn mười tám tuổi, Trường Nhạc Cung sớm muộn gì cũng phải giao cho hắn, khiến hắn cùng vị chỗ dựa vững chắc này hảo hảo giao thiệp cũng là tất yếu.

Thiển Uyên bồi Bắc Lương Vương dùng bữa, từ chối không uống rượu, Lâm Chi Diêu cũng không miễn cưỡng hắn, biết hắn từ trước đến nay tuân thủ thanh quy giới luật của Phật gia, đành miễn cưỡng ứng phó Tiêu Cảnh. Lúc Tiêu Cảnh mới gặp Thiển Uyên có chút không thoải mái, nhưng thấy hắn cúi đầu ngồi ở ghế dưới không nói nhiều, chỉ tưởng rằng hắn là tiểu hài tử trì độn, không đem hắn để vào mắt, tiếp tục tiến hành dự định ban đầu, hăng hái khích lệ Lâm Chi Diêu uống rượu. Vương gia ban thường rượu không thể không uống, Lâm Chi Diêu uống đến chén thứ ba liền bắt đầu cảm thấy bất thường, ý thức được trong rượu có vấn đề, liền tiếp hướng Thiển Uyên ra hiệu, đáng tiếc Thiển Uyên một mực cúi đầu dùng bữa, Lâm Chi Diêu đành phải dùng sức ngắt đuôi mình.

“Vương gia, thảo dân thân thể có chút không khỏe, thứ không thể . . .” Lâm Chi Diêu muốn xin phép rời khỏi, lại bị Tiêu Cảnh cắt ngang.

“Nếu như đã như vậy ta đưa ngươi đi nghỉ ngơi, người đâu, dẫn đường!” Nói xong Tiêu Cảnh một phen ôm chầm lấy Lâm Chi Diêu, phân phó người hầu dẫn đường quay về tẩm cung của Lâm Chi Diêu. Thiển Uyên lúc này mới ngẩng đầu, trông thấy Lâm Chi Diêu vẻ mặt kiều mỹ, yếu ớt tựa vào trong ngực Tiêu Cảnh, tùy ý hắn ôm.

“Yêu tinh dâm đảng!” Thiển Uyên cảm thấy khinh thường.

Thiển Uyên cũng không biết mình sinh khí cái gì, chỉ cảm thấy ngọn lửa vô danh vọt dâng lên, cũng không lên tiếng, đứng dậy phất tay áo bước đi, nổi giận đùng đùng đi ra nhà thủy tạ, gần rời khỏi cửa viện thì rốt cục nhận không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa đúng bắt gặp ánh mắt của Lâm Chi Diêu, cách nửa hồ nước, rất xa, vậy mà hết sức ưu thương tuyệt vọng! Thiển Uyên bỗng nhiên chột dạ, tránh đi ánh mắt của y, tựa như giận dữ thật mạnh bài khai bước chân.

Cúi đầu nhanh chóng rời khỏi, căn bản không chú ý phía trước có người, lập tức va phải, ngẩng đầu nhìn, là Hạ Vũ, lười cùng hắn nói lời vô nghĩa, đang muốn rời đi lại bị Hạ Vũ giữ chặt.

“Làm gì?”

“Không thể tưởng tượng được thiếu cung chủ là loại người bạc tình vô nghĩa như vậy!”

“Ngươi muốn nói cái gì?”

“Mất thấy cung chủ bị người khác vũ nhục, vậy mà chẳng quan tâm.”

“Chính y nguyện ý, ta cũng không muốn quấy nhiễu chuyện tốt của y!” Nhớ đến buổi tối đầu tiên ở Trường Nhạc Cung gặp được y tằm hoan tác nhạc, thế nhưng còn bị y gọi ở lại tham quan, hắn cũng không muốn tham quan!

“Cung chủ bị Bắc Lương Vương hạ được, thiếu cung chủ chẳng lẽ không nhìn ra sao?”

“. Ngươi nói cái gì?” Thiển Uyên giật mình, khó trách vừa rồi cảm thấy được ánh mắt của y khác lạ! “Đề tiện! Dám hạ được!” Thiển Uyên cất bước chạy về, không để ý Hạ Vũ ở phía sau lưng hô “Thiếu cung chủ! Không được lỗ mãng! Thiếu cung chủ!”

4. Chương 4

Thiểm Uyên vừa chạy đầu óc vừa không ngừng nghĩ kế, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, có chủ ý, hướng về không trung thổi một tiếng huýt vang, một thân ảnh tuyết trắng không biết từ nơi nào chạy ra nhảy vào trong lòng hắn, ra là con tuyết điêu hôm trước khiến hắn phát hiện bí mật của Lâm Chi Diêu.

“Tuyết Nhi, bên kia!” Thiểm Uyên chĩa chĩa vào tẩm cung của Lâm Chi Diêu. Tuyết điêu này hắn phải tốn rất nhiều khí lực mới bắt được, tiểu đông tây nhưng thật thông minh, đợi đến trước lúc hắn sắp phát hỏa thì đổi hắn làm nũng, thừa nhận hắn làm chủ nhân.

Tuyết Nhi có tính tương đối thông hiểu con người, hướng về phía Thiểm Uyên nũng nịu tựa như vui mừng kêu lên một tiếng, hướng tẩm cung của Lâm Chi Diêu chạy đi.

Thiểm Uyên đuổi theo Tuyết Nhi hô to “Tuyết Nhi, đừng chạy!” Liền như vậy giả ngu lằng xằng xông vào!

Trong phòng sắc dục tràn ngập.

Lâm Chi Diêu ý thức hoàn toàn thanh tỉnh, chính là thân thể không nghe theo mình, đã bị cởi ra đến chỉ còn tiết y, hình ảnh của Tiêu Cảnh lại càng không chịu nổi, hoa phục bán khai, một tay nâng cầm Lâm Chi Diêu, một tay tham tiến vào trong y phục của y, bị nhĩ tử gốc của Lâm Chi Diêu quấy rầy chuyện tốt, nộ hỏa trùng thiên, đã đến bờ phát hỏa.

Thiểm Uyên trầm nghĩ: hoàn hảo hoàn hảo, “trinh tiết” của Lâm đại cung chủ vẫn còn.

“Phụ thân! Phụ thân làm sao vậy?!” Thiểm Uyên kinh hô một tiếng nhào đầu về phía trước chạy lại, không dấu vết từ trong ngực của Tiêu Cảnh đoạt lấy Lâm Chi Diêu, “Phụ thân chỗ nào không thoải mái sao?!! Người đâu! Mau truyền đại phụ đến! Mau! Hạ bá bá! Hạ bá bá! Phụ thân bất tỉnh rồi! Người mau tới a! Phụ thân tỉnh tỉnh a! Phụ thân!!!” Thiểm Uyên ôm Lâm Chi Diêu oa oa khóc lớn, Hạ Vũ đứng lúc tiến vào, bọn hạ nhân cũng đều tiếng vào.

“Vương gia, chuyện ngày rồi cực là?” Công lực diễn trò của Hạ Vũ, Thiểm Uyên sớm lĩnh giáo qua, nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Tiêu Cảnh, bất giác cười thầm, bất quá chính mình đêm nay cũng chịu thiệt thòi không ít, lúc đầu thì gọi Lâm Chi Diêu là “phụ thân”, sau gọi Hạ Vũ là “Hạ bá bá”, hoàn toàn là nhận giặc làm cha!

“Không có gì, Lâm cung chủ chịu không nổi rượu, bản vương đưa y quay về nghỉ ngơi, đúng lúc thiếu cung chủ chạy vào.” Tiêu Cảnh xem tình hình này cũng biết đêm nay không thể đắc thủ được, trong lòng nộ khí trùng thiên, nhưng ngoài mặt không thể không áp chế xuống.

“Thiếu cung chủ trẻ người non dạ, xúc phạm Vương gia, thỉnh Vương gia đừng trách cứ. Thiếu cung chủ, còn không mau nhận lỗi với Vương gia!”

Thiểm Uyên tỏ ra vẻ mặt tiếp thu, lau lau nước mắt, nhận lỗi với Vương gia, tay vẫn ôm chặt Lâm Chi Diêu không chịu buông.

Hạ Vũ khôn khéo cùng cẩn thận tiễn Tiêu Cảnh rời đi, quay đầu lại ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Thiểm Uyên một cái, Thiểm Uyên không rõ vì sao lại cảm thấy phi thường không thoải mái. Hạ Vũ, người này sinh ra một bộ dáng trung hậu nhưng kì thực gian trá vô cùng, thật đáng ghét!

Thiểm Uyên cảm thấy thân thể trong lòng nhiệt độ cao không bình thường, uy y uống chút nước lạnh, Lâm Chi Diêu tỉnh táo lại, cố gắng mở mắt ra, thấy rõ người trước mắt là Thiểm Uyên, đối hắn cười cười. Thiểm Uyên không khỏi cảm khái: thật sự là người điềm tĩnh, vậy còn cười được!

“Người đâu, truyền thị tẩm!” Thiểm Uyên xem bộ dạng của y, là đã động tình.

“Không cần! Kêu bọn chúng đều lui xuống đi!” Lâm Chi Diêu khi nói chuyện hơi thở nồng nặc, thổi tới trên mặt Thiểm Uyên thật ngứa.

“Vì sao? Người không phải trúng xuân dược?”

“Không phải xuân dược bình thường” Lâm Chi Diêu chỉ nói một nửa, Thiểm Uyên lập tức hiểu được.

“Thỏ bảo bảo thủy?!” Kiếp trước có xem qua trong tiểu thuyết đam mỹ thường có cái này, không nghĩ là thật nha!

“ ” Lâm Chi Diêu không đáp, chính là nghiêng mặt đi, khép hờ mí mắt, Thiển Uyên thật kinh ngạc phát hiện, Lâm đại cung chủ luôn luôn không biết thẹn là gì thể mà hiện tại lại thẹn thùng! “Thật đáng yêu!” Ý niệm này chợt lóe qua trong đầu Thiển Uyên, trái tim bỗng nhiên nhảy lên thành thịch.

“Đã như vậy tôi giúp ngài vận công, đem được bức ra?” Thiển Uyên nhận thấy được chính mình không bình thường, nhanh chóng dời đi lực chú ý.

“Được, người đỡ ta đứng lên trước đi.”

Lâm Chi Diêu ngồi xếp bằng đưa lưng về phía Thiển Uyên, Thiển Uyên ở phía sau y cũng ngồi xuống, giúp y vận công.

“Lâm Tâm Quyết” nội công tâm pháp của Trường Nhạc Cung cũng không tính là lợi hại, nhưng hay ở chỗ linh hoạt kỳ diệu, ở phương diện bức độc luôn luôn hiệu quả cực kỳ, nhưng lúc này lại không thuận lợi, đã qua hai giờ vẫn chưa thấy hiệu quả, Thiển Uyên ngồi phía sau Lâm Chi Diêu, nhìn không tới mặt y. Giờ phút này hai gò má của Lâm Chi Diêu đã ửng hồng không bình thường, cau mày, thần sắc thống khổ.

“Phốc! —” Lâm Chi Diêu phun ra một búng máu, thân thể yếu ớt ngã vào trong lòng Thiển Uyên.

“Ngài làm sao vậy?!” Thiển Uyên kinh hãi.

“Không được, bức không ra ” Lâm Chi Diêu mặc dù thổ huyết, nhưng không có chịu nội thương, chính là vừa rồi vận công, được tính phát tán càng lợi hại hơn, trong mắt tình sắc mê ly, máu tươi theo khóe miệng trượt xuống, càng làm tôn thêm đôi môi đỏ thắm ửng lên sắc quang sáng bóng, từ lỗ tai đến cổ đều nổi lên anh sắc phấn nộn, Thiển Uyên trong lòng hô to không ổn, gần như nghĩ đến ném y lại đào tẩu!

“ Người giúp ta lấy cái hộp để trong tủ đầu giường đến đây!” Lâm Chi Diêu cố gắng giữ tinh thần tỉnh táo, gượng thân thể từ trong lòng Thiển Uyên ngồi dậy, lòng ngực ảm áp nở nang của Thiển Uyên lúc này đối với y mà nói thật rất hấp dẫn. Thiển Uyên nghe vậy đem Lâm Chi Diêu để trên giường, mở ra tủ đầu giường, bên trong quả thực có một hộp tử đàn tinh xảo, không biết đựng cái gì, đem nó lấy ra giao cho Lâm Chi Diêu.

“ Người ra ngoài đi!” Lâm Chi Diêu tiếp nhận cái hộp, cũng không mở ra, phân phó Thiển Uyên đi ra ngoài.

“Bộ dạng ngài như vậy tôi làm sao có thể đi ra ngoài? Đây là cái gì? Giải được? Có giải được sao ngài không nói sớm!” Thiển Uyên đoạt lấy cái hộp mở ra nhìn, nhất thời há hốc mồm.

Các loại ngọc chế nam khí với kiểu dáng và kích cỡ khác nhau xếp đặt trong đó, có vài hộp thuốc cao không biết tên. Thiển Uyên mặt đỏ không thôi, hối hận chính mình nhanh tay! Lâm đại cung chủ hàng đêm tâm hoan thì trong tủ đầu giường có thể có cái gì tốt lành chứ?! Từ từ, hay là y muốn dùng cái này thủ dâm?! Nhất định là như vậy, cho nên mới bảo ta đi ra ngoài, là sợ mình trông thấy chịu không nổi sao?

“Ngài còn giả bộ làm cái dạng thuần khiết gì nữa! Ngày đầu tiên tôi đến nơi này ngài không phải bảo ta hảo hảo tham quan sao? Lúc này còn làm ra vẻ gì nữa! Bộ dạng của ngài bây giờ còn nghĩ ra bốn sự ‘tự công tự thụ?’” Thiển Uyên biết mình đang nổi nóng vô cớ, nhưng lại không khống chế được, “Lại đây nằm đi! Tiểu gia ta hôm nay suy cho cùng làm người tốt vậy! Lại đây đi!”

Lâm Chi Diêu đã là thể suy sức yếu, thần trí không thanh tỉnh lắm, lại vẫn là bị hết hồn, nhưng ngay sau đó Thiển Uyên một tay bắt lấy mắt cá chân của y, cảm giác da thịt chạm nhau làm cho y rên rỉ “mm” một tiếng, lại chống đỡ không nổi được tính, hai tay cấp thiết đặt lên ngực nam nhân vuốt ve lung tung, miệng mơ hồ không rõ phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Thiển Uyên da đầu run lên, hoàn toàn không thể lý giải chính mình vì sao phải chủ động vợ vào chuyện phiền phức này, phỏng chừng là điên rồi! Từ trong cái hộp lấy ra một ngọc thể màu mật ong bằng sáp loại nhỏ, suy nghĩ một chút, lại mở ra cái hộp thuốc cao, chấm lấy một ít, bôi lên trên ngọc thể.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên Lâm Chi Diêu lỏa thể, nhưng cảnh sắc trước mắt vẫn rất kích thích, Thiển Uyên cố gắng trấn định, trong lòng nhớ kỹ “A di đà phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc.”, một tay

cầm ngọc một tay tách ra chân thon dài trắng nõn của Lâm Chi Diêu.

“Vào không được?!” Thiển Uyên trên trán chảy mồ hôi, buồn bực nhìn chằm chằm nơi riêng tư của Lâm Chi Diêu, “Nhỏ như vậy một cái còn vào không được! Người sao lại yếu như vậy!” Vừa rồi cố gắng nửa ngày, ngọc thể kia kích thước chỉ có hai ngón tay mà còn không vào được, Lâm Chi Diêu trong miệng rên rỉ “ư ư”, túm lấy tấm trải giường không ngừng vịn vịn thân thể, thấy thể cơ tức của Thiển Uyên càng mạnh!

“Được rồi! Ta nói nha, người tốt đã giúp phải giúp tới cùng! Người xuất gia không được nói dối!” Oán hận chằm lấy thuốc mỡ màu trắng kia ra ngón tay, từ từ nhắm hai mắt thăm dò hương u huyết của y. Nguồn :

“A! A a! —” Lâm Chi Diêu giờ phút này thần trí hoàn toàn bay mất, chỉ cảm thấy chỗ bị vật thể nhét vào ngứa ngáy phát tao khó nhịn, khoái cảm mãnh liệt, quặn rũ kêu lên, đưa đẩy thất lưng về trước, khát vọng càng nhiều.

Thiển Uyên hùng hù hỏ hỏ, lấy ngón tay khuếch rộng tốt rồi mới đem ngọc thể chậm rãi sáp vào, đợi Lâm Chi Diêu hơi thích ứng, bắt đầu đẩy, Lâm Chi Diêu bắt đầu một tiếng lại một tiếng kêu lên càng thêm mất hồn thực cốt, không bao lâu liền bắn ra. Thiển Uyên đè nén lửa đang bén lên, có nộ hỏa cũng có dục hỏa, hạ thủ không hề ôn nhu, dùng ngọc thể làm cho y lần thứ hai đạt cao trào, Lâm Chi Diêu bắt đầu khôi phục chút thanh tỉnh, tránh đi ánh mắt của Thiển Uyên, chính là đỏ mặt cúi đầu thở dốc.

5. Chương 5

Thiển Uyên một tay lấy ngọc thể đưa cho Lâm Chi Diêu, đứng lên “Tôi đi đây!”

Đi một bước nhưng lại bất động, biết là tay áo bị Lâm Chi Diêu kéo lại, Thiển Uyên đứng tại chỗ, không dám quay đầu lại, trong lòng dường như đang hồi hộp.

“. Đứng đi.” Giọng nói của Lâm Chi Diêu có chút khàn khàn, mang theo một nỗi gọi cảm của cao trào. Thiển Uyên quay đầu lại, bỗng nhiên đối diện với đôi mắt thủy quang lấp lánh, lấp bắp nhìn y, trong đầu “Bùm —” một tiếng, dây cung căng suốt một đêm, đứt rồi! Quay người lại ôm chầm lấy Lâm Chi Diêu, cấp thiết tìm đến môi của y.

Thiển Uyên hôn rất thô bạo, trong miệng nổi lên mùi màu tươi nhàn nhạt, buông ra người trong lòng, quả nhiên môi bị y cắn phá. Dường như giận dữ thô bạo kéo tiết y còn sót lại của y, đưa hai chân của y gác lên trên bả vai, Lâm Chi Diêu kinh hoàng giãy dụa, Thiển Uyên cũng không để ý đến. Mặt của Thiển Uyên ở phía trên Lâm Chi Diêu, hai gò má đỏ bừng, ánh mắt lạnh liệt, dẫn theo ba phần tức giận bảy phần dục vọng, nhìn người dưới thân ánh mắt hoang mang mơ màng, biết được tính của y còn chưa hoàn toàn giải trừ, bộ dáng không từ bỏ lại khiêu gợi vạn phần liêu nhân, đầu nổ vang, cái gì cũng không kịp suy nghĩ, mạnh mẽ động thân tiến vào! Lâm Chi Diêu kinh hô còn chưa ra khỏi miệng đã bị Thiển Uyên cường hôn nuốt xuống, sau đó không mang theo một chút thương tiếc mạnh mẽ trừu sáp. Đột nhiên cũng không biết đẩy đến nơi nào, người dưới thân nhẹn không được toàn thân run lên một chút, Thiển Uyên tựa hồ cũng phát hiện y khác thường, bắt đầu đổi nơi kia một chút lặp lại ma sát, làm cho Lâm Chi Diêu không khống chế được lớn tiếng rên rỉ vịn vịn. Thiển Uyên bị dừng đạo kia xiết chặt lại co rút hút lấy, chỉ cảm thấy huyết thái dương không ngừng nhảy lên, mê muội lên đến đỉnh điểm, bụng dưới nóng lên, Lâm Chi Diêu thể nhưng cũng căng cứng thân mình tiết ra!

Thiển Uyên làm một lần, phần thân ở trong người Lâm Chi Diêu cũng không vì thế mà sút giảm, phiêu mất liếc hộp thuốc cao màu trắng kia, hô to thất sách! Thế nhưng đem thương dâng thủy trở thành thuốc bôi trơn! Sớm nên nghĩ đến thuốc cao kia cũng là dùng để thôi tình!

“Lâm Chi Diêu, đêm nay coi như ngươi xui xẻo!” Nói xong mạnh mẽ đem Lâm Chi Diêu lật qua, từ từ nâng lên thất lưng của Lâm Chi Diêu dùng sức khóa ở trước người mình, một tay cố định bả vai y, làm cho y quỳ bò ở trên giường, Thiển Uyên nheo mắt nhìn Lâm Chi Diêu tóc đen bay tán loạn ngẩng cao đầu, đường cong ở lưng thật là hoàn mỹ, đột nhiên gia tăng lực ra sức đưa đẩy, trong phòng nhất thời vang lên thanh âm thân thể va chạm cùng tiếng rên rỉ đứt quãng của Lâm Chi Diêu, hết sức dâm mỹ.

Thiểm Uyên đầu óc choáng váng, không tỉnh táo lắm, pháo hoa bảy màu rực rỡ bay tán loạn trước mắt, chỉ biết lặp lại động tác của thân thể

Thời điểm sáng sớm tỉnh lại, đầu đau muốn nứt ra, thoáng nhìn qua người bên cạnh cuộn mình nằm dưới chăn mỏng, lộ ra bả vai cùng cổ trắng như tuyết mượt mà, nằm ở bên tai hần nhẹ nhàng thở, tình sắc trên mặt vẫn chưa thối lui hoàn toàn, Thiểm Uyên hạ thân căng thẳng, lại có phản ứng. Chết tiệt!

Thiểm Uyên không thể nói rõ hối hận của mình, nhưng là chuyện phát triển thành như vậy thật sự không phải điều hần mong muốn.

“Quả nhiên vẫn là thượng y!”

Nói “quả nhiên” là bởi vì ngày đó qua khe cửa vô tình nhìn thấy bộ dáng phát tình của Lâm Chi Diêu, hần đã có phản ứng, hại hần mỗi ngày đều niệm “Kim Cương Kinh” vài lần. Lâm Chi Diêu không thể nghi ngờ là quá khiêu gợi, diện mạo xinh đẹp trung tính, tỉ lệ thân thể gần như hoàn mỹ, cả người tản mát ra ý vị mê hoặc người, căn bản nhìn không ra tuổi, di thể mỹ nhân như vậy, tuyệt thế mỹ thụ như vậy, đối hần, người trời sinh là gay thật rất hấp dẫn. Thời điểm giúp y dùng ngọc thể thủ dâm, liền ngọt ngào khó chịu, nhần nại thật vất vả, không nghĩ đến cuối cùng vẫn là khí tiết tuổi già khó giữ được! (hần mà cũng dám nói khí tiết tuổi già =))

“Yêu tinh!” Thiểm Uyên nghiêng mặt nhìn người bên cạnh, tối hôm qua phi thường kịch liệt, nghĩ đến đây hần là “lần đầu tiên làm thụ” của Lâm đại cung chủ, đã bị hần lấn qua lộn lại làm không biết bao nhiêu lần, làm đến khi Lâm Chi Diêu ngất đi mới thôi!

Lông mi Lâm Chi Diêu khẽ động, Thiểm Uyên biết y tỉnh, cũng không để ý đến y, mặc lại y phục rời đi, đầu cũng không quay lại. Lâm Chi Diêu nghe thấy hần đi xa mới mở to mắt. Hai câu Thiểm Uyên nói y đều nghe được.

“Quả nhiên vẫn là thượng y!”

“Yêu tinh!”

“Thật là ngoan độc!” Lâm Chi Diêu gian nan đứng dậy, hạ thể truyền đến đau nhức, không cần xem cũng biết có bao nhiêu thâm, nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, Thiểm Uyên hoàn toàn không thương tiếc y là một “bộ xương già”, đem y lật qua lật lại thành cái dạng chết đi sống lại, mỗi một lần đến đều vừa sâu vừa nặng, như muốn đem y phá nát, cũng không biết tức giận cái gì.

“Tự làm tự chịu!” Lâm Chi Diêu cười khổ tự giễu.

Thiểm Uyên ở trong tiểu viện của mình ngây người cả ngày, kinh thư cũng không cách nào xem nổi, nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng quyết định rời khỏi đây, dù sao sớm muộn gì cũng phải đi, sớm một chút hay muộn một chút cũng không khác gì mấy. Sáng sớm hôm sau đang muốn đi chào từ biệt với Lâm Chi Diêu, mới vừa bước ra khỏi cửa phòng, Hạ Vũ đã đến.

“Cung chủ bế quan, phân phó thuộc hạ đem cái này giao cho ngài!” Hạ Vũ đưa cho Thiểm Uyên một túi hành lý. Thiểm Uyên tiếp lấy, mở ra nhìn, có một xấp ngân phiếu, một ít ngân lượng, một cái bản đồ, một nhuyến kiếm quán lưng, một bình sứ màu trắng, vài kiện quần áo. Thiểm Uyên thầm nghĩ: Bế quan? Bày đặt như vậy! Không muốn gặp ta cứ việc nói thẳng ra! Bất quá người cũng hiểu ta, biết ta phải đi!

Thiểm Uyên chia chia cái bình sứ màu trắng: “Đây là cái gì?”

“Cửu chuyển hoàn hồn đan.”

“ ” Thật là có cái này tồn tại sao, ta chẳng lẽ xuyên không đến thế giới trò chơi?

“Thuộc hạ đã chuẩn bị ngựa tốt cho thiếu cung chủ.” Hạ Vũ không đợi hần mở miệng, tự dẫn đường hần đến chuồng ngựa, Thiểm Uyên cười cười đi theo.

Thiểm Uyên đem hành lý dắt lên ngựa, một câu cũng không nói, cũng không quay đầu lại rời đi Trường Nhạc Cung, nơi đã sinh sống gần sáu năm.

Thiểm Uyên cười ngựa đi trên đường, đầu óc vẫn còn thực hỗn loạn, vẫn không biết phải xem chuyện vừa qua là cái gì, cuối cùng quyết định đem chuyện đó thành sự kiện “ONENIGHTSTAND”, không suy nghĩ

thêm về nam yêu tinh kia nữa. Nhưng vì cứu tên yêu tinh mà phá sắc giới, thật không đáng giá, cũng tại mình tu hành chưa đủ! Nguồn :

“Vẫn là quay về vô danh tự thôi! Lần này nhất định phải thỉnh sư phụ cho ta quy y!” Thiển Uyên nghĩ như vậy, bước lên con đường tiến hướng Chung Nam Sơn.

Thiển Uyên từ trước đã nhận định nơi này hẳn là một nơi thời không song song nào đó, tương tự như Trung Quốc cổ đại, xem qua không ít tiểu thuyết xuyên không, hiểu rõ bản thân chính là cái dạng “ngoại tộc”, ở nơi này sinh tồn không dễ dàng, hẳn tự biết chính mình không có năng lực thay đổi lịch sử, càng không có tư sắc khuynh quốc khuynh thành, cho nên nhất định cúi thấp đầu cúi thấp đầu lại cúi thấp đầu, làm cho người khác không nhìn ra hẳn là xuyên không tới! Bởi vậy rời khỏi Trường Nhạc Cung không bao lâu liền tìm đến hiệu cầm đồ, đem quần áo nhìn là biết cao cấp của Lâm Chi Diêu cho hẳn đổi thành bạc, nhưng Thiển Uyên vẫn là quá xem nhẹ đồ vật kia — tọa kỵ của hẳn. Thiển Uyên không hiểu về ngựa, này cũng khó trách, con tảo hồng mã này thoát nhìn thật ôn hòa hiền hậu chính là lương câu, có giá trị cao nhất tại niên đại này tương đương thu nhập một năm của một gia đình trung lưu, cũng vì vậy mà đem lại phiền toái cho hẳn.

6. Chương 6

Thiển Uyên không hiểu vì sao đã rời xa như vậy rồi phiền toái mới tìm đến trên người hẳn. Hẳn không quan tâm chuyện tình của Trường Nhạc Cung, đương nhiên không biết toàn bộ Lương Châu đều là lãnh địa của Trường Nhạc Cung. Tuy hẳn không nhận Lâm Chi Diêu làm phụ thân nhưng Lâm Chi Diêu lại cho hẳn thân phận thiếu chủ của Trường Nhạc Cung, bởi vậy dọc đường đi, thuận buồm xuôi gió, khiến hẳn nghĩ nơi này là quốc gia quốc thái dân an, dân phong thuần phác.

Mới ra khỏi Lương Châu đã bị theo dõi, Thiển Uyên cảm thấy không thoải mái nhưng cũng không tính bứt dây động rừng, theo kế hoạch gấp rút chạy đi, bầu trời tối đen tối phía trước là một trấn nhỏ tên “Mã Gia Tập”. Thiển Uyên dắt ngựa tìm khách điếm, đi được một lát bỗng nhiên cảm thấy không khí chung quanh có điểm bất thường, đưa tay đến nhuyển kiểm bên hông, cảnh giác nổi dậy.

“Đứng lại! Đừng chạy! Mau ngăn tên mã tặc kia lại! Ngăn hẳn lại!” Thiển Uyên theo tiếng nói kia quay đầu lại, quả nhiên là người này giờ vẫn đi theo mình! Mã tặc? Ha ha, này thật sự là vừa ăn cướp vừa la làng!

“Không cần hô, những người trốn ở phía sau đều đi ra đi!” Thiển Uyên cười lạnh, ta không tìm phiền toái, phiền toái tự tìm ta!

Thiển Uyên vừa nói xong, nháy mắt có khoảng mười người vây quanh, vẻ mặt mỗi người đều hung tợn, xem ra đây là bọn cường hào ác bá ở nơi này.

“Khó trách đi theo lâu như vậy cũng không động thủ thì ra là ở chỗ này đợi ta!” Thiển Uyên đội một cái nón có mạng che, khiến người khác không nhìn thấy rõ mặt, một thân thô bố y, vừa nhìn sẽ không nghĩ đến là nhân vật có quyền có thế, lúc này nói một câu nhẹ nhàng như vậy, làm bọn cường đạo có chút nghi hoặc.

“Hừ! Tiểu tặc, trộm ngựa quý của đại gia còn muốn chạy! Các huynh đệ, tiến lên cho ta!”

“Khoan đã!” Từ trong đám người có một vị công tử trẻ tuổi đi ra, một thân bạch y, mắt ngọc mảy mai, trên mặt có vài phần chính khí, có lẽ là con cháu của một thế gia vọng tộc nào đó mới vừa bước chân ra giang hồ, gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ.

“Vừa rồi tại hạ đi theo vị huynh đài này vào trong trấn, thấy hẳn cười chính là con ngựa này, như thế nào các vị lại nói hẳn trộm ngựa của mình?”

Bọn cường đạo đều là loại người tinh khôn, nhìn vào cách ăn mặc bất phàm của y, bội kiểm bên hông, liền biết không phải dễ chọc, nhưng mỹ vị đã dâng đến tận miệng có lý nào lại không ăn, liền hung hăng nói “Đây là ân oán của của huynh đệ bọn ta cùng tên tiểu tặc này, người không quan hệ xin tránh ra, đao kiếm không có mắt, ngộ nhỡ làm tổn thương người khác sẽ không hay!”

Bạch y công tử nghe nói vậy, không lùi mà tiến tới, tiến vài bước đến gần hướng Thiển Uyên, chứng tỏ mình với hắn có cùng chiến tuyến. Thiển Uyên hướng y cười “Huynh đài bênh vực lẽ phải, tại hạ vô cùng cảm kích, chỉ sợ phải dùng tay chân cùng các vị này nói chuyện với nhau, huynh đài vì ta mà ra mặt, ta tuyệt không thể làm hại huynh đài!”

Bạch y công tử đối hắn cười “Gia phụ thường nói ‘gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là nghĩa vụ của người tập võ’, ta mặc dù học nghệ không tinh, nhưng cũng không dám làm trái lời dạy của vị phụ, huynh đài không cần lo lắng cho ta! Đợi giải quyết xong mấy tên mao tặc này thỉnh huynh đài cùng uống một ly!” Thiển Uyên không khuyên can nữa, chấp tay cảm tạ.

Bọn cường đạo gặp hai người này thản nhiên đứng bắt chuyện kết giao, thể diện toàn bộ đều lập tức không còn, tức giận hô hoán tấn công. Bạch y công tử cũng không rút kiếm, tay không đánh với bọn họ, nhìn chiêu thức của y, từng chiêu từng thức đều tuân theo quy cũ uy nghiêm, xác định là xuất thân từ danh môn chính phái. Bọn cường đạo tuy đông người nhưng võ công lại không quá ba chiêu, vũ khí duy nhất của Thiển Uyên chính là nhuyễn kiếm bên hông, liếc thấy y ra chiêu nhẹ nhàng thông thả, vì thế cũng không rút kiếm, thi triển khinh công xuyên qua bọn cường đạo, lướt qua chỗ nào tất có người hô đau rồi ngã xuống, cơ hồ đều là gãy xương tay chân, chỉ chớp lát đã hạ được bốn người. Bạch y công tử nhìn thấy khá ngạc nhiên, cố y lưu lại nhiều người cho Thiển Uyên, một bên quan sát chiêu thức của hắn.

Thiển Uyên dùng chính là một bộ tiểu cầm nã thủ trong quyển sách mà Lâm Chi Diêu tùy tiện ném cho mình, không có việc gì thì lôi ra học, lúc này không nghĩ nhiều tùy tiện lấy ra đánh vài người, Thiển Uyên cũng thấy mà giật mình, thì ra tiểu cầm nã thủ này lợi hại như vậy sao! Nếu vậy những võ công khác do Lâm Chi Diêu dạy chẳng phải càng lợi hại hơn sao? Thiển Uyên nhớ đến Lâm Chi Diêu bị người của chính phái xưng là “Thiếp Giang ma”, lập tức quyết định không được tùy tiện hiển lộ võ công của mình, bằng không chắc chắn bị người khác nhận ra là người của Trường Nhạc Cung, đến lúc đó dẫn tới người chính phái “thay trời hành đạo” thì thảm! Liền tăng nhanh tốc độ giải quyết những người còn lại, bên kia bạch y công tử cũng xong xuôi phiêu lượng thu chiêu lại.

Lúc trước nói phải mời Thiển Uyên uống rượu cùng lắm là lời khách sáo, nhưng hiện tại Kỉ Minh thật sự muốn cùng hắn kết giao. Người thanh niên này nhìn tựa như rất tầm thường nhưng công phu sử dụng lại không tầm thường, thân pháp kỳ lạ, không biết là khinh công gì, bộ tiểu cầm nã thủ kia cũng thực quý dị, hạ thủ nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, thấy thế nào cũng không giống công phu của người chính phái thường dùng. Y tuy rằng hành tẩu giang hồ chưa lâu, nhưng thân là nhi tử của trang chủ Trấn Kiếm sơn trang Kỉ Vô Cữu, lại là môn đệ của chương môn phái Thực Sơn Thanh Huyền chân nhân, hiểu biết cũng cực kỳ phong phú, đều biết sơ qua võ học của các phái, chính là hôm nay lại nhìn không ra lai lịch người này, chẳng lẽ là người trong tà phái? Nhưng nhìn bộ dáng của hắn lại không giống, nhất thời lòng tò mò nổi lên, vì thế chủ động tiến lên cùng Thiển Uyên bắt chuyện.

“Tại hạ Kỉ Minh! Xin hỏi quý tính đại danh của huynh đài!”

“Không dám, tại hạ Diêu Viễn.” Đây là tên giả mà Thiển Uyên đã sớm nghĩ đến, kỳ thật cũng không thể nói là tên giả, bởi vì đây là tên của hắn ở kiếp trước. Dùng lại tên này khiến trong lòng Thiển Uyên cảm thấy có chút đau buồn.

Kỉ Minh thái độ làm người nhiệt tình chu đáo, biết được Thiển Uyên cũng đang tìm khách điểm tá túc, liền mời hắn cùng đi, hai người tìm khách điểm tốt nhất, đem ngựa giao cho chủ quán, an vị gọi rượu và thức ăn, nhưng Thiển Uyên chỉ cần đồ ăn chay và nước trà, Kỉ Minh đưa mắt hỏi hắn, Thiển Uyên cười cười nói “Khi còn nhỏ được tự miếu thu dưỡng, nên hình thành thói quen ăn chay kiêng rượu, Kỉ huynh không cần để ý, thỉnh cứ tự nhiên!” Kỉ Minh hiểu rõ cười cười, thầm nghĩ khó trách người này vẻ mặt lãnh đạm, giống như rời xa phạm trần, còn tưởng là người lạnh lùng, không nghĩ tới lý do là thế, vì vậy càng nghĩ càng không ra lai lịch của hắn.

“Vừa rồi thấy Diêu huynh võ công cao cường, vô cùng đặc biệt, không biết Diêu huynh bá sư nơi nào?”

Thiển Uyên tuy không biết cái được gọi là giang hồ, nhưng cũng không muốn cho người khác biết hắn xuất thân từ Trường Nhạc Cung.

“Võ công của tiểu đệ đều là do sư phụ truyền thụ. Sư phụ thu dưỡng ta nhiều năm, nhưng tính danh cũng thân phận ta đều không biết, ta cùng sư phụ ẩn cư trong núi, thắng trước sư phụ ta thế, ta mới hạ sơn.”

Tuy đây là lời nói nhất thời bịa ra nhưng lại không có chút sơ hở, thật thật giả giả, khiến Kỉ Minh không tiện truy hỏi nữa. Thiển Uyên có qua có lại, hỏi Kỉ Minh là người của môn phái nào.

“Tại hạ bất tài là môn đệ của Thục Sơn Thanh Huyền chân nhân, gia phụ Kỉ Vô Cứu chính là trang chủ của Trần Kiếm sơn trang.” Kỉ Minh nói cũng không có ý khoe khoang, y mặc dù ra giang hồ chưa lâu nhưng danh hào võ lâm tân tú “Lê Hoa Kiếm Kỉ Minh” cũng không phải nhỏ, nhưng thời điểm Thiển Uyên nghe y nói một chút phản ứng cũng không có, sau đó lại nhớ đến hắc y ẩn cư trong núi không biết cũng là bình thường. Đối với ánh mắt trong suốt thuần tịnh cùng khuôn mặt ôn hòa điềm tĩnh của người này, Kỉ Minh cũng không thể nói rõ vì sao vẫn không nghĩ đối hắc y nói dối hay giấu diếm gì. Hơn nữa đúng như y sở liệu, Thiển Uyên biết thân phận y cũng không có phản ứng gì nhiều, Kỉ Minh đối Thiển Uyên hảo cảm càng sâu, bất giác cùng nhau trò chuyện thật vui vẻ.

“Không biết chuyến này Diêu huynh định đi đâu?”

“Chung Nam sơn, khi còn nhỏ được vô danh tự trong núi thu dưỡng, nghĩ muốn trở về nhìn xem.”

“Thật khéo! Ta cũng định đi Chung Nam sơn! Gia sư vốn có tật cố chấp, cần một loại hoa chỉ có ở Chung Nam sơn làm được dẫn, ta đang định đến đó vì sư phụ thu được! Diêu huynh nếu không chê bai, ta cùng người đồng hành được không?”

“Tốt!” Thiển Uyên suy nghĩ một chút rồi lên tiếng đáp ứng, chuyện lúc này khiến hắc y đối Kỉ Minh có vài phần hảo cảm, hướng hồ người này phong thái tuấn tú phóng khoáng thẳng thắn, võ nghệ cao cường, hiểu biết sâu rộng, làm bạn đồng hành thực lý tưởng.

“Tức là chúng ta kết giao đồng hành, hai ta không cần câu nệ lễ tiết như vậy, ta xem ra lớn hơn người vài tuổi, người nếu không ghét bỏ thì kêu ta một tiếng đại ca đi!”

“Kỉ đại ca!” Thiển Uyên biết những người trong võ lâm thích nhất chính là xưng huynh gọi đệ, kêu một tiếng đại ca cũng không mất mát gì.

“Diêu hiền đệ!”

“Kỉ đại ca vẫn là kêu thẳng tên ta thì tốt hơn, kêu hiền đệ nghe không được tự nhiên lắm!”

“Ha ha, đệ đã nói như vậy ta còn từ chối thì thật bất kính! Viễn đệ!”

“ ” Thiển Uyên muốn đứng hình tại chỗ, cổ nhân thật đúng là Ai, quên đi, cũng chỉ là một cách xưng hô thôi mà, Viễn đệ thì Viễn đệ đi, không phải “Chiêu đệ” là được rồi!

7. Chương 7

Hai người đang ăn cơm, chuông quây của khách điểm tiến đến “Có thể thỉnh nhị vị đại gia đồng ý một chuyện, cùng nhau trọ một gian phòng được không?” Thì ra Mã gia tập chỉ có một khách điểm này, hôm nay đến đây một khách nhân vận chuyển hàng hóa, khách phòng lại eo hẹp, chuông quây thấy hai người quen nhau, liền đến cùng bọn họ tiến hành thương lượng.

“Ta không sao cả, chỉ cần hỏi xem ý của Kỉ đại ca.” Thiển Uyên luôn không thích làm khó dễ người khác, huống chi chỉ là một buổi tối, chen chúc một chút cũng không sao.

“Ha ha, ta cũng không ý kiến, đã thế cứ như vậy đi, dẫn chúng ta lên lầu!”

Chuông quây cảm tạ nửa ngày, nói một đồng lời xu nịnh, khúm núm dẫn hai người lên lầu, dâng trà nước, lại phân phó tiểu nhị hầu hạ chu đáo, lúc này mới cáo lui. Thiển Uyên nhu nhu ẩn đường, hôm nay thật là một mẻ, tháo nón xuống, thả xuống búi tóc, rửa mặt chuẩn bị ngủ, lại thấy Kỉ Minh đang nhìn chằm chằm mình.

“Kỉ đại ca?”

“A, không có gì, đệ mệt mỗi thì nghỉ ngơi trước đi, không cần để ý đến ta.”

“Vâng, Kỉ đại ca cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Thiển Uyên cảm thấy Kỉ Minh là lạ, cũng không nghĩ nhiều, xoay người tiến lên giường, áp sát bên trong ngủ.

Kỉ Minh đứng trong chốc lát mới hoàn hồn, vừa rồi thấy rõ bộ dáng của Thiển Uyên, trong đầu chỉ có hai chữ, kinh diễm! Rõ ràng không phải tuyệt sắc gì, vì sao lại có loại cảm giác này? Đầu tiên là một đầu tóc đen như thác nước, sau đó là nửa bên sườn mặt, cổ trắng nõn, vành tai xinh đẹp, từ từ chuyển qua là mũi ngay thẳng, mi mục đen như mực, ánh mắt lại trong suốt thuần tịnh, đôi môi nhạt lại nhân nhượng chút nồng, lạnh nhạt mà ôn nhu, ngũ quan phân minh nhưng nhìn lại cả khuôn mặt dường như rất mơ hồ, phẳng phất bị một tầng sương che phủ, hẳn làm cho người ta cảm giác vừa xa vừa gần, tựa hồ chỉ cần duỗi tay ra có thể chạm được nhưng thủy chung vẫn cách một khoảng cách! Kỉ Minh lắc lắc đầu “Chẳng lẽ vừa rồi uống quá nhiều rượu, không được tỉnh táo sao? Vẫn là nhanh đi ngủ, tỉnh lại liền tốt thôi.”

Thiển Uyên đang mơ màng ngủ, nghiêng người, bị khuôn mặt phóng đại hiện ra trước mắt làm cho hoảng sợ! Ra là Kỉ Minh! Người này sao lại ngủ cùng đầu với hắn?! Thiển Uyên nào biết rằng tập tục nơi này chính là bất luận nam nữ đều không thể phân hai đầu ngủ, bởi vì chân để kế mặt người khác thì không lễ phép, đương nhiên vấn đề vệ sinh cũng là nguyên nhân, một đôi chân mồ hôi khó ngủ đặt ở cạnh gối đầu dù là ai cũng không ngủ được thôi!

“Sao vậy?”

“Không có gì, nhanh ngủ thôi, ngày mai còn phải lên đường!”

“Ân, nghỉ ngơi đi.”

“A ừm!”

Nửa đêm, Thiển Uyên ngủ đang sâu, bỗng nghiêng nghe thấy tiếng Kỉ Minh kêu to, nhất thời bừng tỉnh!

“Kỉ đại ca, sao vậy?” Thiển Uyên vội vàng dốt đèn lên.

“Tuyệt Nhi!” Chỉ thấy giữa gối đầu của hai người trên giường nằm úp sấp một con bạch điếu, một đôi mắt hạnh đen như mực tràn đầy vô tội nhìn hắn, đích thị là Tuyệt Nhi cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

“Người còn biết quay về sao?!” Thiển Uyên nhìn nó giả bộ ngoan ngoãn thực khéo léo, vốn muốn hảo hảo giáo huấn nó, tiếc rằng ý cười trong mắt quá rõ ràng, Tuyệt Nhi thật thông minh, biết chủ nhân không hề sinh khí, ừy khuất kêu một tiếng nhào vào lòng Thiển Uyên.

“Linh Sơn tuyệt điếu? Viễn đệ, là người nuôi?”

“Ân, thực xin lỗi, Tuyệt Nhi nghịch ngợm, làm kinh động Kỉ đại ca.”

“Không sao. Linh Sơn tuyệt điếu phi thường trân quý, có thể nhìn thấy một con là may mắn của ta.”

“Đệ từng vô tình cứu nó, nó liền đi theo đệ suốt, đệ còn không biết nó là cái gì linh sơn tuyệt điếu mà!” Thiển Uyên trong lòng hô to Phật Tổ, hôm nay nói dối nhiều quá, tội lỗi, tội lỗi a!

“Đây thật là may mắn! Linh Sơn tuyệt điếu trời sinh tính tình cao ngạo, không tùy tiện nhận chủ, Viễn đệ thật có phúc!”

Thiển Uyên cười cười “Ha-ha, ngủ thôi.”

Hai người một lần nữa nằm xuống, tiếc rằng tiểu đồng tây kia cứ quấy rối, nhất định phải ngủ giữa hai người, bắt nó đặt tại nơi khác, nó lại chui về chỗ cũ, chọc đến Thiển Uyên phải lên tiếng khiển trách nó “Tuyệt Nhi! Không được làm càn!”

Kỉ Minh lại cười rộ lên “Viễn đệ, theo ta thì nó chính là đang ăn dấm chua đó!”

“Ăn dấm chua? Ăn dấm chua cái gì?”

“Ân, đệ cứ để cho nó ngủ ở đây đi, ta không ngại đâu, ha ha!”

Thiểm Uyên nhìn nhìn Tuyết Nhi, biểu tình quả nhiên khá là ủy khuất, vừa bực mình vừa buồn cười, đành sờ sờ đầu nó “Thực không có biện pháp với người, ngủ đi ngủ đi!” Tuyết Nhi kêu lên vui mừng, ở trên gối đầu lượn một vòng rồi mặt hướng Thiểm Uyên mộng đối Kỉ Minh, an tâm ngủ.

Sáng sớm thức dậy, hai người thu dọn xong xuôi, tính tiền rồi rời đi khách điểm, Thiểm Uyên vẫn là đầu đội nón có mạng che một thân thô bố y, đi trong đám người một chút cũng không làm người khác chú ý, Kỉ Minh càng đưa ra khẳng định tối hôm qua chính mình là bị hoa mắt. Thiểm Uyên nhìn xem Kỉ Minh, bắt đắc dĩ thở dài. Chính mình ăn mặc không gây chú ý thế nhưng bên cạnh lại có một công tử thân bạch y phiêu nhiên phong thái bất phàm, vẫn là khơi gợi cái nhìn tò mò của người đi đường! Nhưng thật không tốt khi can thiệp vào tự do của người khác, Kỉ Minh lại cứ đi dạo trên đường lớn thế này!

“Kỉ đại ca muốn mua cái gì sao?”

“Sao? Viễn đệ không mua sao?”

“Đệ, đệ không cần!” Thiểm Uyên không hiểu gì hết.

“Ha ha, Viễn đệ, đệ có điều chưa biết rồi, rời khỏi Mã gia tập này theo hướng nam mấy chục dặm đều không có thị trấn, chúng ta phải ăn ngủ dã ngoại, không mua chút đồ gì đó để chuẩn bị là không được! Đi thôi! Đại ca dẫn đệ đi!”

“Ra vậy!” Thiểm Uyên lại , đồng chí Diêu Viễn tại thế kỉ 21 sống ở chỗ của người trong họ, chưa từng đi dã ngoại.

: đại khái thì đây là một loại biểu cảm, mặt mắt miệng y như hình.

Kỉ Minh kinh nghiệm phong phú, dẫn theo Thiểm Uyên mua lương khô, túi nước, muối, một thanh chủy thủ, nồi loại nhỏ một cái, áo choàng ấm áp một cái cùng ít dược liệu, giải thích công dụng của từng thứ, Thiểm Uyên tiếp thu những lời dễ hiểu này. Hai người cuối cùng cũng xuất phát.

Trong các tiểu thuyết kiếm hiệp thường viết các đại hiệp hàng năm bốn ba khắp nơi, màn trời chiếu đất, nghe qua thì thấy rất đẹp, kỳ thật rất thống khổ. Thiểm Uyên đến ngày thứ ba có chút chịu không nổi. Ăn không ngon ngủ không yên thì thôi đi, chính là không được tắm rửa rất khổ sở. Tuy rằng đã muốn qua thu, ngồi trên lưng ngựa cả ngày, phơi nắng dưới thái dương, vẫn là ra không ít mồ hôi, vó ngựa vung lên tro bụi cát đất, cùng mồ hôi Thiểm Uyên cảm thấy da đầu ngứa ngáy, sau lưng cũng ngứa ngáy, toàn thân không chỗ nào không ngứa ngáy, lại nhìn qua Kỉ Minh một thân bạch bào đã muốn biến thành hoàng bào, trong lòng giống như bị mèo cào, quả thật muốn phát điên! Kỉ Minh cũng nhìn ra hần khó chịu, thật lòng không cười hần, chính mình cũng không thích việc ngủ ngoài trời, nhưng mà xuất môn ra bên ngoài, cũng không có cách nào.

“Viễn đệ, kiên trì thêm chút nữa, ta nhớ không nhầm rừng cây phía trước không xa có hồ, đêm nay hạ trại ở bên hồ đi!”

Thiểm Uyên nghe xong lời này vui mừng vô cùng “Được cứu rồi!”

Kỉ Minh thấy bộ dáng này của hần thật giống hài tử, cười rộ lên, Thiểm Uyên đại quăn, mặt hơi hơi đỏ, hai chân kẹp bụng ngựa chạy về phía trước, Kỉ Minh càng cười lớn hơn, chính là sau khi cười xong lại thêm phần nghi hoặc, Diêu Viễn tuổi không lớn, vì sao nhìn không thấu hần? Có khi cảm thấy hần thực đơn thuần, có khi lại cảm thấy trên mặt hần lộ ra thần sắc phức tạp, hần rốt cục là ai?

Khi bầu trời tối đen thì hai người tới bên hồ, Thiểm Uyên thấy hồ nước trong trẻo, hoan hô một tiếng, nhảy xuống ngựa nhanh chóng cởi bỏ ngoại y cùng hài, mặc trung y thả người xuống nước, thoáng cái lặn xuống nước đi ra chỗ sâu nhất, trôi lên mặt nước hướng Kỉ Minh phát tay la to “Kỉ đại ca! Mau lại đây!”

Kỉ Minh cười lắc đầu, nhặt lên cương ngựa Thiểm Uyên tiện tay ném đi, dắt hai con ngựa đến một cây đại thụ bên hồ, thắt dây cương xong, tháo hành lý của hai người rồi sắp xếp xong mới chuẩn bị xuống nước.

8. Chương 8

Thiền Uyên ở trong nước chơi đùa rất hưng phấn, bơi ếch bơi bướm bơi tự do, tha cả Tuyết Nhi xuống dưới nước, khiến nó thất kinh trốn lên ngọn cây còn mình thì vui vẻ cười ha ha, hoàn toàn không chú ý Kỉ Minh dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình! Thiền Uyên không biết, cổ nhân bơi lội chỉ có một kiểu duy nhất: bơi chó. Diêu Viễn trước đây vì duy trì dáng người, vận động duy nhất chính là bơi lội, mỗi tuần hai lần, đáp lại lớp huấn luyện, từ lớp sơ cấp lên thẳng đến lớp cao cấp. Tuy rằng đi vào thế giới này vẫn là lần đầu tiên bơi lội, nhưng mà vừa thấy nước, kỹ năng học kiếp trước phát huy một cách tự nhiên, chính mình cũng không ý thức được. Kỉ Minh thần tình vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, nhiều lần do dự vẫn không có hỏi, cũng không bơi lội, chỉ tại chỗ nước cạn tắm rửa, sau đó liền lên bờ.

Lúc Thiền Uyên từ dưới nước đi lên có chút hối hận, chơi đùa quá mức, thời gian quá lâu làm tay chân đều không còn sức lực, bụng cũng kêu réo lên. Kỉ Minh đã đốt xong một đồng lửa, áo khoác của Thiền Uyên đã được Kỉ Minh giặt sạch, khô ráo treo trên nhánh cây, Kỉ Minh im lặng lấy quần áo đưa cho Thiền Uyên, Thiền Uyên cảm ơn, cũng không ngại gì xoay lưng qua cởi ra một thân trung y ướt đẫm thay vào áo khoác khô ráo, quay đầu lại thì thấy Kỉ Minh đỏ mặt cúi đầu chọc chọc đồng lửa, trong lòng biết chính mình hôm nay hơi hưng phấn nhất thời “hào phóng” quá độ, cổ nhân đều là người kín đáo, nhắc nhở bản thân lần sau phải chú ý.

“Đệ đói bụng chưa? Lương khô chỉ có thịt khô (Thiền Uyên ăn chay), ta giúp đệ đi tìm chút hoa quả tươi!” Kỉ Minh ánh mắt tránh né, không cùng Thiền Uyên đối diện, Thiền Uyên vừa ngồi xuống kế y, y lại đứng lên muốn đi tìm thức ăn.

“Khoan đã, Kỉ đại ca! Tìm hoa quả tươi để cho nó đi.” Thiền Uyên chĩa chĩa Tuyết Nhi “Đại ca cũng vất vả cả buổi rồi, nghỉ ngơi đi!”

Kỉ Minh đành phải gật đầu ngồi xuống, trong lòng thầm mắng chính mình bất thường “Mọi người đều là nam nhân, có cái gì ngượng ngùng chứ! Kỉ Minh, người tỉnh lại cho ta nào!”

Kỉ Minh lấy nước hồ nấu thịt khô, thoáng nhìn qua Thiền Uyên mệt mỏi vô cùng, tựa vào thân cây muốn ngủ, vội vàng gọi hẩn dậy “Viễn đệ! Trước đừng ngủ! Lau khô đầu tóc đã, gió đêm rét sẽ cảm lạnh!” Thiền Uyên quả thật mệt mỏi đến cực điểm, miệng mơ hồ nói “Không có việc gì.” mí mắt cũng lười mở ra.

“Ai, thực không biện pháp với đệ!” Kỉ Minh bất đắc dĩ thở dài, đi qua để cho Thiền Uyên tựa vào trước ngực mình, cầm lấy y phục khô giúp hẩn lau tóc. Thiền Uyên thoải mái rên nhẹ một tiếng, nghiêng qua người y về mặt ngủ thoải mái.

Kỉ Minh lau lau, từ vạt áo mở rộng của Thiền Uyên thấy một mảnh ngực trơn nhẵn bằng phẳng, bắt giác tâm viên ý mã*, nhớ tới bộ dáng nổi trên mặt nước lúc nãy của Thiền Uyên, y sam ướt đẫm dán vào thân thể, lộ ra thân hình xinh đẹp, nước theo mũi, cằm, căng chân nhỏ giọt, thời điểm xoay lưng qua thay y phục còn thấy mông của hẩn, tròn trịa chắc nịch, hơi hơi vểnh lên, chần hẩn rất đàn hồi

* Tâm viên ý mã: Tâm viên ý mã là cái tâm như con khỉ, cái ý như con ngựa, ý nói cái tâm lúc nào cũng nhảy nhót như con khỉ, hết tưởng việc này lại tưởng việc khác, không lúc nào lặng yên. Do đó, người tu cần phải định cái tâm, kềm giữ không cho dao động, tư tưởng không không. Người tu hành cần phải gìn cái tâm, giữ cái ý, không cho phóng túng, cốt làm sao cho tâm ý đạt được trạng thái lặng lẽ không không.

“Dừng dừng dừng! Kỉ Minh! Người điên rồi sao? Sao lại có ý nghĩ vô sỉ càn rỡ như thế!” Kỉ Minh tâm hoảng ý loạn, giống như bị điện giật đẩy Thiền Uyên ra bước lên ngựa, ở trong bóng đêm chạy như điên

Sáng sớm bị Tuyết Nhi liếm lung tung trên mặt, Thiền Uyên mặc kệ nó, xoay người tiếp tục ngủ, phút chốc nhắm mắt một cái chú ý tới ngựa chỉ còn một, tỉnh lại.

“Đi rồi? Quả nhiên đại hiệp đều là hành tung bất định, đến vô ảnh đi vô tung a!” Đối với việc Kỉ Minh đột nhiên rời đi Thiền Uyên cũng không để ý, hợp tan tùy duyên, chính là ý này, thu dọn hành trang, mang theo Tuyết Nhi tiếp tục lên đường.

Rừng cây đầu thu còn thắm chút khí nóng, Thiền Uyên cũng không vội vã lên đường, để con ngựa lững thững đi, được hơn nửa canh giờ Tuyết Nhi đột nhiên giật mình một cái từ trong lòng Thiền Uyên bay ra, nhảy lên nhánh cây bên cạnh, hướng chỗ sâu trong rừng cây chạy tới, thoáng cái không thấy thân ảnh.

“Tuyệt Nhi! Quay lại!” Thiển Uyên kêu vài tiếng “Càng ngày càng tùy tiện! Ai!” đành phải thoáng ghìim dây cương lại một chút, làm chậm tốc độ lại. Một lúc sau Tuyệt Nhi chạy nhanh về, thúc giục kêu “cô cô” giống như thập phần lo lắng.

“Sao vậy Tuyệt Nhi?” Thiển Uyên không rõ nguyên nhân, Tuyệt Nhi lượn vòng quanh, cắn ống tay áo của hắn, lại hướng rừng cây chạy tới, chạy được vài bước, quay đầu lại đối hắn gọi một tiếng, tựa hồ là ý muốn dẫn đường, Thiển Uyên phóng ngựa đi theo nó.

Đi được hai dặm, thập thoáng thấy một người nằm trong bụi cây, vội giục ngựa đi qua.

“Kỉ đại ca?! Đại ca sao lại ở chỗ này?” Thiển Uyên xuống ngựa, nằm trên mặt đất đúng là Kỉ Minh, sắc mặt biến thành màu đen, nhú chặt mi, dường như thập phần thống khổ. “Kỉ đại ca, đại ca làm sao vậy? Bị thương sao?” Kỉ Minh không có phản ứng.

Tuyệt Nhi kêu lên, cắn ống quần của Kỉ Minh, Thiển Uyên liếc nhìn qua, ống quần xé rách, lộ ra phía ngoài hai miệng vết thương bị cắt ra màu tím đen, cả cẳng chân đều sưng lên, trên mặt đất đọng một vũng máu loăng đen thui.

“Đây là bị rắn độc cắn?!”

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Thiển Uyên sốt ruột không thôi, loại tình huống này phải xử lý như thế nào?

Xem chừng trước khi hôn mê Kỉ Minh đã tự mình lấy độc ra, bằng không không có khả năng chống đỡ tới giờ, nhưng nhìn sắc mặt y đã rất xấu rồi, nếu không nghĩ ra biện pháp giải độc khẳng định tính mạng khó giữ!

Đúng rồi! Lâm Chi Diêu cho ‘Cửu chuyển hoàn hồn đan’! Cũng không biết quản đây là cái gì cứ dùng đại đã, ngựa chết làm như ngựa sống mà chữa bệnh, cho y ăn rồi nói sau! Thiển Uyên lục lợi lỏi ra bình sứ màu trắng từ trong hành lý, lấy ra một viên, mùi thơm ngát xông vào mũi, nhất thời khơi dậy ham muốn của Tuyệt Nhi, nhìn ngó đan được kêu lên vui vẻ, không ngừng cọ cọ chân hắn.

“Cái đồ tiểu đồng tây, nhưng thật biết phân biệt đồ tốt xấu! Thế nhưng vật này không thể cho người, dùng để cứu mạng Kỉ đại ca!” Thiển Uyên cho Kỉ Minh ăn đan được, thoáng an tâm, nếu cả Tuyệt Nhi cũng muốn thì chắc phải là thứ tốt, cho dù không thể khởi tử hồi sinh thì tạm thời cũng có thể giữ được mạng của Kỉ Minh!

Thiển Uyên dắt ngựa lại, hòa nhã nói “Phải vất vả người chở hai người rồi!” Tảo hồng mã hiểu ý, đối hắn hí vang một tiếng, Thiển Uyên sờ sờ đầu nó, đỡ Kỉ Minh lên ngựa, tiếc rằng Kỉ Minh hôn mê bất tỉnh đành phải đem y che chở ở trước ngực mình, để phòng ngừa y ngã xuống, giục ngựa tăng tốc tiến lên.

Thời điểm Kỉ Minh tỉnh lại, trước mắt là một mảnh mơ hồ, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào.

“Công tử cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!” thanh âm mang theo vui mừng của một lão già.

“ Ách, xin hỏi ”

Kỉ Minh nhớ lại từ trước đến nay đây là lần đầu tiên mình đối một nam nhân nổi lên ý niệm vô sỉ, tâm tình kích động khó có thể kìm nén, ban đêm giục ngựa chạy như điên trong rừng cây, không cẩn thận bị rắn cắn, ngựa cũng sợ quá mà chạy mất, mình kiên cường chống đỡ dùng chủy thủ cắt ra miệng vết thương bài trừ độc huyết, sau đó thì hôn mê mất, vốn nghĩ đến lần này chết chắc rồi, không ngờ lại có thể sống sót.

“Công tử bị kim hoàn xà cắn, hôn mê ba ngày rồi may mắn đã lấy độc ra đúng lúc lại có thêm ‘cửu chuyển hoàn hồn đan’ giữ mạng, lão hủ bào chế thêm mấy loại dược thích hợp, hôm nay cuối cùng cũng tỉnh lại!”

Cửu chuyển hoàn hồn đan?! Kỉ Minh trong lòng kinh hãi! Không phải chính là thánh dược vạn kim khó cầu sao! Là ai đã cứu mình?

“Lão bá là ngài đã cứu ta sao?”

“Không phải, là bằng hữu của công tử đem công tử đến nơi này, lão hủ bất quá là một đại phu ở thôn dã. Là bằng hữu của công tử cho công tử tiên dược đó, ha ha.”

Bằng hữu? Ở nơi hoang sơn dã lĩnh như vậy, nhất định là Diêu Viễn! Ta đối hấn nổi lên ý niệm không đứng đắn vô sỉ, mới bị trời phạt thế này, bị rắn độc cắn, không nghĩ đến lại là hấn cứu mình

Lão đại phu vì y chấn mạch, hỏi “Công tử, công tử có chỗ nào không khỏe không?”

“Không có, chỉ là mắt nhìn không được rõ.” Lão đại phu nghe vậy lại lật mí mắt y cẩn thận xem xét.

“Công tử trúng độc quá nặng, độc khí đã vào gan, bởi vậy thị lực bị tổn hại, đợi khi dư độc tan hết thì tốt rồi.”

“Cảm tạ đại phu!”

“Không cần cảm tạ lão, phải cảm tạ thì nên cảm tạ bằng hữu của công tử đi! Nếu không phải hấn suốt đêm đem người chạy đến nơi này của lão, lão hử cho dù là Hoa Đà tái thế cũng vô lực xoay chuyển. Công tử vừa mới khôi phục, cẩn thận nghỉ ngơi!” Nói xong liền ly khai.

“Kỉ đại ca, đại ca tỉnh rồi!”

Nên đến cuối cùng cũng đến, phải đối mặt cuối cùng cũng phải đối mặt, nhưng Kỉ Minh nghe thấy tiếng nói vui mừng của Thiển Uyên, bỗng nhiên lại hy vọng rằng hai mắt của mình vĩnh viễn cũng không cần khôi phục thị lực.

“Đa tạ ân cứu mạng của Diêu huynh! Kỉ mỗ không biết lấy gì báo đáp,”

“Kỉ đại ca, đại ca bị sót đến hồ đồ rồi sao? Sao lại gọi đệ như vậy? Còn nói cái gì báo đáp, đại ca không phải nói nghĩa vụ của người luyện võ chính là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ sao?”

“Nhưng mà ‘cửu chuyển hoàn hồn đan’ vô cùng trân quý”

“Dù nó trân quý như thế nào thì cũng là dược thôi, dược chính là dùng để trị bệnh cứu người, không ăn nó, chẳng lẽ muốn lưu giữ làm giống sao?”

“Phụt —” Kỉ Minh bị lời này của hấn làm cho cười rộ lên, tâm tình tựa hồ cũng tốt lên ít nhiều. Thâm nghĩ chính mình lo sợ không đâu, nhất định phải giải trừ tâm ma, thành tâm báo đáp Thiển Uyên, người đã xem mình như huynh đệ tốt nhất!

9. Chương 9

Thương thế của Kỉ Minh dần dần tốt lên, nhưng mà thị lực vẫn không có hoàn toàn khôi phục, lão đại phu giải thích rằng khi đó độc thấm vào quá lâu, muốn khôi phục hoàn toàn chỉ sợ không dễ dàng, nhưng biện pháp không phải không có. Thiển Uyên vừa nghe nói có biện pháp liền vội vàng truy hỏi.

“Trên đời này vật giải độc tốt nhất chính là Linh Sơn tuyết điều!”

“Linh Sơn tuyết điều?” Tuyết Nhi? Muốn bắt nó nấu ăn sao? Không dễ gì xuống tay

“Ân, Linh Sơn tuyết điều tích tụ linh khí nhiều năm, sau khi trưởng thành, máu có thể giải trăm độc.”

Nguyên lai là lấy máu! Như vậy cũng thực tàn nhẫn

“Chính là Linh Sơn tuyết điều rất khó gặp, đừng nói là bắt được một con.”

“ ” Ta nơi này có một con

“Viễn đệ, Tuyết Nhi là thú cưng của đệ, chút bệnh này của ngu huynh không phải chuyện gì đáng để tâm, đệ không cần khó xử.” Kỉ Minh không biết từ lúc nào thì theo trong đi ra.

“Kỉ đại ca! Đệ”

“Không cần nói nữa, mắt ta cũng không phải hoàn toàn bị mù, chỉ là thị lực so với trước yếu hơn một chút mà thôi.”

“Nhưng mà mắt vô cùng quan trọng! Vẫn là”

“Hai vị công tử.” Lão đại phu nghe hai người bọn họ nói chuyện, tựa hồ hiểu được điều gì “Không biết có phải hay không lão hủ nói không được rõ, giải độc không cần phải giết tuyệt điều, chỉ cần mỗi ngày lấy một chén huyết nhỏ là được rồi. Chính là các ngươi thật sự có Linh Sơn tuyết điều sao?”

“” Ông không nói sớm

“” Kỉ Minh người lại tự mình đa tình rồi (ca này cứ hay ăn tương với mỡ ó.ò)

Biết được phương pháp là tốt rồi, Thiển Uyên gọi Tuyết Nhi, tên này lại không biết từ nơi nào chui ra, khiến lão đại phu nhảy dựng, thấy Tuyết Nhi lại hô to gọi nhỏ, lẩm bẩm “Tam sinh hữu hạnh.” Nói năng linh tinh. Thiển Uyên cùng Tuyết Nhi mắt to tròn mắt nhỏ, khơi thông nửa ngày, hiểu dùng lý lay động rồi dùng tình, Tuyết Nhi rốt cục hiểu được, nhưng vẫn là sợ hãi không cho phép người khác tới gần, Thiển Uyên đành phải nhẫn tâm bắt lấy nó, tự mình lấy máu, sau lại thưởng cho nó rất nhiều đồ ăn ngon mới vỗ về được. Ba ngày sau thị lực của Kỉ Minh liền khôi phục, hai người cáo từ lão đại phu, tiếp tục lên đường.

Lại nói ngày ấy Thiển Uyên mang theo Kỉ Minh chạy trên đường một ngày một đêm mới đến được địa phương có người, chính là An Trữ thôn này, trùng hợp lại gõ cửa nhà của lão đại phu, lúc này mới được cứu. An Trữ thôn là nơi giao nhau của Trung Nguyên cùng Nam Cương, thôn xóm hỗn tạp có cả Hán tộc cùng dị tộc cư ngụ, theo hướng nam chính là Nam Cương, bởi vì rời xa trần thế, cho nên dân phong thuần phác, lão đại phu cứu người cũng là người dị tộc. Thôn nhỏ, một con ngựa cũng không có, con lừa chính là loài mà người đại hiệp xem thường, bởi vậy hai người vẫn là cưỡi chung một con ngựa, dự định đến trấn lớn phía trước sẽ mua ngựa.

Thiển Uyên thông cảm Kỉ Minh thương thế vừa lành, để cho y ngồi phía sau mình còn mình thì điều khiển ngựa. Hảo thanh niên Kỉ Minh nhìn hấn xương cốt hồ điệp ưu mỹ, phần lưng cứng cáp hơi gầy, mồ hôi lạnh liên chảy ròng ròng như ngồi trên chông, hồi hận chính mình không mua đại con lừa già trụi lông kia. Hai người nhanh đuổi chậm đuổi tốt xấu gì trước khi bầu trời tối đen cũng tới được Nam di đệ nhất trấn Xích Thành, Kỉ Minh nhảy khỏi lưng ngựa, như được đại xá.

Hai người vào điểm, lại bị thiên ý trêu người, chưởng quầy béo đôi mắt nhỏ nhú lại “Nhị vị khách quan, thật xấu hổ, khách phòng chỉ còn một gian.”

Thiển Uyên nói “Vô phương, ta cùng Kỉ đại ca một gian vậy.”

Kỉ Minh không còn biết dùng từ ngữ gì để hỏi trời xanh. Buổi tối chậm chậm không chịu lên giường, cuối cùng đến bên rửa sạch chân sau đó trở về phòng ngủ ở đầu khác của giường, một đêm nằm sát mép giường không dám xoay người, sáng sớm quả nhiên đôi mắt thâm đen.

Thiển Uyên nhìn sắc mặt y, nghĩ rằng thương thế y vừa hết lại phải đi đường vất vả, nhân tiện nói “Nếu không hôm nay chúng ta dừng lên đường, ở lại nơi này thêm một ngày đi!”

Kỉ Minh gật gật đầu, chuyện đầu tiên sau khi ăn điểm tâm là xuất môn mua ngựa.

Thiển Uyên nhớ đến kiếp trước chơi trò “Tiên kiếm kì hiệp” cũng là như vậy, mọi người kết bạn cùng nhau đi, mỗi khi đến một thành trấn liền phân công nhau hành động, chính là hiện tại hấn không cần đi xung quanh tìm kiếm độ hảo hữu, tâm tình tốt, đem Tuyết Nhi giấu vào trong túi đi dạo phố.

Đi dạo khoảng nửa ngày, bỗng nhiên bị người va phải, người nọ tắc mi thử mực*, Thiển Uyên thâm nghĩ “Không tốt!” Sờ sờ bên hông, túi tiền quả nhiên không còn! Liền xuất khinh công đuổi theo, không nghĩ tới người nọ thể nhưng khinh công không kém, lúc nào cũng là thấy sắp đuổi kịp thì bị bỏ lại, đuổi theo một hồi lâu thì đến một trang viên.

* Tắc mi thử mực: mày cướp mắt chuột, mặt mày gian xảo.

Thiển Uyên cảnh giác, xem xét xung quanh, bỗng nhiên tiểu tặc kia xuất hiện trước mặt, đối hấn cúi chào, cất cao giọng nói “Tham kiến thiếu cung chủ!”

“Hả?! Ngươi là người của Trường Nhạc Cung?”

“Thuộc hạ Thanh Phượng, Xích thành đàn khẩu phó đàn chủ.”

“ ” Thiển Uyên không nói gì, muốn ta đến đây thì cứ nói thẳng, làm gì phải trộm bạc của ta! Trường Nhạc Cung quả nhiên là tà phái, đối người nhà cũng quái dị như vậy!

“Thuộc hạ chính là muốn lĩnh ngộ một chút ‘Thiệp giang bộ’, mạo phạm thiếu cung chủ, thỉnh thiếu cung chủ giáng tội!”

“Quên đi, người đem bạc trả lại cho ta là được rồi. Muốn ta đến đây có việc gì sao?”

“Tạ ơn thiếu cung chủ tha tội! Thuộc hạ nhận được cấp báo từ tổng đàn, có thư giao cho thiếu cung chủ!” Thanh Phượng dâng lên một ống trúc nhỏ.

Thiển Uyên tiếp nhận, bỏ đi sắp đóng kín miệng ống, lấy ra một mảnh giấy nhỏ, mở xem, trong thư viết:

Đừng trở về Lâm Chi Diêu.

Thiển Uyên cứng đờ

Thần kinh! Người có cầu ta trở về ta cũng không muốn trở về! Qua lâu như vậy rồi còn chuyện bé xé ra to, điều động người dùng bồ câu cảnh báo ta!

Đem tờ giấy lật qua lật lại, chỉ có sáu chữ! Chữ rất đẹp, chính là một tờ giấy nhỏ như vậy có cần viết hành thảo* tiêu sái phóng dăng đến thế không, Lâm Chi Diêu người này quả nhiên là hoa khổng tước**, lại nhìn nét chữ cảm thấy rất quen thuộc, rất giống nét chữ trong võ công bí tịch mà Lâm Chi Diêu cho hắn, tuy rằng cái kia là tiểu giai*, nhưng mà có thể nhìn ra là xuất phát từ một người, không nghĩ tới hoa khổng tước còn có nhân tình ngòi chép sách của chính mình.

* Thảo và Giai là hai kiểu chữ cũ của nhà Hán

** Ý nói người màu mè hoa lá hẹ

“Còn có chuyện gì sao?”

“Cung chủ còn phân phó thuộc hạ đem cái này giao cho thiếu cung chủ!” lại đưa tới một cái bình sứ nhỏ.

“Cái này lại là cái gì?”

“Thuộc hạ không biết, cung chủ phân phó đem được hoàn này cho tuyết điều ăn.”

Làm cái quỷ gì đây? Chẳng lẽ ta mang Tuyết Nhi đi làm cho y mất hứng? Keo kiệt!

Mở bình ra, bên trong có một viên dược hoàn màu đỏ, đổ ra lòng bàn tay, vẫn còn rất thơm.

“Cô cô ~ ” Tuyết Nhi cọ cọ làm nũng.

“Người muốn cái này?”

“Cô ~ ”

“Tham ăn quá đi! Ăn xong mà có chuyện gì ta cũng mặc kệ!”

Tuyết Nhi hưng phấn nhảy lên bả vai hắn, ngậm dược hoàn xoay người chạy mất.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Đông phố Hương Phấn lâu là phân đàn ở nơi này của Trường Nhạc Cung, thiếu cung chủ nếu có việc có thể đến đó tìm chương quây. Trạch viện chúng ta đang đứng là tài sản riêng của cung chủ, thiếu cung chủ có thể tùy ý sử dụng. Thuộc hạ cáo lui!” Thanh Phượng nói xong cũng không chờ Thiển Uyên trả lời đã bay qua tường đi mất.

Thiển Uyên đứng tại chỗ, tâm tư nan bình. Hương Phấn lâu vừa nghe đã biết là kỹ viện

“A di đà phật, bình tĩnh, bình tĩnh! Giới sân! Giới sân!”

10. Chương 10

Thiền Uyên bị quấy rầy làm toàn bộ hứng thú đều không còn, tùy tiện ăn chút gì rồi trở về khách điểm, vào phòng đã thấy Kỉ Minh đang thu dọn hành lý.

“Viễn đệ! Đệ về vừa đúng lúc, ta đang muốn tìm đệ!”

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ừ, gia phụ gửi thư, chính phái liên minh muốn vây quét võ lâm đệ nhất tà phái ‘Trường Nhạc Cung’! Ta vốn định trước đến Chung Nam Sơn lấy được, sau đó đi Lương Châu cùng sư phụ và phụ thân tụ họp, thời gian cấp bách, ta phải đi bây giờ!”

“Vây quét ‘Trường Nhạc Cung’?!”

“Đúng! Nghe nói cung chủ Trường Nhạc Cung Lâm Chi Diêu hai tháng trước khi luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, hiện tại võ công mất hết, Trường Nhạc Cung quần ma vô thủ, đúng là cơ hội tốt! Cuối cùng có thể vì võ lâm trừ hại, ta nhất định không thể bỏ qua!” Kỉ Minh thần sắc hưng phấn không chú ý đến vẻ dị thường của Thiền Uyên, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“ ”

Hai tháng trước tẩu hỏa nhập ma, là lúc ta vừa ly khai, sao lại tẩu hỏa nhập ma, yêu tinh kia từ trước đến nay đều luyện công sơ sài Đúng rồi, khi đó nói phải bế quan, chẳng lẽ là thật? Lâm Chi Diêu, người đặc biệt viết thư kêu ta đừng trở về, chẳng lẽ bởi vì người đã biết chính phái muốn vây đánh Trường Nhạc Cung sao? A, người liền khẳng định sau khi ta biết được tin tức sẽ trở về? Người sẽ không cho rằng Diêu Viễn ta thực tủy tri vị, đối thân thể của người nhớ mãi không quên chứ? Người cũng quá coi trọng chính mình, quá coi thường ta!

“Viễn đệ, không bằng đệ theo ta cùng đi đi! Đệ võ công tốt như vậy, nếu lần này ra sức vì võ lâm nhất định tương lai tiền đồ vô lượng!”

“Kỉ đại ca, thật không dám giấu diếm, ta lần này trở về vô danh tự, không có ý định ly khai nữa. Việc này thứ tiểu đệ không thể giúp đỡ”

Kỉ Minh nghe lời này của hắn lấy làm kinh hãi, trầm mặc một lúc rồi nói “Mỗi người một chí hướng, ta thật lỗ mãng, mong rằng Viễn đệ không lấy làm phiền lòng! Chính là”

“Kỉ đại ca, có gì muốn nói cứ nói, đừng ngại.”

“Viễn đệ, đệ còn trẻ như vậy, vì sao lại sinh ra tạ thế chi tâm? Có nguyên nhân gì sao? Lời này của ta tất nhiên là vượt quá giới hạn, chính là ta đã cùng đệ quen biết, cũng coi như có duyên, nhìn thấy đệ xuất gia, ta, vi huynh ” Kỉ Minh càng nói càng gấp, trong lòng cũng thiên nhân kích chiến, một bên mắng to chính mình không nên nói ra lời này, một bên quả không được miệng mình, nhất thời trên trán ứa ra mồ hôi nóng! Thiền Uyên cùng y ở chung mấy ngày nay, biết y chân thực nhiệt tình, thái độ làm người chính trực, trong lòng cũng cảm thấy thực ấm áp, rót cho y chén trà rồi mới nói “Kỉ đại ca, cảm ơn đại ca quan tâm đệ như vậy, nhưng đệ cũng có lý do không thể không làm thế. Mấy ngày nay cùng Kỉ đại ca đồng hành, đệ thật sự rất vui vẻ, nếu hữu duyên, chúng ta còn có thể tái kiến.”

Đã nói đến vậy rồi, Kỉ Minh tự biết không thể văn hồi nữa, vốn bọn họ bình thủy tương phù, y không nên quản việc của người khác, tiếc rằng khi nghe Thiền Uyên nói phải làm hòa thượng, y liền cực kỳ lo lắng, nhịn không được mở miệng giữ hắn lại đã rất không thích đáng rồi, không thể lại lỗ mãng.

“Ừ, một khi đã như vậy, ta liền cùng đệ đi Chung Nam Sơn cũng tốt.”

“Không phải đại ca đang gấp lắm sao?”

“Cũng không gấp lắm, ở lại đây một ngày nửa ngày, ta dẫn đệ đi dạo nội thành tham quan ngắm cảnh! Mời đệ uống rượu, coi như tiệc tiễn biệt, a, không đúng không đúng, sao ta lại quên đệ không uống được rượu, đệ xem ta lại hồ đồ”

“Kỉ đại ca! Ha ha, đi thôi! Đệ mời huynh uống trà.”

.....

Hai người quắt roi thúc ngựa lên đường, bốn ngày sau thì đến dưới chân núi Chung Nam Sơn. Thiển Uyên chỉ mơ hồ nhớ được vô danh tự nằm ở phía đông của núi, vị trí cụ thể thì không biết, hoa mà Kỉ Minh muốn tìm lại nằm ở phía tây, vì vậy hai người chia tay nhau tại chân núi, Kỉ Minh cảm thấy không nỡ, si ngốc nhìn bóng lưng anh tuấn của Thiển Uyên tiến vào rừng, dần dần biến mất không thấy nữa.

Kỉ Minh muốn tìm chính là một loại mạn đà la ba màu hiếm thấy, chỉ sinh trưởng ở sườn núi phía nam của một huyền nhai tại Chung Nam Sơn, thời kỳ nở hoa rất ngắn, sư phụ hơn mười năm trước bị “Thiếp Giang ma” Lâm Chi Diệu đả thương, nội thương vẫn chưa lành, lần này thật không dễ gì nhờ được vô lâm minh chủ thỉnh thiên hạ đệ nhất thần y “Linh Ẩn Y” trị thương cho sư phụ, mạn đà la ba màu này chính là được dẫn do Linh Ẩn Y chỉ định.

Từ huyền nhai trèo xuống dưới cốc, tìm kiếm suốt ba ngày, chịu bao nhiêu gian khổ, may mắn cuối cùng cũng tìm được mạn đà la ba màu, Kỉ Minh cẩn thận hái nụ hoa tốt nhất, cười đến vô cùng thư thái. Được dẫn tìm được rồi, tiếp theo liền lên đường đi Lương Châu tìm sư phụ, Kỉ Minh tâm niệm vừa động, lại hướng phía Đông của Chung Nam Sơn mà đi: hiện tại từ biệt không biết đến khi nào mới có thể tái kiến, vẫn là đi gặp hắn vậy! Tự biết không có lý do gì để làm như vậy, nhưng mà chân so với tâm lại thành thật hơn, lúc bắt đầu hối hận người đã đi được mấy dặm rồi.

Kỉ Minh chỉ nghe Thiển Uyên nói vô danh tự nằm ở sườn núi phía đông, nhưng muốn tìm một tự miếu nho nhỏ tại một ngọn núi lớn như vậy thật quá khó khăn, đang lúc bối rối thì trước mặt một tiểu phu đi tới, Kỉ Minh mừng rỡ, vội vàng tiến lại hỏi đường.

“Cái gì? Vô danh tự cháy?” Kỉ Minh thoạt nghe tiểu phu kia nói vô danh tự cháy vô cùng giật mình.

“Đúng vậy, ba ngày trước có một nhóm người đến đây, đằng đằng sát khí, một ngọn lửa hỏa thiêu tòa tự miếu kia, hiện tại cái gì cũng không còn!”

“Vậy người trong miếu đâu rồi?”

“Không thấy ba vị hòa thượng kia đi ra, có thể chết cháy cả rồi.”

“Bề ngoài của bọn người phóng hỏa ra sao? Có đặc thù gì không?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Bề ngoài ra sao ta cũng không thấy rõ, ta lúc đó đi trốn củi ngang qua, sợ muốn chết, tránh ở trong rừng không dám đi ra, chỉ nghe bọn họ nói cái gì ‘Trường Nhạc Cung’ hay gì đó.”

“Trường Nhạc Cung?!” Trường Nhạc Cung vì sao phải thiêu hủy tự miếu nho nhỏ ở nơi thâm sơn này?! Nhất định là hướng về phía Diệu Viễn, Viễn đệ gặp nguy hiểm!

“Cụ già, người có hay không thấy một người trẻ tuổi, vóc dáng cùng ta không khác lắm, rất gầy, đầu đội nón có mạng che.

“Không có, ngoại trừ bọn người kia, không nhìn thấy có người nào tới đây nữa.”

Kỉ Minh tạ ơn người tiểu phu, hỏi rõ hướng đi tới vô danh tự, vận toàn bộ công lực mà đi.

Viễn đệ, người tuyệt đối không được có chuyện gì!

Vô danh tự hiện giờ đã là một mảnh hoang tàn đổ nát, Kỉ Minh đi quanh nơi đó vài vòng không phát hiện dấu vết gì, theo dòng suối nhỏ thông qua hậu viện của tự miếu đi xuống dưới, không lâu sau phát hiện ba phần mộ mới xây, không có bia, trước mộ có đặt hoa dại. Tuy rằng rất không phúc hậu, nhưng Kỉ Minh nhìn đến mấy đóa hoa nhỏ kia còn rất tươi, bỗng nhiên an tâm: Viễn đệ vừa đi không lâu, nhất định có thể đuổi kịp!

11. Chương 11

Thiển Uyên từ lúc sinh ra tới giờ lần đầu tiên hận một người như vậy!

Lâm Chi Diêu! Vì sao muốn giết sư phụ, sư huynh? Vì sao?! Là vì năm đó bọn họ đã cứu ta sao? Người muốn trả thù ta vì sao không hướng ta mà làm! Hèn hạ vô sỉ!!

“Viễn đệ, đệ phải nén bi thương. Trường Nhạc Cung làm nhiều việc ác, gây nguy hại vô lâm, khiến cho mọi người đều phần nộ, gia phụ gửi thư nói đã đến Lương Châu, không bằng đệ đi theo ta, diệt trừ Trường Nhạc Cung, giết Thiệp Giang ma, vì thiên hạ trừ hại, báo thù cho sư phụ, sư huynh của đệ!” Kỉ Minh tại ba mươi dặm ngoài Chung Nam Sơn thì đuổi kịp Thiển Uyên, nói cho hắn nghe tin tức nghe ngóng được, nhìn thấy chính là vẻ mặt phần nộ chưa bao giờ gặp qua của Thiển Uyên.

“Báo thù?” Thiển Uyên bị hai chữ này làm cho bưng tỉnh giữa cơn phần nộ. Đây là thế giới cổ đại lạc hậu man di, không có luật pháp, không có cảnh sát, không có nhà tù, chính nghĩa chỉ nằm trong tay của mình, kẻ mạnh chính là chính nghĩa! Chính là hai chữ báo thù này thật sự đối hắn quá xa vời, huống chi Phật gia không được sát sinh, hắn luôn tự cho mình là đệ tử Phật gia, sao có thể để tay vấy máu tươi? Chẳng lẽ cứ như vậy mặc kệ tên ma đầu kia làm điều ác sao? Sư phụ, sư huynh dường dục mình, cứ như vậy vô tội chết thảm, hắn chỉ ít cũng phải thay bọn họ hỏi một câu “Vì sao giết ta?”!

“Được, đệ đi theo huynh.”

“Hảo huynh đệ! Vì huynh nhất định đem hết toàn lực giúp đệ có thể tự tay đâm cừu nhân!” Kỉ Minh trong lòng không hiểu vì sao nhảy nhót vui mừng, kích động chụp lấy bả vai của Thiển Uyên, bỗng nhiên ý thức được khuôn mặt tươi cười lúc này của chính mình phi thường không hợp, liền cúi đầu xuống. Chính là thực sự rất vui mừng lại có thể cùng Viễn đệ kết giao vân du thiên nhai!

Thời điểm rời khỏi Lương Châu đi chính là tùy tâm tùy ý, tâm tính du ngoạn ngắm cảnh, thời điểm trở về không còn thoải mái như vậy, Thiển Uyên dọc đường trầm mặc, cho dù mở miệng cũng là vài câu ngắn ngủi, thần tình âm trầm, thường xuyên ngăn người vượt nhuyển kiếm bên hông, ngay cả Tuyết Nhi cũng không dám làm nũng với hắn nữa, Kỉ Minh lo lắng không thôi, lại không biết nên khuyên như thế nào, đành phải cùng hắn điên cuồng chạy đi.

Vốn tốn hai tháng đi đường, hai người lại chỉ tốn một nửa thời gian, rốt cục tại một ngày hoàng hôn về đến bên ngoài Lương Châu, Mã Gia Tập nơi lần đầu hai người tương ngộ. Kỉ Minh nhìn trời không còn sớm, người ngựa đều mệt mỏi, đề nghị ở đây tìm chỗ trọ, Thiển Uyên cũng quá mệt mỏi, lên tiếng ưng thuận, hai người dẫn ngựa hướng khách điểm thông thả bước đi, Kỉ Minh đã cố ý nói hai người gặp nhau khi đó, Thiển Uyên lại vẫn bày ra khuôn mặt bình tĩnh, Kỉ Minh thở dài.

Khách điểm của Mã Gia Tập chỉ có một — “Quân Tái Lai”, lần trước là bọn họ nhường phòng cho người khác, lần này đến phiên bọn họ không có chỗ ở.

“Nhị vị khách quan, thật xấu hổ, tiểu điểm mới vừa bị người ta bao hết.” Chương quỳ vẫn như trước, bộ dạng tươi cười thân thiện.

“Chúng ta cũng không phải muốn phòng hảo hạng, mong rằng chương quỳ giúp cho!” Kỉ Minh phiêu liếc mắt ba người trên lầu một cái, đối chương quỳ nháy mắt. Ở giữa là một người khí độ bất phàm, hai người bên cạnh phúc sức giống nhau, hẳn là chủ tớ ba người.

Chương quỳ cũng phi thường khó xử “Này — ”

Này thật là làm người ở giữa khó khăn, người trên thang gác lên tiếng “Chủ nhân nói, xuất môn bên ngoài nhiều việc không thuận tiện, nhị vị nếu không chê bai thì tìm một phòng để ở đi!”

“Đa tạ các hạ!” Hai người vui mừng, Kỉ Minh cao giọng đối người nọ nói lời cảm tạ, người nọ liền ở trên bậc thang xoay người lại đáp lễ, Kỉ Minh thấy rõ bộ dạng của người đó, kinh hỉ kêu to “Triệu thúc thúc!”

Thiển Uyên trầm nghĩ thì ra là người quen, liền đi theo phía sau Kỉ Minh, đánh giá người từ trên thang gác đi xuống. Vừa rồi nhìn từ sau lưng chỉ cảm thấy người này thật khí độ bất phàm, xoay người lại vừa nhìn thấy quả nhiên là như thế. Nam nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, dáng người cao to, khuôn mặt cương nghị, trầm ổn lại không mất đi phần thân thiết, nhất định là người có địa vị cao, lai lịch không nhỏ.

“Thì ra là người được xưng ‘nhất đoá kiếm hoa áp hải đường’ ‘Lê Hoa Kiếm’ Kỉ Minh Kỉ đại hiệp!”

“Triệu thúc thúc lại giễu cợt tiểu chất rồi, ở trước mặt người ai dám tự xưng ‘đại hiệp’!” Kỉ Minh bị trêu chọc vẫn thập phần vui mừng tiến lên chào, lại hướng Thiển Uyên giới thiệu “Viễn đệ, vị này chính là đương kim vô lâm minh chủ, chương môn phái Linh Sơn, Triệu Vị Cánh! Triệu thúc thúc, đây là tiểu huynh đệ của cháu, Diêu Viễn! Lần này cũng muốn vì vô lâm ra sức, đặc biệt đi đến Lương Châu!”

Thiển Uyên mặc dù đoán được người này thân phận không nhỏ, nhưng vừa nghe đến “Vô lâm minh chủ” vẫn thực lấy làm kinh hãi. Vô lâm minh chủ a! Trong truyện vẫn nói chính là duy ngã độc tôn trong giang hồ vô lâm minh chủ, thế nhưng ở ngay trước mặt mình! Hơn nữa còn là chương môn phái Linh Sơn!

Mấy ngày nay đi theo Kỉ Minh, cũng biết nhiều ít chuyện giang hồ, phái Linh Sơn chính là môn phái thần bí nhất, có thể lực nhất vô lâm hiện nay, đại bản doanh nằm tại Linh Sơn băng tuyết bao trùm quanh năm, Tuyết Nhi cũng là sinh trưởng ở tuyết vực của Linh Sơn! Lập tức bắt chước ôm quyền thi lễ “Diêu Viễn xin ra mắt Triệu minh chủ!”

Triệu Vị Cánh sang sảng cười “Hảo hảo! Giang hồ lại có nhân tài xuất hiện! Có các thiếu niên anh hùng như các ngươi, chính phái liên minh chúng ta nhất định có thể vừa xuất quân là chiến thắng! Thật sự là may mắn của vô lâm, cũng là vinh hạnh của Triệu Vị Cánh ta!”

Thiển Uyên vẫn như trước cười cười thối lui đến phía sau Kỉ Minh.

Vị vô lâm minh chủ này thật là ngay thẳng phóng khoáng, chính là cái tên thật sự . . . Triệu Vị Cánh, chiếu vị kính. . . không biết hẳn có hay không còn vị huynh đệ tên “Chiếu Tràng Kính”?

* Vị: dạ dày. Tràng: ruột

Màn đêm buông xuống, vẫn là Thiển Uyên cùng Kỉ Minh ở chung một phòng, Kỉ Minh tâm tình kích động, nói cho Thiển Uyên truyền kỳ cổ sự của Triệu Vị Cánh.

Khi còn là thiếu niên thì như thế nào được cao nhân chỉ điểm, luyện được một thân cao minh võ công, hai mươi năm trước như thế nào sáng lập phái Linh Sơn, lại trong vài năm ngắn ngủi đưa phái Linh Sơn phát triển lớn mạnh, khi đó như thế nào giúp hòa giải cự oán Diêm bang cùng Tào bang hai kẻ thù truyền kiếp, giành được tôn trọng của hai bên, như thế nào hòa giải mâu thuẫn của Đường môn cùng các môn phái Di Cương, như thế nào hao phí mười năm thời gian diệt trừ ma giáo, cuối cùng như thế nào thống nhất vô lâm, được mọi người đề cử làm minh chủ, mười năm qua vì giang hồ giữ gìn chính nghĩa cúc cung tận tụy, lần này lại như thế nào kêu gọi mọi người vây quét đệ nhất tà phái Trường Nhạc Cung sau đó thì giải tán ma giáo gì gì đó.

Thiển Uyên nghe chỉ cảm thấy người này rất hoàn mỹ, phàm là mặt ngoài rất hoàn mỹ thì nhất định có cái gì đó thiếu sót không thể cho người khác thấy, nhưng nghe thấy lời nói của Kỉ Minh lúc này tựa hồ vô cùng sùng bái Triệu Vị Cánh, huống hồ hẳn cũng không có chứng cứ gì nên không nói, chỉ ở trong lòng thầm cảnh báo chính mình không được xem thường người này. Hẳn vốn nói không nhiều nên Kỉ Minh cũng không cảm thấy thần sắc hẳn có gì bất thường, như cũ thao thao bất tuyệt miệng lưỡi lưu loát nói đến hành động vây quét lần này.

“Sư phụ gửi thư nói Trường Nhạc Cung mười ngày trước đã bị tăng tăng vây quanh. Ngày đó Trường Nhạc Cung cung chủ cũng thật buồn cười, đem Trường Nhạc Cung xây dựng ở trên đảo giữa hồ, này không phải quá thuận tiện cho chúng ta bao vây sao?” Kỉ Minh phấn khởi nói, hoàn toàn không còn vẻ thận trọng cẩn thận ngày thường nữa, trong lời nói tràn đầy khinh thường cùng châm chọc.

Thiển Uyên nhú mày, tên yêu tinh kia chỉ biết yêu xinh đẹp, đem Trường Nhạc Cung xây dựng ở trên đảo giữa Nguyệt Hồ, muốn xuất nhập chỉ có một tòa cầu nổi, lại ý vào có Bắc Lương vương làm chỗ dựa, bình thường cũng không phòng bị nghiêm ngặt, thuyền trên đảo không ít, đáng tiếc tất cả đều là thuyền hoa dùng để du hồ, vừa chậm vừa nặng, muốn ngồi trên đó chạy trốn, khẳng định bị người ta dùng hỏa tiễn đốt thành than! Đồ hoa khổng tước! Cho người yêu làm đẹp! Giờ bị người ta bao vây thành nhân sủi cảo rồi!

“Bất quá tên Lâm Chi Diêu kia võ công đúng thật lợi hại, sớm nghe nói y bị nội thương, không nghĩ tới mấy ngày nay y liên tiếp đánh bại vài cao thủ, hoàn toàn không giống lúc trước nói võ công mất hết! Bất quá sư phụ nói y quả thật bị nội thương rất nặng, võ công so với năm đó giảm đi không ít. Ta khẳng định y chống đỡ không được bao nhiêu ngày nữa! Chờ Triệu thúc thúc đến, y còn không thúc thủ chịu trời!”

Thật sự bị nội thương võ công suy giảm sao? Yêu tinh kia cả ngày sống phóng túng, lười biếng không xương, sao lại luyện công tẩu hỏa nhập ma? Hình như là lúc ta ly khai thì bị thương, chẳng lẽ là tác dụng phụ của thổ bảo bảo thủy kia? Hay là bị ta quá đà?

Thiểm Uyên nghĩ đến đây bỗng nhiên trên mặt nóng lên, gương mặt nhìn xem, cũng may ngọn đèn mờ tối, Kỉ Minh không chú ý.

Ai da! Ta suy nghĩ cái gì chứ! Ta chính là đi tìm y khởi binh vấn tội! Làm gì ngồi đây lo lắng cho y! Yêu tinh đáng giận! Làm ác nhiều quá bị người “Thay mặt mặt trăng tiêu diệt người” cũng là đáng! Xứng đáng! Xứng đáng!

“Viễn đệ, đệ nói gì? Ân, đúng, y quả thật xứng đáng!”

“A?” Sao lại nói hết ra những gì nghĩ trong lòng? Diêu Viễn a Diêu Viễn, người muốn thành Phật sao? Còn sớm một ngàn năm!

Thiểm Uyên nghĩ lung tung, đến hơn nửa đêm mới ngủ, sáng sớm cùng nhóm Triệu Vị Cánh lên đường.

Liên lập tức đến Nguyệt Hồ Lương Châu, Lâm Chi Diêu, người ngàn vạn lần không được chết, nhất định phải chờ ta đến hỏi rõ ràng! Ta không tin, không tin người lại làm như vậy!

12. Chương 12

Nguyệt Hồ tựa vào chân núi phía bắc của Lôi Kính sơn, diện tích không lớn lắm, đảo giữa hồ vốn cũng rất nhỏ, Lâm đại cung chủ năm đó ngẫu nhiên đi ngang qua, mắt đảo thoáng nhìn qua, liền hợp ý hồ quang sơn sắc này, nâng lên một ngón tay chỉ “Điền hồ!” liền viết ra như vậy “Lâm tiên đảo”, sau đó phái người trồng hoa cùng cây cỏ, đào suối khơi giếng, xây nhà cất ngôi, làm ra một cái Trường Nhạc Cung. Thiểm Uyên ban đầu nghe qua tên của đảo này, chỉ cảm thấy Lâm Chi Diêu này chân thật là tự luyện lại thêm có ham muốn độc chiếm mạnh mẽ, một tòa tiểu phá đảo cũng muốn mang tên dòng họ của mình, đối y khinh thường càng thêm sâu đậm.

Mùa xuân năm đó hán mới vừa tròn mười bốn tuổi, đầu cũng bắt đầu thay đổi nhiều, Lâm Chi Diêu như trước là cái dạng rời giường không xương nằm ở dưới một tán cây anh đào, nhàm chán nhai cánh hoa hồng nhạt rơi xuống người, một bên nhìn hán luyện công. Thời tiết đã có chút nóng, luyện xong một bộ kiếm pháp, trên trán hán đầy mồ hôi. Lâm Chi Diêu nằm nghiêng trên cẩm tháp, nâng lên nửa con mắt, chậm chạp lên tiếng “Lại đây!” Hán nắm thanh kiếm trong tay nghĩ tại sao không tiến lên một kiếm tiễn tai họa này đi Tây Thiên cực lạc? Nhưng rút cục vẫn là đi qua đứng trước mặt y. Lâm Chi Diêu mềm nhũn từ trên tháp đứng dậy, để ý ánh mắt của hán, bỗng nhiên hướng hán vươn tay, hán ngẩn người, không tự giác nắm chặt thanh kiếm trong tay, Lâm Chi Diêu cũng ngẩn người, lập tức cười rộ lên, kéo lên tay áo của mình thay hán lau mồ hôi trên trán. Cả người hán không được tự nhiên, sáng sớm nghe nói Lâm Chi Diêu ngày hôm qua lại náo loạn cả đêm, gọi năm sáu người vào hầu hạ, mà hiện tại người thức trắng đêm ngoạn NP lại đang dùng tay áo thay hán lau mồ hôi! Ghê tởm, song vẫn không hề đẩy ra cái tay kia. Tay của Lâm Chi Diêu nhìn rất đẹp, cực gầy, càng hiện rõ đoạn xương cổ tay như là do trời tạo ra, nhân gian không có, đang ngây ngẩn theo dõi cổ tay y, nghe Lâm Chi Diêu nói “Tại ‘Lâm tiên đảo’ này chỉ có người cùng ta họ Lâm, chúng ta là người thân mật nhất trên đời này!” Nói xong liền cười rộ lên. Hán lại nhớ đến sáng sớm nay vô tình nghe thấy mấy hạ nhân đỏ mặt nhỏ giọng nghị luận việc giường chiếu của Lâm Chi Diêu “Cung chủ thật sự thích công tử nhà ta mà, ban này thời điểm tiễn về A?! Công tử các người tối hôm qua cũng” Trong lòng tức giận, thật mạnh gạt ra tay áo người nọ, xoay người bước đi.

Thiểm Uyên cảm thấy cùng Lâm Chi Diêu ở chung vài năm hơn phân nửa là không thoải mái, những chuyện nhỏ nhặt như vậy căn bản không đáng nhắc đến, nhưng giờ phút này những hình ảnh khi đó lại hiện lên vô cùng rõ ràng trong đầu: gió nhẹ nổi lên, cây anh đào hoa rơi lả tả, ngày ấy người nọ mặc một thân hồng y hiếm thấy, cổ tay áo có đan hồng lãng mềm mại, càng làm nổi bật thêm cổ tay ónh bạc vô hạ, bộ dáng khi đứng dậy phong tình vô hạn, trên môi ngậm một mảnh cánh hoa phấn nộn, khóe mắt chứa đựng ý cười

không rõ, y nói, bọn họ là người thân mật nhất trên đời! Lời này sao có chút ý tứ giống như lời tiên tri? Tại mấy tháng trước, y cùng hắc quả thật đã xảy ra quan hệ thân mật nhất. Quan hệ như vậy, so với quan hệ nam nữ còn muốn thân mật hơn, tư mật nhất, thân thể tiếp xúc chỗ sâu nhất

Vì sao lúc này lại nhớ đến những chuyện đó? Người ta nói cận hương tình khước, còn hắc thì sao, cận hương tình sinh sao? Không đúng không đúng, hắc đối với yêu tình kia có cái gì tình chứ! Yêu tình kia chính là người đệ nhất tình nghi sát hại sư phụ cùng sư huynh! Lâm Thiển Uyên, không đúng, Diêu Viễn! Người tỉnh lại cho ta! Hồng nhan họa thủy, phải tránh phải tránh!

Triệu Vị Cánh vừa đến, “Phục ma quân” vây quanh Nguyệt Hồ nhất thời hưng phấn tăng vọt. Mấy ngày liên tiếp chịu tổn thất không ít, sĩ khí có phần giảm sút, Triệu Vị Cánh xác thực có chút bản lĩnh giống của chính khách kích động lòng người, nghe xong báo cáo của mọi người về tình hình chiến đấu, một phen diễn thuyết, sau đó lập tức đi thăm hỏi những người bị thương, vừa trấn an lòng người vừa động viên lòng người. Thiển Uyên cảm thấy một người như vậy, không theo chính, sẽ rất đáng tiếc!

Thiển Uyên, Kỉ Minh đi theo Triệu Vị Cánh cùng nhau đến, tự nhiên sẽ bị chú ý. Mọi người ở đây đa số đều biết thiếu chủ Trần Kiểm sơn trang, hậu bối danh môn, một đường kiếm sắc bén tuyệt vời, hơn nữa Kỉ Vô Cứu cùng Triệu Vị Cánh luôn luôn giao hảo, huynh đệ tương xứng, bởi vậy Kỉ Minh đi theo Triệu Vị Cánh cũng không có gì kì quái, ánh mắt tò mò cơ hồ đều dừng lại trên người Thiển Uyên, điều này khiến cho Thiển Uyên rất khó chịu.

Từ lúc theo Mã Gia Tập xuất phát, Kỉ Minh cứ khẳng định bắt Thiển Uyên phải thay đổi từ đầu tới chân, hàm súc biểu đạt cả nửa ngày, đại ý là chúng ta phải đi tìm người uế khí, người mặc như vậy thật sự rất mất thể diện, huống hồ còn đi theo võ lâm minh chủ, đừng nói đến đó chính là cơ hội tốt nhất để nổi danh thì ít nhất ta cũng không thể làm mất mặt võ lâm minh chủ, đệ xem đại ca đệ là ta đi, bạch y phiêu dăng, trường kiếm tại thắt lưng, ngọc thụ lâm phong, minh nguyệt sáng ngời. Thiển Uyên bị y niệm đến choáng váng, tùy tiện từ trong đồng y phục do Kỉ Minh đem đến chọn ra một kiện trường bào thanh sắc kiểu dáng đơn giản mặc vào. Thay đổi quần áo, Kỉ Minh đối hắc hơi ngần người trong chốc lát, cường ngạnh lôi kéo hắc đi tìm Triệu Vị Cánh uống trà, Triệu Vị Cánh vừa thấy hắc cũng không ngừng gật đầu, miệng lại bắt đầu nhắc đi nhắc lại “Anh hùng thiếu niên!” “Trường Giang hậu lãng”, Thiển Uyên cười theo, đầu càng nhúc nhích hơn.

Nhưng mà trường bào này Kỉ Minh đã nói không được cởi ra, nếu không đại ca thực sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng, Thiển Uyên bắt buộc dĩ đành gật đầu. Nhưng sớm biết sẽ bị người xem như hầu tử, nói gì hắc cũng sẽ không để Kỉ Minh đem cái nón của mình đưa cho tiểu nhị ca của “Quân Tái Lai”! Dù sao cũng chỉ là bị người ta dòm thôi mà, Kỉ Minh quen biết nhiều, lôi kéo hắc giới thiệu chung quanh, vị này chính là mỗ mỗ bảo chủ, vị kia chính là mỗ mỗ chương môn, vị nọ chính là mỗ mỗ đại sư, vị đó chính là mỗ mỗ tiên bối, Thiển Uyên đành phải không ngừng chấp tay thi lễ, cổ đại xã giao so với hiện đại còn muốn vất vả hơn!

Ai đó tới cứu ta đi! Thiển Uyên trong lòng không ngừng gào to.

Người tới cứu hắc không phải ai khác, chính là Trường Nhạc Cung Lâm đại cung chủ từng cùng hắc có quan hệ thân mật nhất.

Mới mấy tháng ngắn ngủi không gặp, người đó thay đổi thật nhiều, tựa hồ có chút tiêu tụy, nghĩ rằng do mấy ngày liên trọng thương khổ chiến thật vất vả, tay phải cầm một thanh kiếm mỏng đơn độc đứng ở đầu cầu nổi, vẫn là một thân bạch y như ngày thường, góc áo có chút vết máu, vẫn xinh đẹp khuynh đảo chúng sinh như trước, lại thiếu vài phần ý vị phong lưu ngày thường, độ ẩm trong mắt giống như bị đóng băng, cả người mơ hồ tản mát ra lệ khí. Đây mới là bộ mặt thật của “Thiếp Giang ma”, hình tượng ngày thường lười nhác bốc đồng vô hại kia chính là vỏ bề ngoài của y mà thôi!

“Triệu thúc thúc, cho phép ta qua đó lĩnh hội y!” Dù sao Kỉ Minh ra giang hồ cũng chưa lâu, chuyện trọng đại như vậy vẫn là lần đầu tiên, nghĩ rằng được nhiều người biết chỉ xếp vào thứ yếu, chính là nghe nói vài người được xếp vào hàng cao thủ cũng chưa hơn trăm chiêu đã bại dưới tay y, lòng hiếu chiến của người thiếu niên sớm bị kích phát, lúc này thấy bản tôn, bị thái độ coi rẻ thiên hạ của y kích thích, càng không kiềm chế được! Triệu Vị Cánh vốn định ngăn y lại, nhưng thoáng nhìn Kỉ Vô Cứu đối mình khẽ gật đầu, biết hắc có ý rèn luyện nhi tử, liền để cho y đi.

Kỉ Minh hăng hái, quay đầu đối Thiển Uyên gật gật đầu, đáp ứng một tiếng rồi nhún người nhảy lên cầu nổi.

Lâm Chi Diêu cuối cùng theo ánh mắt của Kỉ Minh phát hiện Thiển Uyên ở trong đám người, hai người ánh mắt gặp nhau, Lâm Chi Diêu tựa hồ thực giật mình, Thiển Uyên lại bị ánh mắt tham cứu của y bức phải tránh đi, không dám cùng y đối diện, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ.

“Tiểu tử, người lui xuống đi, gọi người kia tiến lên!”

Mọi người nghe thấy, liền nhìn theo hướng chỉ mũi kiếm của Lâm Chi Diêu, chính là thiếu niên vừa mới đi theo mình chủ cùng thiếu chủ Trần Kiếm sơn trang tới, giật mình lại tò mò. Đã nhiều ngày qua Lâm Chi Diêu chưa từng chỉ định ai làm đối thủ, thái độ hôm nay khác thường, thiếu niên này đến tột cùng có cái gì đặc biệt? Trong đám người bắt đầu có tiếng nhỏ giọng nghị luận.

Thiển Uyên da đầu run lên, hận chính mình không thể độn thổ, chỉ đành buồn bực đứng đó. Kỉ Minh đứng trên cầu nổi cũng nhịn không được, bị người như vậy khinh thường, dù là ai cũng không chịu nổi, huống chi Lâm Chi Diêu dám nhắm vào Viễn đệ! Giết sư phụ cùng sư huynh của hắn còn chưa đủ sao?!

“Ma đầu! Muốn cùng Viễn đệ giao thủ, qua cửa của ta trước đi!”

“Nga? Người nọ là đệ đệ người?”

“Không phải, thế nào?”

“Không phải đệ đệ người, kêu ca ca đệ đệ đến thân thiết như vậy, hẳn là có quan hệ gì đặc biệt?”

“Người!” Kỉ Minh tuổi nhỏ, da mặt mỏng, hướng hồ chính mình đối Thiển Uyên từng có ý niệm không hay, bị y nói như vậy, nhất thời không biết phải làm sao cãi lại.

“Nga, ta đã biết, không phải thân đệ đệ của người, nhất định là tình đệ đệ của người!”

“Ma đầu! Đừng nói bậy! Xem chiêu!”

Kỉ Minh mặt đỏ tai hồng, quay đầu lại nhìn Thiển Uyên cúi đầu không lên tiếng, tức giận đều bị kích khởi, liền hướng Lâm Chi Diêu công kích!

Kiểm pháp của Trần Kiếm sơn trang trong chốn giang hồ cũng có không ít tên tuổi, Kỉ Minh mười lăm tuổi ra giang hồ, bằng năng lực của một người đánh bại “Giao Châu tam đạo”, một trận chiến thành danh, sau đó được người gán cho danh hào “Lê Hoa Kiếm”, ý là khen kiếm của y xuất ra nhanh giống như lê hoa, làm người ta hoa cả mắt. Kiếm của Lâm Chi Diêu cũng là chuyển động nhẹ nhàng, vốn Kỉ Vô Cấu đối nhi tử của mình có vài phần tin tưởng, nhưng giờ phút này y trúng kế, bị Lâm Chi Diêu quấy rối tâm tư, bại trong trăm chiêu là tất nhiên, không khỏi thở dài: vẫn là tuổi còn trẻ! Chính là nhi tử luôn luôn thiếu niên lão thành, bình thường rất thận trọng, sao lại bị mấy câu nói như vậy kích động đến lòng người đại loạn? Quay đầu nhìn xem thiếu niên kêu Diêu Viễn, chỉ thấy hắn cúi đầu không nói, cũng không xem tình hình chiến đấu của hai người, nhi tử vậy mà lại kết giao với bằng hữu thiếu nghĩa khí như vậy!

13. Chương 13

Lâm Chi Diêu biết chính mình không còn chống đỡ được bao lâu nữa, nội thương lâu ngày trầm trọng, mấy ngày liền chiến đấu kịch liệt, hắn gần như là thể suy sức yếu, khí huyết trong cơ thể bốc lên, tay nắm kiếm cũng không được tự nhiên, cho nên y phải tốc chiến tốc thắng. Kiếm của Kỉ Minh quả thực rất nhanh, phàm là những chuyện quá thuận lợi sẽ khiến người ta xem nhẹ, nên muốn tìm sơ hở của y không phải là khó. Kỉ Minh bị làm cho tức giận không ít, phần nộ tác động khó tránh khỏi hơi thở không điều hòa, không bao lâu đã mất kiểm soát, Lâm Chi Diêu canh đúng cơ hội, thân hình chợt dao động, đã lách ra phía sau Kỉ Minh, mũi kiếm gần đâm vào bả vai của Kỉ Minh!

Mọi người kinh hô, nhưng mà trong lúc đó điện quang hỏa thạch muốn tiến lên cứu cũng không kịp, mỗi người đều ngưng thần nín thở, chăm chú dán mắt vào hai người trên cầu nổi, cũng không chú ý đến thanh sắc thân ảnh cực nhẹ cực nhanh xẹt qua mặt nước đến phía sau lưng Lâm Chi Diêu. Lâm Chi Diêu cảm giác có người tiếp cận, nhưng đã không kịp tránh né, tâm như bị cắt ngang qua, cũng không thu chiêu, càng đem kiếm tổng tiến một tấc, mới vừa chạm vào thân thể Kỉ Minh, liền trước mắt máu bắn tung tóe, cổ tay đau đớn, kiếm cầm không được nữa, “đương” một tiếng, rơi xuống mặt đất.

Lâm Chi Diêu không thể tin được nhìn người trước mặt mình!

Giỏi, giỏi lắm! Dùng khinh công ta dạy cho người, dùng kiếm ta đưa cho người, đâm ta bị thương!

Huyết đỏ thẩm theo cổ tay phải chảy xuống, Lâm Chi Diêu rũ mắt ngơ ngác nhìn miệng vết thương, không dài nhưng lại rất sâu, Thiển Uyên thật xuống tay không lưu tình, nhắt thời tâm hơi ý bại*, cũng không cầm máu, buông lỏng tay mặc kệ máu càng chảy càng nhiều.

* Tâm hơi ý bại: thất vọng chán nản

“Vị thiếu hiệp này thân thủ hảo tuyệt, không biết nên xưng hô như thế nào?”

“ ”

“Sao hả, sẽ không thực sự kêu là ‘tình đệ đệ’ chứ?”

“ Diêu Viễn.”

“Nga, Diêu Viễn*? Diêu của Lâm Chi Diêu, Uyên của Lâm Thiển Uyên, Diêu Uyên, Diêu Viễn?”

* Cách phát âm hai chữ Uyên và Viễn đều giống nhau, theo phiên âm pinyin hình như là yuan.

“?!” Một ý niệm xẹt ngang trong đầu Thiển Uyên, lại bị y cố ý quên đi. Ánh mắt sắc bén thâm lương tuyệt vọng của Lâm Chi Diêu lại lần nữa buộc Thiển Uyên phải né tránh.

Lâm Chi Diêu cười cười, hướng mọi người ở bờ bên kia nói “Ngày đó Lâm mỗ thỉnh chư vị cùng nhau tiến lên, chư vị anh hùng nói lấy nhiều đánh ít không phải hành vi chính phái nên làm, muốn một chọi một đơn đả độc đấu, chuyện lúc này phải tính thế nào đây? Ý các vị là muốn từ từ tiêu hao khí lực của ta sau đó cùng nhau tiến lên sao? Diêu Viễn Diêu thiếu hiệp, không biết Lâm mỗ nói có đúng hay không?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy thực bối rối, ngày đó sau khi vây quanh Trường Nhạc Cung yêu cầu quyết đấu một chọi một, kỳ thật là kiêng kị tuyệt đỉnh võ công của Lâm Chi Diêu, mục đích chính là y vào bên ta nhiều người, dự định lợi dụng đánh luân phiên làm Lâm Chi Diêu từ từ suy yếu, cuối cùng sẽ một lần hành động chế ngự y, giờ phút này bị y nói ra rõ ràng như vậy bỗng nhiên cảm thấy thật khó xử, đều nhìn về phía Triệu Vĩ Cánh, chờ hắn lên tiếng. Triệu Vĩ Cánh đơn giản cân nhắc một chút, đi từng bước về phía trước, đang muốn mở miệng thì Thiển Uyên đang đứng trên cầu lại lên tiếng.

“Vừa rồi ta sót ruột cứu người, làm bị thương Lâm cung chủ, là sai trái của tại hạ, tại hạ nguyện nhượng Lâm cung chủ ba chiêu, nếu mà ta thắng thỉnh Lâm cung chủ đại nhân không so đo cùng tiểu nhân, nếu mà thua, mặc cho Lâm cung chủ xử trí.”

“Viễn đệ! Không được!” Kỉ Minh đứng ở một bên, cảm thấy được trong lời nói của hai người này có điểm không thích hợp, cho nên vẫn chưa lên tiếng, không ngờ Thiển Uyên thế nhưng đưa ra đề nghị như vậy, cái này còn không phải là tự sát sao!

“Kỉ đại ca yên tâm, đệ tự có chừng mực. Huynh lui về chữa thương trước đi!” Thiển Uyên đối Kỉ Minh cười, ngữ khí đầy chân thật đáng tin.

“Nhượng chiêu thì không cần, ta Lâm Chi Diêu tuy không phải là cái gì chính nhân quân tử nhưng tốt xấu gì cũng coi như ‘trưởng bối’ của người, người cùng ta mạnh tay đánh cuộc, người thua mặc ta xử lý. Đánh mấy ngày nay, thật có chút mệt, chư vị tại bên hồ ăn gió uống sương cũng có phần không dễ chịu, vậy thì nếu Lâm mỗ thua, mặc cho các người trối lại, chẳng phải vừa vặn sao?”

“Lâm cung chủ nếu như vậy chúng ta cũng không có ý kiến gì.” Triệu Vĩ Cánh không đợi mọi người mở miệng liền tiếp lời.

Lâm Chi Diêu cười, người đương nhiên là không có ý kiến gì rồi! Thắng thì quá tốt, tiết kiệm nhiều khí lực, thua thì bắt qua hi sinh một tên vô danh tiểu tốt, như thế nào cũng là cuộc giao dịch không mất tiền mà! Cái gì vô lâm minh chủ, hóa thân chính nghĩa, còn không phải đều giống nhau đề tiện bề ối!

Triệu Vị Cánh lên tiếng, Kỉ Minh đành phải lui ra, trên cầu nổi chỉ còn lại phụ tử Lâm thị.

Lâm Chi Diêu nhặt kiếm lên, cầm bằng tay trái, từng bước lui về phía sau “Diêu thiếu hiệp, thỉnh!”

“Lâm cung chủ xử lý miệng vết thương trước đã rồi bắt đầu cũng không muộn.”

“Sao hả, người đau lòng ta à?”

“Ta không phải kêu người đừng trở về sao?” Lâm Chi Diêu cười cười, không chút để ý xé góc áo xuống, cúi đầu băng bó miệng vết thương, máu rất nhanh nhiễm đỏ miếng vải trắng. Thiển Uyên nhìn miệng vết thương của y sâu đến có thể thấy được xương, trong lòng nhất thời có chút hối hận, ngoài miệng lại không chịu thua.

“Người là cái gì của ta chứ, người kêu ta đừng về liền đừng về!”

“Ta là lão tử của người!”

“Ta không phải nhi tử của người!”

“Yêu! Còn sinh khí! Ta Lâm Chi Diêu cũng không có nhi tử như người vậy, vong ân phụ nghĩa, còn thua cả sói!”

“Ta vong ân phụ nghĩa! Người đối ta có cái gì ân tình hả! Người phái người giết sư phụ cùng sư huynh ta, ta là quay về tìm người tính sổ!”

“Người nói cái gì? Ta giết sư phụ cùng sư huynh của người?”

“Lâm Chi Diêu, người bớt giả bộ đi, có người nhìn thấy người của Trường Nhạc Cung đốt vô danh tự, giết sư phụ ta.”

“Là người của Trường Nhạc Cung thì sao, cũng không nhất định là ta sai khiến.”

“Người là cung chủ, không phải người thì là ai?! Người bớt ở đây diễn trò đi! Ta nhìn thấy người liền ghê tởm!”

“Người nói cái gì hả? Người lặp lại lần nữa xem!” Lâm Chi Diêu giương mắt nhìn thẳng Thiển Uyên, tựa hồ thật sự tức giận, Thiển Uyên bị y khích, cũng nổi đóa lên.

“Ta nói ta nhìn thấy người liền ghê tởm! Người này biến thái bất nam bất nữ!”

Hai người ở trên cầu đối thoại, người ở bên bờ hồ vốn nghe không rõ, nhưng câu vừa rồi của Thiển Uyên cơ hồ là rống lên, chính phái nhân sĩ nghe thấy được đều nín thở! Tiểu tử kêu Diêu Viễn này quả nhiên không đơn giản! Cư nhiên dám mắng Lâm Chi Diêu bất nam bất nữ!

Mười mấy năm trước khi Thiệp Giang ma mới xuất đạo, diệp bút thư sinh Dương Hành Vân nói y là “Dương liễu phong tư. Tiêu hồn phệ cốt. Chân khiêu nhân tướng nhập phi phi.”*, liền bị y cắt lưỡi, phế võ công, bị bán vào thanh lâu ở quan ngoại làm nam kĩ suốt một tháng mới được người tìm thấy cứu ra. Sa Ngư bang chủ “Hải Giao Long” ở trong tửu quán cùng người ba hoa, nói chính mình “Ngủ với Lâm Chi Diêu, tư vị kia thực mất hồn! Mất hồn!”, liền bị hấn thiến, cắt đứt gân tay gân chân, ngâm trong nước ớt, kêu gào suốt ba ngày mới chết. Cao thủ xếp hàng thứ bảy trong giang hồ năm đó, ma giáo hữu hộ pháp Lân Hạo, thời điểm cùng Lâm Chi Diêu luận võ thừa cơ sờ soạng mông của y, liền bị y đuổi giết suốt nửa năm, sau đó bắt được, từ đó không còn xuất hiện nữa, nghe đồn hấn bị Lâm Chi Diêu tra tấn đến sống không bằng chết, phải khóc cầu Lâm Chi Diêu giết hấn. Diêu Viễn này nghe con mới sinh không sợ hổ mà, rất hảo rất mãnh!

* Phong thái như liễu, mất hồn, thực làm người ta suy nghĩ vẫn vơ.

Lâm Chi Diêu quả nhiên nổi giận, giận dữ phản cười, cười đến chim sa cá lặn, cười đến hồng thược thất sắc, cười đến những người vây xem phải rùng mình, muốn lui lại!

Lâm Chi Diêu lại cúi đầu lấy tay áo lau kiếm, nhẹ giọng nói “Thì ra người chê ta bộ dạng bất nam bất nữ! Lời này đáng lẽ người nên nói sớm mới phải, bằng không ngày đó ta thà tìm một con công cầu cũng không cần người giúp ta giải được, ta làm dơ bản thân thể của người là ta không đúng, ta so ra kém tình ca ca của người, như vậy có chút ý vị nam nhân, như vậy — ”

“Im miệng! Người cho rằng ai cũng giống như người sao, như vậy dâm loạn, như vậy — ”

“Như vậy cái gì? Người sao lại không nói? Người không nói? Ha hã, không nói ta giúp người nói, không giống ta, lão tử của người, như vậy dâm loạn, như vậy dơ bẩn! Đúng hay không?”

“Lâm Chi Diêu!”

“Bản cung ở đây!”

“Người! Không thể nói lý!”

“Vậy hãy bớt sàm ngôn đi, Diêu thiếu hiệp, thỉnh động thủ!”

Hàn quang chợt lóe, hai người tại một chỗ đánh nhau.

Thiếu Uyên tâm phiền ý loạn. Không đúng không đúng, ý định ban đầu của hắn không phải như vậy! Hắn thật sự không nghĩ đến phải cùng Lâm Chi Diêu động đao động kiếm! Hắn chính là muốn hỏi rõ có phải hay không y phải người giết sư phụ, vì sao? Nhưng mà cục diện dần dần không thể khống chế được. Là sai ở chỗ nào? Là hắn không nên vì cứu Kỉ Minh mà dâm bị thương Lâm Chi Diêu? Chính là nếu hắn không ra tay, tay phải của Kỉ Minh về sau sẽ không thể cầm kiếm được nữa, lợi hại của “Lâm thủy kiếm pháp” hắn biết rõ, cho nên mới nhất thời nóng lòng hạ thủ quá nặng. Là hắn không nên hướng Lâm Chi Diêu đưa ra quyết đấu như vậy? Vẫn là giống như Lâm Chi Diêu đã nói, hắn căn bản không nên trở về? Không hiểu, không hiểu! Vì sao luôn là như vậy, mỗi lần gặp Lâm Chi Diêu hắn đều trở nên khác thường, chỉ cần là những chuyện có liên quan đến Lâm Chi Diêu liền thoát khỏi quỹ đạo?! Lâm Chi Diêu! Lâm Chi Diêu! Lâm Chi Diêu! Người tốt cục là ai!!!!

“Phụt! — ” Máu tươi phun ra, khuôn mặt hắn đầy bụi đỏ.

Thiếu Uyên đưa tay lau mặt, không phải máu của mình, như vậy là máu của y! Y bị thương?! Tại sao bị thương? Nga, ngực bị kiếm đâm trúng. Là một thanh nhuyễn kiếm thực sắc bén, mũi kiếm đâm vào trong thân thể y, chuôi kiếm nằm trong tay mình. Nguyên lại là ta đâm trúng ngực y Ta đâm trúng y! Ta làm bị thương Lâm Chi Diêu! Ta làm bị thương y! Bị thương y!!!

“Lâm Chi Diêu!!!” Kêu lên sợ hãi, tiếp lấy thân thể yếu đuối, nhìn thấy máu theo miệng vết thương ào ạt tràn ra, nhiễm đỏ mảng lớn bạch y, trong đầu Thiếu Uyên trống rỗng

Rốt cục ta đã làm gì đây?

14. Chương 14

“Phục ma quân” tiến vào Lâm tiên đảo, tổng đàn chủ Trường Nhạc Cung Hạ Vũ dẫn theo thuộc hạ mở rộng cửa cung, nghênh đón bọn họ. Triệu Vị Cánh tiến lên nâng dậy Hạ Vũ đang muốn thi lễ, nói “Hạ tổng đàn chủ có công phục ma, Triệu mỗ vô cùng cảm kích! Hạ đàn chủ vất vả!”

Hạ Vũ vẫn như trước bày ra gương mặt vạn năm không thay đổi, khuôn mặt tươi cười có lẽ “Minh chủ vất vả! Lần này có thể bắt giữ ‘Thiếp Giang ma’, vị Diêu thiếu hiệp này mới là có công lao lớn nhất!”

Thiếu Uyên hiểu ra: khó trách Lâm Chi Diêu một mình nghênh địch, Trường Nhạc Cung sớm đã không nằm trong khống chế của y, Hạ Vũ phản bội y, cùng Triệu Vị Cánh nội ứng ngoại hợp, bán đứng Lâm Chi Diêu. Nói như vậy có lẽ mình thật sự đã trách lầm y, hung thủ sát hại sư phụ có lẽ thật sự không phải y! Hạ Vũ, người này đi theo bên cạnh Lâm Chi Diêu đã mười mấy năm, cũng xem như là chịu nhục, đoán chừng người bổ nhiệm chức cung chủ sẽ là hắn! Người nọ vốn không thích hợp làm cái gì cung chủ, rất không tập trung,

đổi quyền thế căn bản không hứng thú, lúc trước y sáng lập Trường Nhạc Cung vốn đã là kỳ tích. Không làm cung chủ cũng tốt, chính là không biết bọn họ sẽ xử trí y như thế nào? Có thể hay không giống như trong sách viết, giết y sau đó phơi thây đầu tường? Chính mình giống như thật sự đã làm ra việc không thể cứu vãn, kiếp trước kiếp này đều chưa từng trải qua đại sự. Lâm Chi Diêu lần này thật sự sẽ chết!

Hạ Vũ an bài nơi ở cho mọi người, làm bộ như không quen biết Thiển Uyên, lại đem hần an bài ở độc viện trước kia, Triệu Vị Cánh dường như biết hần không muốn gặp người, đối mọi người nói Diêu thiếu hiệp hôm nay vất vả, tất cả mọi người không nên đi quấy rầy hần.

Lâm Chi Diêu bị một kiếm đâm trúng ngực, tuy rằng không tính là sâu, nhưng nội thương tích tụ bộc phát, hơn nữa mất máu quá nhiều, vẫn hôn mê bất tỉnh, bị Triệu Vị Cánh mang đi. Thiển Uyên thoáng thở dài nhẹ nhõm. Cái này gọi là mặt mũi của người chính phái, sau khi Lâm Chi Diêu bị bắt có rất nhiều người xin tự mình động thủ tiêu diệt y vì người nhà hoặc đồng môn của mình báo thù, cũng không biết người này sao lại có nhiều cừu gia như vậy! Nhưng mà Triệu Vị Cánh chỉ nói một câu “Giao cho ta xử trí, cam đoan sẽ cho mọi người một kết quả vừa lòng.”, mọi người liền không lên tiếng nữa, đều tự động giải tán. Trường Nhạc Cung mỹ tửu, mỹ thực, mỹ nhân, mỹ cảnh đều còn, ở bên ngoài vất vả hơn mười ngày, hiện tại chính là thời điểm thả lỏng hưởng thụ, ma đầu cũng đã bắt được, mình chủ chữa thương cho y là vì muốn hảo hảo tra tấn y, hết thấy đều rất hảo, đều đạt được mục tiêu mong đợi, giờ nên tâm hoan tác nhạc.

Tiếng người ồn ào, ăn chơi trác táng, Trường Nhạc Cung lúc này trong mắt Thiển Uyên cùng trước kia không có gì bất đồng, càng không biết chính mình ở trong thời không xa lạ này nảy ra cái gì tính toán!

Tuyệt Nhi không chịu lại gần hần vì toàn thân đều là mùi máu tươi. Máu của Lâm Chi Diêu, nhiễm cả nửa chiếc trường bào của hần, Thiển Uyên nghi hoặc, một người có thể chảy ra nhiều máu đến vậy sao?

Trong phòng vẫn giống với trước khi hần ly khai. Lâm Chi Diêu trước đây có nói phòng của hần giống như thiền phòng của hòa thượng, lúc ấy hần đang lơ đãng phơi nắng, giờ nhìn lại quả thực rất đơn sơ, bốn vách tường trống trơn, chỉ có treo độc nhất một thanh kiếm cũ đã dùng nhiều năm, là lúc đầu luyện kiếm Lâm Chi Diêu đưa cho, kiểu dáng cực kỳ mộc mạc, cũng rất thuận tay, một cái giường, một cái bàn, một cái ghế tựa, một cái kệ sách hơn phân nửa là kinh Phật, còn lại đều là tiểu thuyết kỳ quái, còn có mấy bản “vô công bí tịch” do Lâm Chi Diêu đưa cho. Trên bàn là một trăn thanh đăng, lần mò tìm đồ đốt lửa để ở vị trí quen thuộc, thấp đèn, lại phát hiện trên bàn có một hộp gỗ xa lạ.

Mở ra, nằm trong hộp là mấy hạt mộc châu tử màu tối, là loại tử đàn tốt nhất, mài thật sự cẩn thận, kéo dài rất trơn tru, bên cạnh còn có một mảnh gỗ cùng con dao là công cụ để chạm trổ. Đếm số châu tử, tổng cộng mười một hạt, hần là đang làm một chuỗi niệm châu nhưng chưa hoàn thành. Cầm lấy một hạt để trong tay thưởng thức, lại phát hiện mặt trên giống như có khắc chữ, để lại gần đèn nhìn, là một chữ “Uyên”, thể chữ triện phong cách cực cổ, thể chữ dường như rất quen thuộc nhưng nhất thời lại không nhớ nổi đã gặp qua ở nơi nào, lại cầm lấy một hạt, cũng có khắc chữ, là một chữ “Diêu”, bỗng nhiên trái tim nhảy dựng lên thành thịch! Lấy niệm châu ra xem từng hạt từng hạt một, đều là hai chữ “Diêu” “Uyên”! Thiển Uyên ngồi tại chỗ kinh ngạc, châu tử từ lòng bàn tay lăn đi, rơi đom đốp xuống đất, trong bóng đêm tĩnh mịch thanh âm kia có vẻ rất thanh thúy. Thiển Uyên ngồi xồm xuống sờ soạn chung quanh tìm kiếm niệm châu, Diêu, Uyên, Diêu, Uyên, Diêu Diêu. Sáu “Diêu”, Năm “Uyên”, mười một hạt, vân vân trong lòng bàn tay ngày càng sáng và nóng lên.

Y cười nhạo “Diêu Viễn? Diêu của Lâm Chi Diêu, Uyên của Lâm Thiển Uyên, Diêu Uyên?”

Hiện tại nghĩ đến lời nói của Lâm Chi Diêu lại khiến người kinh hãi.

Lâm Chi Diêu, người sẽ không sẽ không cho là ta vì thích người cho nên mới dùng Diêu Viễn làm tên giả chứ? Chuỗi niệm châu không phải là người làm chứ, là muốn cho ta sao? Lâm Chi Diêu, đến tốt cùng người có ý gì hả? Người là không, có hay không thích ta?!

Lúc Lâm Chi Diêu tỉnh dậy liếc mắt một cái trông thấy ngoài cửa sổ ánh trăng phủ lên cây quế chi, cảnh sắc này y cực kỳ quen thuộc, mỗi đêm nằm ở trên giường của mình, mở mắt ra là có thể nhìn thấy. Nhìn nhìn bốn phía, quả nhiên là tấm cung của mình, giường của mình, bỗng nhiên muốn cười, cười lên lập tức động đến miệng vết thương trên ngực, nhất thời hiểu được những chuyện phát sinh vào ngày hôm nay đều không phải là nằm mơ, đều là sự thật. Thiển Uyên vì cứu tình lang làm tay y bị thương là thật, cùng y quyết đấu cũng là thật, một kiếm đâm vào ngực y cũng là thật, nói như vậy, trước lúc hôn mê nhìn thấy lệ

trong đôi mắt kinh hoàng của hắn cũng là thật? Tốt xấu vì mình chảy một giọt lệ! Một kiếm đổi một giọt lệ, tựa hồ cũng đáng? Thành danh hai mươi năm, vì một tên tiểu hài tử mà biến thành như vậy, thật sự rất uất ức mà! Nói vậy hài tử kia cũng thực sợ hãi đi, bình thường đi đường còn sợ giẫm chết con kiến, . . . Một giọt lệ kia có lẽ là do bị dọa đi, aiz!

Người nên đến sẽ đến, Lâm Chi Diêu liếc mắt nhìn người đến một cái, nói “Chủ tử nhà ngươi đâu?”

Triệu Vị Cánh từ trong tay nha hoàn tiếp nhận một chén được đen tuyền, phát tay bảo mọi người trong phòng lui xuống.

“Lâm cung chủ uống hết bát được này trước đã!”

“Triệu minh chủ thực biết nói đùa, người điểm huyết đạo của ta, ta như thế nào uống được?!”

“Ha ha ha, là Triệu mỗ sơ sót! Lâm cung chủ nội thương lâu ngày tích tụ bộc phát, Triệu mỗ nhất thời vì tình thế nguy cấp mới phải phong bế huyết đạo của cung chủ, phòng ngừa cung chủ bị tẩu hỏa nhập ma. Thỉnh Lâm cung chủ thứ lỗi!” Triệu Vị Cánh nói lời này làm cho Lâm Chi Diêu hoang mang vô cùng, đối tù nhân như y hảo như vậy? Hay đây lại là trò gì mới của Bắc Lương Vương?

Triệu Vị Cánh tiến lên giải khai huyết đạo của Lâm Chi Diêu, đỡ y ngồi xuống, bưng chén được kia đưa cho y, thấy y cau mày liền nói “Lâm cung chủ sợ có độc? Theo như tình thế trước mắt thì dường như ta không cần phải làm như vậy.”

“Người đứng là nói nhiều lời vô nghĩa, ta chỉ là không thích uống được, thoát nhìn thực đáng.”

“ ” Đường đường là cung chủ Trường Nhạc Cung, tốt xấu gì cũng coi như nhất đại kiêu hùng, dù có sợ đáng cũng nên che giấu một chút đi! Lâm Chi Diêu này quả nhiên đường ta ta đi, không để ý đến ánh mắt của người trong thiên hạ.

Lâm Chi Diêu miễn cưỡng uống hết được, buông bát hỏi “Bắc Lương Vương Tiêu Cảnh đâu, còn chưa đến sao?”

“Lời nói của Lâm cung chủ thật kỳ lạ, Bắc Lương Vương ở nơi nào, Triệu mỗ sao lại biết được?”

“Triệu Vị Cánh, người gạt được mấy con lừa ngốc chính phái suốt hai mươi năm, nhưng lừa không được ta đâu! Người nguyên là nhất phẩm thị vệ của Tiêu Cảnh, hai mươi năm trước phụng lệnh của hắn thành lập Linh Sơn phái, sau đó mượn sức mạnh của hắn tích góp thực lực tạo uy danh thống nhất giang hồ! Tiêu Cảnh tay cầm hơn phân nửa binh quyền, nhưng vẫn luôn lo lắng lão bà thái hậu kia, dù sao binh phù cũng ở trong tay nàng, cho nên mới nghĩ ra chiêu mua chuộc thế lực giang hồ này, để phòng vạn nhất, người bắt quả là con rối trong tay hắn! Chuyện lần này cũng là Tiêu Cảnh sai khiến đi?”

Không tồi, Lâm Chi Diêu đã sớm đoán được Bắc Lương Vương sẽ không dễ dàng buông tha mình như vậy, cho nên mới kêu Thiển Uyên rời đi, nhưng y tính được bước đầu nhưng không tính đến bước cuối, nửa đường nhảy ra một tên Hạ Vũ, khiến y trở tay không kịp. Vết thương cũ tái phát, vốn không định cùng tên Vương gia biến thái kia cường ngạnh đối đầu, tính sẽ bỏ lại Trường Nhạc Cung chạy trốn, không ngờ Hạ Vũ đột nhiên nhảy ra, mang theo mấy phân đàn chủ vậy quanh y, không cho y rời khỏi Lâm Tiên Đảo, khiến y lập tức đau đầu. Lúc trước nhất thời cao hứng muốn tạo ra Trường Nhạc Cung này, chỉ là muốn vui vẻ sống, không nghĩ đến nó lại trở thành gông xích chính mình. Hạ Vũ không cho y rời khỏi, nhưng không có canh giữ y chỉ cho hạ hóa công tán, căn bản việc đó không cần thiết, nội thương năm xưa của y tái phát, nội lực một phần cũng không động được, muốn chạy cũng chạy không thoát.

“Phục ma liên minh” vây quanh Lâm tiên đảo, y bắt buộc dĩ phải dùng được thúc dục nội lực, cố gắng chống đỡ được đến hôm nay đã là kỳ tích! Triệu Vị Cánh nói y thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma không phải hù dọa y, thương thế của mình y biết rõ, một kiếm kia của Thiển Uyên nếu là bình thường ngay cả góc áo y cũng đừng mong đụng được, chính là được lực của “Dạ đàm” phút chốc hao hết, y muốn tránh cũng tránh không được. Nhìn mũi kiếm đâm vào thân thể, ý niệm đầu tiên trong đầu y dĩ nhiên là “rất nóng”, nếu sâu thêm chút nữa, đâm vào tim, chết ngay tại chỗ cũng không sao, còn đỡ hơn rơi vào tay của tên Vương gia la sát kia! Người tính không bằng trời tính, y thế nào tính đến Hạ Vũ đối y có nhiều năm chấp niệm sâu nặng, lại thế nào tính đến Hạ Vũ lại dùng kế ly gián phụ tử bọn họ? Hài tử Thiển Uyên kia luôn ngay thẳng, dễ bị người lợi dụng. Vừa nghĩ đến như vậy tựa hồ đối hắn một chút hận cũng không dậy lên nổi, Lâm

Chi Diêu thở dài, biết mình xem ra khí tiết tuổi già khó giữ được rồi, vì một tiểu hài tử mà thay đổi tâm tính.

15. Chương 15

Triệu Vị Cánh bất động thanh sắc nghe xong lời Lâm Chi Diêu nói, những câu Lâm Chi Diêu nói đều là thật. Hắn là thiếp thân thị vệ của Tiêu Cảnh, từ nhỏ đi theo Tiêu Cảnh, hai mươi năm trước được Tiêu Cảnh lựa chọn đi thực hiện kế hoạch thống nhất giang hồ của hắn, mọi việc đều thực thuận lợi, chỉ có duy việc diệt trừ ma giáo là nằm ngoài kế hoạch. Tiêu Cảnh vốn định biến ma giáo trở thành lực lượng của mình, nhưng cao thấp ma giáo, từ giáo chủ đến tả hữu hộ pháp và các đàn chủ cư nhiên liều mạng chống cự, cuối cùng đành phải tiêu diệt hết.

Theo như Triệu Vị Cánh, trong mắt Tiêu Cảnh chỉ có hai loại người: người của mình và địch nhân. Bất quá vẫn có một ngoại lệ chính là Lâm Chi Diêu. Lúc đó ma giáo bị bọn họ tiêu diệt tận gốc, hắn cũng được đề cử làm võ lâm minh chủ, tình báo nói tại Nguyệt Hồ Lương Châu có một tân môn phái mới thành lập, lúc đó Tiêu Cảnh đang ở Lương Châu liền thuận tiện đi quan sát một phen, sau đó Triệu Vị Cánh xin chỉ thị hắn nên xử trí Trường Nhạc Cung kia như thế nào, Tiêu Cảnh do dự một lúc rồi nói “Mặc kệ đi!” Triệu Vị Cánh thập phần tò mò, đến tận cùng là ai mà có thể làm Vương gia trở nên khác thường như vậy? Lén chạy tới Lương Châu liếc mắt một cái liền hiểu được tại sao Vương gia không hạ thủ không phải không muốn hạ thủ, mà là không hạ thủ được! Một người xinh đẹp tuyệt diệu khiến người khác không thể kháng cự lại, ngay cả hắn cũng vậy, biết rõ là nam nhân vẫn không đề nên được động tâm. Trường Nhạc Cung cứ như vậy trở thành một cái “thể lực bên ngoài” từ từ bành trướng.

Thời điểm Hạ Vũ tìm đến hắn, hắn liền cảm thấy cơ hội đã đến. Tiền tài, nữ nhân, sức mạnh, đều là những thứ hấp dẫn nam nhân, nhưng mà khiến người ta không thể kháng cự nhất chính là quyền lực! Đảm nhiệm chuồng môn Linh Sơn phái hai mươi năm, võ lâm minh chủ mười năm, những thứ này tuy là do Bắc Lương Vương ban cho nhưng chung quy cũng là do hắn từng chút từng chút một tự tay tạo dựng! Cảm giác đứng trên đỉnh cao thật tuyệt vời, tuyệt vời đến nỗi làm cho hắn có đôi khi quên đi chính mình chỉ là một con rối. Cuộc sống của con rối chính là đến một ngày nào đó nếu chủ nhân cảm thấy chán ghét thì lúc nào cũng có thể đem nó đập nát sau đó vứt vào đồng bùn lầy! Hắn không cam tâm! Hắn cũng là nam nhân, hắn cũng có tôn nghiêm! Hắn không muốn làm con chó của Tiêu Cảnh! Cho nên đây là một cơ hội, một cơ hội giúp hắn tự lập môn hộ.

Điều kiện của Hạ Vũ rất đơn giản “Giao Lâm Chi Diêu cho ta, Trường Nhạc Cung chính là của ngươi!” Điều kiện này không khó khăn, hơn nữa hấp dẫn rất lớn. Tuy rằng hắn là võ lâm minh chủ nhưng trong các môn phái đều có “nội ứng” do Tiêu Cảnh an bài, một nửa nhân mã của Linh Sơn phái cũng là do Tiêu Cảnh điều động từ quân đội, hắn cần một căn cứ địa, một nơi mà thể lực của Tiêu Cảnh chưa nhúng tay vào! Hiện tại nơi lý tưởng đó đang ở ngay trước mắt, cho nên hắn suy nghĩ một chút rồi đáp ứng. Kế hoạch rất nhanh được vạch ra, hắn phái người vây đánh Trường Nhạc Cung, khiến cho Lâm Chi Diêu suy kiệt đến không còn sức mà bỏ trốn sau đó bắt giữ y, Hạ Vũ sẽ không ra tay, kế tiếp tiến vào tiếp giữ Trường Nhạc Cung, tiếp nhận nơi này! Nếu như không thành bất quá là chết, nhưng nếu thành công thì sao? Cả võ lâm! Cả giang hồ, đều là của hắn! Cho dù là triều đình cũng có thể có địa vị ngang nhau!

Triệu Vị Cánh ở dưới ánh trăng cười đến đáng sợ, ngẩng lên nhìn Lâm Chi Diêu. Một lão nam nhân hơn ba mươi tuổi, thể nhưng làm cho Hạ Vũ cùng Tiêu Cảnh đều rơi vào điên cuồng! Không biết thân thể này có cái gì đặc biệt! Hắn đáp ứng đem Lâm Chi Diêu giao cho Hạ Vũ, nhưng hắn không nói hắn sẽ không đụng vào y! Tư vị nam nhân không phải hắn chưa hưởng qua, những tiểu nam hài được dâng lên mỗi người đều xinh đẹp nhu thuận, ở dưới thân hắn cũng kiêu diễm muôn màu, nhưng không có ai giống nam nhân trước mắt này! Nam nhân này là một con báo săn ngủ đông, thực có thể khơi dậy khát vọng chinh phục của người khác! A, ban ngày tiểu tử kia nói y là “biến thái bất nam bất nữ”, đúng là không biết thưởng thức! Nam nhân như vậy không chỉ là báu vật, mà còn là con mồi! Con mồi chính là cần điều giáo, điều giáo xong mới có thể lộ ra ánh sáng mỹ lệ rạng rỡ! Mà hắn chính là thợ săn bắt giữ y, thợ săn hưởng dụng con mồi, thiên kinh địa nghĩa!

“Người?!”

Lâm Chi Diêu nổi lên cảnh giác, vẫn là muộn một bước, huyết đạo lại bị Triệu Vị Cánh phong bế lại, yếu ớt ngã xuống giường, một đôi mắt sáng trong suốt, hung ác nhìn thẳng Triệu Vị Cánh, biểu tình như vậy quả nhiên càng làm cho Triệu Vị Cánh hưng phấn hơn!

Lâm Chi Diêu cảm thấy thực ghê tởm, rất nhiều năm rồi không có bị người khinh bạc, những người dám khinh bạc y đều bị y nhất nhất tiêu diệt. Gần đây làm sao vậy? Đầu tiên là Tiêu Cảnh, sau đó là hồn tiểu tử kia, hiện tại lại là Triệu Vị Cánh! Triệu Vị Cánh đưa tay kéo ra cái chần trên người y, y chỉ mặc nhất kiện trung y mỏng manh, bên trong thì trống trơn, vén lên vạt áo của y, sau đó cầm lấy bàn chân của y, ngón tay chậm rãi di chuyển lên trên, mát cá chân, cẳng chân, đầu gối, đùi, tốc độ ngày càng chậm, tại đùi non lưu luyến hồi lâu, sau đó nhéo y một cái thật mạnh, đau đến y cơ hồ kêu thành tiếng! Ghê tởm! Ghê tởm! Giống như có một con sâu lông ở trên đùi y lúc nhúc! Mất đi khả năng cử động!

“Triệu minh chủ!” Có người đến!

Lâm Chi Diêu thở phào nhẹ nhõm, có người đến, mặc kệ là ai, tạm thời cứu hãn ra từ tay của tên Triệu Vị Cánh hèn hạ này, tuy rằng người đến này có thể là phiền toái lớn hơn.

“Hạ tổng đàn chủ!” Triệu Vị Cánh ung dung rút tay từ giữa hai chân của Lâm Chi Diêu về, quay đầu lại đối diện người kia.

“Triệu minh chủ không có quên ước định giữa chúng ta chứ!” Thanh âm của Hạ Vũ rất bình thản, tựa hồ vừa rồi không hề nhìn thấy gì hết.

“Đương nhiên! Triệu minh chủ hành tẩu giang hồ, luôn luôn thủ tín.”

“Vậy thì tốt rồi. Triệu minh chủ đã tiến vào chiếm giữ Trường Nhạc Cung, người cũng nên giao cho ta.”

“Hạ đàn chủ đã nói như vậy, Triệu minh chủ xin cáo từ!”

“Không tiễn!”

“Cung chủ bị kinh hãi!” Triệu Vị Cánh đi xa rồi Hạ Vũ âm trầm tiến lên, nâng Lâm Chi Diêu dậy ngồi tựa vào đầu giường, cũng không giải huyết cho y “Cung chủ không cần tốn công, người không nên giải khai huyết đạo, nội thương không dễ dàng gì không chế được, cường ngạnh giải khai huyết đạo sẽ làm người càng khó chịu.”

“Người muốn làm gì?” Lâm Chi Diêu tâm sinh hàn ý. Một người ở bên cạnh mình làm một thuộc hạ trung thành tận tâm mười mấy năm, mình lại một chút cũng không phát hiện tâm tư của hãn, người như vậy còn đáng sợ hơn cả Triệu Vị Cánh!

“Ta muốn làm gì cung chủ hãn là hiểu rất rõ. Triệu Vị Cánh ban nãy sờ soạng người sao? Sờ soạng chỗ nào? Người là tiện nhân, chỉ cần là nam nhân thì có thể sao? Ta ở bên cạnh người mười mấy năm, người dù có muốn làm cũng nên tìm người khác, lại để cho một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa thượng, sớm biết vậy ta sẽ không đợi, bằng không bây giờ cũng không cần dùng cách phiền toái như vậy! Người vừa rồi bị sờ soạng thật thích đi? Không thể được, người là của ta, mỗi một tấc da trên người người cũng là của ta, đến, để thuộc hạ đến giúp cung chủ tiêu độc!” Nói xong liền cúi người xuống.

16. Chương 16

Máu ứ đọng trong người Lâm Chi Diêu cuộn cuộn dâng lên, ho một trận, phun ra một ngụm máu, mới có sức đem thi thể Hạ Vũ từ trên người mình đẩy ra. Nhìn Hạ Vũ một cách khinh bỉ, hãn vẫn còn trừng trừng hai mắt, vẻ mặt không thể tin, tựa hồ là đến chết cũng không đoán được y có thể giải khai huyết đạo bị phong bế, nhanh như chớp chuyển tư thế một tay chặt đứt cổ hãn.

Tựa vào đầu giường há mồm thở dốc, không thể dụng thêm nửa phần khí lực nữa, ban nãy một chiêu giết chết Hạ Vũ đã hao hết một chút khí lực cuối cùng của y, miệng vết thương ở trước ngực cùng cổ tay đều nứt ra, miếng vải trắng dùng để băng bó thấm đầy máu. Đã bao nhiêu năm rồi không bị bức đến hoàn cảnh như thế này nhỉ? Lần này thực sự rất phiền toái!

Lâm Chi Diêu từ trên người Hạ Vũ lấy ra một viên “cửu chuyển hoàn hồn đan” để ăn, điều tức một lúc lâu cuối cùng có thể động được nội công, rồi mới đi tìm kiện y phục mặc vào, liền phát hiện có người đang đến gần nơi này, nhanh chóng dùng chăn che đậy thi thể Hạ Vũ lại, lấy ra một thanh kiếm nhỏ nắp ở phía sau cửa.

Bóng đêm thâm trầm, đao quang kiếm ảnh hiện lên, phút chốc trong phòng liền có thêm ba xác người nằm trên mặt đất, là người của Hạ Vũ, cũng từng là thuộc hạ của mình, Lâm Chi Diêu cảm thấy thật mệt mỏi quá, đang muốn xoay người xuất môn bỗng nhiên sau lưng lạnh lạnh! Còn một người nữa?!

“Là ta!” Kiếm dừng lại trước mũi người mới đến, người đến lại là Thiển Uyên!

“Người đến đây làm gì? Giết ta báo thù cho sư phụ sư huynh người sao?” Không chính tử tiểu hài tử này ta thật không cam tâm!

“Ta tới cứu ngươi.” Thiển Uyên biết chính mình đuối lý, cũng không biện giải.

“Cứu ta? Ta không nghe lầm chứ?”

“Tóm lại chúng ta rời khỏi nơi này trước đã!” Thiển Uyên tiến lên từng bước ôm lấy Lâm Chi Diêu, thi triển khinh công nhảy lên mái nhà.

“Ngươi ”

“Xuyết! Tất cả bọn họ đang ở phía bắc, chúng ta đi theo phía nam, từ trong viện của ta nhảy ra, sau đó bơi đến bờ bên kia chạy trốn lên núi, hẳn là không bị phát hiện. Đi thôi!”

Lời nói của Lâm Chi Diêu lên đến miệng đành phải nuốt vào, gật gật đầu không nói gì, để Thiển Uyên tùy ý ôm y vượt nóc bằng tường.

Tiếng gió vù vù bên tai, khinh công của tiểu tử này từ khi nào thì luyện được tốt như vậy, khí lực cũng rất xuất sắc!

Hạ Vũ hồi lâu cũng chưa đi ra, Triệu Vị Cánh thử đi thăm dò, vừa vào cửa liền thấy ba cổ thi thể, vội vàng đến bên giường, xúc chấn lên, đầu của Hạ Vũ lệch qua một bên theo một góc độ kỳ dị, hiển nhiên là xương cổ bị chặt đứt, tròng mắt trương miệng, chết không nhắm mắt! Lâm Chi Diêu chạy trốn! Nhìn thấy thi thể Hạ Vũ cùng ba người trên mặt đất, Triệu Vị Cánh ngược lại nở một nụ cười. Lâm Chi Diêu chạy thoát đối với hắn chính là chuyện tốt, như vậy lực chú ý của Tiêu Cảnh sẽ không nhắm vào hắn, Hạ Vũ cũng đã chết, Trường Nhạc Cung liền hoàn toàn thuộc về hắn, trong lúc Tiêu Cảnh cùng Lâm Chi Diêu đấu nhau, hắn có thể nhân cơ hội phát triển thể lực của mình, bởi vậy Thiển Uyên mang theo Lâm Chi Diêu thực thuận lợi tới bờ sông bên ngoài bức tường phía nam của Trường Nhạc Cung.

Thiển Uyên động tác nhanh nhẹn giúp Lâm Chi Diêu quấn chặt miệng vết thương trước ngực, lại tìm một miếng gỗ nhét vào lòng y “Ôm cái này từ từ bơi qua kia! Từ nơi này bơi tới bờ bên kia chỉ tốn mười lăm phút, ngươi kiên trì một chút!”

“Mười lăm phút?”

“Ách, chính là khoảng một nén nhang, mặc kệ cái đó đi, tóm lại ngươi hãy đi trước đi, ta bọc hậu, lên được Lôi Kinh sơn liền an toàn!”

“Ta với ngươi cùng nhau đi!” Lâm Chi Diêu ôm miếng gỗ về mặt cương quyết.

“Không được! Ngươi đi trước! Vạn nhất bị phát hiện ta sẽ dụ bọn họ rời đi, ngươi nhân cơ hội trốn thoát, sau đó — ”

“Ta không biết bơi.”

“Cái gì?”

“Ta không biết bơi.”

. Không biết thì không biết, người còn như vậy quân tử thẳng thắng vô tư Phòng tắm siêu xa hoa trong cung của người không phải có cái dục trì siêu lớn sao, mỗi ngày ngâm mình tắm trong đó sao không thấy người chết đuối đi! Aiz, được thôi

“Biết rồi, ta đành phải mang người qua vậy, thượng đế phù hộ, hy vọng không bị phát hiện!”

“Thượng đế phù hộ?”

“Ách, là ngọc đế phù hộ! Ngọc đế, ngọc đế!” phù phù, căng thẳng quá liền nói loạn cả lên, nói nhiều nhất định có sơ xuất, vẫn là nói ít thì tuyệt hơn! Nguồn :

Thiền Uyên đem miếng gỗ kia cột vào trên lưng Lâm Chi Diêu, Lâm Chi Diêu nhú mào, Thiền Uyên bực bội nói “Khó coi một chút có gì hệ trọng! Dù sao so với chết đuối vẫn tốt hơn! Chỉ biết yêu xinh đẹp, có phải nam nhân hay không vậy!”

“Không phải, người — ”

“Được được rồi! Người hãy nhẫn nại một chút, ta không dám chắc có thể mang theo một người bơi xa được như vậy, cho nên đành phải như vậy thôi.” Vừa nói vừa đưa tay buộc lại mái tóc dài của Lâm Chi Diêu, sau đó đem ngoại y của hai người cởi ra rồi gấp lại, cột ở trên đỉnh đầu.

Lâm Chi Diêu cười cười không nói gì nữa, còn biết nói cái gì bây giờ đây? Vốn muốn nói “Người đem miếng vết thương của ta bó chặt lại.”, nhưng tiểu hài nhi này khẩn trương như vậy, qua sông rồi nói sau! Huống hồ hần hiem khi ôn nhu như vậy, vì y buộc tóc.

Cho dù là kiện tướng bơi lội, mang theo người tại hồ nước lạnh như băng bơi một ngàn thước, còn phải cẩn thận không để bị phát hiện, thật sự rất khó khăn. Nâng Lâm Chi Diêu lên bờ, Thiền Uyên cũng chặt vật bò lên theo, ngã chổng vó nằm ở trên cỏ thỏ dốc từng đợt. Giờ đã là cuối thu, một trận gió đêm kéo tới, Thiền Uyên cả người ướt sũng, nhất thời lạnh đến rùng mình, da gà đều dựng đứng cả lên.

“Lâm Chi Diêu, người sao rồi?” Minh còn lạnh như vậy, Lâm Chi Diêu thân mang trọng thương, nhất định chịu không nổi!

“Khụ khụ! Ta không sao.” Thiền Uyên nhìn sắc mặt y càng ngày càng khó coi, ba chân bốn cẳng đứng lên, nâng Lâm Chi Diêu dậy, đem y phục khô cột trên đỉnh đầu tháo xuống, mặc vào cho y.

“Người cố gắng kiên trì thêm chút nữa!”

“Từ chân núi theo hướng đông ba dặm, giữa sườn núi có một sơn động” Thanh âm của Lâm Chi Diêu suy yếu vô lực, dần dần nhỏ lại, cuối cùng ngắt đi!

Thiền Uyên sốt ruột, đành phải công y trên lưng hướng Lôi Kinh sơn chạy đến.

Cả người ướt đầm, Thiền Uyên cảm thấy rất lạnh, nhưng sau lưng lại nóng nóng, Lâm Chi Diêu nhất định là phát sốt rồi, nhiệt độ cơ thể rất cao! Buông y xuống để y tựa vào một gốc cây, Thiền Uyên rút ra nhuyễn kiếm quán ở thắt lưng, chăm chú nhìn vào một gốc cây đại thụ cách đó khoảng một trượng.

“Đã hơn nửa đêm các hạ còn theo chúng ta lâu như vậy, chắc là có việc, thỉnh hiện thân đi!” Sớm phát hiện có người theo sau, vốn tính địch bất động ta bất động, nhưng mà gần sắp đến sơn động, tình hình của Lâm Chi Diêu lại bất hảo, phải tại nơi này giải quyết cho xong vấn đề!

Quả nhiên từ sau cây đại thụ một bóng trắng nhoáng lên, một người đi tới, mào kiếm nhú chặt, ánh mắt phức tạp khó hiểu nhìn thẳng hần.

“Kỉ đại ca?!” Không nghĩ đến người theo dõi lại là y!

“Viễn đệ, hay ta nên gọi người là Lâm Thiền Uyên?”

“ ” Thiền Uyên tự biết đuối lý, trước đây hần lừa gạt Kỉ Minh, người ta không ở trước mặt mọi người vạch trần thân phận hần đã là tận tình tận nghĩa rồi.

“Kỉ đại ca, thực xin lỗi, đệ cũng không muốn lừa gạt huynh, nhưng mà”

“Ta không trách người, là ta không nên lôi kéo người xưng huynh gọi đệ, người gạt ta cũng phải thôi!”

“Kỉ đại ca, huynh đừng nói vậy! Đệ có thể cùng huynh kết giao, cùng huynh kết bằng hữu, thực sự rất vui vẻ. Nhưng mà Lâm Chi Diêu, y là cha đệ.” Tuy rằng ta không phải là Lâm Thiển Uyên thật.

Sau một lúc lâu, Kỉ Minh mới nói “Người dự định xử trí như thế nào?”

“Không biết, trước phải chữa khỏi thương thế của y đã, dù sao cũng là ta đã thương y. Trường Nhạc Cung ra sao cùng ta không quan hệ, nhưng mà người này hôm nay ta nhất định phải mang đi! Kỉ đại ca, rút kiếm đi!”

Kỉ Minh ngẩng đầu nhìn Thiển Uyên, thật lâu sau mới lên tiếng “Viễn đệ” Một tiếng này hoàn toàn là một loại ai thần, sau đó xoay người biến mất trong màn đêm.

Thiển Uyên kinh ngạc, ánh mắt vừa rồi của Kỉ Minh thực thâm tình?! Quả không được nhiều như vậy, phải nhanh chóng tìm được sơn động, Lâm Chi Diêu từ lúc này đã bắt đầu run rẩy, dường như gắng gượng không được nữa!

17. Chương 17

Thiển Uyên tìm được sơn động mà Lâm Chi Diêu nói, biểu tình cao hứng, sau khi vào động rất nhanh bị thay thế bằng vẻ mặt , nhìn mấy trăm vò rượu vại rượu đủ loại kiểu dáng, Thiển Uyên cảm thấy hết chỗ nói rồi. Người này thật biết cách hưởng lạc, cư nhiên đào cái sơn động lớn như vậy dùng để chứa mỹ tửu!

Trên vách động có trường minh đăng*, Thiển Uyên nhìn chung quanh một lượt, chỗ sâu nhất trong động là mấy cái giá bằng gỗ lim được dựng cao cao, bên trên xếp đầy các kiểu vò rượu, phía bên trái đặt vại rượu thật lớn, phía bên phải dọc theo vách là một cái giường đá, trên giường là một cái bàn nhỏ bằng gỗ lim, trên bàn có một bộ dụng cụ uống rượu bằng bạch ngọc tinh xảo. Thiển Uyên bưng cái bàn nhỏ xuống đặt ở một bên, dịu Lâm Chi Diêu nằm xuống giường, bắt đầu xem xét miệng vết thương.

* Đèn thấp hoài không tắt

Lâm Chi Diêu mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, hai gò má ửng đỏ không bình thường, bạch y cũng biến thành màu hồng nhạt, Thiển Uyên thăm nghĩ không ổn, miệng vết thương không biết nứt ra từ lúc nào, còn ở trong nước ngâm mình lâu như vậy! Cố gắng kiềm chế sức mạnh, thật nhẹ nhàng cẩn thận cởi bỏ y phục ướt sũng của y, tháo ra mảnh vải băng bó trước ngực. Miệng vết thương vì ngâm nước lâu mà trở nên trắng bệch, máu mới không ngừng chảy ra, thấy thế Thiển Uyên kinh hãi! Phải nhanh chóng khử trùng cầm máu cho miệng vết thương!

“Đúng rồi! Dùng rượu! Còn trong rượu có khả năng sát trùng rất cao!” Ở trên giá rượu tìm một vò rượu nhỏ nhất, mở ra niêm phong, hương rượu nhất thời tỏa ra bốn phía!

“Rượu ngon a! Ta cũng vì khử trùng cho miệng vết thương của người, người đừng nên trách ta lãng phí rượu ngon của người đó!” Nói xong lấy mảnh vải nhúng vào rượu giúp Lâm Chi Diêu rửa sạch miệng vết thương.

“Umm!” Mặc dù động tác đã rất cẩn thận, nhưng rượu mới vừa chạm vào đến miệng vết thương một chút, Lâm Chi Diêu vẫn đau đến tỉnh lại!

“Người tỉnh! Rất đau, người kiên nhẫn một chút!” Thiển Uyên đỡ Lâm Chi Diêu tựa vào vách đá, lấy một kiện y phục vo lại thành cục đưa cho y “Cẩn chặt cái này!”

Lâm Chi Diêu suy yếu lắc đầu “Không cần, ta chịu được. Người làm đi!”

Thiển Uyên gật gù đầu, tiếp tục lấy rượu rửa miệng vết thương.

Lâm Chi Diêu vốn cực kỳ sợ đau, vẫn cứ làm bộ cứng cỏi chịu đựng không lên tiếng, nước mắt lại ức chế không được mà ứa ra, chờ Thiển Uyên rửa xong miệng vết thương trước ngực y, khuôn mặt tú lệ của y đã tràn đầy nước mắt! Thiển Uyên vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Chi Diêu khuôn mặt đầy nước mắt lại

càng hoảng sợ, cũng không còn giống như xưa vui sướng khi người gặp họa, một chút tâm tình giấu cợt cũng không có, trong lòng ngược lại còn có chút khúc mắc, khó chịu một cách lợi hại, động tác tay càng cẩn thận hơn.

Vải ướt không thể dùng, Thiển Uyên đành phải đem y phục xé thành nhiều mảnh làm băng gạc. Hai tay luồn qua dưới nách y giúp y băng bó, mảnh vải quấn một vòng rồi một vòng đem khoảng cách giữa hai người từ từ thu ngắn lại, không khí xung quanh bắt đầu trở nên ấm áp, tư thế băng bó càng ngày càng giống như một cái ôm. Cuối cùng ở sau lưng y buộc lại, thật sự giống như đang ôm nhau, cằm của Lâm Chi Diêu gác trên vai hắn, môi kề sát thái dương hắn, hơi thở ấm áp thổi vào trong lỗ tai, Thiển Uyên nhin không được run rẩy một cái, vừa sắp buộc tốt mảnh vải lại buông ra, đành phải buộc lại lần nữa. Hai người kề nhau quá sát, hơi thở dây dưa, hắn gần như có thể cảm nhận được nhịp tim của Lâm Chi Diêu, nhịp điệu dập dềnh kia thế nhưng cũng trở nên ấm áp, tay càng buộc lại càng không tốt, trong lòng càng ảo não: nhìn như thế nào cũng giống như hắn vì chiếm tiện nghi Lâm Chi Diêu mà cố ý cọ cọ xát xát!

“Tốt, tốt rồi!” Thiển Uyên ra vẻ bình tĩnh, cũng không phải không biết thẹn mà nhìn y, mặt mình chắc là rất đỏ.

Lâm Chi Diêu cười nói “Cám ơn.” Thiển Uyên bị y cười đến tâm giống như thật ngứa ngáy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn y một cái lại nhanh chóng cúi đầu.

“Duỗi tay phải lại đây.” Miệng vết thương trên tay cũng là kiệt tác của chính mình, luyện vài năm kiếm pháp toàn bộ đều thực hành trên người ân sư truyền thụ!

“Đau người liền kêu lên.” Ngữ khí cũng không tự giác mà trở nên ôn nhu.

“Ta biết.” Lâm Chi Diêu nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Thiển Uyên, khóe miệng nhin không được vui vẻ, hài tử này biểu đạt phương thức xin lỗi thật đúng là đặc biệt, như vậy xem ra bị hắn đâm hai kiếm cũng đáng lắm!

“A! Người cư nhiên dùng ‘Tiên nữ khóc’! Đây chính là vò cuối cùng của ta! Phung phí của trời a!”

“Không phải là một vò rượu thôi sao! Ta đền cho người!”

“Trong thiên hạ chỉ còn một vò này thôi, người như thế nào bồi a!”

“Người cầm miệng đi!”

“Đau! Người nhẹ tay một chút.”

“Cầm miệng!”

“Vừa rồi người còn bảo ta đau liền la lên mà”

“Bây giờ ta bảo người cầm miệng.”

“Cầm miệng thì cầm miệng, tiểu hài tử chết tiệt, hung hăng như vậy!”

“ ”

“Được được được, bản cung cầm miệng, cầm miệng!”

Bị Lâm Chi Diêu một phen hồ nháo như vậy, Thiển Uyên cảm thấy được không khí không còn gượng gạo như trước nữa.

Xử lý tốt miệng vết thương, Lâm Chi Diêu đã đau đến đầu đầy mồ hôi, cả người vô lực, từ từ nhắm lại hai mắt nằm ở trên giường đá thờ dốc. Thiển Uyên ở trong động tìm một vòng chỉ tìm được một cái chiếu trúc, vô phương, đành phải đem Lâm Chi Diêu ôm trong lòng mình, y thân mang trọng thương, nếu lại cảm lạnh thì xong luôn!

Trong động tuy rằng tránh được gió, nhưng mà vẫn rất lạnh, lại không có cách nào đốt lửa sưởi ấm, Thiển Uyên ôm lấy thân thể khi lạnh khi nóng của Lâm Chi Diêu, trong lòng lo lắng vô cùng! Vừa rồi phát sốt coi như bình thường, lúc này rét run thì thật rất rất không ổn! Phỏng chừng là mất máu quá nhiều, xem ra lúc này ngâm nước miệng vết thương bị mở bung ra, người này sao lại không nói ra! Gấp muốn chết!

Lâm Chi Diêu ở trong lòng hẩn cuộn tròn người lại, chỉ lát sau liền bắt đầu run rẩy lên, Thiển Uyên nhớ đến nội dung trong vở kịch “Cầu huyết” trên truyền hình, phàm là nam nhân bị thương nữ nhân sẽ hạ sinh trong sạch, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho hẩn, không thể tưởng tượng được hôm nay lại đến phiên mình, tuy rằng bọn họ lúc này sớm không còn cái gì gọi là trong sạch

Cởi y phục của hai người ra, chính mình nằm ở trên tảng đá lạnh như băng, ôm lấy Lâm Chi Diêu, để cho y nằm sấp trên người mình, sau đó đem y phục phủ lên lưng y, lẩm nhẩm nội công tâm pháp, dần dần không còn cảm thấy lạnh nữa, tóc cũng khô, vận hành chân khí một vòng sau đó đặt tay ở tại vị trí trái tim sau lưng Lâm Chi Diêu, chậm rãi truyền chân khí vào, sau một lúc lâu, Lâm Chi Diêu cuối cùng không còn run rẩy nữa, ở trong lòng hẩn an tĩnh ngủ.

Ôn hương noãn ngọc trong lòng, tâm tình Thiển Uyên lại càng nặng nề, chuyện tình trên thế gian này thật sự là “Nhất thiết hữu vi pháp”, trước đây sư phụ thường nói muốn ta “mọi việc tùy duyên”, nhưng mà đến tận cùng cái tùy pháp này như thế nào đây? Hôm nay là một ngày thật mang tính hài kịch biết bao! Đường như tất cả bình thân đi vào nơi này mười tám năm trước đều là vì tích lũy cho ngày hôm nay bùng nổ! Đoán được Lâm Chi Diêu đại khái là vì mình động tâm, tuy rằng không biết vì sao, nhưng cơ bản có thể xác định được điều này, chính là tâm ý của mình ra sao?

“Anh Gia Minh, em nên làm sao bây giờ?”

Trong lúc Lâm Chi Diêu nửa mê nửa tỉnh có chút hối hận vì giết Hạ Vũ, trước nên hỏi hẩn hòa thượng trong vô danh tự có ai kêu là “Gia Minh” không, sau đó hãy giết hẩn

Chú thích: “Nhất thiết hữu vi pháp” trích từ “Kim Cương Kinh” — “Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh. Như lộ diệt như điện, ứng tác như thị quan.”

18. Chương 18

“A!”

Sáng sớm, Thiển Uyên đã cảm thấy bức mình, hô hấp không thông, cả người khô nóng, cau mày tỉnh lại.

“Lâm! Chi! Diêu! Người đang làm gì hả???!!!!”

“Yêu~ Người tỉnh dậy rồi! Ta đang làm gì người nhìn không thấy sao?” Lâm Chi Diêu sắc mặt vẫn còn trắng bệch, tinh thần lại vô cùng tốt, hai mắt cười híp lại như trẻ con, bộ dáng rất là vui vẻ tựa vào trước ngực của Thiển Uyên.

Thiển Uyên trên trán gân xanh hiện hết cả lên, một tay đẩy Lâm Chi Diêu ra!

“Lão tử chính là thấy cho nên mới hỏi! Người đem nước miếng nhiều đầy người lão tử, tay trái niết đầu vú lão tử, tay phải nắm huynh đệ lão tử, từ trên xuống dưới, người là muốn làm gì!!!!”

Lâm Chi Diêu liếc mắt đưa tình nói xạo “Ta chính là hảo tâm giúp người a! Ta đang ngủ ngon giấc, có cái gì đó ngứa ngứa chạm vào khiến ta thật khó chịu, bằng không ta sao lại tỉnh dậy sớm như vậy!”

Thiển Uyên lập tức mặt đỏ tai hồng không nói lời nào, thân thể thanh niên sáng sớm có loại phản ứng này cũng là bình thường, chỉ tại tối hôm qua hai người thân thể xích lửa ôm nhau, sáng sớm phát sinh chuyện như vậy cũng khó tránh. Thiển Uyên ảo não không chịu nổi, tối hôm qua vốn không định ngủ, thầm nghĩ chờ Lâm Chi Diêu tốt một chút liền đứng dậy đi ra ngoài thám thính tin tức, ai ngờ ôm thân thể trơn nhẵn mềm mại nóng hổi của y lại nghĩ lan man, nghĩ nghĩ cứ nhiên ngủ quên! Bất quá yêu tinh này thật lớn mật, lại dám trêu chọc hẩn như vậy, cũng không sợ hẩn thú tính bộc phát đè y ra XX sao? (Diêu: chỉ sợ người không đến a ~ Uyên: T_T ai tới dỗ cho ta một thuần khiết thụ?)

Thiển Uyên tức giận mặc lại quần áo “Ta đi ra ngoài tìm chút gì đó để ăn, thuận tiện nghe ngóng tin tức. Tối hôm qua quá an tĩnh, bọn họ không thể không phát hiện ra người đã trốn thoát, chuyện này thực không bình thường!”

Lâm Chi Diêu tựa vào giường, y sam không chỉnh, ngón tay nâng lên một lọn tóc quăn a quăn “Chuyện này có gì không bình thường chứ! Lão tiểu tử Triệu Vị Cánh kia thật có chút can đảm, nghĩ muốn tách khỏi Tiêu Cảnh! Đây thật là vở kịch hay! Trên giang hồ mười mấy năm rồi cũng chưa có náo nhiệt như vậy! Bản cung thật sự chờ mong a!”

Thiểm Uyên bị mảnh đuôi trắng bóng của y làm cho hoa mắt, vội xoay mặt đi không nhìn y, trong lòng đem Lâm Chi Diêu ra mắng mấy trăm lần, không nghĩ cùng yêu nghiệt lẳng lơ này nói chuyện, nhưng bị lời nói của y làm cho tò mò vô cùng, Lâm Chi Diêu lại cố tình không nói tiếp.

Thiểm Uyên nhin không được quát lên “Có chuyện gì thì nói mau đi.”

Lâm Chi Diêu che miệng cười “Ta còn tưởng ngươi không muốn biết chứ!” Thiểm Uyên hung hăng trừng mắt liếc y một cái.

“Tiểu hài nhi chết tiệt, lại sinh khí, thực không đáng yêu! Được rồi, nói cho ngươi biết. Đơn giản thôi, thiên hạ vô lâm kỳ thật đều là thế lực của Tiêu Cảnh, Triệu Vị Cánh chẳng qua là minh chủ làm cảnh, thực ra chính là một tên thị vệ của Tiêu Cảnh. Nhưng mà con rồi hiện tại đã biết suy nghĩ, tưởng thoát khỏi chủ nhân, tự mình làm chủ. Đã hiểu chưa?”

“Nói như vậy chuyện lần này kỳ thật là ý của Tiêu Cảnh?! Lão biến thái này, cứ nhiên dùng loại thủ đoạn thấp hèn này!”

Lâm Chi Diêu nghe xong lời nói của Thiểm Uyên thì ngẩn người, mới hiểu được thì ra này giờ hắn muốn nói là chuyện chính phái liên minh vây đánh Trường Nhạc Cung, y thật sự không đoán được phản ứng đầu tiên của Thiểm Uyên chính là như vậy, ngơ ngác nhìn hắn, đều đã quên đang cố y làm ra tư thế lẳng lơ. Lâm Chi Diêu ngẩn người ra không để ý, hai chân vốn khép lại cũng xoay tách ra, Thiểm Uyên lập tức nhìn thấy đuôi non bên phải có một vết thương hình dạng kỳ quái!

“Đây là cái gì?” Thiểm Uyên từng bước tiến lại gần, xóc lên vạt áo của y, chỉ vào vết thương hỏi Lâm Chi Diêu.

“Ngươi buông, buông ra!” Lâm Chi Diêu hoảng hốt khấn trương đẩy y ra kéo lại y phục che đi vết thương.

“Ai cần?” Thiểm Uyên sắc mặt âm trầm.

“Gì hả?”

“Ta hỏi ngươi là ai cần!”

“Ta không biết ngươi đang nói gì nữa.”

“Ngươi còn giả bộ! Kia rõ ràng là dấu răng! Ngươi đừng nói cho ta biết kia là chó cần!”

“Phải! Là chó cần! Vậy thì sao hả! Có quan hệ gì tới ngươi?”

“Cùng ta — ”

Cùng ta có cái gì quan hệ?! Đúng rồi, Lâm Chi Diêu y từ trước đến nay ở trên giường phóng túng buông thả, NP đều là chuyện nhỏ, một dấu răng như vậy thật không là gì cả, ta tức cái gì giận chứ? Không đúng không đúng, Lâm Chi Diêu, ngươi đúng là xảo quyết, ngươi là cố ý nói như vậy đi, ngươi muốn nghe câu trả lời như thế nào, muốn nghe ta nói cùng ta có quan hệ, bởi vì ngươi là người của ta, bởi vì ta thích ngươi? Hừ, Diêu Viên ta sẽ không mắc mưu, sẽ không trúng phép khích tướng của ngươi, lại sẽ càng không trúng mỹ nhân kế của ngươi! Bởi vì ta căn bản không có thích ngươi!

“Hừ!” Thiểm Uyên dập tắt cơn tức giận, cười lạnh nói “Cùng ta không có quan hệ, chó cũng được mà heo cũng tốt, chỉ cần ngươi thích là được rồi! Ta đi ra ngoài!” Nói xong xoay người rời sơn động, lưu lại cho Lâm Chi Diêu một bóng lưng tuyệt tình.

Lâm Chi Diêu chán nản ngã vào trên tháp, mờ mịt nhìn nóc hang động, thật lâu sau mới thở dài nói “Thật là chó cần, ngươi vì sao không tin ta”

“Ta không có nói là không tin.”

“Thiểm Uyên?! Người sao lại trở về nhanh như vậy! A ” Lâm Chi Điều lập tức xoay người ngồi dậy, động đến miệng vết thương, đau đến thở không được.

“Ta vừa ra tới cửa động thì thấy một bao đồ.” Thiểm Uyên tiến lại gần, trong tay quả nhiên cầm một bao đồ, đưa cho Lâm Chi Điều “Bên trong có nước cùng đồ ăn, còn có y phục cùng kim sang được. Người mặc quần áo rồi ăn chút gì đi.”

“Ừ.”

Lâm Chi Điều lẳng lơ đột nhiên trở nên nhút nhát, quay người đi mặc y phục vào, giống như tiểu tức phụ* nhận lấy lương khô do Thiểm Uyên đưa qua, vùi đầu ăn từng miếng từng miếng nhỏ, thấy vậy Thiểm Uyên vừa tức giận vừa buồn cười!

* Cô dâu nhỏ

“Ta tin người, người nói đi, là con chó nào cắn người, ta giúp người báo thù.”

“Không cần, ta đã báo thù rồi.”

“Giết?!”

“Ừ.” Lâm Chi Điều buông lương khô ra, đối Thiểm Uyên gật gật đầu.

Vốn định mắng y giết người thành tánh, nhưng yêu tinh kia lúc này một bộ tiểu bạch thỏ, ủy khuất nhìn mình, Thiểm Uyên không mở miệng được, ngồi xuống cạnh Lâm Chi Điều, cầm lấy túi nước Lâm Chi Điều mới vừa để xuống uống một miếng, lại thoáng nhìn qua Lâm Chi Điều, thấy y nhìn hẩn với vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt đều nhanh phát sáng. Thiểm Uyên bị y nhìn đến nóng mặt, đến nước này rồi, không phải chỉ dùng chung một túi nước thôi sao, làm cũng làm rồi, ôm cũng ôm rồi, vì một chuyện nhỏ như vậy mà cao hứng.

“Giết thì giết, dù sao cũng không phải người gì tốt, hẩn còn lừa gạt ta.” Thiểm Uyên vốn tưởng rằng những lời này sẽ làm Lâm Chi Điều thả lỏng, không nghĩ tới y bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, trợn mắt trừng hẩn, vành mắt đỏ lên, thanh âm cũng phát run.

“Người đều nhìn thấy còn hỏi ta?!”

“Hả?”

Thì ra là Lâm Chi Điều hiểu lầm, nghĩ rằng Thiểm Uyên nhìn thấy Hạ Vũ lẳng nhục y cũng không chạy ra cứu y, chỉ tránh ở một góc tối nhìn y mạo hiểm tánh mạng giải khai huyết đạo giết Hạ Vũ, sau đó mới xuất hiện!

Thiểm Uyên nhìn y ủy khuất như vậy, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy người có bộ óc quá thông minh cũng không phải chuyện tốt (anh ấy cứ tự sướng hoài =..=), hẩn chỉ là đoán được kia chính là Hạ Vũ mà thôi, thật sự không có thấy chết không cứu a! Nhưng hiện tại có giải thích như thế nào y cũng sẽ không tin, ủy khuất thành như vậy, đều nhanh muốn khóc ra. Aiz aiz!

Lâm Chi Điều đứng lên quay lưng về phía Thiểm Uyên, hai tay nắm chặt thành nắm “Đa tạ Điều đại hiệp ra tay cứu giúp, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, người giúp ta đến đây là được rồi! Tạm biệt không tiễn!”

Lâm Chi Điều đứng một lát không nghe thấy động tĩnh gì, đang muốn quay đầu lại xem, cả người lại bị ai đó từ sau lưng đem ôm vào một lồng ngực ấm áp, trái tim đập thành thịch, trong đầu toàn bộ trở nên lộn xộn!

“Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, khiến công chúa điện hạ sợ hãi!”

“Cái gì mà công chúa điện hạ! Ăn nói bậy bạ!” Lâm Chi Điều giầy ra từ trong lòng Thiểm Uyên, quay qua đối diện hẩn “Bản cung căn bản không trông chờ ai tới cứu cả!”

“Phải phải phải! Trường Nhạc Cung Lâm đại cung chủ anh minh thần võ! Người vĩnh viễn sáng chói! Vĩ đại! Đúng hết! Được chưa hả?”

“Hừ, bản cung không cần người tăng bốc!”

“Được được được!” Thiển Uyên trong lòng cười thầm không thôi, người anh minh thần võ còn không bị ta dắt mũi sao! Tiểu nhân nhi

~ “Ta biết người lợi hại, nhưng trước người vẫn nên nói cho ta biết chuyện người bị nội thương là sao hả?”

19. Chương 19

Bị Thiển Uyên hỏi về nội thương, Lâm Chi Điều sắc mặt thoáng cái trầm xuống, lại lập tức khôi phục nguyên trạng, cười cười nói “Không có gì, vết thương cũ mười mấy năm trước thôi.”

“Sao lại đột nhiên tái phát?” Không phải là bị ta làm tới tái phát chứ? Đương nhiên câu sau không thể nói thẳng ra rồi.

“Không biết, dù sao cũng đã phát tác rồi.”

“ ” Lại không nói gì “Được rồi, người có dự tính gì không, Trường Nhạc Cung hiện tại bị bọn người Triệu Vị Cảnh ‘chiếm lĩnh’, người có muốn đoạt lại không?”

“Đoạt lại làm chi? Hắn thích thì cứ lấy ngoạn đi! Vốn ta cũng không cần, hắn giữ nó sau đó cùng Tiêu Cảnh đầu đến ta sống người chết không phải rất tốt sao?”

“Vậy người hiện tại có dự tính gì không?”

“Đi tuyết vực Linh Sơn.”

“Linh Sơn?! Người đi đến đó làm gì? Linh Sơn chính là sào huyệt của Triệu Vị Cảnh!”

“Ta biết, ta cũng không phải lão hồ đồ!”

“Vậy người còn đi? Người chẳng lẽ cảm thấy nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất?”

“Người nói như vậy cũng đúng, nhưng mà ta lần này đi Linh Sơn là muốn tìm người.”

“Tìm người?”

“Ân, Linh Ân Y Trâu Ảnh.”

“Trên đời này chỉ có hắn có thể trị được thương thế của người?”

“Ừ. Mười tám năm trước là sư phụ của hắn đã cứu ta.”

Thiển Uyên gật gật đầu không nói tiếp, Lâm Chi Điều hỏi “Người như thế nào lại không hỏi ta vì sao không tìm sư phụ của hắn?”

Thiển Uyên lườm y một cái, nói “Có gì để hỏi chứ, nhất định là chết rồi.”

“A! Hải tử này người thật thông minh!”

Thiển Uyên lại lườm y một cái. (Điều: Ô ô ~ ai tới đổi cho ta một ôn nhu công!)

“Đúng rồi, bao đồ này là sao đây?”

“Ta vừa ra tới cửa động thì thấy nó, ta đoán có thể là của Kỉ đại ca ”

“Kỉ đại ca? Chính là tiểu lê hoa hay là tiểu hải đường gì đấy, phải không?”

“Người này như thế nào mở miệng không có lấy một lời hay!”

“Lại tức giận? Ta dường được một nhi tử thật ngoan a! Vì tình lang mà đâm thân sinh phụ thân! Ta còn không ”

“Lâm Chi Diêu, có hai điều ngươi hãy làm cho rõ ràng! Thứ nhất, ta không phải nhi tử của ngươi, thứ hai, ta cùng Kỉ đại ca quan hệ gì cũng không có!”

“Cùng Kỉ Minh không quan hệ, vậy Gia Minh thì sao?”

Lâm Chi Diêu ngưng mắt nhìn chằm chằm mặt Thiển Uyên, mỗi một biểu tình của hắn đều không sai, Thiển Uyên đầu tiên là cả kinh, sau đó sắc mặt tối sầm lại “Không biết ngươi đang nói gì, thật khó hiểu!”

Lâm Chi Diêu cười lạnh, xem ra Gia Minh này thật đúng là đại nhân vật “Ngươi đừng giả bộ, tối hôm qua ngươi nói ‘Anh Gia Minh ca, em nên làm sao bây giờ?’, ta đều nghe thấy được!”

Thiển Uyên cúi đầu, trông mắt bỗng nhiên xoay chuyển “Ngươi nói Già Minh Qua a, Già Minh Qua là một La Hán, chưởng quản trí tuệ! Ta tối hôm qua suy nghĩ phải làm sao mang ngươi chạy trốn, cho nên liền hướng người cầu nguyện! Ngươi trong đầu toàn sạn tưởng ra cái gì hử!”

Lâm Chi Diêu há miệng không biết nói gì nữa. Thiển Uyên thấy y không tiếp tục truy hỏi, thở phào một hơi. Tội lỗi nha! La Hán biến thành một trăm lẻ một người! Tùy tiện chế ra một người tên là Già Minh Qua! A di đà phật! Đệ tử thật có lỗi! Ngã phật từ bi! Ngã phật từ bi!

Gia Minh ca là ai, Gia Minh ca là xương trong xương, thịt trong thịt của Diêu Viễn, nói cho vắn vể một chút chính là “He is my soul, my sin!” Triệu Gia Minh chính là trụ cột kiếp trước của Diêu Viễn giúp hắn có thể tiếp tục cố gắng mà sống, nếu không có Triệu Gia Minh, Diêu Viễn đã sớm đi gặp thượng đế rồi! Cho nên hắn không muốn cùng người khác chia sẻ, bởi vì anh Gia Minh chính là thánh vực trong lòng hắn, ai cũng không thể tiếp cận! Cho dù người kia là Lâm Chi Diêu!

Lâm Chi Diêu bị mất mặt, không thềm để ý tới Thiển Uyên nữa, thẳng hướng chỗ sâu nhất trong sơn động mà đi, đến bên mấy giá lớn xếp trước mặt, đi một vòng, khi trở về trong tay cầm mấy vỏ rượu, đem vỏ rượu đặt trên thạch tháp, bưng cái bàn bằng gỗ lim để trên mặt đất lên, ngồi xếp bằng trên tháp, mở ra một vỏ rượu, lấy bạch ngọc tửu bôi tự châm tự ẩm.

“Ngươi không đi?!” Thiển Uyên nhìn Lâm Chi Diêu, khó hiểu.

“Vừa rồi còn khen ngươi thông minh, hiện tại sao lại trở nên ngốc rồi! Thanh thiên bạch nhật như thế nào đi, còn sợ người khác không phát hiện ra sao? Đừng tưởng ở bên ngoài lang bạt vài ngày thì cái gì cũng biết! Tiểu tử, ngươi còn non nớt lắm!”

“Ngươi như thế nào còn chưa bắt đầu uống đã say! Hồ ngôn loạn ngữ, có phiền hay không!”

Lâm Chi Diêu không lên tiếng, bắt đầu chuyên tâm uống rượu, cái cách uống kia giống như vội vã muốn đem chính mình chuốc say. Thiển Uyên thấy mà sốt ruột, lại không chịu thừa nhận, nội thương của y nghiêm trọng, hiện tại chỉ mới tạm thời ngăn chặn, uống rượu như vậy nhất định đi đời nhà ma! Tâm phiền ý loạn tìm cái hốc ngồi xuống xếp bằng, tâm lại bắt đầu trở nên tĩnh lặng.

Lâm Chi Diêu uống xong một vỏ, lại mở một vỏ khác, Thiển Uyên nhin không được nữa, nhặt một viên đá nhỏ trên mặt đất lên, “hư” một tiếng bay ra, ngay tại huyệt ngũ của Lâm Chi Diêu, lực đạo không lớn không nhỏ, vừa vặn. Lâm Chi Diêu trừng mắt giết mình, rốt cục không cam lòng mà ngã xuống. Công phu điểm huyệt cùng ám khí, Lâm Chi Diêu cũng không có dạy cho Thiển Uyên, chính là Thiển Uyên có hứng thú tự mình nghiên cứu chơi đùa mà thôi, không thể tưởng được công phu đã thuần thục như vậy.

Thiển Uyên sợ y bị cảm lạnh, đành phải đi qua đem y ôm vào lòng, sau một lúc theo dõi nhìn thấy y có vẻ ngủ rồi Thiển Uyên mới thở dài nói “Yêu tinh, ta nên bắt ngươi làm gì bây giờ?” Dáng vẻ khi ngủ của lão nam nhân này thực giống hải tử, chân cuộn tròn, mặt mũi hơi nhăn nhăn lại, miệng cũng chu ra, giống như muốn hôn, Thiển Uyên nhìn thấy như vậy trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác ôn nhu chua xót, kéo y lại ôm sát hơn, môi nhẹ nhàng phủ lên

“Aiz” Lại một tiếng thở dài ngân nga.

Hai người cứ như vậy đợi đến lúc hoàng hôn thì xuất phát.

Thiển Uyên công Lâm Chi Diêu bất tỉnh nhân sự chạy như bay ở trên núi, trong lòng vừa hối vừa hận, vài lần muốn đem cái tên chảy nước miếng này ném xuống khe núi! Người này một chút tự giác cũng không có, lâu như vậy cũng chưa tỉnh, Thiển Uyên đành phải lấy đại lưng đem y cột ở sau lưng của mình. Đi chưa xa

thì phát hiện xung quanh có động tĩnh, mới vừa dừng lại chuẩn bị rút kiếm, một cái mao cầu màu trắng từ trên đỉnh cây rơi xuống, dừng ở trong lòng chính mình.

?

“Tuyết Nhi?!”

“Cô cô ~ ”

“Ha ha, tiểu đông tây, còn tưởng rằng người không cần ta nữa chứ!”

Trước ngực một cái, sau lưng một cái, lúc hùng đông rốt cục cũng đến được huyện Nguyệt Hồ, xem như tạm thời an toàn.

20. Chương 20

Thiểm Uyên trên lưng mang theo một người sống chạy đi một mạch như điên, vừa phải cẩn thận đề phòng có truy binh hay không, tuy là đêm cuối thu hàn lãnh nhưng lúc tới được thôn trang nhỏ này hắn đã muốn ướt sũng mồ hôi, đem đai lưng cột Lâm Chi Diêu tháo xuống, người này còn đang mê man, Thiểm Uyên cố ý trả thù y, sau khi tháo xuống đai lưng cũng không thêm đỡ, người sau lưng lập tức thật mạnh té lăn trên đất! Thiểm Uyên kinh hãi, nếu là ngã thì bị như vậy đã sớm tỉnh rồi!

“Lâm Chi Diêu! Lâm Chi Diêu!” Thiểm Uyên liên tiếp hô to vài tiếng, Lâm Chi Diêu cũng không nhúc nhích, tay chân lạnh lẽo, vẻ mặt an bình, sắc mặt trắng như tờ giấy, làn da tái nhợt khô hanh, lông mi và phía trên đều đọng sương, trên trán đến một giọt mồ hôi cũng không có, môi cũng biến thành màu tím, Thiểm Uyên tâm sinh hoảng sợ, trong lòng không ngừng niệm “Sẽ không sẽ không”, một bên do dự đưa tay đến dưới mũi y.

“Còn thở!” Tuy rằng hơi thở mỏng manh, nhưng cảm giác được một tia hơi thở kia cũng khiến Thiểm Uyên thực kích động! Khẩn trương chạy đi tìm nơi bố trí ổn thỏa, để cho y hảo hảo nghỉ ngơi, chữa thương cho y!

Thiểm Uyên nóng ruột, cũng cố không khiến người hoài nghi, ôm Lâm Chi Diêu vội vàng chạy hướng trong thôn nhỏ, đập cửa của nhà đầu tiên, ra mở cửa chính là một lão hán thân thể cường tráng, chỉ liếc mắt nhìn Lâm Chi Diêu đang hôn mê bất tỉnh trong lòng Thiểm Uyên một cái liền cho bọn họ tiến vào.

“Ta họ Trần, sống cùng nhi tử và con dâu, hôm qua bọn họ đi về nhà nương, tiểu ca hãy đem nương tử người ôm vào trong phòng nhi tử của ta đi! Ta đi chuẩn bị nước ấm!” Lão hán chỉ phòng cho Thiểm Uyên xong liền xoay người đi vào hậu viện. Thiểm Uyên gật gật đầu, Trần lão hán hiển nhiên là đem Lâm Chi Diêu xem như nữ nhân, như vậy cũng tốt. Ôm Lâm Chi Diêu vào nhà, đặt y nằm lên giường, đắp chăn gọn gàng, ngón tay đặt lên mạch môn của y, phân xuất một chút nội lực xem xét thương thế. Tình trạng của Lâm Chi Diêu thật không tốt, mạch đập cơ hồ yếu đến không có, nhiệt độ cơ thể cũng hạ xuống nhanh chóng, Thiểm Uyên gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vạn phần hối hận kiếp trước mình đã không học y! “Nếu nghe lời Gia Minh thì tốt rồi, đi học y mặc kệ là khoa gì đều tốt!”

Trần lão hán không bao lâu mang một cái thùng tắm lớn tiến vào, lại lấy rất nhiều nước ấm đổ vào trong thùng

.

“Tiểu ca mau đặt nương tử người vào trong thùng đi, ta đi chuẩn bị chút đồ để ăn.” Nói xong liền lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Nhanh chóng lột hết y phục của Lâm Chi Diêu, đem y ôm vào thùng, Lâm Chi Diêu ngồi không được, nhắm thẳng trong nước mà trượt, Thiểm Uyên đành phải cõ y phục mình ra tiến vào trong thùng ôm lấy Lâm Chi Diêu không để y chìm xuống nước.

Nước thực nóng, chỉ lát sau hai người đều bị hâm đến cả người đỏ bừng, Thiển Uyên cơ hồ nhịn không được muốn nhảy ra, Lâm Chi Diêu lại vẫn một chút phản ứng cũng không có, Thiển Uyên đành cắn răng chịu đựng không ngừng xoa bóp tứ chi cùng thân thể cho y, một lúc sau Lâm Chi Diêu vẫn là mềm nhũn tựa vào lòng ngực hắn, hơi thở càng ngày càng yếu.

Thiển Uyên hốc mắt dần dần đỏ lên, gắt gao ôm lấy y, sợ hãi giấu ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ theo sông lưng hiện lên, tuy rằng tính đến nay đã hơn hai mươi năm, cái loại cảm giác từng chút từng chút chết chìm trong vũng lầy vẫn không hề quên

Hắn vạn phần sợ hãi ôm lấy người trong lòng, cùng tử thần giành giật thời gian, quá trình tử vong quá mức rõ ràng, giống như pha quay chậm trong điện ảnh, hô hấp của Gia Minh, nhịp tim của Gia Minh, chậm lại, yếu đi, sau đó hoàn toàn biến mất, hắn cả đêm ôm thân thể người yêu, nỗ lực sưởi ấm nhưng thân thể kia dần dần trở nên băng lãnh, cánh tay mỗi nhừ cũng không dám buông ra, nhưng đều phí công. Cái cảm giác vĩnh viễn mất đi người yêu là như thế nào, kinh nghiệm bản thân về cảm giác tử vong của người mình yêu nhất lại là như thế nào? Hắn không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy thời điểm nắng mai xuyên thấu qua rèm cửa màu trắng chiếu vào gối đầu, hắn không biết chính mình đã chết hay còn sống.

“Ta sẽ không cho ngươi chết.”

Ôm lên thất lưng của Lâm Chi Diêu để cho y khóa ngồi trên người mình, tay tìm đến phía sau của y, nâng lên tính khí của mình, nhờ nước ấm bôi trơn, từng chút từng chút tiến vào, sau khi toàn bộ đã đi vào cúi đầu hôn trụ miệng y, hai tay đỡ thất lưng y, chậm rãi bắt đầu hoạt động.

Đầu của Lâm Chi Diêu vô lực tựa vào vai hắn, qua một hồi lâu, Thiển Uyên cảm thấy được hơi thở chút như có như không bên tai đã tiêu thất, hoảng sợ không ngớt, lại đưa tay thăm dò hơi thở của y, tay ức chế không được mà run lên.

Một hai ba bốn năm suốt mười giây, Lâm Chi Diêu không có hô hấp!

Thiển Uyên kinh ngạc thu hồi tay, tuyệt vọng tỉnh mạch, lệ cũng rơi không nổi, cắn môi đến xuất huyết, bỗng nhiên giữ chặt thất lưng Lâm Chi Diêu, ra sức trong người y trườ sấp!

“Không được bỏ ta, không được chết! Không cần bỏ lại ta một mình, không muốn không muốn! Không được bỏ ta! Không được bỏ ta Vì sao các ngươi đều như vậy! Vì sao luôn để lại ta một mình? Ta không cho phép ngươi chết! Không cho phép ngươi chết!”

Thiển Uyên bị thương gầm nhẹ, vừa làm vừa nói “Không được bỏ ta.” Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai vang lên thanh âm như có như không trầm thấp lặp lại “Đừng bỏ ta”

“Diêu!” Thiển Uyên vừa mừng vừa sợ, hai tay nắm lấy bả vai Lâm Chi Diêu xoay mặt y qua “Ngươi đừng chết!”

“Ta không bỏ đi không bỏ ngươi” Người chết đi sống lại mắt cũng không mở, lại cười lặp lại những lời này, một lần một lần lặp lại lời hứa của mình.

Mất đi rồi có lại, tâm tình như vậy Thiển Uyên chưa bao giờ thể nghiệm qua, ôm Lâm Chi Diêu vừa khóc vừa cười, không biết phải làm sao, Lâm Chi Diêu như trước suy yếu cười nhìn hắn, ngay sau đó đột nhiên hơi nhú mảy.

“Sao vậy? Nơi nào thấy khó chịu?” Thiển Uyên thấy y nhú mảy liền cực kỳ khẩn trương.

“Ngươi còn đang ở bên trong.”

Thiển Uyên nhất thời đỏ mặt “Thực thực xin lỗi.” Vừa nói vừa cẩn thận rời khỏi thân thể y.

Cho y ăn một chút cháo loãng, Lâm Chi Diêu sắc mặt có hơi khá hơn, Thiển Uyên giúp chỉnh lại góc chăn để cho y ngủ, rồi nhẹ nhàng đi ra phòng ngoài.

Gà đã kêu ba lần, sắc trời đã sáng.

“Lão trượng, thật sự đa tạ ngài!” Thiển Uyên nói lời cảm tạ, Trần lão hán phúc hậu cười vội vàng xua tay.

“Xuất môn bên ngoài ai không có tam bệnh lưỡng thống, nữ nhân gia yếu ớt hay bệnh cũng là chuyện thường. Chắc là do mấy đêm liên đi đường nên nhiễm phong hàn? Hiện tại như thế nào rồi?”

“Dạ, đã tốt hơn nhiều rồi. Mấy ngày trước nhận được thư nói nhạc mẫu đại nhân mang trọng bệnh, nội nhân sốt ruột mãi, gấp rút lên đường, lại nhiễm phong hàn, bởi vậy mà ngã bệnh. Nếu không nhờ lão trượng ra tay cứu giúp Thỉnh lão trượng nhận của cháu một lạy!” Lời vừa này của Thiển Uyên tuy là nói dối nhưng tâm ý là thực, bởi vậy cũng phá lệ nghiêm túc lạy tạ ân nhân, Trần lão hán cũng không thể từ chối nữa, đợi hần lạy xong mới đưa tay nâng dậy.

“Nhi tử ta vài ngày nữa mới về, không bằng các người cứ ở lại nơi này nghỉ ngơi mấy ngày rồi hãy lên đường.”

“Như vậy thật đa tạ lão trượng!” Thiển Uyên cũng không giả bộ khách khí, Lâm Chi Diêu hiện tại còn chưa thể lên đường, huống hồ đi xa như vậy rồi cũng chưa gặp truy binh, thực không bình thường, không bằng dừng lại nghe ngóng tin tức.

Lâm Chi Diêu cả ngày đều mê man, nhưng mà khi tỉnh lại Thiển Uyên cho y ăn hay uống cái gì thì sắc mặt tốt hơn nhiều, hô hấp cũng trở nên đều đặn lâu hơn, vết thương trước ngực Thiển Uyên cũng đã kiểm tra qua, bình phục nhanh vô cùng, đã bắt đầu kết vảy, xem ra kim sang được trong bao đồ kia thật sự rất tốt. Thiển Uyên an tâm hơn nhiều, ngoại trừ chiếu cổ Lâm Chi Diêu ra còn giúp Trần lão hán bóp cùi gá nước, một ngày trôi qua coi như yên bình, sau khi ăn xong cơm tối Trần lão hán nói mình lớn tuổi ngủ nên sớm trở về phòng. Thiển Uyên cũng đạp lên ánh trăng trở về phòng.

Tư thế ngủ của người trên giường vẫn như vậy giống y hải tử, nghiêng người cuộn tròn thành một đoàn, ngủ thật bình thản. Thiển Uyên không có đốt đèn, nhờ vào ánh trăng cỏi ngoại y ra leo lên giường, đem Lâm Chi Diêu mặt đối mặt ôm vào trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu y, một tay ôm vai y, Lâm Chi Diêu cũng mơ mơ màng màng hướng trong ngực hần rút lại, tay vòng qua thắt lưng hần, cái mũi ở trong ngực y cọ qua cọ lại, rồi ngoan ngoãn ngủ tiếp.

Đêm lạnh như nước, hàn ý xâm nhập, Thiển Uyên lại cảm thấy trái tim nóng đến nỗi muốn từ trong ngực nhảy ra, thì ra trái tim mình để ý người này vậy sao? Là bắt đầu từ lúc nào? Là lúc trong sơn động da thịt ái muội thân cận nhau, hay là lúc hối hận vì lỡ tay tổn thương y, là lúc niệm châu nóng lên trong lòng bàn tay, hay là lúc y tươi cười dưới tang cây anh đào, hay là lúc sớm hơn? Không rõ nữa. Vì sao thì bị y hấp dẫn? Xinh đẹp của y, tùy hứng của y, kiêu hãnh của y, thành thật của y, là loại người hoàn toàn bất đồng với anh Gia Minh, ngay từ đầu đã dễ dàng bị y ảnh hưởng, thường hay vì y mà tức giận, thích cố ý chọc y sinh khí, nhìn thấy y thương tâm lại cảm thấy hối hận đau lòng

Sau khi mất đi anh Gia Minh một phần của chính mình giống như cũng đã chết, tinh mạch không có một bờ bến để hướng đến thật sự rất khó chịu đựng, mỗi ngày sáng sớm tỉnh dậy cũng không xác định được chính mình còn sống hay không, mỗi một ngày đều là màu xám, ý nghĩa sinh tồn chính là mỗi ngày mỗi đêm tại nơi này hồi tưởng cùng hoài niệm. Ngày tháng như vậy thực đáng sợ, nhưng đã đáp ứng Gia Minh sẽ không phí hoài bản thân mình, nghĩ đến Gia Minh, nhắc nhở chính mình phải kiên trì, còn thực sự gìn giữ sinh mệnh còn sót lại của mình, chờ đợi đến một ngày cùng y gặp lại nơi thiên đường nhưng mà

Gia Minh, thực xin lỗi.

Hít một hơi thật dài, sau đó ôm sát thân thể trong ngực, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ngày mai sẽ là lập đông.

.

21. Chương 21

Lâm Chi Diêu tỉnh lại trong một cái ôm ấm áp, mơ màng mở mắt, lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt say ngủ của Thiển Uyên, bất giác cảm thấy vui mừng, bắt đầu hồi tưởng lại ngày hôm trước lúc tinh thần y không được thanh tỉnh lắm, Thiển Uyên tựa hồ khẩn thiết kêu y một tiếng “Diêu!”, lại thấy Thiển Uyên

trong lúc ngủ mơ cũng thật cẩn thận đưa y ôm vào trong ngực, trong lòng không khỏi ngọt ngào cùng chua xót, đưa tay nghĩ muốn vuốt đi nếp nhăn giữa lông mày của Thiển Uyên, Thiển Uyên lại ngay thời điểm đó mở mắt. Trong lúc nhất thời hai người bốn mắt nhìn nhau, không khí lập tức trở nên ám muội, hai người đều có chút xấu hổ, Lâm Chi Diêu hơi hơi rũ mắt xuống, hai tay để trước ngực Thiển Uyên, đợi một lúc sau, Thiển Uyên vậy nhưng không như y dự đoán buông ra tay đang ôm eo y, ngược lại một trận xúc cảm ấm áp trên trán không ngờ Thiển Uyên hôn y một cái!

Lâm Chi Diêu đáng thương, đã hơn ba mươi tuổi nhưng chưa từng yêu lần nào, lần đầu tiên vì một người mà động tâm lại không được thuận lợi, này một phen nhu tình mật ý bất ngờ khiến y tim đập dồn dập, nét mặt già nua cũng biến hồng không biết nên đáp lại như thế nào, giữ đầu chôn ở trước ngực Thiển Uyên, trong lòng nai con loạn khiêu, ngay sau đó lại bị Thiển Uyên dùng tay nâng cằm lên, lúc này không thể không cùng hân hoan đối diện, đồng tử của Thiển ảm ướt, giống như mang theo hơi nước, gương mặt anh tuấn bỗng nhiên tiến lại gần!

Lâm Chi Diêu theo bản năng nhắm mắt lại, ngoài miệng nóng lên, môi bị hân bao lấy, nhẹ nhàng gặm cắn mút lấy, lúc sau khớp hàm bị ép mở, đầu lưỡi cũng luồn vào trong, bá đạo quán lấy đầu lưỡi của mình, dây dưa không dứt. Lâm Chi Diêu từ từ nhắm hai mắt không dám thở mạnh, mặt nóng lợi hại, tim cũng bắt đầu đập bình bịch, hai tay không tự giác ôm chặt lấy thắt lưng của Thiển Uyên. Thiển Uyên thấy y như vậy càng sinh yêu thương bộ dáng không biết làm thế nào này của y, lại đưa y ôm vào trong lòng, hôn càng sâu hơn, một hồi lâu mới buông y ra.

“Hôn chào buổi sáng, thích không?”

“Chào Hôn chào buổi sáng?” Lâm Chi Diêu ngẩng đầu nhìn hân, mắt tròn tròn, biểu tình đáng yêu giống như con thú nhỏ, Thiển Uyên không nhịn được lại tại miệng y “chụt” một cái.

“Àn, về sau còn có hôn chúc ngủ ngon, thích không?” (~~~!)

“Thiển Thiển Uyên, ngươi không phải là phát sốt chứ?”

“Ta không có phát sốt, ngươi cũng không có nằm mơ. Có điều để che mắt người khác phải ỷ khuất người sấm vai lão bà của ta!”

“Lão bà?”

“Ách, lão bà chính là vợ, cách gọi ở Nam Cương, ngươi cũng biết ta lớn lên ở đó mà.”

“Ta cũng lớn lên ở Nam Cương, sao lại chưa từng nghe qua?” Thiển Uyên bị vạch trần ngay tại chỗ, không nhịn được méo mặt.

“Tóm lại ngươi liền thành thật sấm vai vợ ta là được rồi, phải kêu ‘tướng công’, biết chưa?”

“Ồ.” Lâm Chi Diêu bậm bậm môi.

“Ngươi quả nhiên vẫn là bị bệnh đáng yêu hơn, nghe lời như vậy.”

“Thiển Uyên, ngươi quả thực là bị sốt chứ?”

“Ngốc, ta không có phát sốt, ngươi sinh bệnh chính là ngươi! Lập lại lần nữa, không được kêu ‘Thiển Uyên’, sẽ bại lộ thân phận, phải kêu ‘tướng công’, hảo hảo hóa trang nữ nhân, hảo hảo tính dưỡng, biết chưa hả?”

Lâm Chi Diêu nhìn nhìn Thiển Uyên, ánh mắt lại có chút đáng thương “Thiển Uyên, cha lớn tuổi rồi, không có sức lực cùng ngươi chơi đùa, ngươi đừng có đùa giỡn với ta nữa, được không?” Thiển Uyên thở dài, hình như là do thái độ của mình thay đổi quá đột ngột, lão già ngu ngốc này còn không hiểu rõ được tình hình, quên đi, hiện tại cũng không phải lúc nhất thiết giải thích cặn kẽ, đối xử với y tốt một chút, từ từ bồi thường vậy!

“Ngươi đói bụng chưa, ngoan ngoan nằm đây đừng nhúc nhích, ta đi nấu cơm cho ngươi.” Khoác lại y phục đứng dậy, xoay người nâng mặt y lên liền tiếp “chụt chụt” mấy cái, xong mới cười tít mắt rời đi, lưu lại lão mỹ nhân suy yếu bất động tại chỗ.

Lâm Chi Diêu ngây người hồi lâu đưa tay xuống nhéo đùi của mình, “A ” thực rất đau, đây không phải là nằm mơ!

Thiền Uyên đi tới gian ngoài, Trần lão hán đang bụng điểm tâm từ nhà bếp đi ra, cười tủm tỉm đưa mâm giao cho Thiền Uyên nói “Mau đưa cho vợ người!” Thiền Uyên có chút ngượng ngùng, ngậy ngô cười ha hả tiếp nhận mâm, cảm tạ lão trượng xong xoay người về phòng.

Lâm Chi Diêu biến ngọc mặc cho Thiền Uyên an bài, mặc quần áo cho y, chải tóc, sau đó tựa vào đầu giường, từng ngậm từng ngậm ăn cơm, uống nước, lau miệng, kéo lại ôm vào lòng, Lâm Chi Diêu đều không có phản ứng, không có thanh âm nào. Hai người giống như thiên nga giao cảnh ôm lấy nhau, Lâm Chi Diêu thở dài một hơi, cuối cùng lên tiếng.

“Tìm một chiếc xe ngựa đi, hôm nay đã sắp lập đông, nếu tuyết rơi sẽ rất khó lên Linh Sơn.”

“Người như thế này làm sao đi!”

Lâm Chi Diêu cười khổ “Không đi Linh Sơn sẽ chết càng nhanh hơn!”

Thiền Uyên nhú mày, biết y không phải nói đùa hù dọa mình, cảnh tượng tối hôm qua nếu lại xảy ra, hoa hồng tước sẽ biến thành tử trọc điều, đành phải gật gật đầu.

“Người tiếp tục nằm thêm chốc lát, ta đi tìm Trần lão trượng.”

“Chờ đã!”

“Sao vậy?”

“Thật sự là tiểu hài tử! Người không cảm thấy lão đầu nhân kia rất đáng ngờ sao?”

Lâm Chi Diêu nói như vậy khiến Thiền Uyên cũng cảm thấy có điểm không thích hợp, thời điểm hấn gõ cửa lão nhân rất nhanh đã mở cửa, giống như dự đoán được sẽ có người đến, còn có, một đại dũng nước ấm như vậy cũng không thể trong chốc lát có thể chuẩn bị hảo, trong nhà thủy chung chỉ có một mình lão, chu đáo khách khí đến kỳ quái, cũng không có hỏi qua thân phận của bọn họ, thậm chí cũng không có hỏi qua hấn tên gọi là gì, chỉ xưng bọn họ là “tiểu huynh đệ” cùng “vợ người”.

“Vậy người nói phải làm sao bây giờ, trong một cái thôn nhỏ như vậy lấy đâu ra xe ngựa! Để một mình người ở lại đây ta lại không yên tâm!” Thiền Uyên chính là ăn ngay nói thẳng, Lâm Chi Diêu bị hấn như vậy quan tâm trắng trợn có điểm nóng mặt.

“Không có ngựa, cũng phải có bò có lừa chứ. Trước lên đường đã, đến thị trấn rồi thay xe ngựa là được!”

“Ây da, vẫn là cung chủ cao minh! Thuộc hạ liền đi làm!” Thiền Uyên hi hi ha ha trêu ghẹo y, nói xong lại đến gần trộm hôn một cái, sau đó vừa cười vừa chạy mất.

Lâm Chi Diêu đưa tay sờ sờ môi, hơi ẩm ướt như còn vương lại, mắt ánh lên cay đắng. Hài tử kia là sợ hãi sao, cho nên che giấu như vậy, dù sao thương thế của mình hấn cũng có một phần trách nhiệm, nhưng mà bù đắp kiểu này quá ngọt ngào cũng quá không chân thực, y Lâm Chi Diêu tung hoành giang hồ gần hai mươi năm, cũng chưa trầm luân đến nỗi cần một tiểu hài tử bố thí tình cảm! Chính là được che chở như vậy, có một khoảnh khắc như vậy cũng sẽ làm cho chính mình cảm thấy như là được yêu sao? Nhưng tiểu hài tử nhất thời cao hứng sao có thể xem là thật, vẫn không nên kỳ vọng gì, vì hài tử này mà thần hồn điên đảo, nếu không sao lại vừa đánh mất tấm lòng, lại xem nữa đánh mất tính mạng.

Thiền Uyên không bao lâu thì dắt đến một cỗ xe bò, Trần lão hán giúp đỡ đem chăn bông lót thật dày trong xe, lại chuẩn bị cho hai người một ít lương khô, Thiền Uyên đối lão sinh tâm đề phòng, thậm chí đồ ăn này chỉ sợ không thể ăn, ngoài mặt vẫn chấp tay thủ lễ cảm kích, lại xuất ra một đỉnh bạc, khăng khăng buộc Trần lão hán nhận lấy, lão đầu nhân mới đầu không chịu, từ chối vài lần rồi nhận lấy. Thiền Uyên đem Lâm Chi Diêu quần lại giống như cái bánh chưng, một cọng tóc cũng không lộ ra, ôm đi ra lại bế lên xe, tạ ơn Trần lão hán xong giương roi khởi hành.

22. Chương 22

Thượng lộ bình an, không ai truy đuổi, đồ ăn Trần lão hán cho được Lâm Chi Diêu nghiệm qua, không có độc, phụ tử hai người nhìn nhau đoán là có ai đó dọc đường tương trợ.

“Có phải chính là tiểu hải đường của ngươi không?” Lâm Chi Diêu cố tình nói như vậy, không phải muốn khơi dậy vết sẹo đã liền, chính là muốn nhìn phản ứng của Thiển Uyên thôi, đợi bị mắng nhưng không nghĩ đến Thiển Uyên chỉ là có chút dăm chiêu lắc đầu nói “Ta cũng không biết.” Khiến Lâm Chi Diêu có chút không ngờ, trong đầu một thanh âm nho nhỏ không xác định nói “Hắn là nghiêm túc thật sao?” Nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có mở miệng hỏi, nháy mắt mấy cái lại nằm xuống.

Xe bò thực đơn sơ, gió thổi vào soàn soạt, Lâm Chi Diêu bị Thiển Uyên quán ở trong chăn, một lớp lại một lớp chẳng khác gì sâu lông sống qua mùa đông, nhưng mà vừa mới lên đường gió thổi vào vèo vèo vẫn cứ lạnh đến không chịu được. Thiển Uyên sốt ruột tức giận đánh xe, nhưng con bò già lại là quyết tâm, như thế nào cũng đi chậm chậm, bởi vậy bầu trời tối đen cũng không đến được thị trấn phía trước, đành phải ăn ngủ nơi hoang dã. Kéo xe bò đến sau một nham thạch cản gió, cột trâu xong, Thiển Uyên cũng trèo lên xe, run cầm cập chui vào ổ chăn của Lâm Chi Diêu, tiếp đó tay chân đồng thời sử dụng, giống như bạch tuộc cuốn lấy Lâm Chi Diêu.

“Trời lạnh ghê! Nương tử lạnh không, lại đây, tướng công giúp nương tử sưởi ấm một chút! Ngoan!” (có thật Uyên ca trước đây có ý định đi tu không hả trời, tu Phật kiểu này thật là -3-) Thiển Uyên cười đùa cợt nhả, ở trong chăn tranh thủ sờ loạn bóp loạn, Lâm Chi Diêu ra sức giãy dụa, ở trong lòng hắn xoay tới xoay lui, chỉ chốc lát sau hai người đều đỏ mặt thở hổn hển.

“Đừng đừng quậy nữa!” Lâm Chi Diêu ở vào thế yếu, cảm thấy một vật gì đó nganh nganh chọc vào bụng của mình, sợ tới nói chuyện cũng cà lăm. Thích Thiển Uyên nhưng nhớ đến đêm đầu tiên của hai người không tốt đẹp gì cho cam, Lâm Chi Diêu cho đến giờ mỗi lần nhớ đến tối đó còn có thể cảm thấy được thất lưng đau mông đau! Lúc này thân mang thương tích, nếu như chọc cho Thiển Uyên phát lên dục hỏa chỉ sợ mạng già của mình sẽ không tiếc bị bàn giao tại nơi hoang sơn dã lĩnh trên ngưi xe này thôi! Rút lui thân mình về phía sau, nhiệt thiết (cái này chính là cái-mà-ai-cũng-biết) lại cũng húc theo mình dồn ép đến, phía sau lưng đã là tấm ván gỗ dán vách xe, không còn đường để thối lui nữa!

Thử nghiệm lần đầu tiên với Thiển Uyên, Lâm Chi Diêu mỗi lần hồi tưởng đến chính là bốn chữ “Ám ảnh kinh hoàng” (_ _!!), lúc này Thiển Uyên bắt đầu hồi tưởng cũng là bốn chữ “Nhớ mãi không quên” (=3=!!). Ngày đó mình trong lòng tức giận, hai người lại đều trúng xuân được, bởi vậy phần lớn là giống tiết dục hơn là hoan ái, Thiển Uyên cho tới giờ luôn tận tâm ám thị chính mình quên đi chuyện ngày hôm đó, nhưng tâm tình đối với Lâm Chi Diêu hiện tại bất đồng khi xưa, đêm đến hồi tưởng lại chuyện đó cũng không có cảm giác gì mỹ mãn lắm, thế nhưng cũng cảm thấy được thập phần ngọt ngào, trong trí nhớ bộ dáng Lâm Chi Diêu bò xồm ở trước ngực hắn thúc thích khóc nức nở trở nên thập phần chọc người thương yêu! Suy tưởng tâm viên ý mã như vậy, trong lòng lại ôm người mật đường này, hạ thân bất giác bị thêm một vòng, cánh tay ôm Lâm Chi Diêu nắm lại thật chặt, hai người lúc này không có lấy một kẻ hở nào, đều thở hổn hển.

“Thiển Thiển Uyên!” Nam nhân thanh âm có chút run rẩy, nghe vào cảm thấy thực đáng thương, Thiển Uyên nhin không được cười, khiến cho y sợ như vậy! Thoáng hôn nhẹ trán qua y sau đó buông y ra.

“Mau ngủ đi!”

“Gi?” Thực ngoài ý nghĩ của Lâm Chi Diêu, sao lại vậy, hắn không phải là muốn sao? Của hắn ách cái kia cũng đã như vậy!”

“Chụt!” Tại miệng y hôn một cái, lão nam nhân này sao lại đột nhiên trở nên đáng yêu như vậy! Thực chịu không nổi mà!

“Tuy rằng rất muốn cùng ngươi làm tình, nhưng ta còn chịu đựng được! Ngươi mau ngủ đi, có ta trông chừng, thực an toàn!”

Làm làm tình? Trong đầu Lâm Chi Diêu lặp lại thuật ngữ mới này, đoán cũng có thể đoán được ý tứ của nó là gì, thế nhưng cách nói này thật đúng là khiến người ta xúc động chảy máu mũi mà! Tiểu hải

nhì này sao lại có nhiều dạng như vậy? Chẳng lẽ trong kinh Phật cũng có thể giảng mấy thứ nào sao? (. . . -___-!)

Nói thì nói vậy thôi nhưng Lâm Chi Diêu cũng có chút động tình. Từ trước đến nay đều là hàng đêm sanh ca, tính ra cũng đã rất nhiều ngày rồi chưa có phóng thích dục vọng, thân thể tuy rằng mệt mỏi nhưng lời nói kia lại khiến dục vọng bắt đầu rục rịch, hơn nữa ở trong đầu tưởng tượng một chút tình cảnh cùng Thiển Uyên “làm tình”. Vậy phải làm sao bây giờ đây, vừa rồi đã cự tuyệt hẳn, dù sao cũng không thể trưng ra cái mặt già này mở miệng muốn! Đúng là hối hận không kịp!

Bởi vậy Lâm Chi Diêu nằm trong lòng Thiển Uyên càng ngày càng khó nhịn, một đôi tay bắt đầu không an phận, ngón tay ở ngực Thiển Uyên khoanh tròn khoanh tròn. Lâm Chi Diêu tung hoành trong hoan trường đã lâu, thủ đoạn ve vãn cao minh, ngón tay vẽ vòng tròn nhắm ngay nụ hoa trước ngực Thiển Uyên mà nắn, tay kia thì đi xuống dưới tìm kiếm, tắc tắc trên chọc, rốt cục cầm lấy phần thân của Thiển Uyên vỗ về chơi đùa trong chốc lát, hơi thở của Thiển Uyên càng ngày càng nặng nề, ngực phập phồng rõ ràng, nhưng không có động tác gì, Lâm Chi Diêu khẽ cắn môi, ôm thắt lưng Thiển Uyên hướng trong chăn rút vào. (hai người chẳng ai vừa cả =3=!!)

Khẩu giao, từ trước đến nay chỉ có người khác làm cho y, hiện giờ chính mình tự thực hiện quả là rất không dễ dàng. Ai nói chưa ăn qua thịt heo cũng có thấy qua heo chạy, Lâm Chi Diêu y đã gặp qua đủ loại màu sắc cùng hình dạng heo chạy qua chạy lại, đến phiên chính mình vẫn là bị khiếp sợ!

Vật kia ngay tại ba tấc trước mắt, mùi nam tính xông vào mũi, gân xanh phời bày ra, nảy lên nảy lên, rất khiến người khiếp sợ! Lâm Chi Diêu cắn răng một cái, nhắm mắt lại, há miệng nuốt lấy nó! Thân thể của Thiển Uyên run lên rõ rệt! Lâm Chi Diêu ngậm nó trong chốc lát, một mặt hồi tưởng cảnh tượng ngày thường đám người tình làm như thế nào, một mặt bắt đầu động tác, liếm liếm, hôn hôn, hút hút, cắn cắn, aiz nha! Nhanh chóng nhả ra! Cẩn hơi dùng sức rồi! Nhìn nhìn, hô hô, hoàn hảo, không có bị cắn chảy máu! Lại nào lại nào! Mới vừa hé miệng, cả người bị túm từ trong chăn lôi ra! Chưa kịp kinh hô thì lời lẽ đã bị người đoạt mất!

“Ummmm!”

“Muốn chết!” Thiển Uyên nghiêng răng nghiêng lợi, nghiêng người đem Lâm Chi Diêu đặt dưới thân “Người đồ yêu tinh! Muốn chết phải không?”

“Ta ta”

“Người muốn cái gì?”

“Ta muốn cùng người làm tình!” Cuối cùng vẫn là trưng ra cái mặt già này mở miệng muốn

Mỹ nhân cổ trang đỏ mặt xấu hổ nói ra lời của tiên vệ như vậy, trận đấu này quả thực chính là búp bê tình ái tối H dưỡng thành trò chơi! Thiển Uyên muốn phun máu mũi! Yêu nghiệt! Địa tạng phạt, Dược sư phạt, a di đà phạt! Nhịn không được nữa! Động thủ xé y phục!

“A a! Đừng có xé! Rách sẽ không còn đồ để mặc nữa!” Lâm Chi Diêu kinh hoàng loạn kêu, che giấu sợ hãi của mình. Thiển Uyên nghe y kêu lên như vậy biết y đang khẩn trương, động tác cũng dịu dàng hơn nhiều, một mặt âu yếm y một mặt ghé vào lỗ tai y tựa như mê hoặc nói “Xuyt, đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng, sẽ không làm người đau đâu.” Lâm Chi Diêu tay mềm chân xụi, lập tức hóa thành một hồ xuân thủy, không tiếp tục giãy dụa nữa. Quả thực so với thần chú còn linh nghiệm hơn!

Thả lỏng người ra quả nhiên không còn sợ hãi như vậy nữa, tất cả lực chú ý đều tập trung ở xúc giác, khoái cảm của thân thể bị phóng đại cực hạn, cảm giác đem chính mình giao cho người khác rất kì lạ, hướng hồ là người mà mình toàn tâm toàn ý thích, Lâm Chi Diêu cảm thấy thân thể của mình giống như một đóa hoa vậy, ở dưới sự vỗ về chơi đùa của gió đêm từ từ nở rộ, run rẩy không ngừng, khó chịu nhưng khó nhịn.

Vốn lo lắng cho thương thế của y, không định cùng y làm, nhưng bị yêu tinh này châm ngòi đành phải thuận theo y, chính là phải cẩn thận một chút không làm y khó chịu. Thiển Uyên nghĩ như vậy nên đối y khinh nâng niu nhẹ nhàng, hôn y, một ngón một ngón vắn về *** giúp y chuẩn bị, thăm dò tiến vào chậm rãi xoay vòng, kiềm nén, chịu đựng kích thích động thân tiến vào, kiên nhẫn làm đủ công tác chuẩn bị.

Đáng thương Lâm Chi Diêu giống như cá bị bắt khỏi sông, giương miệng há mồm thở hổn hển, hai tay gắt gao bám vào lưng Thiển Uyên, miệng phát ra tiếng rên rĩ khe khẽ, hốc mắt cũng ẩm ướt, Thiển Uyên ôn nhu ngược lại càng làm cho y khó có thể chịu được, thân thể như trống rỗng cấp bách khát khao được lấp đầy, miệng hô lên ý tứ không rõ ràng “Nhanh. . . . nhanh lên!” Âm cuối phát run, kiều mỵ câu nhân. Thiển Uyên rút cuộc kiềm chế không nổi nữa, rút ngón tay ra, tách hai chân thon dài của y ra, nâng thắt lưng của y lên, một tắc một tắc tiến vào nơi ẩm áp ẩm ướt kia. Bạn đang ?

“A! Thật muốn chết mà! Diêu, thật chặt! Thật nóng!” “Ca ngại” trắng trợn như vậy làm cho Lâm Chi Diêu vừa thẹn vừa giận, tròng mắt liếc hần một cái, ai ngờ cơ thể vì động tác vô ý này mà co rút lại, Thiển Uyên bị kích thích giật mình một cái, gằm nhẹ lên xong đem chính mình thật mạnh chôn vùi vào càng sâu trong cơ thể!

“A! A! Không, dừng! Sâu quá! Nnn!” Lâm Chi Diêu chống trong ngực Thiển Uyên, trong lòng dâng lên khoái cảm khôn xiết, vừa khó nhịn vừa vui thích, rồi lại không nói rõ ra được nó là cái gì, thầm nghĩ khóc lại lắc lắc đầu, hai mắt ngấn sương, Thiển Uyên cúi xuống hôn đi nước mắt nơi khóe mắt y, ghé vào lỗ tai y nỉ non “Diêu! Yêu tinh của ta, bảo bối của ta Yêu người” Xong lại chậm rãi đóng cửa thất lưng

Thời điểm làm tình nói tiếng yêu cũng giống như lúc đạt đến cao trào, đã từng trải qua nên đạo lý này Lâm Chi Diêu hiểu rất rõ, nhưng mà y vẫn bị câu “Yêu người.” Kia của hắn khuấy động đến tâm tư nhận nhận. Xong việc hai người vẫn ôm lấy nhau, rất lâu sau đó Lâm Chi Diêu mới lấy hết can đảm ghé vào tai hắn hỏi “Người nói thật sao?” Vất vả cả ngày, kích tình mãnh liệt qua đi, Thiển Uyên chịu không nổi lăn ra ngủ. Lâm Chi Diêu liếc mắt nhìn Thiển Uyên đang ngủ say, lại ngẩn ngơ nhìn lên nóc xe một lúc, tai dán chặt nơi ngực hắn lắng lắng nghe tiếng nhịp tim của hắn trong chốc lát, sau đó mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

23. Chương 23

Từ ngày hoan hảo nơi dã ngoại, hai người gấp rút lên đường, dọc đường đi Thiển Uyên thường hay chộp lấy cơ hội ăn đậu hủ Lâm Chi Diêu, nhưng đều không làm được đến bước cuối cùng, nửa tháng trở lại đây, thân thể Lâm Chi Diêu như có kì tích đột nhiên dần tốt lên, nội lực cũng khôi phục rất nhiều, quả thực khó hiểu.

Đêm nay hai người ngủ trọ ở một khách điểm nhỏ ở vùng sát ranh giới Lương Châu, ngồi ở trên giường thảo luận nguyên nhân. Thiển Uyên nghiêm trang nhìn vào khổ gian chính mình nói “Bảo bối, thực sự hữu hiệu nha! Nương tử, chúng ta tối nay lại đại chiến ba trăm hiệp nào! Vì phụ dù có tình tấn nhân vong cũng nguyện không chối từ, nhất định phải giúp người sớm ngày bình phục!” Nói xong liền mê đắm nhào lại ra vẻ giống như muốn hôn y, Lâm Chi Diêu một cước đem hắn đá xuống giường, mặt một trận đỏ một trận trắng! (sao thấy anh ngày càng nham nhở vậy =. =!!!)

“Người như thế nào giống như đột nhiên thay đổi tính cách! Hắn là không phải bị cái gì yêu quái nhập thân!”

“Gì chứ, người như thế nào biết ta bị yêu quái nhập thân? Có lẽ nào ta mới bị yêu quái kia nhập thân chứ?” Thiển Uyên nói chính là một lời hai nghĩa, hắn có tâm hướng Lâm Chi Diêu bộc bạch thân phận lai lịch, lại sợ y không tiếp nhận được, đành chờ tìm được cơ hội nào đó sẽ thử y.

Lâm Chi Diêu cười mắng “Người nếu là yêu quái, ta đây chính là Phục ma La Hán! Thu người này yêu nghiệt tác quái, chuyển giao cho Thái Thượng Lão Quân luyện đàn!”

Tâm Thiển Uyên nhất thời lạnh hơn nữa, vẫn là tạm thời không cần nói cho y biết đi! Miễn cho bị y đem luyện thành tiên đàn! (suy nghĩ của Uyên ca hảo đáng yêu nga *cười lăn lộn*)

“Thiển Uyên?”

“Không có gì, ngủ đi!”

“Xuyt!” Lâm Chi Diêu phát ra chưởng phong tắt đi ngọn đèn, đồng thời cùng Thiển Uyên nhảy xuống giường tiến đến sát cửa sổ. Thiển Uyên vừa thấy ngoài cửa sổ bóng cây lay động, chắc chắn vừa nãy có người đứng ngoài cửa sổ nghe lén! Hai người cẩn thận đề phòng sau một lúc lâu, chân đứng trên mặt đất cũng bắt đầu tê lạnh, rét đến không chịu nổi, nhưng mà ngoài cửa sổ không có thêm động tĩnh gì nữa, Thiển Uyên lôi kéo Lâm Chi Diêu về giường, dùng chăn đem y bao kín lại ôm trong ngực.

“Người ngủ đi, ta canh chừng. Đối phương đã thả thảo kinh xà, phỏng chừng đêm nay sẽ không có thêm động tĩnh gì nữa đâu, chúng ta sáng mai xuất phát! Lấy bất biến ứng vạn biến đi!” Lâm Chi Diêu cũng không có kế sách gì hay hơn, đành phải gật đầu. Kế hoạch đại chiến ba trăm hiệp đương nhiên là bị hẫng.

Kỉ Minh mặc y phục dạ hành, đứng ở dưới một cây đại thụ, tay chống vào thân cây, mơ mơ màng màng gần như đứng không vững. Ban nãy y đã nghe được những gì hả trời?! Viễn đệ đối ma đầu kia nói “Nương tử, chúng ta tối nay lại đại chiến ba trăm hiệp nào! Vi phu dù có tình tấn nhân vong cũng nguyện không chối từ.”! Trời ơi! Trời ơi! Bọn họ là phụ tử! Nam nam tương ái đã khiến người khinh bỉ rồi, huống hồ là bọn họ, đây là quan hệ huyết thống loạn luân! Viễn đệ, Viễn đệ, đệ sao có thể như thế! Đệ bảo ta phải làm sao bảo vệ đệ chu toàn đây!

Nguyên lai ngày đó Thiển Uyên mang theo Lâm Chi Diêu chạy trốn, bị Kỉ Minh phát hiện hành tung, lại không lường trước được “đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu”, phụ thân y Kỉ Vô Cữu cũng phát hiện. Kỉ Vô Cữu lòng dạ cao thâm, phát hiện Kỉ Minh âm thầm giúp đỡ phụ tử Lâm thị chạy trốn cũng bất động thanh sắc, ngược lại đối Triệu Vi Cánh có tâm hoài nghi, chỉ cần dặn thủ hạ thân tín âm thầm theo dõi Kỉ Minh tùy thời báo cáo hành tung, mặt khác cùng chưởng môn phái Thục Sơn Thanh Huyền chân nhân bàn bạc, suy tính so đo, cuối cùng quyết định trước không nên để lộ ra, để Thanh Huyền chân nhân dẫn người truy bắt Lâm Chi Diêu còn hẩn ở lại Trường Nhạc Cung giám sát động tĩnh của Triệu Vi Cánh.

* Âm chỉ người có ánh mắt thiện cận, thâm tưởng tính kẻ người khác, không nghĩ đến người khác tính kẻ mình.

Phụ tử Lâm thị đã đến được ranh giới Lương Châu, chỉ cần qua khỏi Thương Giang này chính là cao nguyên tuyết vực, cho nên đây là địa điểm hành động tốt nhất, Thanh Huyền Tử một ngày trước đã gửi thư tín báo tin cho ái đồ, muốn y giám sát Lâm Chi Diêu, còn mình thì dẫn người áp sát phía sau, sau đó vừa tới bờ sông thì vây kín phụ tử Lâm thị! Kỉ Minh được sự phụ báo tin, lòng nóng như lửa đốt, không ngừng tính toán như thế nào thay Viễn đệ giải vây. Nhưng hôm nay aiz!

“Viễn đệ, đệ làm cho ta thật đau lòng!”

Thực sự là đau lòng! Cảm giác cực kỳ rõ ràng, giống như bị kim châm dao cắt, đời này Kỉ Minh chưa từng trải qua cảm giác như vậy, ôm ngực, dựa vào gốc cây từng ngậm từng ngậm hít không khí vào, cảm giác đau đớn kia lại càng thấm sâu hơn.

Sáng sớm Thiển Uyên tỉnh lại phát hiện trong lòng trống trơn, lảo lảo bò dậy, chỉ thấy Lâm Chi Diêu khoác ngoại y ngồi ở cạnh bàn hơi cái gì đó trên ngọn đèn, Thiển Uyên đứng dậy đi quá nhìn thử, thấy y dùng hai cái ngón trâm kẹp lấy một cái phi tiêu hình tam giác chế bằng trúc hơi qua hơi lại trên lửa, trên mặt đất một đồng trúc vụn cùng một vài miếng trúc nguyên vẹn chưa sử dụng tới, Lâm Chi Diêu hình như là đem bình phong bằng trúc trong khách điểm gỡ ra trên bàn một thanh chủy thủ, một chén dầu hỏa, bên trong chén dầu có ngâm mấy cái phi tiêu bằng trúc màu xanh, còn có một cái đĩa đựng mấy cái phi tiêu đã bị hơi thành màu vàng cháy. Lâm Chi Diêu vừa nướng xong một cái bỏ vào trong cái đĩa, lại từ trong chén lấy ra một cái để lại gần ngọn lửa.

Thiển Uyên từ trong đĩa cầm lấy một cái, phi tiêu rất nhỏ, gọt dưa tỉ mỉ, có chút giống cái loại mà ninja Nhật Bản hay dùng, nhờ ngâm qua dầu lại dùng lửa hơi, ba góc bén nhọn vô cùng, nếu là do cao thủ sử dụng có thể dễ dàng đâm thương người, hoàn toàn không kém so với thiết! Tâm tư không khỏi bắt đầu bội phục Lâm Chi Diêu! Chính là dùng mấy thứ này không khỏi có chút độc ác!

“Chế nhiều phi tiêu như vậy để làm gì?”

“Hôm nay chắc chắn có truy binh, bọn họ người đông thế mạnh, không thể đấu lâu được.” Lâm Chi Diêu ngữ khí lãnh đạm, mắt cũng không nâng lên, chuyên tâm chế phi tiêu. Thiển Uyên ẩn đường ẩn ẩn phát đau, Lâm Chi Diêu thủy chung là thủ lĩnh tà phái trên giang hồ, chỉ tính sơ qua y có bao nhiêu cừu gia cũng

đủ biết y không phải loại người lương thiện gì rồi, không phải đã quên, mà chính là mình vẫn luôn cố tình phớt lờ điều này, hần ăn chay niệm phật nhiều năm dù sao cũng không thích gặp người sát sinh, nhưng lại lựa chọn ma đầu này làm người yêu, bắt đầu cảm thấy phiền toái, chỉ ngóng trông không nên có truy binh.

“Ta đi xuống lầu chuẩn bị cho người chút đồ ăn.”

“Không cần. Những thứ của khách điểm này không thể đựng vào, thu thập đồ đạc đi thôi. Không cần xuống dưới lầu tính tiền, bạc để lại trong phòng là được rồi, ngựa cũng không cần.” Nguồn :

“ ” Thiển Uyên cứng họng, tính cách của Lâm Chi Diêu giống như thay đổi, cả người mơ hồ tản ra sát khí, lý trí quyết đoán ra mệnh lệnh, xương cốt ngày thường luôn luôn thả lỏng dường như cũng cứng rắn hơn, một đôi mắt phượng cũng trở nên lạnh lùng, cả người cũng giống như một con báo săn! Đây, đây vẫn là người ở dưới thân hần uyển chuyển động tình sao? Hoặc đây mới chân chính là y?

Thiển Uyên còn đang ở một bên ngơ ngác, Lâm Chi Diêu đã hơ xong tất cả phi tiêu, đem hết toàn bộ cất vào tay áo cùng đai lưng.

“Nếu ta đoán không lầm bọn họ sẽ động thủ ở bờ sông, lúc này đang lễ tết chỉ có bến dò Cửu Đẳng còn có thuyền, bọn họ nhất định sẽ mai phục ở đó, một lát nữa tất cả đều phải nghe theo an bài của ta, biết chưa hả?” Lâm Chi Diêu đang lo thu thập đồ đạc, không nghe thấy Thiển Uyên đáp lại, lúc này mới ngẩn đầu lên “Thiển Uyên?”

“Hử?”

“Ta nói gì người đều nghe rõ chứ?”

“Ừ.”

“Vậy là tốt rồi! Nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải nghe ta an bài! Tốt, chúng ta xuất phát thôi!”

Tâm Thiển Uyên bắt đầu nguội lạnh, Lâm Chi Diêu như vậy khiến hần sợ hãi.

Lâm Chi Diêu thành danh cực sớm, hai mươi năm qua ác danh bay xa không phải không có nguyên nhân. Sự thật chứng minh những gì Lâm Chi Diêu đoán đều đúng cả, y cùng Thiển Uyên đang muốn lên thuyền thì Thanh Huyền chân nhân dẫn theo mười mấy đệ tử của phái Thục Sơn cùng Trần Kiếm sơn trang đột nhiên lao tới, vây kín hai người tại bến dò Cửu Đẳng. Song phương xung đột vũ trang, giằng co trên bờ sông, người lái dò sớm bị dọa đến quăng thuyền chạy trốn, Thanh Huyền Tử bao vây hai người, bất động thanh sắc phái một đệ tử tháo dây thừng của thuyền ra, đẩy đến giữa sông, chặt đứt đường lui của hai người. Ông trời dường như cũng biết sẽ gặp chuyện này, này bông tuyết phiêu phiêu lượng lượng tung bay, càng tạo không khí có vẻ như “Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn!”.

Thanh Huyền Tử tuổi gần năm mươi, một gương mặt chữ điền trắng nõn, mày rậm mắt to miệng ngay mũi thẳng, bộ dáng rất là chính phái, một thân đạo bào màu trắng, gió lạnh thổi qua, rất có điểm tiên phong đạo cốt, tay trái cầm kiếm quay đầu lại nhìn xem mấy đệ tử bị thương, tức giận đến lông mày cùng râu mép đều vểnh lên! Lần này dẫn người thảo phạt Trường Nhạc Cung ngoại trừ Kỉ Minh lão còn cố ý dẫn theo vài đệ tử trẻ tuổi, có tâm rèn luyện bọn họ, không ngờ Lâm Chi Diêu mới vừa ra tay liền đã thương ba người! Ma đầu động tác quá nhanh, ba đệ tử này còn chưa kịp thấy gì đã bị trúng phi tiêu, mặc dù không đến nỗi trí mạng nhưng lực chiến đấu lại giảm đi!

Thiển Uyên cau mày, tuyệt không ngờ được trong truy binh lại có Kỉ Minh, lập tức tăng thêm mấy phần tâm phiền ý loạn. Đối phương mới vừa đột nhiên chạy ra tấn công, hần còn chưa xác định rõ tình hình thì Lâm Chi Diêu đã vung tay lên liền bắn ra bốn cái phi tiêu, lập tức bốn người ngã xuống đất, trong đó có một đệ tử của Trần Kiếm sơn trang bị y bắn trúng căn nguyên tử tôn! Có thể thấy được Lâm Chi Diêu ra tay không chút lưu tình! Khó trách người này cừ địch khắp thiên hạ! Tạo nghiệt!

24. Chương 24

“Diêu thiếu hiệp, bản đạo không hiểu ngày trước là anh hùng phục ma vì sao hôm nay lại đứng cùng phía với ma đầu, thỉnh Diêu thiếu hiệp cho bản đạo một lời giải thích!” Thanh Huyền chân nhân hiển nhiên là nhận ra Thiển Uyên chính là thanh niên ngày đó ở Trường Nhạc Cung cứu Kỉ Minh hàng phục Lâm Chi Diêu, mà trong tình báo của Kỉ Minh gửi cho lão cũng không có nhắc tới đồng đảng của Lâm Chi Diêu là hắn, cảm thấy kỳ quái, Minh nhi cùng với thiếu niên gọi là Diêu Viễn này không phải là bằng hữu xưng huynh gọi đệ sao?

“Sư phụ, Viễn đệ hắn ” Kỉ Minh đang muốn thay Thiển Uyên thanh minh giải vây, lại bị Lâm Chi Diêu cao giọng cắt ngang.

“Ngươi tị tử* lão đạo là đang hỏi hài tử này sao? Hắn không phải tên Diêu Viễn, hắn họ Lâm, tên Thiển Uyên, là nhi tử của Lâm Chi Diêu ta!”

* Lỗ mũi trâu.

Mọi người kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi. Phong ba chưa dứt, Lâm Chi Diêu lại nói tiếp “Năm đó ta nhặt được hài tử này, vừa nhìn đã thích, liền nhận hắn làm nghĩa tử, nói là nhi tử kỳ thật chính là nam sủng của bản cung, ha ha, ngươi tị tử còn có vấn đề gì nữa không?”

“Lâm Chi Diêu! Đừng có hồ ngôn loạn ngữ, hủy hoại danh dự Viễn đệ của ta! Sư phụ, Viễn đệ là nhận ủy thác của ta, cố ý tiếp cận Lâm Chi Diêu tùy thời hành động! Ngài đừng nghe ma đầu kia xằng bậy!” Kỉ Minh sốt ruột không thôi, vừa ở trước mặt Thanh Huyền Tử thanh minh cho Thiển Uyên, vừa liên tiếp hướng Thiển Uyên ra hiệu.

“Diêu thiếu hiệp, ngươi hãy tự nói đi!” Thanh Huyền Tử nhìn về phía Thiển Uyên. Nếu đúng như lời Minh nhi nói thì hôm nay cơ hội bắt giữ Lâm Chi Diêu liền có hi vọng rất lớn, võ công của người thanh niên này lão đã nhìn qua, tuyệt đối vượt qua ái đồ do chính mình dốc lòng dạy dỗ, nếu có thể cùng hắn liên thủ thì thắng lợi trong tầm tay!

Thiển Uyên chỉ cảm thấy một cái đầu hai cái đại*, Lâm Chi Diêu vì sao lại nói như vậy? Làm hắn hoàn toàn không hiểu gì hết! Quay sang cùng Lâm Chi Diêu mặt đối mặt nhìn nhau, hy vọng từ trên mặt y tìm được đáp án, Lâm Chi Diêu lại chỉ duy trì tác phong như trước thản nhiên mỉm cười.

* Đại khái là trách nhiệm lớn lao không gánh nổi.

Thiển Uyên nhỏ giọng hỏi “Diêu, ngươi muốn làm gì hả?”

“Ngươi liền chiếu theo lời của tiểu hải đường nói đi.”

Thiển Uyên nhíu mày chăm chú theo dõi y “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì hả?”

“Ngươi không phải đã đáp ứng hết thảy đều nghe theo an bài của ta sao?”

“Phải, nhưng mà ”

“Vậy không được thất tín với ta.”

Lâm Chi Diêu đã bày ra mũ quan* lớn như vậy, Thiển Uyên cho dù cực kỳ bất đắc dĩ cũng đành phải thủ tín, miễn cưỡng ngẩng đầu đối Thanh Huyền Tử nói “Đúng như lời Kỉ đại ca nói.”

* Nghĩa là chụp mũ, gài bẫy trước.

Lập tức thấy Kỉ Minh thở phào một hơi, đám người Thanh Huyền Tử lộ ra vẻ vui mừng, sĩ khí bị Lâm Chi Diêu đánh bại một lần nữa trở nên phấn chấn.

Sắc trời u ám, bông tuyết bay tán loạn, song phương giằng co trên bờ sông.

Lâm Chi Diêu đột nhiên nội công tăng vọt, y bào tung bay, trường kiếm khai triển, cả người phát ra sát khí, đối Thiển Uyên thấp giọng quát lên “Còn không mau tiến lên!”

Thiển Uyên mày nhíu càng chặt, đứng bất động tại chỗ, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Chi Diêu. Lâm Chi Diêu thấy hắn bất động, tay áo vung lên, cách khoảng không thể nhưng đem Thiển Uyên quăng về phía Kỉ

Minh! Tất cả mọi người đều hoảng sợ! Thiển Uyên được Kỉ Minh tiếp lấy, quay đầu nhìn lại Lâm Chi Diêu, thần tình kinh hãi, võ công của Lâm Chi Diêu lại cao như vậy! Thế nhưng hắn cho tới bây giờ một chút cũng không biết! Lâm Chi Diêu a Lâm Chi Diêu, người rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện mà ta không biết?

Thiển Uyên còn đang sững sờ, Thanh Huyền Tử đã sớm ra lệnh đệ tử bày kiếm trận tiến lên, người của Trần Kiếm sơn trang lần này theo tới ngoại trừ Kỉ Minh cũng không có nhân vật lợi hại nào, bởi vậy đều vây ở một bên, cầm binh khí đề phòng, chuẩn bị tùy thời xông lên.

Lâm Chi Diêu bị tám người vây ở trung tâm, lại nắm kiếm bắt đầu cười lạnh “Ngươi tị tử, lần này sao không nói ‘lấy đông hiếp ít không phải hành vi của chính phái’?”

Thanh Huyền Tử bình tĩnh, lời lẽ chính nghĩa nói “Ma đầu nhà ngươi hai mươi năm qua làm bao nhiêu việc ác, ai ai cũng muốn trừng trị! Chúng đệ tử nghe lệnh, khai trận!” Đệ tử Thục Sơn nhận lệnh hành động, nháy mắt đã thay đổi thế trận, hiển nhiên là thế công ác liệt, xem ra là muốn liều chết một phen!

Lâm Chi Diêu cũng lười nói tiếp những lời vô nghĩa, thoát cái ra tay, quay người lại đã có một người trong kiếm trận ngã xuống, ngay cả la lên cũng chưa kịp, tròng mắt thẳng đờ người ngã xuống mặt đất, giữa hai mày một đường máu mảnh dài, máu tươi ào ạt chảy ra! Những người có mặt không người nào không hoảng sợ!

“Ma đầu! Nạp mạng đi!” Thanh Huyền chân nhân rốt cuộc kích động tức giận! Mười mấy năm trước bị ma đầu này một chiêu đả thương ảnh hưởng lão đến nay, hôm nay lại trong chớp mắt giết ái đồ của lão, Thiệp Giang ma, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Trong khoảng thời gian ngắn hàn quang nổi lên bốn phía, Lâm Chi Diêu cùng bọn người Thục Sơn đứng cùng một chỗ đánh nhau.

Thiển Uyên đứng ở ngoài chiến trận, mờ mịt nhìn dáng người Lâm Chi Diêu tung bay tuyệt đẹp, trong lòng lại trống rỗng, chỉ suy nghĩ: thì ra chiêu thức của “Thu thủy trường thiên” là phải như vậy sử dụng, “Lục ba hồng lộ” lại còn “Yên thủy vô tình” hóa ra còn có hiệu quả như vậy Lâm thủy kiếm pháp quả nhiên lợi hại, ta trước kia sao lại không phát hiện ra chứ

Cảm thấy ngán ngơ.

“A!” Một tiếng hét thẳm, lại một người nữa ngã xuống.

Không đến một khắc, Lâm Chi Diêu đã giết được ba người, cho dù biết y là vì tốc chiến tốc thắng phòng trừ hậu hoạn, nhưng xuống tay tàn nhẫn như vậy, vẫn khiến người khác kinh hãi khiếp sợ! Kỉ Minh đã sớm rút kiếm ra, chuẩn bị tiến lên chi viện, nhưng mà nhìn qua sắc mặt trắng bệch của Thiển Uyên, cảm thấy lo lắng. Nếu đúng như lời Lâm Chi Diêu nói, Thiển Uyên là nghĩa tử kiếm nam sủng của y, hơn nữa việc sát hại tăng nhân của vô danh tự hoàn toàn có thể giải thích được thái độ khoan tay đứng nhìn của Thiển Uyên, nhưng tới hôm qua những lời Thiển Uyên nói, tuy là làm trò nhưng lại lộ ra nồng đậm ái ý, phải như thế nào giải thích đây? Giờ phút này mặt hắn trắng bệch, mắt đầy bi thương, lại vì cái gì? Trong lúc nhất thời Kỉ Minh cũng tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng Kỉ Minh vẫn ra tay, bởi vì ngoại trừ bốn người lúc đầu bị Lâm Chi Diêu dùng phi tiêu đả thương đứng một bên không thể tham gia chiến trận, chỉ còn lại sư phụ Thanh Huyền Tử cùng mình. Trước sau bất quá nửa canh giờ đã có mười cổ thi thể nằm la liệt khắp bờ sông! Truyền thuyết “Thiệp Giang ma” đáng sợ, vậy mà đến hôm nay y mới nhận thức được!

Lâm Chi Diêu dần dần lộ ra vẻ mặt chật vật, Thanh Huyền Tử làm sao có thể buông tha một chút sơ hở này của y, hét lớn một tiếng bức bách về trước, Lâm Chi Diêu vội vàng lui về phía sau, Thanh Huyền Tử nhân tính phát sáng, vừa mới trải qua cả một mùa khô nước sông đã rút thật cạn, bọn họ giờ phút này đứng tại bờ sông cách mép sông khoảng hơn một trượng, bên bờ Cửu Đẳng lại gấp khúc nguy hiểm, mặt sông rộng lớn dòng nước chảy xiết, Lâm Chi Diêu đã không còn đường thoái lui! Thành bại tùy thuộc chiêu này!

Vào lúc mọi người đều nghĩ một chiêu này Lâm Chi Diêu nhất định tránh không khỏi, Lâm Chi Diêu lại nở nụ cười.

Trên bạch y lấm tấm huyết hoa, tóc đen ở trong gió tung bay hỗn độn, Lâm Chi Diêu giống như trước cười mê hoặc chúng sinh, điểm bất đồng chính là trong mắt lúc này tràn đầy giảo hoạt, cả người như Tu La khát

máu trên bức họa, kinh khủng mà xinh đẹp, tiếng cười duyên “khanh khách” kia nghe vào tai hết sức thanh thúy, lại khiến người da đầu tê dại, phía sau lưng phát lạnh! ?

Lâm Chi Diêu cứ như vậy tại lúc mọi người vừa kinh diễm vừa hoảng sợ nhìn chăm chú thì nhảy vút lên cao, hướng dòng sông rơi xuống, tay áo rộng thùng thình bị gió lớn làm phồng lên, nhẹ nhàng giống như một con bướm, kia miệng cười vương chút huyết tinh xinh đẹp chậm rãi biến mất trên mặt đất, đồng thời trong không trung vang lên tiếng hét tê tâm phế liệt của Thiển Uyên.

“Diêu!!! ”

Hắn không biết bơi!!!

25. Chương 25

Lúc Lâm Chi Diêu nhảy xuống nước thật sâu đậm liếc nhìn Thiển Uyên một cái, này chỉ một cái liếc mắt, Thiển Uyên liền hiểu ra!

Vì sao chế phi tiêu nhiều như vậy nhưng một cái cũng không cho hắn, công phu sử dụng ám khí của Thiển Uyên y biết rõ, không phải không tin hắn mà là căn bản không định cho hắn ra tay! Vì sao bảo hắn hết thấy nghe theo an bài của y? Vì sao không thừa nhận quan hệ của bọn họ? Vì sao cùng hắn phân rõ ranh giới? Vì sao đem hắn quăng cho Kỉ Minh? Tất cả đáp án đều tại khắc này sáng tỏ! Thiển Uyên ngay tại thời khắc tiếng hét của mình vang vọng trời cao đẩy Kỉ Minh đang giữ chặt mình ra, thả người nhảy xuống lòng sông, trong lòng cực kỳ hối hận!

Thiếp Giang công tử, Thiệp Giang ma, danh hiệu này kia đều không phải do Lâm Chi Diêu tự phong, mà là người trong giang hồ tự gọi. Bị gọi là Thiệp Giang ma, đó là sự thật.

Thiển Uyên đang trong lúc lao nhanh xuống kinh ngạc vạn phần nhìn Lâm Chi Diêu gần muốn rơi xuống lòng sông thì ngay giây phút mũi chân nhún một cái trên mặt sông, cả người lại nhảy lên cao một trượng, thuận theo dòng nước bay về phía con thuyền nhỏ đơn sơn không người lái ở giữa dòng! Thật sự là bay! Như một con diều hâu, nương theo gió, theo nước, dang rộng hai cánh, tư thế tuyệt đẹp đến không lời nào để hình dung! Thiển Uyên ngay lúc này đây vô cùng chán kinh bị cuốn hút về giữa dòng, tay chân dường như đều đã quên cử động, thẳng đến lúc chìm xuống, nhanh chóng bị nước sông lạnh như băng ngập qua đầu, từ trên bờ truyền đến tiếng thét thê lương của Kỉ Minh, gọi tên kiếp trước của hắn “Diêu Viên!”

Lâm Chi Diêu lại tại ngay khoảng khắc Thiển Uyên chìm xuống nước đột nhiên phun ra một ngụm máu, cũng theo đó rơi xuống nước!

Thiển Uyên uống ừng ực vài ngụm nước, đột nhiên tỉnh táo lại, bắt đầu ra sức quật nước! Gắng gượng nổi trên mặt nước, quét mắt nhìn qua khắp mặt sông, không có ai cả! Trên thuyền nhỏ cũng không có ai!

Vừa rồi nhìn thấy y cách thuyền không xa, sao lại thế này!! Y chết đuối sao?!

“Lâm Chi Diêu! Lâm Chi Diêu! Diêu!!!” Ra sức hướng chiếc thuyền kia bơi tới.

Đoạn Thương Giang Cửu Đẳng là một chỗ gấp khúc nguy hiểm, thường xuyên ngập lụt, người lái dò ở ven bờ chính là dựa vào nhiều năm kinh nghiệm lợi dụng thủy lưu cùng hướng gió nơi này để đưa dò qua bờ bên kia, kiếm một ít bạc lẻ. Thiển Uyên bị nước cuốn trôi mấy trăm thước cuối cùng cũng nhìn thấy Lâm Chi Diêu, cũng coi như y lợi hại, ngay tại khoảnh khắc thổ huyết rơi xuống nước một kiếm mạnh mẽ đâm vào mép thuyền, giữ chặt đuôi kiếm, dù sao cũng không bị chìm. Thiển Uyên vội vàng bơi qua ôm chặt lấy y, cố gắng đẩy y lên trên thuyền nhỏ, rồi chính mình mới trèo lên theo.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, trời cũng u ám, gió lạnh bức người.

Hai người toàn thân ướt sũng ngồi xồm trên thuyền, ho khan nửa ngày, đều lạnh đến phát run. Thân ảnh của Thanh Huyền chân nhân cùng Kỉ Minh ở bờ bên kia, vì tuyết rơi quá lớn mờ mờ ảo ảo không nhìn thấy

rõ ràng. Trong khoang thuyền nhỏ hẹp, thanh âm hàm răng đập vào nhau khanh khách của hai người đặc biệt rõ ràng.

Thiền Uyên ôm lấy thắt lưng của Lâm Chi Diêu, ôm y thật chặt, giống như muốn đem y bóp nát, dung nhập vào cơ thể của mình, oán giận nói “Người đã từng đáp ứng sẽ không bỏ ta mà!”

Lâm Chi Diêu nhìn dòng Thương Giang vắng lặng một hồi, thản nhiên cười nói “Người hài tử này, hà tất tự làm khổ mình Những gì cha có thể cho người đều cho người rồi, nhưng một đời ác danh cùng những cừu nhân này cũng không nhất định cùng người chia xẻ.”

Thiền Uyên lại một lần nữa thấp giọng lặp lại “Người đã từng nói sẽ không bỏ ta!”, giống như điên loạn. Lâm Chi Diêu bỗng dừng cảm thấy rất mệt, mệt đến ngay cả khí lực để khóc cũng không có, xương cốt bị hấn ôm đến đau, cũng không có khí lực đẩy hấn ra.

Thiền Uyên cũng biết chính mình mắc nợ Lâm Chi Diêu một lời hứa hẹn, một câu thổ lộ, cứ như vậy mơ hồ cùng một chỗ, đối với Lâm Chi Diêu mà nói rất không công bằng, chính là chuyện cũ trước đây cứ như nghẹn tại yết hầu nói không nên lời. Thái độ hết sức cợt nhả lúc trước kỳ thật là do hấn muốn che dấu sự sợ hãi của chính mình? Không thể chấp nhận chuyện vị trí của Gia Minh ở trong lòng mình bị người khác thay thế, cảm thấy sợ hãi, áy náy, lại ỷ vào y thích mình mà không có gì e ngại, nhưng thật không nghĩ đến y sẽ buông tay, khoảnh khắc bị y vứt bỏ kia, tâm tình mình thế nào chính hấn cũng không nói rõ được, chỉ nói với chính mình rằng không thể, không thể để cho y đi! Vì thế nhảy theo xuống.

Thiền Uyên buông Lâm Chi Diêu ra, vươn tay run run sờ soạng trong ngực của chính mình nửa ngày mới lấy ra một túi gấm nhỏ màu xanh lá cây, lại run run mở ra, chính là một xuyên châu nhỏ, châu tử màu nâu được khâu lại bằng một sợi tơ đỏ, châu tử sau khi bị ngâm trong nước thì màu của gỗ cây tử đàn càng đậm hơn, hoa văn khắc trên mặt có vẻ cũng rõ ràng hơn, Lâm Chi Diêu nhận ra đó chính là do y chính tay từng chút từng chút một khắc lên, lúc đầu không được thuần thực lắm, khắc hư rất nhiều, cuối cùng chỉ còn mười một hạt, sáu “Diêu”, năm “Uyên”, Trường Nhạc Cung xảy ra chuyện, y vốn tưởng rằng sẽ không thể tìm thấy các hạt châu này nữa, không nghĩ tới lúc này lại bị Thiền Uyên lấy ra!

“Đây đây là, sao lại ở trong tay người?”

Thiền Uyên cũng không trả lời, vẫn như cũ run run nhìn xuống tay, sau lại búng bình cầm lấy tay phải của y, đem xuyên châu kia đeo vào, hôn lên ngón tay y, sau đó lấy tay lạnh như băng của y áp lên hai gò má của mình.

“Diêu, hứa với ta, không bỏ ta nữa, được không?” Thiền Uyên vẽ mặt chân thành khẩn thiết, Lâm Chi Diêu lại rút tay về cười rộ lên.

Cái này xem là gì đây? Muốn Lâm Chi Diêu y hứa hẹn vĩnh viễn làm thú nuôi của hấn hay là như thế nào? Lâm Chi Diêu y như thế nào lại như vậy gặp người chọc người? Mỗi người đều muốn đem y chiếm làm của riêng, mỗi người đều muốn y làm độc sủng của mình! Y không phải lão thụ khai hoa, đã hơn ba mươi tuổi mới lần đầu khai phá tình đậu*, sẽ có kết cục như thế nào đây? Bị thân sinh nhi tử áp chế! Biết rõ người không thương ta, nhưng cũng không cần người phải thương hại ta! Ta đi cũng không được sao? Mất tình cảm, mất thân thể, không lẽ ngay cả nhân cách tôn nghiêm cũng muốn mất luôn sao! Bận đang ?

* Hoa cúc ^ _ ^

Lâm Chi Diêu tháo xuyên châu trên tay ra, nói “Vốn định làm một xuyên niệm châu tặng người làm lễ vật sinh thần mười tám tuổi, hiện tại xem ra không thể hoàn thành được rồi, bất quá đã khâu lại thành cái vòng tay thì tặng người vậy!” Sau đó đem xuyên châu đặt vào lòng bàn tay của Thiền Uyên.

Niệm châu Phật gia tối đa một trăm linh tám hạt, tiếp theo là năm mươi bốn hạt, hai mươi bảy hạt, mười bốn hạt, Lâm Chi Diêu vốn định làm một xuyên dài nhất, đến trước tháng hai của năm thứ hai hấn là có thể hoàn thành, đáng tiếc có biến kế hoạch theo không kịp, kế hoạch chết non.

“Lên bờ rồi chúng ta chia nhau ra đi thôi, võ lâm Trung Nguyên phức tạp, người nếu thích có thể đi tái ngoại, cũng có thể đi Nam Cương tìm Thanh Phượng, hấn từ nhỏ đã đi theo ta rất trung thành.”

“Diêu?!” Thiền Uyên không hiểu, Lâm Chi Diêu nghe hấn kêu như vậy thì đôi mi thanh tú nhăn lại.

“Ta dù sao cũng là phụ thân của ngươi, sau này đừng kêu ta như vậy!”

“Diêu, ngươi làm sao vậy?” Thiển Uyên bắt lấy bả vai Lâm Chi Diêu, lại bị Lâm Chi Diêu giẫy ra.

“Đã nói đừng kêu ta như vậy!” Lâm Chi Diêu cúi đầu, hai tay nắm lấy vạt áo, bờ vai run rẩy, tựa như đang cực lực đè nén cảm xúc, Thiển Uyên bị y làm cho một đầu mờ mịt, đưa tay nâng cằm y lên lại bị y đẩy ra.

“Ngươi rốt cục làm sao vậy?” Đưa tay ôm lấy y lại bị y đẩy ra. Khuôn mặt tinh xảo ngẩng lên, vẻ mặt quật cường ẩn nhẫn, hốc mắt đỏ bừng, tâm Thiển Uyên bỗng nhiên nổi lên vướng mắc! Này bỗng bỗng lão mỹ nhân có phải hay không lại hiểu lầm rồi? Đau lòng đến không tưởng tượng nổi, không để ý đến y giãy dụa nữa, một tay ôm lấy y vào trong ngực, ghé vào lỗ tai y ôn nhu bộc bạch:

“Diêu, ta thích ngươi, ta thích ngươi!”

Lâm Chi Diêu rốt cục nghe rõ Thiển Uyên đang nói gì, run sợ một hồi, tưởng cười nhưng nước mắt lại tràn mi mà ra. Thiển Uyên nâng mặt y lên mà hôn, đau lòng không thôi, ruột mềm trăm mối “Đừng khóc, đừng khóc! Thực xin lỗi, là ta không tốt, sớm nên nói cho ngươi biết! Ta thích ngươi, ta yêu ngươi!” Lâm Chi Diêu rốt cục cười rộ lên, nước mắt lại càng tuôn trào mãnh liệt hơn, vươn tay ôm lấy cổ Thiển Uyên, xuyên châu trên cổ tay phải gần ngay trước mắt, một “Diêu” kề bên một “Uyên”, cuối cùng là hai “Diêu” hợp lại một chỗ, Thiển Uyên ngay tại bên tai y thương tiếc một chút cũng không rời kêu y “Diêu Diêu, ta yêu ngươi . . .”

26. Chương 26

Lâm Chi Diêu không dám hy vọng xa vời rằng Thiển Uyên sẽ thật sự yêu y, nhưng hôm nay Thiển Uyên đang ôm y một lần lại một lần nói yêu y, Lâm Chi Diêu xúc động mừng rỡ cùng hết thảy không cam lòng ủy khuất đều bạo phát một lúc, ở trong ngực hắn khóc đến rối tinh rối mù, một phen nước mũi một phen nước mắt, khóc đến mất thể diện như vậy từ lúc chào đời đến nay chính là lần đầu tiên, vì vậy sau khi bình tĩnh lại, ngừng khóc, Lâm Chi Diêu xấu hổ đến hận không thể đào lỗ sâu ba thước vô hình trung trốn vào! Thiển Uyên lại tựa như hoàn toàn không quan tâm y nước mắt nước mũi nước miếng ràn rụa, nâng mặt y lên hết hôn lại hôn, Lâm Chi Diêu gương mặt già ửng hồng, tâm đều muốn đông lại! Kia chính là nhi tử của y a! Này khiến y sau này như thế nào nhìn người!

Lên bờ rồi hai người đều có chút xấu hổ, ở trên thuyền ngẩn ra rất lâu bị dòng nước cuốn trôi đi hơn mười dặm, cũng không biết cái ngư thôn nhỏ bị bỏ hoang này là nơi nào, hai người vừa lạnh vừa mệt, tìm đại một gian nhà trống đốt lửa, đem y phục cởi ra hong khô, ôm nhau ngồi, quần một cái thảm trải giường cũ để giữ ấm.

Lâm Chi Diêu thực sự không biết nên đối mặt với Thiển Uyên thế nào, chỉ đành đem đầu vùi ở trước ngực hắn, tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng mỏng nhưng rắn chắc của Thiển Uyên, tai nóng lên. Thiển Uyên lại một chút một chút vuốt ve tóc dài sau lưng y, thở dài một hơi giống như đang tự nói với mình “Cũng nên nói ra rồi!”

“Diêu, ngươi ngẩng đầu lên nhìn ta!”

Lâm Chi Diêu nghe vậy ngẩng đầu lên, chỉ thấy Thiển Uyên gương mặt mang chút sầu muộn cùng do dự.

“Diêu, nếu ta thật sự là yêu quái, ngươi sẽ đem ta đi luyện đan sao?”

Lâm Chi Diêu nhất thời không hiểu rõ lời nói của hắn, chỉ theo tiềm thức lắc đầu.

Thiển Uyên ần đường nhíu lại “Thôi vậy, dù cho có bị ngươi đem đi luyện đan vẫn muốn nói cho ngươi biết! Ngươi hãy nghe cho kỹ, ta là xuyên không đến đây!”

“Xuyên không?” Lâm Chi Diêu ngỡ ngàng, hài tử này thật đúng là có nhiều thuật ngữ mới.

“Chính là, nói như thế nào đây, chính là tá thi hoàn hồn!”

“A?!” Lâm Chi Diêu hiển nhiên là bị kinh hách vô cùng!

Thiểm Uyên sốt ruột, này rốt cục nên giải thích như thế nào đây!

“Ách, chính là, thời điểm ta đầu thai, vẫn mang theo những ký ức của kiếp trước. Nói cách khác, ta mặc dù thân thể là Thiểm Uyên nhưng linh hồn là Diêu Viễn! Aiz nha! Không nói rõ được!” Thiểm Uyên chán nản vò vò tóc.

Lâm Chi Diêu ngơ ngác một hồi lâu mới hiểu được, nhỏ giọng hỏi “Thời điểm người qua cầu nại hà không có uống canh Mạnh Bà sao?”

“Đúng đúng đúng! Cho nên ta kỳ thật là linh hồn của Diêu Viễn ở trong thân thể của Lâm Thiểm Uyên!”

“Nói như vậy người không phải là người sao?” Lâm Chi Diêu còn thật sự hỏi vấn đề này, nói xong hai người đều , đây là cái gì cùng cái gì!

Một phen phiên dịch, rốt cục giải thích rõ ràng được lai lịch của chính mình, biểu tình Lâm Chi Diêu càng sợ sệt hơn “Thì ra người là từ thế giới song song tới đây!”

Thiểm Uyên cau mày, lòng tràn đầy bất an. Lâm Chi Diêu chăm chú nhìn mặt Thiểm Uyên một hồi lâu rồi thở dài “Khó trách ta cứ cảm thấy người không hợp ý! Thì ra người không phải nhi tử của ta!”

Thiểm Uyên đỏ khốc đỏ cười “Ta đã sớm nói ta không phải nhi tử của người!”

“Diêu, người có thể chấp nhận ta không?”

“Vì sao lại không? Ta mặc kệ người là Thiểm Uyên hay là Diêu Viễn, người chính là người thôi! Ta đã đáp ứng không bỏ người nữa, tuyệt đối sẽ không nuốt lời!” Lâm Chi Diêu còn thành thật nâng tay phải lên “Có xuyên châu này làm chứng!”

Thiểm Uyên mặt mày hớn hở, ở trên mặt y hôn một cái rõ to “Không hổ là lão bà của ta! Yêu người chết được!”

Không cần phải nói, lão mỹ nhân đương nhiên là vừa then vừa giận.

Hai người đùa giỡn một phen, xong Thiểm Uyên nghiêm túc nói “Chuyện này ta chỉ nói cho người biết thôi đó, ta không rõ thế giới của các người đối với chuyện này phản ứng thế nào, nhưng dù thế nào thì đây cũng không phải chuyện bình thường! Nếu ở thế giới trước đây của ta, ta nhất định sẽ bị các nhà khoa học bắt lại xem như chuột bạch làm thí nghiệm! Cho nên chuyện này tuyệt đối đừng cho người thứ ba biết!”

“Ừ, ta hiểu mà. Chuyện này trời biết đất biết người biết ta biết! Tuy rằng ta không rõ nhà khoa học là cái gì thế nhưng ta sẽ không để cho người bị bọn họ bắt đi!”

Thiểm Uyên nhìn thấy y bộ dáng thủ thế đáng yêu lại muốn hôn y!

“Về sau gọi người ‘Viễn’ có được không?” Lâm Chi Diêu thả lỏng thân thể, lựa chọn tư thế thoải mái tựa vào ngực Thiểm Uyên, nâng lên ánh mắt sáng lấp lánh nhìn hấn.

Thiểm Uyên lắc đầu “Không cần, mộng cũ trước kia, đã qua rồi thì cứ để nó qua đi, tên bất quá cũng chỉ là cái danh hiệu, huống chi ta cũng thực thích cái tên ‘Thiểm Uyên’ này” Nhéo nhéo chóp mũi y “Bởi vì là do người đặt!”

Lâm Chi Diêu sắc mặt trong nháy mắt có chút thay đổi nhưng cũng không giải thích gì, Thiểm Uyên cũng thông minh không truy hỏi tiếp, xem ra thân thể Lâm Thiểm Uyên không đơn giản, lập tức chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, hỏi y có dự định gì không.

“Trước đến Hậu Tuyết Cốc tìm gặp cố nhân. Linh Ẩn Y tuy rằng y thuật cao minh nhưng tính tình cổ quái, không dễ gì chịu ra tay cứu người, bằng hữu này của ta cùng hấn có giao tình cũng không tệ lắm, đi tìm hấn nhờ giúp đỡ hấn là dễ hơn nhiều.”

“Như vậy là tốt rồi! Ta nghe Kỉ đại ca nói Triệu Vĩ Cánh phải bằng lòng ba điều kiện của Linh Ẩn y mới được hấn đáp ứng chữa trị cho sư phụ của y!”

“Nga? Khó trách vừa rồi Ngưu tị tử kia kiêu ngạo như vậy, ta còn tưởng lão thực có cái bản lĩnh gì phá được ‘Hàn cốt chưởng’ của ta!”

“Hàn cốt chường? Người sao lại không có dạy cho ta?” Thiển Uyên thấy y không ngừng phát ra lệ khí âm hàn, cảm thấy độc xà tại trong lòng lại bắt đầu rục rịch lên, Lâm Chi Diêu bản tính thị huyết tựa như một mảnh giềng trong lòng hắn, vừa động liền đau!

Lâm Chi Diêu dường như cũng có hơi nhận ra, lặng lẽ thu hồi sát khí, nói “Thời điểm ngươi bắt đầu căn cơ nông cạn, ta chỉ chọn mấy bộ công phu phù hợp để dạy cho ngươi, cũng là vì tốt cho ngươi. Công phu thượng tầng này quá mức âm nhu, nếu không phải bắt đầu từ nhỏ thì gân cốt người bình thường căn bản chịu không nổi.”

“Thì ra là thế.” Khó trách võ công của Lâm Chi Diêu so với hắn lợi hại hơn nhiều, khó trách Lâm Chi Diêu hoành hành thiên hạ ít có đối thủ, cũng khó trách y giết người không chớp mắt!

Đề tài này vẫn là dừng ở đây thực tốt. Hai người không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Hậu Tuyết Cốc, danh xưng với thực, nằm tại một thâm cốc của Linh Sơn, cổng vào phi thường bí mật. Lúc Lâm Chi Diêu cùng Thiển Uyên đi tới cổng cốc đã là hoàng hôn ngày thứ ba, trong lúc này thương thể của Lâm Chi Diêu lại tái phát, mỗi ngày vừa đêm đến thân thể liền bắt đầu chốc lát phát lạnh chốc lát lại nóng, mạch đập cũng không bình thường, Thiển Uyên lòng nóng như lửa đốt, nhìn thấy y chịu khổ đau lòng đến như chảy máu, chỉ hận không thể thay y gánh chịu. Cứ lặp đi lặp lại như vậy giày vò suốt ba ngày, ở trong núi ra sức chạy, Lâm Chi Diêu đã thập phần suy yếu, đoạn đường cuối cùng trên núi lại không thể tiếp tục cưỡi ngựa, nhiệt độ không khí cực thấp, lại có tuyết lớn, Lâm Chi Diêu thì ngất, Thiển Uyên đem y vác trên lưng đi đến Hậu Tuyết Cốc.

Sơn cốc vốn yên tĩnh không người, Lâm Chi Diêu ở trên lưng Thiển Uyên, khoảnh khắc một bước tiến vào cổng cốc đột nhiên không biết từ nơi nào xuất hiện một thiếu niên dọa Thiển Uyên nhảy dựng! Trời rét vô cùng thể nhưng thiếu niên kia một thân bạch y đơn bạc, mặt không chút biểu tình đối bọn họ nói “Người không phận sự không được tiến vào!”

Lâm Chi Diêu từ trên lưng Thiển Uyên cố gắng ngẩng đầu lên nói “Thỉnh bẩm báo quý cốc chủ, có Lâm Chi Diêu bái phỏng.” Bạch y thiếu niên không nói tiếng nào đã hư không tiêu thất. Thiển Uyên buông Lâm Chi Diêu xuống, phải đi bông tuyết trên người y, đưa y che chở trong ngực.

Không lâu sau thiếu niên kia lại tới, mặt vẫn như trước không chút biểu tình nói “Thỉnh nhị vị nhập cốc. Chủ nhân nói ngài thân thể không khỏe không thể đến đây nghênh đón, mong nhị vị thứ lỗi.”

Thiển Uyên cảm tạ hắn, nửa ôm nửa dìu Lâm Chi Diêu đi theo hắn tiến vào cốc.

Đi được khoảng một khắc, loáng thoáng truyền đến tiếng suối chảy chim hót, một làn khí nóng đập vào mặt, Thiển Uyên thấy kỳ lạ, quả nhiên, đi qua một đoạn rẽ gấp khúc, trước mắt chính là một sườn dốc có cảnh sắc cực khác, cùng với băng thiên tuyết địa bên ngoài hoàn toàn bất đồng, đây đúng là đáng vẻ cảnh xuân ở miền nam, sương mù dày đặc, tiếng nước róc rách, chim hót hoa bay!

Sơn cốc này, là dưới núi lửa sao?! Cũng không biết là núi lửa đã tắt hay là núi lửa đang hoạt động nữa đây? Thiển Uyên một bên miên man suy nghĩ một bên nhìn xung quanh, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh bạch sắc trong suốt.

Thân ảnh bạch sắc kia chuyển động thật chậm, xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài mới tới trước mặt Thiển Uyên. Nhìn gần, ra là một nam nhân cực gầy cực cao, một đầu tóc trắng như tuyết, kéo dài thẳng đến mắt cá chân, dung mạo lại cực kỳ trẻ tuổi, làn da cực trắng, ngũ quan có bảy phần tương tự với Lâm Chi Diêu, nhưng khí chất hoàn toàn bất đồng, Lâm Chi Diêu là yêu mị hoặc nhân, nam nhân này là đẹp giống như thần, không tồn tại trong nhân gian khói lửa, mang theo vầng sáng không chân thực, Thiển Uyên thậm chí cảm thấy con người của hắn cũng là trong suốt, có thể nhìn thấy tâm của người khác!

Nam nhân xuất trần này thoáng đánh giá qua hai người một chút rồi khước miệng khẽ nhếch “Diêu, người đã đến rồi.”

Lâm Chi Diêu vô lực cười khổ “Chu, đã lâu không gặp.”

Thiển Uyên nhìn hai người đồng dạng đẹp đến không giống phàm nhân này, nhú nhú mày, ôm chặt lấy bả vai Lâm Chi Diêu.

27. Chương 27

“Thiếu Uyên, vị này chính là Hậu Tuyết Cốc cốc chủ, Lâm Chi Chu.”

Lâm Chi Chu?! Hắn cùng Lâm Chi Diêu là quan hệ gì? Huynh đệ?!

Thiếu Uyên tiến lên chào “Thiếu Uyên xin chào Lâm cốc chủ!”

Lâm Chi Chu cười khoát tay, “Ta sớm bị trục xuất khỏi gia môn, không còn mang họ Lâm nữa, tiểu huynh đệ liền giống như Diêu gọi ta Chu đi!”

Thiếu Uyên nhìn qua Lâm Chi Diêu, đã thấy y vẫn là vẻ mặt cười khổ như cũ, càng cảm thấy kinh ngạc! Giữa hai huynh đệ này rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Lâm Chi Chu tại sao lại thành thiếu niên đầu bạc? Chỉ là hiện tại không có thời gian suy đoán này nọ, thương thế của Lâm Chi Diêu quan trọng hơn!

“Cốc chủ, thật không dám giấu diếm, chúng ta lần này đến đây là có chuyện muốn nhờ vả!”

“Ta biết. Các người trước nghỉ tạm tại nơi này, ta sẽ phái người liên lạc với Linh Ân Y ở bên kia, được không?”

“Như vậy thật đa tạ cốc chủ!”

“Ha ha, khách khí. Ngũ nhi, đưa nhị vị khách quý đi nghỉ ngơi.” Lâm Chi Diêu phân phó cho thiếu niên dẫn đường kia, lại quay đầu qua đối Thiếu Uyên nói: “Suối nước nóng trong cốc rất nhiều, rất tốt cho cơ thể, nhị vị tùy ý sử dụng. Muốn cái gì chỉ cần phân phó cho hạ nhân, không cần khách khí, tại hạ thật xin lỗi không hầu chuyện được.”

Thiếu Uyên gật đầu ra hiệu đồng ý, nói tạ ơn, Lâm Chi Chu liền ly khai. Thiếu niên mặt thủy chung không chút thay đổi tên là Ngũ nhi kia đưa bọn họ đi vào một nhà thủy tạ u nhã tĩnh mịch tinh xảo, nhả nhủ vài lời cũng lui xuống.

Thiếu Uyên ngẩng đầu, liền nhìn thấy tám bản viết ba chữ “Cúc Nguyệt Các” treo trước cổng hiên, vào trong viện, quả nhiên có một cái hồ hình bán nguyệt, ánh trăng chiếu ngược, vào trong phòng, đến bố trí cũng rất thanh nhã thư thái, hai nàng tiểu tỷ nhu thuận dâng trà, báo tên, một người tên Văn Cầm, một người tên Giải Bội, lại hỏi dùng bữa trước hay là tắm rửa trước. Thiếu Uyên nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lâm Chi Diêu, liền hỏi suối nước nóng ở đâu, Văn Cầm đáp đằng sau nhà có một hồ nhỏ, nếu muốn lớn hơn thì có phòng tắm riêng biệt. Thiếu Uyên gật gật đầu: “Ngay tại đây đi, chỉ cần chuẩn bị y phục là tốt rồi, không cần ở bên hầu hạ, bữa tối dọn trong phòng là được rồi, đa tạ nhị vị.” Văn Cầm cùng Giải Bội lĩnh mệnh lui ra.

Thiếu Uyên không khỏi cảm khái, người trong Hậu Tuyết Cốc này sao đều cùng một dạng với cốc chủ, ôn hòa hữu lễ, tiến thoái thỏa đáng, lại còn khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lùng. Không biết người như vậy sao lại là huynh đệ với yêu tinh Lâm Chi Diêu này?

“Người lại cao lên.” Hai người đứng đối mặt bên cạnh thành suối nước nóng, Lâm Chi Diêu bỗng nhiên nói vậy.

“Hình như là vậy.” Thiếu Uyên hạ mắt nhìn Lâm Chi Diêu, hắn so với y đã muốn cao hơn.

Với độ cao thế này, cúi đầu vừa tầm tựa vào vai y, ngẩng đầu tựa như đang muốn hôn, Lâm Chi Diêu ẩn ý đưa tình ngửa mặt nhìn hắn, Thiếu Uyên thực tự nhiên liền hôn xuống. Một nụ hôn thực ôn nhu, không có hương vị tình dục, nhưng ôn nhu này lại khiến cho Lâm Chi Diêu cảm thấy xót xa trong lòng. Hạnh phúc đến quá nhanh, y thủy chung cảm thấy không chân thực.

Thiếu Uyên thay y cởi bỏ búi tóc, bất ngờ lại nhìn thấy trong mái tóc đen như thác nước của y đột ngột phát hiện một cọng tóc bạc, lạnh lẽo đưa tay nhổ đi, đang định giấu thì lại bị y nhìn thấy.

“Lục thủy bốn vô ưu, nhân phong trứ diện; kì sơn bốn bất lão, nhân tuyết bạch đầu.”* Lời này của Lâm Chi Diêu là nửa tự giễu, nửa vui đùa, nghe vào trong tai Thiếu Uyên lại giống như kim châm, quen y nhiều

nằm như vậy, dung nhan y vẫn chưa hề thay đổi, yêu nghiệt trước sau như một, mấy tháng ngẩn ngủ lại vì hấn mà xuất hiện tóc bạc!

* Câu này theo mình nghĩ: nước xanh vốn không ưu sầu, bởi vì gió thổi thành sóng, núi cao vốn không già, bởi vì tuyết phủ trắng đầu.

“Thực xin lỗi, để người phải chịu khổ.” Trong mắt tràn đầy tự trách cùng áy náy.

Lâm Chi Diêu sờ sờ mặt hấn: “Ta chỉ nói đùa thôi, đừng để ý! Vốn lớn tuổi, có mấy cọng tóc bạc không là gì cả.” Trong lòng Thiển Uyên lại càng khổ sở, nhất thời hai người nhìn nhau không nói gì.

“Đi xuống đi! Hào hảo ngâm nước, đối với thương thế của người mới có lợi.”

“Ừm.”

Suối nước nóng thiên nhiên, tản ra hương lưu huỳnh nhàn nhạt, hai người lẳng lặng dựa vào trong hồ, hưởng thụ an nhàn sau đoạn đường dài bôn ba.

“Lâm Chi Chu là huynh đệ với người sao?”

“Ừ, là huynh trưởng dì mẫu của ta.”

“Nói mới nhớ, ta đến bây giờ vẫn chưa hỏi qua về thân thế của người, đại khái là bởi vì ta cảm thấy việc này cùng mình không quan hệ, ha ha.”

“Vậy hiện tại người muốn biết sao?” Trong thanh âm lộ ra bất an.

Thiển Uyên cười nói: “Không muốn! Ta không phải là nhi tử của người, ta là tướng công của người!”

Đây không phải là lần đầu tiên Thiển Uyên nói những lời này, nhưng đã biết rõ thân phận cùng lai lịch của hấn, nghe lại những lời này, Lâm Chi Diêu bỗng nhiên trở nên ngưng ngung. Hai người thân thể trần trụi dán lấy nhau, hai cái “kia” ở dưới nước bỗng nhiên chạm nhau tại cùng một chỗ, đều nổi dậy biến hóa. Thiển Uyên nâng cằm Lâm Chi Diêu lên, biểu tình khát vọng lại thẹn thùng, nháy mắt sóng tình khuấy động dâng trào.

“Đến đến đến, làm quen một chút nào! Vị này chính là tiểu tiểu Diêu, vị này đây, là tiểu tiểu Uyên, về sau phải chung sống cho tốt, tương thân tương ái nha!” Thiển Uyên một tay cầm lấy hạ thân của hai người, làm như thật sự giới thiệu nhị vị này với nhau. (sao càng ngày càng cảm thấy Uyên ca quá ư là mặt dày vô sỉ còn nham nhở nữa nha, thì ra từ trước đến đây em đã lầm rồi sao *khóc ròng*)

Lâm Chi Diêu lúng túng: “Nói bậy bạ gì đó!”

Thiển Uyên vẻ mặt cười xấu xa: “Tiểu tiểu Diêu kia của người ‘từng trải vô số người’, ta chỉ sợ y sẽ xem thường tiểu huynh đệ của ta mà!”

Lâm Chi Diêu sắc mặt lập tức thay đổi, Thiển Uyên hận không thể bật dậy tìm một khối đậu hủ đập đầu chết cho rồi, Diêu Viễn miệng người sao lại nói chuyện dễ tiện như vậy!

“Diêu, ta không phải có ý kia, người biết mà! Ta nói, quá khứ đã là quá khứ!”

Lâm Chi Diêu cười đến miễn cưỡng: “Ta hiểu mà.”

A! Diêu Viễn người ngu chết đi được! Na hồ không đề ra na hồ*!

*: Đưa lên ấm trà lạnh để cho người ta uống nước lạnh, nghĩa bóng là: lời nói nguội lạnh, nói ra những lời không nên nói, làm chuyện điên rồ, làm những chuyện không nên làm

Hai người ôm nhau ngâm nước trong chốc lát, Lâm Chi Diêu nói: “Quay về phòng thôi, hơi lạnh rồi.”

Thiển Uyên có ý muốn xoa dịu đi không khí nhưng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Trong cốc thật ấm áp, Thiển Uyên nhẹ nhàng đặt Lâm Chi Diêu nằm lên giường, kéo ra nội y bằng gấm mỏng manh trên người hai người, bắt đầu dùng nụ hôn quý lễ mỗi tác da thịt trên người y.

Thiển Uyên một đường hôn xuống phía dưới, gặm cắn mút vào cổ, ngực, bụng, thắt lưng, bên hông cùng giữa đùi của y, Lâm Chi Diêu dần dần phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, hai tay nắm chặt sàng đan, thân thể

hơi hơi run, làn da phỉm màu phấn hồng khả ái. Thiển Uyên không biết từ đâu kéo ra một đoạn lụa đỏ, cười đem hạ thân dựng đứng của Lâm Chi Diêu trói chặt, còn cột thành một cái nơ bướm xinh đẹp, nói: “Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, mũ phượng khăn quàng vi phu không có tiền mua cho người, đành dùng tạm hai thước tơ lụa đỏ này để biểu hiện thành ý vậy!” Nói xong còn dùng ngón tay gầy gầy nơi đỉnh, Lâm Chi Diêu bối rối, đưa tay định tháo ra hồng trù kia, lại bị hấn ngăn cản: “Diêu, tân hôn mà, không có chút màu đỏ làm sao được! Ta còn muốn cùng người đầu bạc răng long, phải xin chút may mắn mới tốt!” Lâm Chi Diêu vừa thẹn vừa quẫn, đành phải nhận mệnh, giương mắt nhìn, mặt đỏ đến muốn xuất huyết! Hấn nói trắng ra đầu bạc răng long!

Thiển Uyên cười hì hì buông y ra, ngược lại cầm lấy mắt cá chân của y, hôn từ cẳng chân hôn lên, liếm liếm đầu gối của y, Lâm Chi Diêu giật mình một cái, lại cau mày với tay kéo chân qua che lấy đùi.

“Không được”

Thiển Uyên bỗng nhiên đau lòng.

Tuy rằng đã qua rất lâu, nhưng chỗ bị Hạ Vũ cắn vẫn lưu lại dấu tích không hoàn toàn biến mất, ở trên đùi trắng nõn của Lâm Chi Diêu lưu lại một vết sẹo xấu xí. Thiển Uyên không nói gì cả, nhưng Lâm Chi Diêu lại rất để ý, y vẫn cảm thấy bản thân mình trước đây rất dâm loạn, trong lòng thấy hổ thẹn với Thiển Uyên, vết sẹo này tựa như lúc nào cũng nhắc nhở y rằng thân thể của mình thực bẩn!

Thiển Uyên không dấu vết đẩy ra tay đang nắm chặt của y, một đường lên lại càng thêm dụng tình, thẳng đến đôi môi phỉu lẩy vết sẹo xấu xí kia, sau đó ngoan độc há miệng hung hăng cắn xuống! Thiển Uyên thật sự dùng sức để cắn, Lâm Chi Diêu đau đến chân run mạnh, nước mắt chảy xuống, lại cắn môi không chịu phát ra tiếng, Thiển Uyên nhìn y thật sâu, tay trái gắt gao giữ lấy y, mười ngón tay xiết lấy nhau, an ủi y. Lúc nhả ra mới biết đến mùi máu tươi, vết sẹo cũ kia đã gần nhìn không rõ, được thay thế bởi một vết thương mới, Thiển Uyên nhẹ nhàng liếm: “Không cần lo lắng, như vậy thì được rồi, chỉ có ta, không còn người nào khác nữa. Chỉ cần nhớ kỹ ta là được rồi, chỉ cần người yêu ta là được rồi” Lâm Chi Diêu kiệt lực kiềm nước mắt, động tác kế tiếp của Thiển Uyên lại làm cho y chấn động!

“Dừng! Bẩn!”

“Sao lại bẩn! Bảo bối của ta là sạch sẽ nhất!” Thiển Uyên mở ra hai chân y, hôn lên nơi ham muốn vui sướng vẫn còn đang nghỉ ngơi

Dùng đầu lưỡi họa vòng tròn, khe cắn, dùng sức mút, cuối cùng lại còn đem đầu lưỡi tiến vào, bắt chước động tác như đang trừu sáp!

Lâm Chi Diêu cắn chặt lấy môi dưới, hai chân phẩn chấn đến run lên cầm cập, sàng đan trong lòng bàn tay nhả thành một đồng, rốt cục vẫn không nhịn được mà rên rỉ thành tiếng, nước mắt sụt sùi: “Dừng!”

Thiển Uyên cuối cùng chịu buông y ra, cương chiều nói: “Diêu, ta muốn tiến vào nha!” Cúi người xuống hôn sâu y, phần thân thông thả mà kiên định thẳng tiến vào trong cơ thể y.

“Ta phải động nha!”

Lâm Chi Diêu hỗn hển: “Bớt sàm ngôn đi! Nhanh lên! A! A a! Người!” Thiển Uyên bỗng nhiên hoạt động, hại y một chút chuẩn bị cũng chưa có.

Thiển Uyên cười xấu xa vỗ vỗ mông y: “Tân nương tử phải rụt rè chứ!”

Lâm Chi Diêu trừng hấn, Thiển Uyên bỗng nhiên ôn nhu nói: “Diêu, quá khứ đã là quá khứ, từ hôm nay trở đi chúng ta chỉ có đối phương, được không” Lâm Chi Diêu cơ hồ rơi lệ, Thiển Uyên là đang dùng hành động nói với y rằng hấn không cần quá khứ của y, như vậy sẵn sóc, y rất cảm động! Đưa tay choàng qua cổ Thiển Uyên, hai chân vòng qua thắt lưng Thiển Uyên W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cao trào xâm nhập, Lâm Chi Diêu cũng không thể phóng thích, nức nở nói: “Thiển, Thiển Uyên, a ha, cối, cối ra! Nnn!” Vừa đưa tay định tháo ra nơ bướm màu đỏ kia, lại bị Thiển Uyên bắt tay lại, nơi đó đã muốn sưng đến chuyển màu tím, đầu miệng *** chảy ra chất lỏng thâm ướt hồng trù đang quấn quanh, Thiển Uyên đưa tay nắm lấy: “Diêu Diêu, chờ ta cùng ra!”

“A!” Tháo ra hồng trù kia một khắc hai người cùng nhau cao giọng kêu lên đạt đến cực lạc! Lâm Chi Diêu bắn rất cao, tung tóe cả thân hai người, Thiển Uyên cũng đem tình yêu nóng rực bắn vào nơi sâu nhất trong dũng đạo của y.

Linh hồn cùng thể xác hợp nhất là điều mà từ trước đến nay Thiển Uyên vẫn luôn theo đuổi. Trước đây ngờ vực lẫn nhau còn không có hết sức, tối nay, không là động phòng hơn cả động phòng, không là tân hôn hơn cả tân hôn. (tương tự: không đau vì quá đau =3=)

28. Chương 28

Lâm Chi Diêu và Thiển Uyên đều không ngờ Linh Ẩn Y là một nữ nhân!

Trâu Ảnh là vào nửa đêm ba ngày sau đi đến Hậu Tuyết cốc, cũng không chờ người vào thông báo, lập tức xông vào Cúc Nguyệt các. Lâm Chi Diêu cùng Thiển Uyên đang lăn lộn trên giường, vừa khéo không khéo, Thiển Uyên phí hết công sức ra vẻ anh cả dỗ dành em út mới làm cho Lâm Chi Diêu đồng ý “kiểu cười ngựa”, đang lúc cảm thấy mỹ mãn xoa nắn cái mông nhỏ của y, thường thức biểu tình hơi thẹn thùng lại dâm dăng của y, hai người đang hư hư ha ha high, cửa lớn không báo trước đã bị đá tung!

Thiển Uyên mặc vào tiết y, lại thoảng cái xoay người đứng dậy, một phen kéo chăn qua che lấy Lâm Chi Diêu, chính là chắn bay qua màu đỏ phóng túng, càng tôn thêm mảnh vai trắng như tuyết chói mắt đang lộ ra của Lâm Chi Diêu.

Song phương đối diện, cũng không nói gì, Trâu Ảnh đeo một cái mặt nạ màu bạc, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, lộ ra đôi mắt giống như rắn độc, lập tức Thiển Uyên che Lâm Chi Diêu lại, e ngại mặt mũi của đối phương, tức giận không phát tác được, một mặt phỏng đoán thân phận của nữ nhân này. Chỉ chốc lát sau Lâm Chi Chu đến nơi, bộ dáng có chút hụt hơi, nhìn được cũng là vội vàng chạy đến.

Lâm Chi Chu nhìn thấy tình hình trong phòng, ngăn người, lại lập tức khôi phục ôn hòa như trước, hướng Trâu Ảnh nói: “Ảnh nhi, vị này chính là cung chủ Trường Nhạc cung cùng bằng hữu của y.”

Trâu Ảnh quay đầu cảm tức nhìn Lâm Chi Chu, quát: “Người bảo ta đến cứu tên bại hoại này sao?! Người trúng bệnh dịch gì sao? Tên vô liêm sỉ này hại chết muội muội ta, hại đến người mất hết vô công, một đêm đầu bạc, bị đuổi khỏi gia môn giam cầm tại nơi quỷ quái này mười mấy năm, người bảo ta cứu y?! Ta nói cho người hay, giết y ta còn ngại bẩn tay!” Nói xong hung tợn quăng cho Lâm Chi Diêu một cái liếc xéo, hung hăng vênh váo rời đi.

Bị bắt gian tại giường, Lâm Chi Diêu quần bách không chịu nổi, cúi đầu hỏi: “Nàng chính là Linh Ẩn Y?”

Lâm Chi Chu gật gật đầu, cười khổ nói: “Nàng là tỷ tỷ của Phá Nguyệt, Vân Lộng Ảnh.”

Lâm Chi Diêu đột nhiên ngẩng đầu lên, biểu cảm kinh ngạc nháy mắt chuyển thành chán nản suy sụp. Lâm Chi Chu nhìn hai người bọn họ, thở dài rồi rời khỏi.

Thiển Uyên vốn không định tìm hiểu quá khứ của y, nhưng hôm nay nếu không hỏi thì không được.

“Phá Nguyệt là ai?” Nữ nhân có thể làm cho y sắc mặt đại biến.

Một lúc lâu sau đó, Lâm Chi Diêu mới đáp: “Thân mẫu của Thiển Uyên.”

Thiển Uyên trái lại không hề tỏ ra bất ngờ vì đáp án này, hỏi tiếp: “Nàng đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Chi Diêu sắc mặt càng khó coi, rơi vào hồi ức, không lên tiếng nữa.

Thiển Uyên thở dài: “Hiện tại phải làm sao đây, Trâu Ảnh không chịu chữa bệnh cho người.”

Lâm Chi Diêu nghe vậy sắc mặt càng thêm bất kham, Thiển Uyên không đành lòng chất vấn tiếp, ngậm miệng không nói bước xuống giường thay y chuẩn bị điểm tâm.

Dùng điểm tâm xong Thiển Uyên một mình đi tìm Lâm Chi Chu, thỉnh y giúp đỡ nói một tiếng.

Lâm Chi Chu không đáp chỉ hỏi lại: “Người với Diêu là quan hệ gì?”

Thiển Uyên nghiêm mặt nói: “Chúng ta là người yêu của nhau, muốn cùng nhau đi hết quãng đời còn lại!”

Lâm Chi Chu ánh mắt bỗng nhiên thoáng hiện đau thương, tuy rằng chỉ trong một tích tắc, vẫn không thoát được ánh mắt của Thiển Uyên. Từ yêu tinh kia nợ đào hoa thật không ít, ca ca nhà mình cũng không tha! Quả thực nhanh thành gia đình chuyên loạn luân! (Uyên ca là đang tự nói mình a *ngơ ngẩn*)! Haiz haiz! Con đường phía trước dài đằng đẵng!

“Cốc chủ, ngài là huynh trưởng của Diêu, tuy rằng tôi không biết trước đây y đã làm chuyện gì tổn thương ngài, nhưng mà y nhất định không hề cố ý! Mặc dù Diêu là người tùy hứng bất kham, có điều tâm tư thuần khiết, thường hay đắc tội với người cũng không hề biết, tôi cầu xin ngài đừng hận y, hiện tại chỉ có ngài mới có thể cứu y! Tôi van xin ngài!”

Thiển Uyên lời nói khẩn thiết, Lâm Chi Chu quả nhiên lộ vẻ xúc động, nói: “Người thật sự rất hiểu y, y đích xác là người suy nghĩ đơn giản lại tùy hứng làm bậy, cũng không kiêng nể cách nhìn của người khác. Chuyện xảy ra năm đó ta đã sớm không trách y, huống chi tự bản thân ta cũng có phần sai, nhưng mà lần này thật sự rất khó nói. Lộng Ảnh vẫn đối với cái chết của muội muội mình canh cánh trong lòng, ‘ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết’, cái chết của Phá Nguyệt, không phải do Diêu trực tiếp gây nên, thế nhưng cũng không thoát khỏi quan hệ. Ta chỉ có thể giúp an bài người và nâng đỡ mặt thương thuyết, nếu người có thể thuyết phục được nàng thì tốt, còn nếu không được, chúng ta sẽ suy nghĩ biện pháp khác!”

“Đa tạ cốc chủ!” Thiển Uyên vui mừng khê nhếch đuôi mày, chấp tay hành lễ tạ ơn.

Lâm Chi Chu khoát tay: “Việc này ta thật sự không tiện ra mặt cùng Lộng Ảnh thương thuyết, thật có lỗi!”

Thiển Uyên bị ánh mắt tựa như rắn độc của Trâu Ảnh đánh giá từ trên xuống dưới năm phút đồng hồ, toàn thân không được tự nhiên, giống như không mặc y phục đứng trước công chúng vậy, sau lưng nổi đầy da gà!

Trâu Ảnh nhìn đủ, nâng chung trà lên hơi nhấp một ngụm, nói: “Tiểu hài nhi nhà ngươi bộ dáng cũng thật đẹp, đáng tiếc lại làm tổn hại gia của cái tên bại hoại kia! Thế nào, đừng quản chuyện của tên bại hoại kia, lưu lại làm người bầu bạn với lão thái bà ta, thấy sao hả?”

Thiển Uyên cười làm lành, nữ nhân này thoát nhìn ba mươi là cùng, lại tự xưng là lão thái bà, thật sự không hợp!

“Tiểu thảo nhi, ngươi tên gì?”

“Hồi bẩm tiền bối, văn bối tên là Diêu Viễn.”

“Ừm, tên cũng không tồi. Thật sự không cần nhắc thử sao? Thiên hạ bao nhiêu người muốn làm đồ đệ của Linh Ẩn Y ta, ngươi không nên không biết tốt xấu!”

Thiển Uyên đứng lên thi lễ nói, “Trâu tiền bối, cũng không phải là văn bối không chịu, chỉ là” Thiển Uyên cân nhắc dùng từ, cảm thấy cùng nữ nhân bản tính phóng khoáng này vẫn là nói thẳng nói thực, đứng thẳng lưng: “Tiền bối, Diêu Viễn khẩn cầu ngài điều thủ nhân tâm, ra tay cứu giúp, bất luận là yêu cầu gì, chỉ cần văn bối có thể làm được, ngài cứ việc đưa ra!”

Trâu Ảnh buông chung trà một tiếng “cạch” thật mạnh, chậm rãi thông thả bước lại gần, bắt đầu đi vòng quanh Thiển Uyên, Thiển Uyên từng đợt ác hàn! Lão yêu bà biến thái này muốn làm gì đây?!

Trâu Ảnh đi vài vòng quanh Thiển Uyên, dừng lại sau lưng hắn, đưa tay vén lên một chùm tóc của hắn, âm dương quái khí nói: “Chậc chậc, tiểu thảo nhi này có một mái tóc thật đẹp!” Lời còn chưa dứt, Thiển Uyên đột nhiên quay người lại, nhanh chóng rút kiếm, một kiếm chém đứt tóc dài lên đến sau ót, nắm ở trong tay một bó to, đưa tới trước mặt Trâu Ảnh, hành đại lễ, cao giọng nói: “Đa tạ tiền bối! Tiền bối lấy ân báo oán, nói là làm, văn bối vô cùng khâm phục!”

Trâu Ảnh thoáng sửng sốt, sau một lúc lâu không lên tiếng, cũng không tiếp mái tóc thật dài kia, Thiển Uyên trên trán xuất mồ hôi, một chiêu này cũng bất chấp sử dụng! Trâu Ảnh âm trầm cười rộ lên, “Người

tiểu thảo nhi này ra lại là người si tình! Ta vẫn không hiểu được, tên bại hoại kia có cái gì tốt, đáng giá để các người đối y như vậy!”

Thiểm Uyên không dám trả lời, Trâu Ảnh mãi mới đưa tay tiếp nhận bó tóc lóe lên ánh đen bóng kia, cầm trong tay thưởng thức: “Trâu Ảnh ta cũng không tất yếu phải vì tên bại hoại kia làm hỏng danh tiếng của mình, liền giúp người nhìn thử xem tên bại hoại kia rốt cục còn bao lâu nữa thì chết vậy!” Thiểm Uyên mừng rỡ, đối Trâu Ảnh hành lễ: “Đa tạ tiền bối!” Nguồn :

Trâu Ảnh nhũn mày, lúc chân gần ra khỏi cửa, dư âm còn văng vẳng bên tai: “Cắm dục ba ngày, tắm rửa sạch sẽ ngồi chờ vào nồi!” Thiểm Uyên đứng lại, khóe miệng mang ý cười: mấy cọng tóc đối lấy mạng của Diêu, đáng giá!

Tóc ngắn, Thiểm Uyên cũng không để ý, vốn cũng không thích tóc dài, cảm thấy phiền phức, hiện tại cắt cũng tốt. Ngồi xổm trên bờ ao, lấy thanh đoản đao vẫn như bình thường sửa sang đầu tóc lại một chút, Thiểm Uyên cúi xuống mặt nước soi soi, nhìn mình cảm thấy vẫn rất hài lòng! Không thể không thừa nhận gen của Lâm Chi Diêu quả thật tốt, tuy rằng bộ dạng Thiểm Uyên không giống y nhiều lắm, nhưng mà nếu trong thời hiện đại cũng là một người cực kỳ anh tuấn, phối với mái tóc hơi dài như vậy, lại càng tỏa ra vẻ thanh xuân bức người! Cảm thấy mỹ mãn mới quay đầu trở về Cúc Nguyệt các tìm Lâm Chi Diêu báo tin tốt lành!

Lâm Chi Diêu nghe Thiểm Uyên mặt mày hớn hở kể lại hần như thế nào dùng kế buộc Trâu Ảnh đáp ứng trị bệnh cho y, nghe nghe bỗng nhiên liền rút nước mắt xuống!

Thiểm Uyên kinh hãi: “Sao vậy, đây là? Vui đến khóc luôn à?”

Lâm Chi Diêu lấy tay áo lau nước mắt, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau xót nóng vội: “Ta không đáng để người làm như vậy” Câu mới nói một nửa đã bị Thiểm Uyên dùng nụ hôn chặn lại.

“Ngốc! Tóc còn có thể dài ra lại, không có người ta một mình còn ý nghĩa gì nữa!”

Lâm Chi Diêu nghe xong, đột nhiên nước mắt tuôn trào, nháy mắt tràn đầy mặt, Thiểm Uyên ba chân bốn cẳng lau mặt cho y, bất đắc dĩ nói: “Trước kia sao ta lại không phát hiện người thích khóc đến như vậy! Haiz! Hiện tại hối hận cũng không kịp, không thể bán trả lại rồi!”

“Phụt” Lâm Chi Diêu cười rộ lên một tiếng, nước mũi thổi ra một bóng lớn, chọc đến Thiểm Uyên cười ha hả, nhất thời vừa thẹn vừa phẫn đến vạn phần!

Thật là, rõ ràng so ra y lớn tuổi hơn, như thế nào ở trước mặt hần luôn giống như tiểu hài tử thế này! Lâm Chi Diêu, người thật là đáng chết mà!

29. Chương 29

Cắm dục ba ngày, cắm dục ba ngày Thật biết bày trò vui đùa! Tiểu yêu tinh này cả ngày vắn vẹo dính lấy người hần như đường, câu nhân muốn chết, thật muốn đem y trước như vậy như vậy, lại tiếp tục như vậy như vậy, hai mươi bốn giờ không ngừng yêu y! Chết tiệt như thế nào lại cắm dục! A a a a a! Lão yêu bà đáng hận kia! Ta hận người! Hận người!

Trên đây là tâm lý đen tối như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động của Thiểm Uyên.

Hiện tại là buổi chiều.

Hai người nằm nghiêng người trên giường ngắm nhìn phong cảnh trong đình, vừa nghỉ ngơi chốc lát. Lâm Chi Diêu cả người giống như mèo chiếm lấy ngực của Thiểm Uyên, thư thái mãn nguyện, Thiểm Uyên lại nôn nóng đến muốn phát cuồng!

“Thiểm Uyên, người làm gì mà cứ gãi đầu mãi vậy? Có phải tóc ngắn thực khó chịu không? Thực xin lỗi, đều là bởi vì ta”

“Nguyên nhân đúng là bởi vì người, nhưng không phải do tóc ngắn!”

“Vậy là vì cái gì?”

“Người, người lui về phía sau một chút trước đã!”

“À.” Lâm Chi Diêu thoáng rời khỏi cái ôm của Thiển Uyên.

“Hô! Như vậy tốt hơn nhiều rồi!”

“Thiển Uyên, mặt người rất đỏ nha, nóng hả?”

“Ta không chỉ là nóng! Còn rất muốn làm tình với người! Nghĩ đến lột sạch y phục của người, hung hăng xâm phạm người! Cho đến khi người cầu xin mới thôi!”

“ ” Lão mỹ nhân đỏ mặt, hiển nhiên là có chút liên tưởng đến những cảnh tượng mà trẻ em không nên nghĩ.

“Thiển Uyên, ta không ngại, hiện tại cũng có thể ”

“Câm miệng! Không được quyến rũ ta nữa!”

“Thiển Uyên?” Lâm Chi Diêu bị thái độ của hắn làm cho khó hiểu.

“Haiz! Thật là bức bối! Trâu Ảnh lão yêu bà kia muốn người cấm dục ba ngày, chỉ là người ta hay muốn thời thời khắc khắc ôm lấy người!”

“Phụt ~ ” Lâm đại cung chủ thực không có chút phẩm chất cười rộ lên, Thiển Uyên biểu tình ủy khuất rất giống con chó nhỏ bị người khác cướp mất xương!

“Người còn cười! Hôm nay bắt đầu chia giường ra ngủ! Tử yêu tinh! Sớm muộn gì cũng có ngày bị người hại chết!”

“Ha ha!”

“Không cho phép người cười!”

“Không cười, không cười! Ha ha!”

“Giỏi, xem ta làm sao trừng trị người đây! Thần long thảo nãi thủ!”

“Nha ~ ”

“Hầu tử thân đào!”

“Oa ~ ”

“Yêu nghiệt, còn chạy đi đâu!”

“Oa nha ~ ”

Đôi phu phụ ngu ngốc huyền não cười đùa, căn bản không nghe thấy có người đến.

“Khụ khụ!” Lâm Chi Chu làm ra vẻ giống như ho khan cả nửa ngày, khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm không đổi tựa hồ có chút đỏ.

“Chu?” Lâm Chi Diêu trong lòng thở dài một mạch, hai ngày liên tiếp bị y bắt gặp “đang làm trò”, thật không còn mặt mũi! Từ nhỏ mọi mặt đã đều không bằng người ca ca này, cho tới bây giờ y sa sút, bản thân mình vẫn là như trước đối diện y không ngừng đầu lên nổi!

“Cốc chủ?! Có chuyện gì sao?” Thiển Uyên nhìn thấy giữa huynh đệ hai người này có gì đó là lạ, tiến lên hào phóng giải vây.

Lâm Chi Chu tựa như thở dài nhẹ nhõm một hơi, thản nhiên cười nói: “À, kỳ thật không có gì, chỉ là nghĩ đến đón gió tẩy trần cho hai người, tuy rằng hình như chậm một chút.”

“Ha ha, cốc chủ khách khí! Chúng tôi quấy rầy ngài, phải là chúng tôi mời ngài mới đúng!”

“Cứ quyết định vậy đi, chút nữa ta sẽ bảo Ngũ nhi đến mời hai người!”

“Như vậy đa tạ!”

“Không dám! Tại hạ cáo từ.”

“Cốc chủ đi thông thả!” Thiển Uyên vung móng vuốt nhiệt tình đưa tiễn.

Lâm Chi Chu đi rồi, sắc mặt Lâm Chi Diêu vẫn khó coi. Thiển Uyên khẽ nhíu mày, qua một chốc lát cố ý lớn tiếng nói: “Thật sự là một mỹ nhân nha! Người nói người cùng người sao lại kém nhau như vậy, rõ ràng là cùng kiểu khuôn mặt, có người sao mà nhìn như thần tiên giáng trần, có người lại ” Cố ý liếc mắt nhìn nhìn Lâm Chi Diêu, một bên lắc đầu thở dài: “Chậc!”

“Diêu Viễn! Người có ý gì!”

“Không có ý gì cả, ăn ngay nói thật thôi!”

“Ta cảnh cáo người, không được có ý định với Chu! Người này tiểu sắc quỷ! Bạch nhãn lang! Vô tâm vô phê! Có ta còn chưa đủ sao! Ta có gì so ra thua kém y đâu?!”

“Đúng a! Người sao lại so ra kém y chứ?”

“Ta, ta”

“Diêu!” Nhẹ nhàng ôm chầm lấy lão mỹ nhân đang tức giận, “Người là tuyệt nhất!”

Lâm Chi Diêu đưa tay sờ mặt hắn: “Cám ơn người!” thì ra thái độ che dấu của mình kém đến vậy, đều bị hắn nhìn ra sao?

“Đồ ngốc! Ta mới phải cảm ơn người, nếu không phải gặp người, ta đã sớm đi làm hòa thượng rồi! Nào có cơ hội ‘ăn’ được đại mỹ nhân như người?”

“Lại không đứng đắn!”

“Không phải người thích như vậy hơn sao?”

Hai người ngồi xuống lần nữa, Lâm Chi Diêu thở dài: “Từ nhỏ Chu đã mọi mặt đều ưu tú hơn ta, bộ dạng đẹp hơn ta, học võ công cũng nhanh hơn ta, thái phó khen y là thiên tài khó gặp, lại là do chính phi sinh ra, rất được phụ vương yêu thích, thái độ làm người khiêm tốn hữu lễ, gần như không ai không thích. Mà ta đây, nghịch ngợm phá phách, mỗi ngày đều phạm lỗi bị mắng, mẫu phi của ta cũng chỉ là một tiểu thiếp nho nhỏ, phụ vương vẫn luôn xem ta là cái gai trong mắt. Tất cả mọi người biết, phụ vương muốn truyền vương vị cho Chu, chính là y bị ta hại làm mất hết võ công, còn bị phụ vương trục xuất khỏi gia môn, kết cục bị giam lỏng ở đây. Haiz! Lâm Chi Diêu ta cả đời phóng đảng không theo khuôn phép, làm việc gì cũng không hối hận, chỉ có chuyện này, thủy chung cả đời này ta không khỏi hổ thẹn!” Lâm Chi Diêu này một phen thẳng thắn bộc lộ những lời khẩn thiết từ cõi lòng, Thiển Uyên càng nghe càng cảm thấy có điều bất thường! Thái phó, phụ vương, chính phi, cách xưng hô này sao lại khiến hết hồn như vậy!

“Diêu, à cái kia, phụ thân người rất cục là thân phận gì? Gia tộc Hoàng đế là họ Tiêu, không phải họ Lâm a?”

“Ha ha, ta còn chưa nói với người, ta là thứ tử của Nam Lăng Vương Lâm Thiên Tuyệt. Có dọa người không?”

“Không, không tồi!” Thiển Uyên khẩu thị tâm phi.

“Ha ha, kỳ thật ngay cả chính ta cũng thực hoài nghi, người kia sao có thể là phụ thân của ta? Ngoại trừ diện mạo, ta cùng y một chút cũng không giống nhau. Vương vị và những thứ linh tinh kia ta căn bản không thèm để ý, cho nên đã sớm lập chí phải rời khỏi Vương phủ giống như cái nhà giam kia, vì vậy sau khi xảy ra chuyện đó, ta liền rời đi. Nhiều năm như vậy chưa bao giờ đặt chân về Nam Cương nữa”

Thật sự là thông tin khiến người ta tá hỏa mà! Tình yêu của ta không ngờ lại là tôn tử của Nam Lăng Vương! Hoàng thân quốc thích! Thực con mẹ nó cầu huyết! Diêu cùng y quan hệ tệt như vậy, ở giữa lại có thêm một tên Lâm Chi Chu, lão già Lâm Thiên Tuyệt kia nhất định hận chết Diêu! Không được! Đời này không bao giờ đi Nam Cương nữa! Không gặp lại Nam Lăng Vương!

Thiền Uyên thâm hạ quyết tâm.

Ba ngày kế tiếp quả thật rất yên ổn, sau khi Lâm Chi Chu vì bọn họ thiết yến tẩy trần, tựa hồ quan hệ của ba người có cải thiện. Lâm Chi Chu cũng có nghiên cứu Phật pháp khá, cùng Thiền Uyên đàm luận với nhau, hai người đều thực tận hứng, Lâm Chi Diêu nghe chẳng hiểu gì cả, lại không chịu bị gạt ra khỏi vòng đàm luận, cố gắng căng mí mắt, nghe hai người thao thao bất tuyệt giảng giải về kinh thư tối nghĩa, cuối cùng vẫn không thắng được nhàm chán, ngả người vào Thiền Uyên đi gặp chu công.

Lâm Chi Chu nhìn thấy Thiền Uyên yêu thương ôm y vào trong lòng, ánh mắt lộ ra vẻ chua xót khôn kể. Thiền Uyên cũng rất không thoải mái, bốn yêu tinh này, chỉ sợ còn không biết ca ca mình yêu y! Tuy rằng rất đồng tình với nam nhân không nhiễm hồng trần lại phải thống khổ bất kham, nhưng nói theo một cách nào khác, bọn họ là tình địch, cho nên cũng chỉ có thể làm bộ như không biết, ôm chặt lấy tai họa trong lòng, tuyên bố quyền sở hữu tuyệt đối với y!

30. Chương 30

Trâu Ảnh đầu tiên phân phó người đun ba thùng nước lớn, sau đó ra lệnh Lâm Chi Diêu cời hết đồ ngâm nước tắm, cũng lệnh hai tỷ nữ Văn Cầm và Giải Bội ở một bên không ngừng đun nóng nước, như thế nói là ngâm nước tắm, kỳ thật căn bản là nước sôi nấu heo sữa! Lâm Chi Diêu ngồi xồm trong thùng tắm, hai tay nhỏ bám lấy thành thùng, vẻ mặt cầu xin, đôi mắt mong đợi nhìn người xung quanh, chỉ chốc lát sau liền biến thành tôm lớn nấu chín! Thiền Uyên đau lòng không thôi, lại không có biện pháp giúp y, nắm tay thành quyền, hận đến nghiến nghiến răng! Trong lòng đem Trâu Ảnh ra mắng đến chín chín tám mươi mốt lần!

Lâm Chi Chu cũng nhìn không được, nói khê với Trâu Ảnh: “Ảnh Nhi, phải như vậy sao?”

Trâu Ảnh nháy mắt một cái, cao giọng nói: “Sao hả? Các ngươi cho là ta cố ý hay sao? Linh Ẩn Y ta hành nghề y nhiều năm, dù cho là người tới trước điện Diêm Vương cũng có thể cướp trở về! Các ngươi không tin ta thì đi mà thỉnh cao nhân khác đi!” Nói xong làm bộ muốn bỏ đi.

Lâm Chi Chu giữ chặt nàng, vẻ mặt cười khổ làm lành: “Ảnh nhi, người biết chúng ta không phải là ý này! Người là thiên hạ đệ nhất thần y, người bảo chúng ta phải đi đâu để thỉnh cao nhân khác? Bằng không, đổ thêm chút nước lạnh, được không?”

Trâu Ảnh không hờn giận nói: “Hừ! Một người hai người đều như vậy! Quên đi! Ra ngoài!”

Lâm Chi Diêu nghe vậy thoáng cái “Soạt ” một tiếng từ trong dục dũng nhảy ra, bổ nhào vào trong lòng Thiền Uyên, phát ra tiếng khóc lớn oa oa! Mọi người nghen hòng nhìn trần trối, sau đó đều nhin không được phụt cười! Trâu Ảnh cũng không tự giác cười rộ lên, lúc sau lại cố hết sức giữ khuôn mặt nghiêm túc, nói: “Yên tĩnh nằm một canh giờ lại đến tìm ta!”

Lâm Chi Diêu bị dồn ép như vậy, cả người kiệt sức, cảm thấy mệt mỏi gấp bội, chỉ chốc lát liền lăn ra ngủ. Thiền Uyên bố trí ổn thỏa cho y, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đã thấy Lâm Chi Chu đứng ngoài cửa.

Lâm Chi Chu thấy Thiền Uyên đi ra, tiến lên từng bước thấp giọng hỏi: “Diêu . . . y có khỏe không?”

“Vâng, đã ngủ rồi.”

Lâm Chi Chu gật gật đầu: “Người cũng mệt mỏi rồi, ta đun trà, cùng nhau thưởng thức đi!”

“Được.”

Hai tình địch ngồi trong lương đình uống trà, không khí pha chút gượng gạo, Thiền Uyên cảm thấy hai người đều rất cứng rắn, loại thời điểm này uống trà ngon như vậy thật là lãng phí!

Hai người im lặng trong một hồi, Lâm Chi Chu tự nghe tự nói về những hiểu biết về trà. Thiển Uyên chăm chú lắng nghe, Lâm Chi Chu học thức uyên bác, dù nói chuyện phiếm với y cũng mở mang kiến thức rất nhiều, nhưng càng nghe càng thấy không bình thường, Lâm Chi Chu nói lại những hồi ức đã qua.

“Lúc ta ở Nam Cương trước đây, từ một ẩn sĩ trong núi sâu tính tình tự tại tiêu sái biết cách pha trà khổ tuyết, chỉ có điều Nam Cương bốn mùa như xuân, căn bản không thấy được tuyết. Có một lần ta vô tình nhắc đến ý tưởng này trước mặt Diêu, không ngờ ngày hôm sau y lại một thân một mình rời khỏi Nam Cương, không nói với bất kỳ ai y muốn đi đâu. Phụ vương giận dữ, Trầm phi cũng sốt ruột không thôi, ta phải người dò hỏi hành tung của y ở khắp nơi, cũng không có tin tức gì. Qua ba bốn tháng, y đột nhiên xuất hiện trong phủ với bộ dạng phong trần mệt mỏi, lôi kéo ta chạy ra ngoài. Ta hỏi y đi đâu, y cũng không đáp, chỉ nói tặng ta một chuyện vui bất ngờ. Ta bị y lôi kéo chạy như bay trên đường cái của Xích thành, cũng đã quên dùng khinh công, trên đường đụng ngã không ít hàng quán và người đi đường, tới trong phủ của y, chỉ thấy trong viện bày ra hai vại nước lớn, đều dùng chần bông thật dày bao lấy. Diêu chỉ vào vại nước nói: ‘Ca ca, đây là băng tuyết trên ngọn núi cao nhất của tuyết vực Linh Sơn, ngươi đào một cái hầm đất cất giữ nó, bất cứ lúc nào cũng có thể pha trà!’ Ta vĩnh viễn cũng không quên được ngày hôm đó, Diêu cười vô cùng hài lòng thỏa mãn, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, giống như đốm sáng lóa mắt trong đêm tối. Bây giờ ta ở tại Hậu Tuyết Cốc này, mỗi ngày đều lấy tuyết pha trà, lại không bị kịp hương vị khi đó”

Tư vị trong lòng Thiển Uyên cực kỳ không tốt! Đúng lúc này, Ngũ nhi bẩm báo, thời gian một canh giờ đã đến, Thiển Uyên lập tức đứng dậy cáo lui quay về Cúc Nguyệt Các.

Trâu Ảnh bảo tất cả mọi người đi ra ngoài, đây là quy cũ mỗi người đều biết, lúc Linh Ẩn Y chẩn bệnh không được vây xem. Thiển Uyên bắt đầu đi lui ra ngoài, lo lắng khủng khiếp, sợ Trâu Ảnh nhân dịp hội chẩn quan trọng báo tư thù.

Lâm Chi Chu thản nhiên cười bảo hần yên tâm: “Ảnh nhi mặc dù có khi hành sự lập dị, nhưng y đức y thuật đều là chân thật đáng tin, Diêu thiếu hiệp không cần lo lắng!” Thiển Uyên cũng chỉ gật đầu, hy vọng những điều y nói đều là sự thật.

Trâu Ảnh bắt mạch cho Lâm Chi Diêu, thần sắc dần ngưng trọng, lại lấy ngân châm đâm vào huyết đạo, lại bắt mạch, thật lâu sau đó, âm dương quái khí cười rộ lên, cười đến khi khiến xương cốt Lâm Chi Diêu phát lạnh tâm can phát run mới dừng lại.

“Ông trời có mắt! Đồ bại hoại như ngươi cũng có ngày hôm nay! Ha ha ha!”

Lâm Chi Diêu không hiểu ý: “Vân Lộng Ảnh, ngươi rốt cục có ý gì?”

“Hừ! Có ý gì? Thân thể của ngươi ngươi lại không biết sao? Ta thật không nghĩ đến, ngươi là bị tên kia Đê! Khó trách tiểu tử nhãi kia hướng về ngươi như vậy! Ra là là luyện tiếu môn của ngươi! Ha ha!”

Trâu Ảnh càng nói càng thái quá, Lâm Chi Diêu mặt đỏ lên, nói: “Cho dù ngươi không muốn cứu ta! Không cần phải nói những lời nhục mạ ta!”

Trâu Ảnh âm trầm suy nghĩ, lạnh lùng nhìn chằm chằm y, một hồi lâu mới lên tiếng: “Lâm Chi Diêu, ngươi không cần hiểu lầm! Vân gia ta cũng không nợ ngươi cái gì, là ngươi có lỗi với Vân gia ta! Ngươi muốn oán, liền oán võ công biến thái kia của Lâm gia ngươi!”

“Có ý gì? Chuyện này có quan hệ gì với võ công Lâm gia?”

Trâu Ảnh dán mắt nhìn Lâm Chi Diêu trong chớp lát: “Hừ, xem ra ngươi thật sự không biết. Ngươi cũng không biết Lâm Chi Chu vì sao lại mất hết võ công, thành thiếu niên đầu bạc sao? Đây thật sự buồn cười! Ngươi có lỗi với y, y còn không nỡ cho ngươi biết chân tướng! Phá Nguyệt đủ ngốc, nhưng xem ra còn kém cái si của Lâm Chi Chu! Cũng may trời xanh có mắt, rốt cục đến phiên ngươi bại hoại này bị báo ứng! Khó trách ta lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử nhãi kia đã rất thích, thì ra hần là trời cao phải xuống trừng trị ngươi! Ha ha, ha ha ha!”

Lâm Chi Diêu cau mày nhìn Trâu Ảnh, không rõ những lời kia rốt cục có ý gì, nữ nhân này điên rồi sao! Trâu Ảnh ngửa mặt lên trời thét dài: “Phá Nguyệt! Ngươi dưới tuổi vàng linh thiên, tên hỗn đản này cũng có ngày hôm nay! Ngươi nhìn thấy không? Ha ha ha ha”

Mọi người nghe thấy thanh âm này, Thiển Uyên phá cửa xông vào, Trâu Ảnh đã thần bí tiêu thất, chỉ còn Lâm Chi Diêu sắc mặt khác thường, kinh ngạc dựa vào đầu giường, nhìn chăm chăm tay mình ngẩn người.

“Diêu! Người sao vậy? Có bị thương hay không?” Thiển Uyên tiến lên ôm lấy Lâm Chi Diêu, vội vàng kiểm tra y có bị thương không.

Lâm Chi Diêu nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không sao.”

“Rốt cục sao lại thế này? Nữ nhân kia làm gì người hả?”

“ ”

“Diêu? Đang nói với người đó! Gấp chết người!”

“Thiển Uyên, đừng hỏi.”

Lâm Chi Chu nhìn hai người, nhú mày nói: “Ta đi tìm Lộng Ảnh hỏi rõ ràng. Văn Cầm, Giải Bội, chiếu cố nhị vị khách nhân!”

“Nô tỳ tuân mệnh!”

“Các người nghỉ ngơi, ta đi trước.”

“Ừm.” Bất luận nói thế nào Thiển Uyên vẫn cảm kích y, Lâm Chi Diêu xem chừng sẽ không chịu nói gì hết.

Lâm Chi Chu đang định đi, Lâm Chi Diêu bỗng nhiên gọi y lại: “Chu! Năm đó, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vô công của người, rốt cục là như thế nào”

“Diêu?!” Lâm Chi Chu bỗng nhiên xoay người, kinh ngạc nhìn y, “Lộng Ảnh, nàng đã nói những gì?”

Lâm Chi Diêu lắc đầu: “Nàng chưa nói gì cả. Người năm đó đến tốt cùng là ”

“Đừng nói nữa!” Lâm Chi Chu bỗng nhiên cất cao giọng, tất cả mọi người giật mình, y luôn luôn là người khiêm nhường quân tử, ôn hòa hữu lễ, phản ứng như vậy thật sự khác thường! Lâm Chi Chu cũng ý thức được bản thân mình thất thố, tận lực dùng thanh âm bình tĩnh nhất để nói: “Quá khứ đều đã trôi qua lâu như vậy, nhiều lời vô ích, ta cũng không muốn nhắc lại, tóm lại người không nên hỏi. Người nghỉ ngơi cho kỹ, ta đi tìm Lộng Ảnh.”

Tất cả mọi người từng người rời khỏi, lưu lại Thiển Uyên và Lâm Chi Diêu trầm mặc đối diện, mỗi người một tâm tư.

Vào đêm, Thiển Uyên chờ Lâm Chi Diêu ngủ, đi tìm Lâm Chi Chu, muốn hỏi một chút Trâu Ảnh và Lâm Chi Diêu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, không ngờ bị cự tuyệt ngay ngoài cửa. Ngủ nhi như trước là khuôn mặt má móm không chút thay đổi: “Cốc chủ thân thể không khỏe đã ngủ rồi, thỉnh công tử quay về!”

Thiển Uyên vô phương, đành phải trở về phòng. Đêm Lâm Chi Diêu ngủ không ngon, có thể là gặp ác mộng, Thiển Uyên ôm y vào lòng giúp y hô hấp, nhìn ánh trăng trong trẻo ngoài cửa sổ chiếu vào mà không ngủ được.

Thiển Uyên không gặp được Lâm Chi Chu, Lâm Chi Diêu lại trốn Thiển Uyên đi gặp y, cũng không biết Lâm Chi Chu đã nói gì với y, sau khi đi ra sắc mặt chán nản đến cực điểm, Thiển Uyên nhiều lần truy hỏi y chỉ lắc đầu, cái gì cũng không nói, hai ngày kiểm nén như thế, Thiển Uyên nóng nảy đến không chịu nổi, Lâm Chi Diêu thì cái gì cũng không nói, Lâm Chi Chu đóng cửa không gặp bất luận ai.

Đến ngày thứ ba, Lâm Chi Diêu đột nhiên khôi phục nét mặt tươi cười, sáng sớm rời giường vô cùng cao hứng bồi Thiển Uyên dùng bữa, lôi kéo hắn đi dạo trong cốc, vừa muốn thỉnh cầu được nhìn thấy hân múa kiếm, Thiển Uyên tuy rằng cảm thấy thực kỳ lạ, nhưng mà vui mừng nhìn thấy y khôi phục tinh thần, lập tức thỏa mãn yêu cầu của y.

Đến đêm Lâm Chi Diêu lại phá lệ nhiệt tình, đầu tiên là tại ôn tuyên chủ động câu dẫn Thiển Uyên, cũng không giống như ngày thường thẹn thùng sợ bị người khác nghe thấy, tách chân ra khóa gối trên người y nâng cao thắt lưng, thanh âm lúc trên giường giống như sóng cuộn một trận cao hơn một trận, Thiển Uyên bị thái độ trước nay chưa từng có của y làm mê muội đến thất điên bát đảo, bị y cuốn hút, cũng tận tình xâm nhập, tùy ý dây dưa.

Tại ôn tuyền làm hai lần, trở lại giường Lâm Chi Diêu tựa hồ càng thêm đói khát, không ngừng kêu lên quỵên rữ “Không đủ! Ta còn muốn! Sâu thêm chút nữa! Dùng lực thêm chút nữa! Nhanh lên!” Thiển Uyên cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào đều kêu gào, muốn cùng người trong lòng hợp thành nhất thể, sau đó cùng y hóa thành cát bụi! Cuối cùng cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, hai người đến bắn ra này kia, cũng bắt chấp một thân mồ hôi tinh dịch dính bắn, tứ chi giao triền ôm nhau mê man.

Sáng sớm tỉnh lại, còn chưa mở mắt, phát hiện trong lòng trống rỗng, theo thói quen duỗi tay hướng bên cạnh, lại chỉ chạm đến một xuyến châu lạnh lẽo. Nguồn :

Lâm Chi Diêu đi rồi. Đi không từ giả.

“Người đã nói không bỏ ta. . . .” Thiển Uyên nắm chặt xuyến châu tử đàn trong lòng bàn tay, đốt ngón tay trắng bệch

31. Chương 31

Thiển Uyên cảm giác dây cốt trong đầu càng vặn càng chặt, bệnh cũ nhiều năm không phát tác tựa hồ có chút bắt đầu rục rịch, hắn vẫn nghĩ rằng bệnh này đã được Gia Minh trị khỏi, thì ra chưa hết sao?

“Diêu Viễn, người cần phải cố lên!” Thiển Uyên ổn định tinh thần, đem xuyến châu cất vào trong ngực. Diêu nhất định xảy ra đại sự gì, bằng không tuyệt đối sẽ không bỏ đi không lời từ biệt, y yêu ta như vậy, vì ta mạng cũng có thể không cần, sao có thể không tiếc bỏ đi? Từ từ, y thật sự yêu ta sao? Nhưng y chưa từng nói qua! Đến một chữ “Thích!” cũng chưa nói qua! Chẳng lẽ y gạt ta sao? Y vì sao lại gạt ta? Stop! Stop! Diêu Viễn! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không phải người yêu y sao, yêu y phải tin y! Từ giờ trở đi không được nghĩ ngợi lung tung, đi tìm y để hỏi, hỏi một câu, thì tất cả đều rõ ràng! Hiện tại đứng dậy, đi tìm Lâm Chi Chu!

Lâm Chi Chu vẫn không chịu gặp hắn, chỉ phái Ngũ nhi đuổi đi, Thiển Uyên nhìn thấy khuôn mặt vạm vỡ năm không có biểu tình kia, trên trán nổi đầy gân xanh! Tay nắm thành nắm đấm lại buông ra, đối diện môn rống to: “Lâm Chi Chu! Không thấy y!”

Quả nhiên chỉ chốc lát sau người liền ra đến.

Lâm Chi Chu sắc mặt so với bình thường càng thêm nhợt nhạt, ấn đường nhiều thêm một nếp nhăn, tư thái lại vẫn như trước tao nhã động lòng người, chậm rãi bước đi thông thả đến trước mặt Thiển Uyên: “Người nói không thấy y? Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là sao? Không thấy! Đi rồi! Cái gì cũng chưa nói, đi không từ biệt! Lâm Chi Chu, người rốt cục đã nói gì với y hả?”

Lâm Chi Chu cười, trong nháy mắt bỗng nhiên trở nên quỵên rữ: “Hừ, Diêu thiếu hiệp tại nơi của ta rống to la to rốt cục muốn gì! Người của người, chính mình không xem chừng được, ngược lại còn đổ lên đầu ta!” Lời này của Lâm Chi Chu trái lại khiến Thiển Uyên thanh tỉnh một chút. Biết Diêu đi rồi, ngay cả vẻ mặt thần tiên cũng lười giả vờ sao? Người này nhất định là biết tông tích của Diêu!

“Cốc chủ chớ trách! Ta chỉ là nhất thời nóng vội, dù sao Diêu y từng thề, vĩnh viễn không rời khỏi ta, hiện tại lại đột nhiên mất tích, ta đương nhiên cảm thấy kỳ lạ, xin thỉnh cốc chủ chỉ điểm sai lầm! Văn bối vô cùng cảm kích!”

Lâm Chi Chu quả nhiên sắc mặt đại biến, nhìn thẳng hắn một hồi lâu, nói: “Diêu cả đời cao ngạo, cư nhiên chịu thư phục dưới người, thật khiến người khác không ngờ! Bất quá nếu y quyết định giấu người, ta không có lý do làm trái ý nguyện của y. Nếu như người đối y là thật tâm, chân trời góc biển cũng có thể tìm được! Ngũ nhi! Tiễn Diêu thiếu hiệp xuống núi!” Nói xong xoay người đi vào.

Thiển Uyên càng thêm khẳng định Lâm Chi Diêu có nỗi khổ riêng, nhưng mà có chuyện gì không thể thương lượng cùng hắn, nhất định phải tự mình đi làm? Còn đem tín vật đính ước trả lại cho hắn! Hay là, hay là

việc này có liên quan đến tính mạng?! Diêu, người không tin tưởng ta như vậy sao? Dù cho cùng người đi vào chỗ chết Diêu Viễn ta cũng không một câu oán hận!

Ngũ nhi dẫn Diêu Viễn đi dọc theo đường mòn sau lưng Hậu Tuyết Cốc, hơn nửa ngày đi đến chân núi Linh Sơn, sau đó cái gì cũng không nói liền quay về. Thiển Uyên quay đầu lại liếc mắt nhìn hoàng hôn phía chân trời xa xôi mờ mịt của tuyết sơn, sau đó đi đến tiểu trấn ở trước mặt. Lâm Chi Diêu diện mạo đặc biệt, người đã gặp qua nhất định sẽ không quên, đi hỏi thăm một chút trước đã, có lẽ sẽ có tin tức, không ngờ vừa mới đến khách điểm Phong Tuyết nhỏ nhỏ đã gặp người quen.

“Viễn đệ!” Thanh niên kiểm khách bạch y phong thái ung dung ngồi một mình tại cái bàn sát mép nơi cửa, trên bàn bày ra một ấm trà, một cái nón có mạng che.

“Kỉ đại ca? Huynh sao lại ở chỗ này?” Thiển Uyên nhú mày, chẳng lẽ bọn họ còn đang đuổi giết Lâm Chi Diêu sao?

“Ta đang đợi đệ.”

“Đợi đệ?!” Y sao lại biết mình sẽ đến đây.

“Ta được người khác nhờ, dẫn đệ đến một nơi.”

Thiển Uyên mơ hồ cảm thấy Kỉ Minh có chút không giống như trước, lại nói không được là chỗ nào: “Nơi nào?”

Kỉ Minh uống một ngụm trà: “Nam Cương.”

Điều này tựa hồ có chút ý tứ. Điều quá nửa cũng là đến Nam Cương sao? Hiện tại bắt đầu đuổi theo, có lẽ còn có thể bắt kịp y!

“Trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một đêm đã, ngày mai xuất phát!”

“Kỉ đại ca muốn nghỉ ngơi thỉnh cứ tự nhiên, tiểu đệ đi trước!”

“Đệ đuổi không kịp.”

“Huynh nói gì?”

Kỉ Minh nghiêm nghị nói: “Đệ đuổi không kịp y đâu, y đi theo đường tắt, đã qua Thương Giang từ lâu.”

Thiển Uyên hừ một tiếng, bộ dáng của Kỉ Minh không giống như đang nói dối.

“Huynh nói huynh được người khác nhờ vả, người đó là ai, có thể thỉnh ‘Lê Hoa Kiềm’ Kỉ đại hiệp phải động thân?” Bạn đang ?

Sắc mặt Kỉ Minh càng thêm khó coi, chỉ nói: “Tới nơi rồi đệ sẽ biết.” Thiển Uyên biết hỏi cũng không được gì. Vì thế phiền muộn cúi đầu dùng bữa, thoải mái đi vào khách phòng được Kỉ Minh đặt trước nằm ngủ.

Một đêm yên lặng.

Đoạn đường này đi thật u sầu. Kỉ Minh cả ngày vẻ mặt đau khổ, thỉnh thoảng bình tĩnh nhìn Thiển Uyên không nói lời nào, Thiển Uyên bị y nhìn đến phát cáu, ánh mắt như vậy hẳn biết có ý nghĩa gì, Kỉ Minh yêu hẩn! Đáng tiếc Thiển Uyên căn bản không nghĩ đến đáp lại y, hơn nữa hảo cảm tích lũy lúc hai người cùng đồng hành trước đây cũng không còn sót lại chút nào, hiện tại ngay cả làm bằng hữu bình thường cùng y cũng không muốn! Nội tâm hai người như mạch nước ngầm mãnh liệt, bề ngoài vẫn mang vẻ huynh hữu đệ cung. Tuy rằng kiểu khách khí hờ hững như vậy khi sống chung khiến Kỉ Minh đau lòng, nhưng vẫn không nhịn được âm thầm cao hứng, dù sao lại có thể cùng Viễn đệ kết bạn đồng hành, chỉ là, chính mình sao lại thế này? Vì sao ở bên cạnh hẩn lại rất vui vẻ, hẩn ngẫu nhiên đối mình tốt một chút, sẽ lại nhịn không được hưng phấn nửa ngày? Kỉ Minh, đầu óc người có vấn đề rồi sao?

Một đường theo hướng nam, tuy tiết trời càng ngày càng gần ngày đông giá rét, khí trời lại càng ngày càng ẩm áp, sau khi đến ranh giới Nam Cương, càng ẩm áp như mùa xuân, tâm tình Thiển Uyên cũng thoáng tốt hơn, càng ngày càng tiếp cận chân tướng rồi! Diêu, người phải chờ ta!

Vừa vào Xích thành thì có hai người thanh niên nam tử mặc một kiểu hoàng sam tiến đến nghênh đón, thấy Kỉ Minh hành lễ nói: “Thuộc hạ nhận lệnh của Vương gia đợi ở nơi này, cung nghênh Kỉ đại nhân! Hành quán của đại nhân đã an bài thỏa đáng, thỉnh đại nhân trú ngụ nghỉ ngơi tại hành quán!”

Thanh âm hai người vang vọng như chuông lớn, mặt Kỉ Minh đều nhanh biến thành màu tím, miễn cưỡng trả lễ để hai người dẫn đường, Thiển Uyên tức giận cười nói: “R là Kỉ đại ca có chức quan trong người, tiểu đệ không biết, luôn ngạo mạn vô lễ, mong đại nhân thứ tội!” Mặt Kỉ Minh lại từ màu tím chuyển thành màu đen, môi khê động vài cái, rốt cục vẫn không nói được gì.

Thanh niên hoàng sam dẫn hai người đi dọc theo đường cái hướng tây, trên đường cũng không đánh trống khua chiêng hay là phóng ngựa khiển trách, dân chúng ven đường lại đều tự giác lui ra hai bên nhường đường, không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại không ngừng kính cẩn. Thiển Uyên thâm nghĩ, xem ra Nam Lăng Vương ở nơi này rất được kính yêu! Không biết y thỉnh mình đến muốn chơi trò gì đây!

Đi được một khắc, Thiển Uyên cảm thấy cảnh đường phố dần dần trở nên quen thuộc, đợi đến khi hai người dẫn đường dừng lại tại cửa một trạch viện, Thiển Uyên rốt cục nhớ lại, viện này, chính là tư trạch của Lâm Chi Diêu trước đây, lúc hắn đuổi theo Thanh Phượng đã đến!

Diêu, người rốt cục đã phát sinh chuyện gì vậy?

32. Chương 32

Thiển Uyên ở trong viện đi qua đi lại, nhớ đến chuyện Lâm Chi Chu nói qua Lâm Chi Diêu vì một câu của y không ngại cực khổ ngàn dặm xa xôi lấy về hàn băng ngàn năm, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Viễn đệ!”

“Kỉ đại ca.” Thiển Uyên trong lòng thở dài, vừa rồi nhận ra có người đến, đang muốn trở về phòng, lại bị gọi lại.

“Đã trễ thế này, ngủ không được sao?”

“Hiện tại muốn ngủ.” Cho nên người cũng nhanh rời đi. Kỉ Minh lại không hề có ý định rời đi, ngược lại mở to đôi con ngươi sáng trong suốt nhìn hắn, Thiển Uyên nhức đầu, lại tới nữa! Người này rốt cục có tự giác không, sao lại có thể dùng ánh mắt lộ liễu như vậy nhìn người khác!

“Viễn đệ, ta”

“Có gì ngày mai nói đi, ta mệt, ngủ ngon.” Thiển Uyên gần như là tư thế đào tẩu xoay người bỏ đi.

Kỉ Minh si ngốc đứng tại chỗ, Viễn đệ hiện tại ngay cả nói cũng không chịu nói với y. Mọi chuyện phát triển thành như vậy, thật sự không phải nguyện vọng của y, thế nhưng từ phụ thân biết được nội tình lại càng khiến y không thể trốn tránh trách nhiệm của mình. Nhiều thế hệ Trần Kiểm sơn trang không ngờ đều là gia thân của Nam Lăng Vương! Đây là bí mật chỉ có thể lên làm trang chủ mới biết, phụ thân nói cho y biết trước là bởi vì giang hồ cùng triều đình sắp tới sẽ phát sinh đại sự bất trắc. Bắc Lương Vương Tiêu Cảnh mưu đồ bí mật soán vị, Nam Lăng Vương được Thái Hậu mật chỉ, ngăn cản trận chính biến này. Người sáng lập Trần Kiểm sơn trang chính là gia tướng đời thứ nhất của Nam Lăng Vương, từng phát thệ mọi thế hệ nguyện trung thành với Nam Lăng Vương, về sau vẫn làm thế lực ngầm của Vương phủ tại dân gian, âm thầm khuếch trương, thời điểm như thế này, đương nhiên là muốn cùng Vương gia đứng cùng một chiến tuyến, nan giải chính là Võ lâm minh chủ Triệu Vị Cánh lại là người của Bắc Lương Vương, xem ra khó tránh khỏi một trận hào kiếp. Ban đầu khi nghe nói Vương gia triệu kiến y thực sự giật mình, Kỉ Minh y một tên vô danh tiểu bối có đức hạnh gì được Vương gia coi trọng có thừa như vậy? Đáp án cho nghi vấn này ngay tại lúc nhìn thấy Vương gia liền hiểu được.

Nam Lăng Vương Lâm Thiên Tuyết, lúc đầu nghe đến cái tên này cũng không có đem y cùng ma đầu đồng dạng họ Lâm kia liên hệ với nhau, lúc nhìn thấy Vương gia không ngừng lấy làm kinh hãi! Khuôn mặt kia

cùng Thiệp Giang Ma quá mức tương tự, tuy rằng tuổi có lớn hơn, nhưng hình dáng ngũ quan cũng rất tương tự, đặc biệt là ánh mắt, có điều vị Vương gia này thiếu đi nét âm nhu quyến rũ của Lâm Chi Diệu lại hơn vài phần âm vụ quyến đoán, Kỉ Minh chỉ cùng y liếc mắt nhìn nhau một cái, đã thấy áp bức đến mức phải cúi đầu xuống. Kia không chỉ là khí thế quyền cao chức trọng, lại còn là một loại khí tức cường giả nguy hiểm.

Lúc sau nghe nói Lâm Chi Diệu là nhi tử Nam Lăng Vương, y lại kinh ngạc bàng hoàng nói không nên lời! Nói như thế, Viễn đệ hẳn chẳng phải là tôn tử của Nam Lăng Vương?

Ngày mốt là ngày sắc phong thế tử của Nam Lăng Vương, từng một thời là thủ lĩnh tà phái trong giang hồ, biến hóa nhanh chóng, không ngờ sẽ lên làm thế tử, biến cố như vậy, không biết Viễn đệ sau khi biết sẽ có cảm tưởng thế nào. Vốn tính đêm nay nói cho hắn hay, để hắn có chút chuẩn bị, không ngờ Viễn đệ thấy y lại đào tẩu giống như tránh ôn thần

Thiền Uyên một đêm ngủ không ngon, đem xuyên châu tử đàn đặt trong lòng bàn tay vuốt ve suốt đêm, hạt châu đều nóng lên, tâm đầu đến tưởng như bị thiêu đốt, cảm giác như vậy lại rất quen thuộc, bất quá đó là cảm giác tưởng niệm một người cách biệt đã lâu. Từ sau khi Gia Minh chết đi, ngày đêm bầu bạn với hắn chính là tưởng niệm khiến cõi lòng tan nát, được Lâm Chi Diệu trị khỏi, lại vì y mà tái phát, trong lúc nhất thời cảm thấy hồi ức đau đớn cực nóng kia càng thêm sâu!

Diệu, Diệu, Diệu, Diệu Một lần lại một lần gọi tên người, ngũ tạng như thiêu đốt.

Thiền Uyên tâm phiền ý loạn sáng sớm đã đi ra đường uống trà, điểm tâm sáng của Nam Cương rất đặc sắc, lần trước Thiền Uyên đến đây cũng không có cơ hội thể nghiệm, dứt khoát thừa dịp này tiến vào một trà lâu, chấm mấy món ăn chiêu bài, ngồi tại bàn ngay bên cạnh cửa sổ nhìn cảnh phố phường, lỡ tai lại bị tiếng nói chuyện của bàn kế bên hấp dẫn.

“Ngày mai Nam Lăng Vương sắc phong thế tử, thật sự là việc đáng mừng! Vương gia cai quản có đường lối, yêu dân như con, cuộc sống của Nam Cương so với trung nguyên thoải mái hơn nhiều, nếu không có Nam Lăng Vương, chúng ta không thể sống khá giả!”

“A, người thì biết cái gì! Nam Lăng Vương hiện tại rất tốt, nhưng người có biết tân thế tử được sắc lập là ai không?”

“Không phải là thứ tử của Vương gia sao? Năm đó trưởng tử của Vương gia chết yểu, thứ tử mất tích, Vương gia tâm lực lao lực quá độ, hiện giờ tìm về được thứ tử, đây là ân huệ của trời cao a!”

“Vậy người nói thứ tử là ai! Người được giang hồ xưng tụng là Thiệp Giang Ma, Lâm Chi Diệu!”

“A?!”

“Bang!” Thiền Uyên mạnh mẽ đứng dậy, đánh nghiêng chung trà, ném ngân lượng, thả người nhảy xuống cửa sổ đi ra ngoài, khiến cho người chung quanh kinh hô, chỉ chớp lát liền biến mất trên ngã tư đường phồn hoa.

“Kỉ Minh! Kỉ Minh! Người ra đây!” Thiền Uyên ở trong viện hô to, Kỉ Minh nghe tiếng vội vàng chạy ra.

“Viễn đệ? Xảy ra chuyện gì?”

“Nam Lăng Vương sắc lập thế tử là chuyện ra sao hả?!” Thiền Uyên giống như một con sư tử phát nổ.

Kỉ Minh lại chỉ cau mày nói: “Đệ đã biết.”

“Thì ra người đã sớm biết! Vì sao không nói cho ta biết? Nga, đúng rồi, Kỉ đại nhân hiện tại thân phận bất đồng, đương nhiên không thể cùng thảo dân này nói chuyện rồi!”

“Viễn đệ, đệ hiểu lầm! Ta không định gạt đệ, ta chỉ là, ta không biết nên nói với đệ như thế nào, tối hôm qua ta vốn tính nói cho đệ hay, nhưng mà” Kỉ Minh nói tới đây tiếng dần dần nhỏ lại rồi im bặt. Con giận của Thiền Uyên cũng sút giảm, tối hôm qua đúng là chính mình không chịu nghe y nói, chẳng trách y.

“Quên đi. Hiện tại nói cũng như nhau thôi, người nói cho ta biết là chuyện gì đang xảy ra, Lâm Thiên Tuyết vì sao lại bảo người dẫn ta đến đây?”

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, ta chỉ là phụng lệnh dẫn đệ đến tham gia nghi thức sắc phong thế tử, còn lại Vương gia không có nói rõ”

“Khi nào thì chúng ta đi Nam Lăng Vương phủ?”

“Ngày mai.”

“Tốt, ta sẽ đợi đến ngày mai, nhìn xem y có thể bày ra trò gì!”

“Viễn đệ, có câu, vi huynh không biết có xứng hỏi”

“Muốn hỏi gì?” Người này sao lại trở nên dài dòng như vậy, Kỉ Minh tiêu sái lỗi lạc trước kia đâu rồi?

Kỉ Minh cũng biết hẳn không thích y như thế này, cắn răng một cái: “Đệ cùng Lâm Chi Diêu rất cực là quan hệ gì?”

Thiên Uyên nhìn y một hồi lâu: “Là người muốn biết, hay là Lâm Thiên Tuyết muốn biết?”

“Là ta muốn biết, cùng người khác không quan hệ.” Kỉ Minh ngẩng đầu, gian nan nói, “Ta tại bên ngoài khách điểm ở Thương Giang Cửu Đẳng, nghe được”

“Thì ra người theo dõi là người. Hừ, người đều đã nghe được, còn hỏi ta làm gì?”

“Là, chính là” Kỉ Minh cắn môi dưới.

“Có chuyện gì thì nói mau lên, ấp a ấp úng giống như đàn bà!”

“Đệ không phải là thân sinh nhi tử của Lâm Chi Diêu sao?”

“Ha, người là muốn biết chuyện này?” Thiên Uyên bật cười, “Ta nói cho người nghe, cũng nói cho Lâm Thiên Tuyết nghe, Diêu Viễn ta là nhi tử của ai không liên quan gì đến, Diêu Viễn ta muốn cùng ai một chỗ cũng không liên quan gì đến các người! Ta tuy rằng không biết Lâm Thiên Tuyết có ý đồ gì, có điều nếu muốn tách ta với Diêu ra, trừ phi giết ta! Đời này kiếp này, Diêu Viễn chỉ yêu một người là Lâm Chi Diêu!”

Kỉ Minh nháy mắt sắc mặt như tờ

Câu cuối cùng của y, là có ý gì?

33. Chương 33

Thiên triều ngày ba mươi tháng chạp năm thứ sáu Duệ Đế, Nam Lăng Vương Lâm Thiên Tuyết sắc lập thứ tử Lâm Chi Diêu làm thế tử, Duệ Đế phái Bắc Lương Vương đến trước dự lễ. Kết thúc buổi lễ, thế tử tế tổ, hoa phục tuần du, dân chúng nhìn thấy đều quên trở về, đi theo hơn mười dặm, “Nam Lăng thế tử sắc đẹp khuynh quốc” trong nhất thời truyền khắp thiên hạ.

Lâm Chi Diêu cực kỳ mệt mỏi, nhưng không thể không cười theo đáp tạ tân khách. Từ lúc trời chưa sáng đã bắt đầu bị người khác từ trong chắn lối ra, tẩm gội thay y phục dâng hương cầu nguyện, sau đó là lĩnh chỉ sắc phong, lễ nghi phiền phức tầng tầng lớp lớp, sau đó đi tế tổ tuần phủ, cả ngày tới lui giống như bị người ra sức đánh một trận, tầng tầng hoa phục sớm bị mồ hôi thấm ướt, chỉ ngóng trông dạ yến này sớm chấm dứt.

“Kính rượu cho Bắc Lương Vương.” Lâm Thiên Tuyết nhỏ giọng đối y ra hiệu, Lâm Chi Diêu nhìn về phía nam nhân ngồi ghế thủ tịch, không khỏi nhú mày. Tiêu Cảnh đến truyền chỉ, tuy đã dự đoán được vẫn có phần khó chịu, cả ngày, vị Vương gia la sát này sớm dùng ánh mắt đem y lăng nhục mấy lần, ghê tởm, ghê tởm!

Một người từ cửa hông đi vào, đối Lâm Thiên Tuyết ghé tai nói thầm, Lâm Thiên Tuyết gật gật đầu. Lâm Chi Diêu dụng nội lực nghe ngóng, chỉ được hai chữ: “Đến đây.” Ai đến? Không rảnh nghĩ nhiều, đứng dậy đi kính rượu.

Đúng là không ngoài dự đoán, Tiêu Cảnh không muốn uống rượu trong chung của y, người có mặt đều hiểu được, nhưng vẫn tiếp tục đàm tiếu đối ẩm, giả vờ như không phát hiện, Lâm Chi Diêu tức giận, đối Tiêu Cảnh miệng nâng cốc tùy tiện uống hết. Dáng vẻ này của y tại trong mắt người khác toàn bộ đều biến thành ý vị, chỉ cảm thấy như là đang làm nũng, Lâm Chi Diêu cũng quán không được nhiều như vậy, muốn đi, Tiêu Cảnh vẫn không chịu buông tha cho y, “Ngồi xuống đây bồi bổ vương uống hai chung nữa!” Chưa kịp phân trần đã bị hắt mạnh mẽ ấn ngồi xuống bên cạnh, một mặt nhân cơ hội giở trò. Lâm Chi Diêu giương mắt nhìn phụ vương ngồi trên điện đường, nhất phái đạo mạo trang nghiêm, thật sự là “Nho Vương” mọi người tán dương, ai có thể biết lão yêu quái này nhìn ôn hòa vô hại lại có bao nhiêu lãnh huyết vô tình âm hiểm giả dối! Rầu rĩ cúi đầu uống rượu, mất hết hứng thú.

Cung giám tiếng the thé cao giọng xướng lên: “Kỉ đại nhân đến!” Mọi người đồng thời nhìn về phía cửa điện.

Chỉ thấy một thanh niên bạch y lỗi lạc ngẩng đầu rảo bước tiến vào, theo sau là một người, cao xấp xỉ y, nhìn sơ tầm vóc mảnh hơn y một chút, đầu tóc không chỉnh tề ngổn ngang, tùy ý dùng dây thắt màu đen cột lại, đồng dạng cẩm bào màu đen, tay khoát sau lưng, ung dung mạnh mẽ. Hai thiếu niên như vậy cùng nhau tiến vào, cảnh tượng trông rất đẹp mắt. Đợi đến gần nhìn thấy dung mạo hai người cũng xuất chúng, bạch y lãng nguyệt tinh thần, hắc y thanh tú tiêu sái, hơn nữa thiếu niên hắc y kia, một đôi sòng mắt thanh liệt, hàm sâu mang oán, sâu không thấy đáy. Chư khách đều cảm khái: hôm nay thật là có phúc, phụ tử Lâm thị đã là mỹ nam hiếm thấy, không nghĩ lại đến thêm hai thiếu niên nữa, cũng là mỗi người một vẻ, thật là hoa cả mắt!

Người nói hai người hắc bạch kia sao, thì chính là Kỉ Minh cùng Thiển Uyên. Người nói vì sao Thiển Uyên mắt mang oán hận, bởi vì nhìn thấy Lâm Chi Diêu tựa vào lòng một nam nhân khác, nam nhân này còn là Tiêu Cảnh, người bảo hấn như thế nào không hận!

Thiển Uyên trong lòng độc xà rục rịch, kiệt lực áp chế tinh thần, không ngừng nhắc nhở chính mình không nên kích động, kích động là ma quỷ. Lúc này Kỉ Minh hướng Lâm Thiên Tuyết hành lễ, mới biết thì ra chức quan y là phó thống lãnh thị vệ của Nam Lăng Vương phủ. Thiển Uyên càng thêm xác định Kỉ Minh là gần đây mới cùng Lâm Thiên Tuyết cầu kết, một người chức cao vô quyền như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bãi bỏ chức vị là chứng cứ tốt nhất. Thiển Uyên quỳ theo hành lễ, tận lực cúi đầu. Hóa ra Tiêu Cảnh tại Trường Nhạc Cung đã gặp qua hấn, tuy chỉ có một lần, lại vẫn có thể nhận ra hấn, loại chuyện này, có lẽ không nên thêm phiền toại thì tốt hơn. Nếu như Lâm Thiên Tuyết gọi hấn đến, chờ y xuất chiêu là được rồi. Chính là người ngày tư đêm tưởng gần trong gang tấc, tế bào toàn thân và nhịp tim cùng nhau thét gào: Diêu, Diêu, Diêu, Diêu! Thiển Uyên ức chế tay không ngừng run rẩy.

Y đẹp quá, chưa bao giờ thấy qua y ăn mặc trang phục như thế, quyến rũ lại sang trọng, giống như con phượng hoàng kiêu ngạo. Ngày thường y hơn phân nửa là mặc áo bào trắng thoải mái đơn giản, tóc cũng là tùy tiện vắt lên, Lâm Chi Diêu là người không câu nệ tiểu tiết, đối ăn mặc lại không có đòi hỏi gì, lúc ở Trường Nhạc Cung cách ăn mặc đều là do hạ nhân an bài, chỉ có một lần y mặc một thân hồng y, liền làm cho Thiển Uyên bị điện giật đến tâm thần không yên. Đúng vậy, khi đó chính mình không rõ ràng cũng không chịu thừa nhận, đối Lâm Chi Diêu tức giận khó hiểu, kỳ thật là kết quả ghen tỵ cùng oán giận. Oán bộ dạng y rất đẹp, hận y rất huênh hoang, ghét y rất dâm loạn, kỳ thật đều là biết bản thân vốn đã để ý y sớm như vậy, cảm thấy hoang mang, tại sâu trong nội tâm thực ra muốn biến y thành của riêng mình. Nói như thế đối hấn coi như là tình cảm thâm chủng*. Diêu Diêu của ta. Hiện tại lại ở trong lòng nam nhân khác. Ta sẽ đoạt người lại.

* Tình yêu sâu nặng.

Lâm Thiên Tuyết tựa hồ cố ý coi trọng Kỉ Minh, cao giọng hướng mọi người giới thiệu thân phận của y, thiếu trang chủ Trấn Kiếm sơn trang, kiếm khoái lê hoa, anh hùng thiếu niên, còn nói chính mình được Kỉ Minh tương trợ cao hứng như thế nào, đối y kỳ vọng cao như thế nào, mọi người thốn thức không thôi. Thiển Uyên nghe đến buồn nôn rét lạnh, nếu không phải sớm biết Lâm Thiên Tuyết có mục đích khác, cơ hồ cũng bị y làm cho cảm động, cáo già này không dễ chọc!

Rốt cục thăm hỏi Thiển Uyên, Kỉ Minh giống như thuộc lòng lời kịch, nói là huynh đệ kết nghĩa của mình, họ Diêu tên Viên. Lâm Thiên Tuyết nhìn Thiển Uyên có ý tứ hàm xúc khác trong chốc lát, ra vẻ nho nhã khen ngợi hấn nửa ngày, lại mời hấn và Kỉ Minh cùng nhau tự nhiên nhập tiệc Nam Lăng Vương. Thiển

Uyên chưa kịp trả lời, chợt nghe Tiêu Cảnh nói: “Khoan đã! Ta nhìn mặt vị thiếu hiệp này rất quen mắt, giống như đã từng gặp qua một lần!”

Lâm Thiên Tuyệt quả nhiên “Nga.” lên một tiếng khá tò mò.

Lâm Chi Diêu tựa như rơi xuống kê băng, cả người phát lạnh: vẫn là lão yêu quái tính kè! Năm chén rượu run lên khanh khách, nhất thời lại không nghĩ được kể gì.

Quả nhiên, Tiêu Cảnh không có ý tốt nói: “Này không phải nhi tử độc nhất của Nam Lăng thế tử sao?”

Mọi người cùng nhau ồ lên.

Lâm Chi Diêu cười nói: “Vương gia chê cười, Chi Diêu chưa từng thú thê, sao lại có con nối dõi. Vương gia nhất định là nhận nhầm rồi.” Một mặt đối Tiêu Cảnh nháy mắt.

Tiêu Cảnh làm như giả ngu: “Gì, ngày đó tại Trường Nhạc Cung, hửn không phải gọi ngươi ‘phụ thân’ sao?”

Lâm Chi Diêu sắc mặt tái xanh.

Thiểm Uyên chấp tay tiến lên: “Việc này nói ra thật xấu hổ, Diêu Viễn nguyên là luyện sủng của thế tử, đối bên ngoài nói là nghĩa tử, chính là thế tử sủng ái ta, sợ ta khó xử.”

Mọi người lại cùng nhau ồ lên.

Kỉ Minh vẻ mặt sầu khổ, nhỏ giọng nói: “Viễn đệ, đệ”

Lâm Chi Diêu trước mắt bị ai, Thiểm Uyên, người tội gì

Tiêu Cảnh “Hừ!” một tiếng trong mũi, khinh thường.

Lâm Thiên Tuyệt bất động thanh sắc khoát tay: “Thôi, đã là nghĩa đệ của Kỉ thống lĩnh, chắc chắn có chỗ hơn người. Bốn vương đang định điều Kỉ Minh làm thống lĩnh thị vệ phủ thế tử, Diêu thiếu hiệp trước làm thị vệ trưởng ngay tại phủ thế tử đi!”

Thiểm Uyên lạnh nhạt nói: “Tạ ơn Vương gia ưu ái, tiểu nhân nhất định không phụ kỳ vọng của Vương gia!” Những người còn lại trên mặt như mở phường nhuộm*.

* Mặt đổi màu liên tục.

Thiểm Uyên lại ngẩng đầu đối Lâm Chi Diêu tươi cười. Lâm Chi Diêu nhất thời phân không rõ trong lòng là đắng hay ngọt.

Yến hội sắp tan, Tiêu Cảnh mặt dày mày dạn yêu cầu thế tử bồi hấn “Yến sơn dạ thoại”, giới thiệu phong thổ Nam Cương, Lâm Thiên Tuyệt lại cười không nói, xem như ngầm đồng ý. Lâm Chi Diêu say đến bảy tám phần, hoảng loạn ở trong đám người tìm kiếm Thiểm Uyên, chưa kịp tìm được đã bị Tiêu Cảnh kéo đi rồi.

Dạ yến tan.

Màn sân khấu kéo lên, kịch hay sắp trình diễn.

34. Chương 34

Lúc bình minh có thị vệ đưa Lâm Chi Diêu về phủ thế tử, Lâm Chi Diêu như còn đang trong mộng, sắc mặt trắng xanh, cau mày. Kỉ Minh hiện giờ đã là thống lĩnh thị vệ, Thiểm Uyên cũng là thị vệ trưởng, hai người cùng nghênh thế tử nhập phủ trở về phòng, Kỉ Minh ưu tư lo lắng nhìn về phía Thiểm Uyên, nhưng thấy mặt hấn tái nhợt như tờ giấy, hốc mắt đỏ ửng, chắc đã một đêm không ngủ, thần sắc ngược lại càng bình tĩnh, muốn an ủi hấn, lại không biết nên nói gì. Thiểm Uyên ôm Lâm Chi Diêu, đặt y lên giường, phân phó tỳ nữ chuẩn bị dục dũng, sau đó phái mọi người đi ra ngoài.

“Kỉ đại ca, huynh cũng đi ra ngoài đi, một mình đệ là đủ rồi.”

Kỉ Minh muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Chỉ còn lại hai người, Thiển Uyên cũng không tất phải tiếp tục ngụ trang tâm trạng, thống khổ cùng phần nộ đều hiện lên trên mặt. Lâm Chi Diêu còn đang mê man, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, nước ẩm trong dục dừng tản mát hơi nước ra khắp phòng, Thiển Uyên đưa tay bắt đầu cởi quần áo cho y.

“Đây là cái gì, dấu hôn?!” Tay dần dần phát run, biểu tình cũng càng lúc càng méo mó, hốc mắt đỏ ửng, Thiển Uyên lúc này nếu như nhìn vào gương, chắc chắn bị bộ dạng của chính mình dọa sợ.

“Người lại khát khao được nam nhân ôm vậy sao? Không có nam nhân thì không được sao? Người đồ tiện nhân!” Đợi suốt một đêm, tức giận trong lòng không thể tiếp tục áp chế được nữa, bị dấu vết tình dục khắp người Lâm Chi Diêu kích thích, cơn điên bắt đầu nổi lên, nhanh chóng lan tràn đến tâm trí của Thiển Uyên.

“Nói không rời khỏi ta, kết quả lại nuốt lời, chê ta không có quyền thế, hay là ta không có cho người no sao? Tiện nhân dám dăng!” Rốt cục cởi hết toàn bộ y phục của y, tách hai chân y ra, nơi bị sưng đỏ cũng lộ ra dưới ánh mắt oán độc của Thiển Uyên, “Ngay cả chỗ này cũng bị ‘cắn’ sao, Tiêu Cảnh cũng thật hào phóng, không ngại người cắn!” Vươn một ngón tay cắm vào, ngón tay lập tức bị cảm giác trơn trượt ẩm ướt vây quanh, “Hắn để lại không ít thứ gì đó cho người nhỉ, làm mấy lần, hả?” Không chút nào thương tiếc lại luồn vào một ngón tay bắt đầu thăm dò khai phá, dịch thể trắng đỏ đan xen theo huyết khẩu chảy ra, “Còn làm đến xuất huyết, thật sự là kịch liệt! Sao hả, Tiêu Cảnh còn chưa có giúp người no sao, còn hút lấy ngón tay của ta chặt như vậy không tha, thật sự là dám dăng!”

“Ừnn” Lâm Chi Diêu phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, bị bức tỉnh lại, nhưng mà tình hình trước mắt lại khiến cho y hy vọng chính mình hôn mê bất tỉnh lần nữa.

“Thiển Uyên?” Thiển Uyên nóng nảy, âm độc, tại ranh giới bạo phát hoàn toàn xa lạ.

“Ôi, ngài tỉnh rồi, thế tử đại nhân!” Thiển Uyên cười gian ác, cay nghiệt trong mắt làm cho Lâm Chi Diêu sợ.

“Thiển Uyên, người nghe ta giải thích, ta ”

“Thế tử đại nhân muốn làm gì thì làm, cũng không cần cùng tôi giải thích. Tiểu nhân chỉ là thị vệ của ngài.”

“Thiển Uyên, ta có nỗi khổ. Người đừng như vậy, ta rất sợ!” Thật sự đáng sợ, hình ảnh của người trước mắt tựa như là ác ma ăn thịt người từ địa ngục bước ra, cả người phát ra hơi thở dị thường ác độc, tựa như muốn đem cả thân thể và linh hồn của y xé nát!

“Ngài sợ tôi? Vì sao sợ tôi? Là bởi vì đã làm chuyện có lỗi với tôi, đúng không? Đến đây, nói cho tôi nghe, ngài đã làm những gì, nói ra, tôi sẽ tha thứ cho ngài, bảo bối, ngài không biết tôi có bao nhiêu yêu ngài đâu!”

“Thiển Uyên người tin ta, ta thật sự có nỗi khổ, bây giờ còn chưa thể nói cho người hay. Ta không phải cố ý đi không từ biệt ”

“Phải, đúng rồi! Ngài không từ mà biệt, mà ngài đã từng hứa sẽ không bỏ rơi tôi, tôi có chứng cứ, ngài nhìn xem.” Thiển Uyên từ trong ngực lấy ra xuyên châu tử đàn, “Đây là do tự tay ngài làm, còn nhớ hay không, ngày đó tại trong ngôi nhà nhỏ bên bờ sông Thương Giang, ngài nói không bao giờ rời khỏi ta nữa, lấy cái này minh chứng, bảo bối ngài sẽ không quên chứ?”

“Ta không có quên, chỉ là ”

“Chỉ là ngài vẫn ly bỏ tôi, đi không lời từ biệt, hơn nữa còn cùng nam nhân khác lên giường, tôi cũng có chứng cứ, ngài xem ”

“A! ” Lâm Chi Diêu kêu lên thảm thiết, Thiển Uyên đột nhiên đem năm ngón tay đều đâm vào.

“Ngài còn biết đau, ngài có biết hay không ngài lên giường với người khác, tôi càng đau, nơi này đau!” Thiển Uyên chỉ vào ngực.

“Thiểm Uyên, lấy tay ra đi! Thật sự đau quá! Aaa!” Lâm Chi Diêu vẫn luôn sợ đau, thoáng chốc nước mắt tuôn ra, mặt trắng xanh nổi lên ửng đỏ không bình thường.

“Chúng ta làm tình đi!” Thiểm Uyên rút cục rút ngón tay ra, “Tôi đã lâu chưa làm tình với ngài.”

“Không, không muốn! Thiểm Uyên người tỉnh táo lại, đừng như vậy” Lâm Chi Diêu không ngừng lui vào bên trong giường, sợ hãi tựa như nước nhấn chìm vây quanh toàn thân. Người này không phải Thiểm Uyên! Là ma quỷ!

Kiếp trước, Diêu Viễn một lần gặp tai nạn để lại di chứng ảnh hưởng đến các giác quan thần kinh, Triệu Gia Minh người yêu của hắn, cũng là bác sỹ tâm lý của hắn, Triệu Gia Minh là dùng tình yêu cùng y thuật trị cho hắn. Từ sau khi Triệu Gia Minh chết, Diêu Viễn vài lần thiếu chút nữa phát bệnh, nhưng đều bị ngăn chặn, lại sau một thời gian dài nữa, hắn ăn chay niệm phật, dần dần không còn xuất hiện triệu chứng nữa, hắn luôn nghĩ bản thân đã khỏi rồi, nhưng lúc này đây, hắn lại phát bệnh, hơn nữa giống như rất nghiêm trọng, không còn một Triệu Gia Minh đến ngăn cản trước lúc hắn phát bệnh, ôm hắn trấn an hắn mãi đến khi hắn hồi phục bình thường. Thần kinh Thiểm Uyên như vậy cứ trở nên điên loạn, hắn không khống chế được bản thân, hắn phải trừng phạt Lâm Chi Diêu!

Thiểm Uyên một ngụm cắn đứt tơ đỏ nối xuyên châu tử đàn, hạt châu lăn lông lốc trên giường, hắn cười nhanh chóng đưa tay điểm mấy đại huyệt trên người Lâm Chi Diêu.

“Bảo bối, chúng ta cùng chơi một trò kích thích!” Nhanh chóng dùng tơ đỏ quấn lấy hạ thân Lâm Chi Diêu, “Có nhớ đến đêm động phòng của chúng ta hay không?” Lâm Chi Diêu bị hắn điểm huyệt câm, chỉ còn cách hoảng sợ trừng mắt hắn, “Không nhớ sao? Không nhớ cũng không sao, vì phụ đến giúp ngài nhớ lại, ngày đó tôi cũng buộc một sợi tựa như tơ đỏ này, tựa như thể này, ha ha.”

Lâm Chi Diêu cả người mềm nhũn không thể cử động, dương vật bị buộc đến tận gốc, cũng không khống chế được mà cương lên. Thiểm Uyên âm trầm cười đem hai chân y đặt lên vai, “Nơi này cũng trang trí một chút vậy!”

Thiểm Uyên nhìn Lâm Chi Diêu hai mắt ngấn lệ vạn phần hoảng sợ cảm lên một hạt châu tử đàn, nhét vào trong nơi tư mật của y, sau đó một viên tiếp một viên, toàn bộ nhét vào, tổng cộng mười một hạt.

“Oa, thật lợi hại, đều vào hết rồi! Mông của Diêu quả nhiên là tốt nhất!” Nói xong hôn lên huyệt khẩu, vươn đầu lưỡi tinh tế liếm bên ngoài da thịt kia đùa giỡn.

Lâm Chi Diêu chân đều run hết lên, khoái cảm không thể ngăn chặn dâng lên, sau đó y nghe được một câu nói mà cả đời này chính là câu nói kinh khủng nhất, Thiểm Uyên nói: “Tôi cũng vào!”

Nếu Lâm Chi Diêu có thể phát ra âm thanh, giờ phút này nhất định sẽ có một tiếng kêu thảm thiết tê tâm phế liệt, nhưng y lại bị Thiểm Uyên phong bế huyệt đạo, chỉ có ngửa đầu về phía sau, mắt mở to, miệng há lớn, phát tiếng la khản vô thanh. Thiểm Uyên rút cục đâm vào, tính cả mười một hạt châu tử đàn kia, ở trong thân thể y, khai phá đến chỗ sâu nhất chưa bao giờ có người đến. Tuy rằng đau, lại như trước cương đến càng thêm lợi hại, nếu không phải bị tơ đỏ buộc chặt kín lại hắn là đã xuất tinh, bởi vậy chỉ là trường căn sưng đỏ, sợi tơ cắt vào trong thịt, huyết chảy ra, rút cục thoáng mềm đi một ít, nỗi đau nơi dừng đạo phía sau lại càng thêm rõ ràng, Thiểm Uyên bắt đầu đưa đẩy, giống như nện xuống thật mạnh, từng chút từng chút, rút ra toàn bộ, lại hết sức tiến vào

Lúc Thiểm Uyên dừng lại hai mắt Lâm Chi Diêu đã muốn mất đi tiêu cự, giống như cá chết tròng mắt, há lớn miệng, nước miếng từ khóe miệng chảy ra, đầu vẫn không nhúc nhích lệch qua một bên trên gối. Thiểm Uyên cuối cùng mới tỉnh táo lại, nhưng thấy người yêu bị chính mình tra tấn đến không biết sống chết, ngồi yên tại bên cạnh y, cái gì cũng quên làm.

“Bang ” Cửa bị người mạnh mẽ phá mở.

“Viễn đệ!” Người đến là Kỉ Minh, nhìn thấy tình cảnh trước mắt cũng sợ ngây người, sau đó hô to “Người đâu, mau mời đại phu.”

Trong óc nhân ảnh hoảng động, thanh âm người xung quanh nói Thiểm Uyên một câu cũng nghe không thấy, tròng mắt ổn định nhìn Lâm Chi Diêu. Kỉ Minh bỗng nhiên cảm thấy hai người trên giường giống như là cùng nhau chết.

“Đại phu! Đại phu sao còn chưa đến!”

Ai đến cứu Viễn đệ, mặc kệ là ai, mau đến cứu hần!

Đây là ngày mừng một đầu tiên Lâm Chi Diêu cùng Thiển Uyên ở bên nhau.

35. Chương 35

Đại phu đến, Thiển Uyên lại ôm Lâm Chi Diêu không chịu buông ra cũng không cho người đến gần, Kỉ Minh vô phương, đành phải dùng một con dao nhân lúc sơ hở đánh xỉu hần, lại mời đại phu tiến vào. Lão đại phu kia kiến thức không kém, sau khi chuẩn bệnh sơ bộ cho Lâm Chi Diêu vẫn cực kỳ sợ hãi, tân Nam Lăng thế tử vừa mới xuất hiện vì có gì lại bị người lăng nhục như thế? Cũng không dám nghĩ nhiều, lập tức bắt đầu cấp cứu, chỉ vì lão biết, nếu như không cứu sống được thế tử, chính lão cũng không cần sống.

Thiển Uyên tỉnh lại, chưa kịp thấy rõ người trước mặt, chỉ cảm thấy một đôi mắt phượng kia tất là Lâm Chi Diêu, hô to một tiếng “Diêu!” liền nhào đến. Người đến bị Thiển Uyên ôm hết vào trong lòng, lại không lập tức đẩy hần ra, hòa nhã nói: “Diêu thị vệ?” Thiển Uyên như từ trong mộng tỉnh lại, buông ra người trong lòng, mặt đỏ lên nói: “Thực xin lỗi, tôi nhận lầm người, mạo phạm Vương gia.” Lâm Thiên Tuyệt cười lắc đầu.

“ ”

“Diêu không có gì đáng ngại, Diêu thị vệ không cần lo lắng. Kỉ thống lĩnh, người ra ngoài nhìn xem được nấu xong chưa trước đi.” Lâm Thiên Tuyệt quay đầu phân phó Kỉ Minh, Kỉ Minh ngượng ngập rời đi, trước khi đi liếc mắt nhìn Thiển Uyên một cái thăm thiết, Thiển Uyên lại vẫn cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

“Chuyện này đều là lỗi của bốn vương, không nên đáp ứng lời thỉnh cầu của Diêu, để cho y đi ám sát Bắc Lương Vương. Kết quả ám sát bất thành, ngược lại”

Thiển Uyên rốt cục ngẩng đầu lên, thần tình kinh ngạc: “Người nói cái gì, y ám sát Tiêu Cảnh?!”

Lâm Thiên Tuyệt nhíu mày gật gật đầu: “Diêu nói năm đó mắc nợ huynh trưởng, nguyện thay thế Chu nhi vì phụ thân phân ưu, đi ám sát Tiêu Cảnh. Ta không đồng ý, không muốn y lấy thân mạo hiểm, chuyện năm đó ta đã sớm không còn trách y, nhưng y khẳng định muốn làm như vậy, ta thấy y tâm ý đã quyết, nếu sự có thể thành, không chỉ có công với quốc gia, vừa tiêu trừ khúc mắc trong lòng y, vì thế ta đồng ý, không ngờ lão tặc Tiêu Cảnh kia sớm đã có đề phòng, Diêu ám sát bất thành, ngược lại bị hần” Nói đến đây thì ngừng lại biểu tình bi thương.

Thiển Uyên kinh ngạc, há miệng một câu cũng nói không nên lời, trong cổ họng phát ra thanh âm nức nở khó chịu, giống như bị người ta siết cổ.

Lâm Thiên Tuyệt trong mắt lập lòe lệ quang: “Diêu nói với ta y đã tìm được người muốn tư thủ cả đời, chỉ cần vì ta hoàn thành chuyện này, giải quyết xong tâm nguyện, sẽ cùng ái nhân quy ẩn sơn lâm song túc song phi, bởi vậy bốn vương mới phái Kỉ Minh mời người đến Diêu thiếu hiệp, bốn vương, ta thực có lỗi với người”

Thiển Uyên tay chân luống cuống đứng lên, giày cũng không mang, chân trần chạy ra ngoài, miệng mơ hồ gọi: “Diêu, Diêu, Diêu, Diêu”

Lâm Thiên Tuyệt ở sau lưng hần âm hiểm cười, đau xót tự trách vừa mới đây đã mất đi nơi nào!

Thiển Uyên vọt vào phòng ngủ của Lâm Chi Diêu, người đã không còn, một bức thư nằm trên bàn, Thiển Uyên từng bước từng bước tiến tới, tay run lên nửa ngày, rốt cục mới mở tờ giấy mỏng manh kia ra, một hàng chữ thanh thanh gầy gầy, kiểu chữ cực kỳ quen thuộc, viết: Kiếp này tình thâm duyên cạn, chỉ nguyện kiếp sau không phụ quân

Tình thâm duyên cạn, tình thâm duyên cạn! Lúc trước Diêu Viễn hấn muốn gia nhập Phật môn, sư phụ nói hấn duyên cạn, không chịu độ hấn, sau đó hấn tìm được người cuộc đời này yêu tha thiết, quyết tâm bảo hộ y cả đời, không ngờ nhẹ nhàng một câu tình thâm duyên cạn liền đem hấn đẩy xuống địa ngục! Đến tột cùng là hấn tình quá thâm, hay là duyên quá cạn, trời xanh muốn đổi hấn như thế nào đây?

“Viễn đệ, đệ khổ sở liền khóc đi!”

Khóc? Hấn thật rất muốn, đáng tiếc khóc không ra nước mắt.

“Viễn đệ, đệ cười làm gì?”

Cười gì, chẳng lẽ không buồn cười sao? Diêu Viễn hấn nhất định là đắc tội Diêm Vương lão tử, nhiều lần đầu thai đều như vậy! Nhiều lần đau đớn mất đi người yêu thương nhất! Ưu ái đến vậy, hấn không nên cười sao? Hấn phải cười, cười thật lớn, cười thống khoái, tốt nhất liền như vậy cười đến chết, sau đó xuống địa ngục lần nữa, một lần nữa tiến vào luân hồi, sau đó nhìn xem lần này được đầu thai thành cái dạng gì! Ha ha ha!

Thiên Uyên ở lúc Kỷ Minh kinh hoàng lo lắng nhìn chăm chú rốt cục ngừng cười, nói: “Dẫn ta đi gặp Lâm Thiên Tuyệt đi, y không phải muốn giết Tiêu Cảnh sao, vừa lúc ta cũng muốn!” Tiêu Cảnh, chỉ là hai chữ này đã làm cho hấn nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải Tiêu Cảnh, nếu không phải Tiêu Cảnh cường bạo Diêu, hấn như thế nào đột nhiên phát bệnh, hiểu lầm Diêu của hấn, làm hại Diêu ẩn náu cả đời này cũng không chịu gặp lại hấn! Tiêu Cảnh, ta muốn ngươi phải chết không được tử tế! Giết kẻ đầu sỏ gây tội như ngươi, sau đó ta sẽ tự sát tạ tội với Diêu!

Lâm Thiên Tuyệt tựa hồ không hề bất ngờ khi Thiên Uyên chủ động xin được đi giết giặc, lập tức phong hấn làm đô úy, lại phái Kỷ Minh làm phó cho hấn. Với trí tuệ của Thiên Uyên, sao lại không nhìn ra điều dị thường, chỉ là hấn giờ phút này hận ý ngập trời, căn bản lười ngồi suy đoán Lâm Thiên Tuyệt có ý đồ gì, mục đích của hấn chỉ có một: giết Tiêu Cảnh, không tiếc trả giá tất cả! Bị Nam Lăng Vương lợi dụng thì sao, hấn cũng là đang lợi dụng đối phương.

Thiên Uyên nhận lệnh, sơ sài thu thập một chút liên hướng nơi trú quân xuất phát, Kỷ Minh thúc ngựa đi theo phía sau hấn, ưu tâm lo lắng.

Chủ lực của Lâm Thiên Tuyệt hiện tại đóng quân ở ngoại ô phía bắc Phương Dương Thành, Thiên Uyên thúc ngựa chạy như điên hai ngày một đêm, không ngủ không nghỉ, mãi đến đêm ngày thứ hai thì tới quân doanh, trông thấy cảnh tượng “Dạ thâm thiên trường đăng*” này, mới ý thức được mình đang làm gì: hấn đã tòng quân! Lại còn là quân nhân cao cấp! Vạn người ở trong quân doanh này từ nay về sau phút chốc mặc hấn điều khiển! Thời đại vũ khí lạnh** như thế này, chiến trường huyết nhục bay tứ phía, hấn có thể làm được sao? Hấn chỉ là một kỹ sư kiêm hacker nghiệp dư của mấy trò chơi nho nhỏ thôi! Tại thời đại này sở học của hấn một chút đất dụng võ cũng không có, hấn nên làm gì bây giờ? Đưa tay sờ sờ nhuyển kiếm bên hông, Diêu ơi Diêu, vì ngươi, ta tuyệt đối không bỏ cuộc! Sau đó nghe thấy Kỷ Minh nói: “Diêu đại nhân, vị này chính là Mục Thừa Anh, Mục tướng quân.” Không kịp nhìn rõ diện mạo đối phương, trước mắt tối sầm rồi ngã xuống thật sự quá mệt mỏi.

* Ngàn ngọn đèn trong đêm khuya

** Chỉ những vũ khí như đao, kiếm, thương. . . ?

Thiên Uyên ngày thứ hai gặp lại Mục Thừa Anh không khỏi tán thưởng: tuyệt đại nhân vật!

Mục Thừa Anh ung dung mà đứng, phong thái nho nhã, tuổi không lớn, nhưng đã làm tướng quân được mười năm, khuôn mặt ôn hòa, ánh mắt lại ẩn ẩn sát khí, thấy Thiên Uyên cũng là tâm hơi tán thưởng, nhớ đến lời trong thư của Vương gia, lại khẽ nhíu mày, thiếu niên này cũng xem như người trong người tài năng xuất chúng, lại cậy nhờ quyền thế leo lên, trong thư Vương gia nói hấn là Nam Lăng thế tử tiến cử, nhìn bộ dạng hấn lại không giống như loại người nịnh nọt, thực đoán không ra. Lập tức không suy nghĩ nhiều thêm nữa, liền giới thiệu bố trí canh phòng binh lực cho Thiên Uyên.

Thái Hậu không muốn khai chiến tại trung nguyên, biên giới phía Bắc là địa bàn của Tiêu Cảnh, hiện tại chỉ còn cách dẫn dụ Tiêu Cảnh dẫn binh đến phía nam, lại từng bước một đánh trở về phương bắc. Đường nhiên, kết quả tốt nhất chính là Tiêu Cảnh tự mình đầu hàng, nhưng chuyện này quyết không có khả năng.

Theo tình báo hiện tại, Tiêu Cảnh đã đóng mười lăm vạn quân, hơn nữa đang âm thầm đem binh lực điều động về hướng tây nam. Nam Lăng Vương có trong tay tổng cộng tám vạn nhân mã, so về số lượng không chiếm ưu thế, phân bố rải rác tại ba tỉnh Nam Cương, nhân số của tỉnh Quý Châu ở phía tây là nhiều nhất, có ba vạn, cũng chính là đội quân hiện tại do Mục Thừa Anh thống lĩnh. Ấn theo chức vị đô úy, có thể lĩnh một vạn quân, Mục Thừa Anh thật hào phóng, để cho Thiển Uyên tự mình tuyển.

Thiển Uyên đứng tại tháp tuần tra của giáo trường nhìn đám người đông nghịt giữa sân, quân sĩ dưới sự dẫn dắt của quan quân đều tự thao luyện, thanh âm “Hey hey hô hô” thập phần hùng tráng, hân hoan, quay đầu đối Mục Thừa Anh nói: “Ta chỉ cần một trăm người, nhưng người phải để ta tự mình lựa chọn.” Mục Thừa Anh mỉm cười, nhìn thẳng hắn một lát, rồi cục gật gật đầu. Thiển Uyên cũng không nhiều lời, liền ôm quyền xoay người quay về doanh trường của mình.

36. Chương 36

Kỉ Minh vén rèm tiến vào trong trường Thiển Uyên, thấy hắn đang viết cái gì, ghé sát vào nhìn, vừa là chữ vừa là tranh, không biết là cái gì nữa.

“Viễn, không, Diêu đại nhân, đây là gì vậy?”

“Là bản vẽ, người gọi người ấn theo bản vẽ này chế tạo mấy thứ trong đây, vật liệu dài ngắn quy cách ta đã viết ra hết rồi, nếu có gì không rõ bảo công tượng trực tiếp đến hỏi ta.”

“Vâng.” Kỉ Minh tiếp nhận bản vẽ nhìn kỹ, “Mấy cái này dùng để làm gì?”

“Cần dùng để khảo thí tuyển người.”

“Tuyển người? Là tuyển một trăm người ngài muốn sao? Viễn, Diêu đại nhân, ta đang muốn hỏi ngài, vì sao chỉ cần một trăm người? Bắc Lương Vương trong tay có mười lăm vạn nhân mã lận!”

“Binh quý tinh, bắt tại đây.”*

* Binh coi trọng tinh nhuệ, không cần số lượng

“Hay cho câu ‘Binh quý tinh, bắt tại đây!’” Một người vỗ tay cười xốc rèm lên, người đến là Mục Thừa Anh.

“Diêu đô úy thật sự chưa bao giờ tòng quân sao? Vậy khẳng định đã học qua binh pháp.” Mục Thừa Anh cũng không khách khí, tự mình tìm cái ghế ngồi xuống, cầm lấy bản vẽ Thiển Uyên họa.

Thiển Uyên cũng không ngăn đầu, tiếp tục vẽ vẽ họa họa: “Mục tướng quân chế nhạo. Không biết tướng quân là vì chuyện tuyển người mà đến.”

“Đúng vậy, người người muốn ta tuyển đến, tuổi trong khoảng từ mười tám đến ba mươi lăm, có cha mẹ thê nhi không cần, tứ chi tai mắt có chỗ thiếu hụt không cần, thân cao quá hoặc thấp quá không cần, nhất gan sợ phiền phức không cần, không biết chữ không cần, nếu có chút khả năng đặc biệt thì tốt, ngoài những điều kiện trên nếu như thỏa đáng có thể nói rộng, sàng lọc như vậy, chỉ còn lại không đến một ngàn người.”

“Tốt, mười tuyển một, cũng không phải dễ dàng.”

“Không biết Diêu đô úy muốn chọn kỹ lựa khéo một trăm người này dùng để làm gì?”

“Đặc chủng binh.”

“Đặc chủng binh?”

“Đúng, chính là đặc chủng binh.”

“Hiểu như thế nào?”

“Cái gọi là đặc chủng binh, đương nhiên là có khác biệt với binh lính bình thường, bọn họ không chỉ có thân thể tâm lý tố chất xuất chúng, còn có kỹ năng đặc biệt, tác dụng lớn nhất của đặc chủng binh chính là chấp hành nhiệm vụ đặc biệt.”

Tổ chức thành lập đặc chủng binh là kết quả Thiển Uyên sau một lúc suy xét: hấn khẳng định là không am hiểu lãnh đạo đại đội nhân mã tác chiến, tuy rằng trò chơi chiến tranh hấn chơi rất thuận buồm xuôi gió, nhưng tác chiến thực tế khẳng định bản thân không làm được, duy nhất có thể làm được, một là tổ chức thành lập một đội đặc chủng binh tố chất cao, hai là phát triển hỏa khí. Con đường thứ hai tuy rằng đơn giản hơn nhiều, nhưng hấn không phải đến vạn bất đắc dĩ cũng không muốn làm như vậy. Hấn tính toán khác biệt thời không này, nếu như nghiên cứu ra hỏa khí sẽ tạo ra biến hóa rất nhiều cho thời đại, hấn không rõ lắm, nói không chừng sẽ tạo thành đại nạn, còn nữa, hấn dù sao cũng không thích sát sinh.

Mục Thừa Anh tựa hồ đối ý tưởng của hấn cảm thấy thực hứng thú, cùng Thiển Uyên hàn huyên nửa ngày, từng điều từng điều hỏi Thiển Uyên dụng cụ phải sử dụng ra sao, càng nói càng hưng phấn, cuối cùng thẳng lời kéo Thiển Uyên chạy đến nơi chế tạo thủ công vũ khí của doanh trại tự mình quan sát quá trình chế tạo.

Sàng lọc chính thức ba ngày sau bắt đầu, Thiển Uyên dựa theo kiểu dáng trong trí nhớ, thiết kế ra thiết bị hiện đại huấn luyện bộ đội, dựng một cái sân huấn luyện cỡ nhỏ, bên sân đặt một cái tương tự đồng hồ cát, có thể trong thời gian toàn bộ hạt cát chảy xuống dưới hoàn thành tất cả hạng mục thì thông qua, mỗi người có hai cơ hội. Ngay từ đầu liên tục mười người, không một ai thông qua, các binh sĩ bắt đầu nhỏ giọng cùng oán giận, Thiển Uyên tiến lên phía trước: chư vị binh sĩ có ý kiến gì?

Lập tức có người lớn mật nói: “Đô úy, muốn nội trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành, căn bản là không có khả năng.”

Thiển Uyên cũng không giận, buột tóc lại đi qua: “Một khi đã như vậy, tại hạ cũng đến thử một lần, vì mục đích công bằng, ta sẽ không sử dụng khinh công, mọi người có thể lại gần một chút, cẩn thận quan sát.”

Đồng hồ cát bắt đầu tính giờ, Thiển Uyên co chân xuất phát, lướt qua chướng ngại, leo lên thang dây, đi qua cầu cầu khỉ, động tác liên tiếp dễ dàng ăn khớp, đến được điểm kết thúc, đồng hồ cát còn dư một phần năm. Thiển Uyên vỗ vỗ cát bụi trên y phục, quay đầu, toàn sân yên lặng. Bạn đang ?

“Xong, chư vị còn ý kiến gì nữa không?”

“ ”

“Tốt, vậy tiếp tục đi.”

“Rõ!”

Thiển Uyên kỳ thật là có tâm lập uy, người thường hay phục tùng cường giả, hấn muốn chỉ huy những người này, trở thành người bọn họ tuyệt đối phục tùng, chỉ dựa vào chức quan là không thể. Mục Thừa Anh cùng Kỉ Minh đều đang đánh giá Thiển Uyên, mỗi người có tâm tư của riêng mình. Kỉ Minh trong ánh mắt tán thưởng khâm phục còn dẫn theo chua xót, cho dù có tiếp tục ngốc tiếp tục trì độn, y cũng biết mình chính là yêu Thiển Uyên, hơn nữa phát hiện đã quá trễ, đã không thể tự kiềm chế, đành phải cố gắng áp chế, gần đây cùng Thiển Uyên sớm chiều chung sống, y cũng cùng hấn ốm đi không ít. Mục Thừa Anh cũng từng sốt kinh hỉ cộng thêm vài phần hưng phấn, đó là một loại hưng phấn của kỳ phùng địch thủ, sau đó hấn đưa ra một quyết định: “Điều đô úy, tại hạ cũng muốn gia nhập vào đại đội đặc chủng của ngài, có thể không?”

Thiển Uyên ngây người một lúc, hiểu rõ cười rộ lên: “Đặc chủng binh tuyển chọn người bất luận quân hàm chức quan, chỉ cần phù hợp điều kiện đều có thể tham gia.”

Mục Thừa Anh cười nói: “Thừa Anh trên không phụ mẫu dưới không thê nhi, nhi lập chi*, thân cường thể kiện, (chạy mồ hôi, giống quảng cáo tìm bạn trăm năm quá ==) hiện tại muốn đến lĩnh giáo thử khảo thí của Điều đô úy!” Nói xong chân dài rào bước hướng sân huấn luyện đi qua.

* Tuổi lứa 30

Thiển Uyên bất đắc dĩ cười cười, hấn muốn tham gia thì tham gia đi, đến lúc đó huấn luyện cũng đừng kêu khổ.

Mục Thừa Anh quả nhiên dễ dàng thông qua khảo thí, thời gian còn so với Thiển Uyên ngắn một chút, Kỉ Minh không biết bị cái gì kích thích, cũng chạy đến tham gia, đương nhiên cũng thông qua.

“Các huynh đệ, chúc mừng, từ hôm nay trở đi mọi người chính là thành viên của đại đội đặc chủng!” Thiển Uyên nhìn một trăm linh ba binh sĩ ưu tú đứng chỉnh tề trong sân, trong lồng ngực bỗng nhiên nổi dậy hăng hái, “Có thể được tuyển chọn, chứng tỏ mọi người đều là binh sĩ ưu tú nhất, mà điều quan trọng nhất của một binh sĩ ưu tú chính là phục tùng! Phàm là gia nhập đại đội đặc chủng của ta, hết thảy hành động đều nghe theo ta chỉ huy, nếu như làm trái, xử trí theo quân pháp!” Lại quay đầu nhỏ giọng đối Mục Thừa Anh nói, “Mục tướng quân, người hiện tại muốn rút lui vẫn còn kịp.” Mục Thừa Anh lại cười cười nói: “Mong rằng Diêu đô úy lưu cho ta một chỗ trong đội, khi Thừa Anh chấp hành nhiệm vụ của đại đội đặc chủng chính là thuộc hạ của người, bình thường ta vẫn là thượng cấp của người, như thế nào?” Thiển Uyên lười cùng hấn so đo, đồng ý.

Trong Xích Thành Nam Lăng Vương phủ, sau khi Lâm Thiên Tuyết nhận được mật báo càng xem càng cao hứng: “Không hổ là tôn tử của Lâm Thiên Tuyết ta, quả nhiên là trì trung chi vật*!”

* Người tài giỏi hiếm có

Thiển Uyên chậm rãi nhớ hồi tưởng kiến thức quản lý quân đội hiện đại mà mình biết, một bên kết hợp hiện trạng của thời đại này cùng một chút cải tiến mà mình tưởng tượng ra, viết một cuốn «Phương pháp quản lý và huấn luyện đại đội đặc chủng» sau khi thận trọng cân nhắc châm chước liền gọi người đem quy chế thưởng phạt trong đó chép lại một bản chuyển qua cho Mục Thừa Anh, dự định nếu như hấn đồng ý, liền lập tức ban hành xuống. Chỉ chốc lát sau Mục Thừa Anh thế nhưng tự mình chạy qua.

“Diêu đô úy, «Quy chế thưởng phạt» này của ngài thật sự rất tuyệt! Ta nghĩ đem nó áp dụng cho toàn quân, có thể chứ?”

“Chuyện này, Mục tướng quân nếu cảm thấy không tồi thì dùng đi, thuộc hạ không có ý kiến.” Người này thật đúng là tên vô si, nửa đêm kích động đến như vậy, giày cũng chưa mang xong liền vọt vào trong trướng của hấn. Chuyện này mà truyền đến tai binh sĩ cũng thật là, kêu bọn họ chuyển cho tướng quân, cũng không nói nhất định phải chuyển ngay lập tức, khiến hấn đã hơn nửa đêm tóc tai bù xù y phục không chỉnh bị người này đồng dạng không chỉnh mạnh mẽ lôi kéo thảo luận tâm đắc trị quân.

Kỉ Minh vào giữa trưa ngày hôm sau mới biết được Mục Thừa Anh tại trong trướng của Thiển Uyên nán lại một đêm. Y biết Thiển Uyên gần đây đều thức đêm viết cái gì đó, cho nên sáng sớm Thiển Uyên không rời giường y cũng không cho phép binh sĩ gọi hấn, muốn cho hấn ngủ thêm chốc lát, đến giữa trưa y đến gọi Thiển Uyên rời giường, thuận tiện đưa cơm đến cho hấn, vừa vào cửa liền phát hiện Mục Thừa Anh cùng Thiển Uyên y sam hôn độn chồng chân chéo đùi loạn thất bát tao ngủ cùng nhau, trên tay vừa trượt, “Xoảng ” toàn bộ đồ ăn rơi trên mặt đất, hai người trên giường đồng thời cả kinh bật dậy.

Không khí lúc đó có thể dùng xấu hổ, phi thường xấu hổ hoặc là dị thường xấu hổ để hình dung. Cuối cùng vẫn là Mục Thừa Anh cười cười giải thích mình vì sao ở trong đây, một mặt nhanh chóng từ trên giường Thiển Uyên leo xuống, Kỉ Minh đứng tại chỗ vẻ mặt mờ mịt chỉ bình tĩnh nhìn hai người bọn họ, Thiển Uyên thấy bộ dạng kia của y trong lòng bức bối, đoán rằng Mục Thừa Anh nhất định cũng nhìn ra Kỉ Minh đối hấn không bình thường, buồn bực nói một câu, “Ta không đói bụng, còn muốn ngủ thêm một lát!” Nằm xuống trùm kín chăn. Gia Minh cùng Diêu đã hao hết toàn bộ tình yêu của hấn, hiện tại hấn tâm lực quá mệt mỏi, không có thời gian cũng vô tâm đi quản người khác nghĩ gì. Thiển Uyên chui trong chăn phủ kín muốn ngủ, Mục Thừa Anh cùng Kỉ Minh đi khi nào cũng không biết.

(Huhu T_T, sao thấy tội Minh ca quá đi, thật sự là đáng thương mờ, oa oa . . . coi xong thấy Minh ca là tội nhất, đơn phương a đơn phương >”< lúc=“” nào=“” cũng=“” như=“” tiểu=“” tức=“” phụ=“” *tự=“”>

37. Chương 37

Đặc chủng binh huấn luyện thực thuận lợi, thiết tưởng Thiển Uyên sẽ đem bọn họ biến thành đặc công có tổ chức có kỷ luật, nếu thuận lợi như ước tính, nói không chừng còn có thể trực tiếp phái bọn họ đi ám sát Tiêu Cảnh. Ngoài ra, Thiển Uyên tư tiền tướng hậu, vẫn là chế tạo một cái súng lục cùng một ít đạn, phương pháp chế tạo đương nhiên tuyệt đối giữ bí mật, súng lục cũng giấu kĩ, ngoại trừ Kỉ Minh ai cũng không biết hẳn làm ra thứ như vậy.

Kỉ Minh đủ loại tò mò cái vật có bộ dạng kỳ quái kia là cái gì, cũng không mở miệng hỏi: từ ngày ấy bắt gặp Thiển Uyên cùng Mục Thừa Anh đồng giường, trừ bỏ công sự, y không cùng Thiển Uyên nói chuyện nữa. Thiển Uyên cũng vui vẻ đến thoải mái, chỉ có điều mỗi khi còn hai người thì bị y nhìn đến phát cáu, hệt như y là thê tử bị Thiển Uyên vứt bỏ phản bội, nhưng lười giải thích.

Mục Thừa Anh cũng từ đó về sau thận trọng hơn nhiều, tuy rằng vẫn thường hay đến tìm Thiển Uyên, nhưng đều chọn thời điểm Kỉ Minh cũng có mặt, Thiển Uyên thấy hẳn “săn sóc” như vậy đỡ khóc đỡ cười.

Đảo mắt đã đến đầu xuân, Thiển Uyên tròn mười tám tuổi. Nhớ đến xuyên phạt châu tử đàn kia, tâm liền đau đến giống như bị dao cắt.

Hắn sao lại không biết, để vượt mất Diêu, đầu sỏ không phải Tiêu Cảnh, mà là chính mình. Nếu như mình hoàn toàn tín nhiệm y, nếu như mình đáng để y tin cậy nương tựa, Diêu như thế nào sẽ đi làm chuyện mạo hiểm như vậy? Hắn không muốn hỏi Lâm Chi Diêu rốt cục trước đây đã làm chuyện gì có lỗi với Lâm Chi Chu, nhưng hắn biết Lâm Chi Diêu là muốn tự bản thân một người giải quyết vấn đề, sau đó không còn bận khoản nữa cùng hắn một chỗ.

Không phải không hận, hận Diêu không chịu nương tựa hắn, để cho hắn phân ưu cùng y, lại càng hận bản thân không đáng để Diêu tin cậy nương tựa. Tuy nói đã giải thích rõ lai lịch của mình, Diêu vẫn xem hắn như hải tử đi, cho nên mới tự mình ra đi một mình, cái gì cũng không nói cho hắn nghe. Năm xuyên châu lạnh lẽo kia trong tay, hắn biết Diêu không phải tuyệt tình phản bội, mà là sợ bản thân có đi không về, hắn sẽ thương tâm, mới ra hạ sách này. Chính là tâm tình bị vứt bỏ thật sự rất tệ, hắn không thể thừa nhận, phạm vào tâm bệnh, rốt cục thương tổn người mình yêu nhất, để cho y rời mình mà đi. Đúng vậy, y luôn luôn kiêu ngạo, tựa như khổng tước, bị Tiêu Cảnh vũ nhục, lại bị mình đối đãi như vậy, đương nhiên là không mặt mũi nào gặp người, đành phải chán nản bỏ đi. Là hắn bức Diêu bỏ đi, khiến cho y từ bên cạnh mình chạy đi. Chuyện đến nước này hắn đã không còn kỳ vọng Diêu sẽ trở lại bên cạnh mình, hắn chỉ nguyện vì Diêu giết người đã thương tổn người của y: Tiêu Cảnh, sau đó là mình.

“Diêu, chờ ta. Chờ ta giúp ngươi giết Tiêu Cảnh, ta sẽ tạ tội với ngươi. Nhất định phải chờ ta!”

Thiển Uyên không ngờ đến Tiêu Cảnh lại là người động thủ trước. Từ mùa thu năm trước, Thái Hậu phát hiện Bắc Lương Vương có tâm dị thường, đã xuống mật chỉ, lệnh cho Lâm Thiên Tuyệt sẵn sàng ra trận, chuẩn bị vì nước trừ hại, cũng không đoán được mới qua ba tháng Tiêu Cảnh đã tìm được cơ ngay tại biên giới Thực Châu cùng một tiểu đội thủ hạ của Lâm Thiên Tuyệt mở ra giao chiến. Kỵ binh của Tiêu Cảnh tinh dưỡng hơn nửa mùa xuân, anh dũng thiện chiến, giáo úy nho nhỏ thủ hạ của Lâm Thiên Tuyệt bị đánh đến khóc thiên hảm địa, một đường rút đến biên giới Quý Châu, hướng nơi trú quân của Mục Thừa Anh mà đến.

Thiển Uyên tại trong soái trường cùng các quan quân mở hội nghị, bất giác có chút nhiệt huyết bắt đầu sôi trào. Mục Thừa Anh dự định ngay tại chỗ tiêu diệt quân địch đuổi theo đến đây, Thiển Uyên tự đề cử mình, giành lấy nhiệm vụ này. Thực Châu nhiều núi, lão tặc Tiêu Cảnh này quả nhiên là già rồi, dám phái kỵ binh tiến qua, tiếp nhận nhiệm vụ, đêm đó liền phái người lên vào doanh trại quân địch, đem mấy trăm con ngựa Mông Cổ kia toàn bộ thả ra, một doanh trại kỵ binh đang ngủ ở trong trường, chỉ kịp thấy trước mắt hàn quan chợt lóe, chưa kịp la lên đã thấy đi gặp Diêm Vương, nhiều người là trong lúc ngủ mơ chết đi, tới điện Diêm La cũng không biết kêu oan như thế nào. Thiển Uyên một trận đánh gọn gàng sạch sẽ, không hao tổn một binh một tốt đã tiêu diệt được một doanh trại kỵ binh tinh nhuệ của quân địch, Tiêu Cảnh tức đến thổ râu trừng mắt, Lâm Thiên Tuyệt lại đại hỉ, lúc này đề bạt Thiển Uyên lên làm tướng quân, toàn quyền phụ trách chuyện của đại đội đặc chủng, trực tiếp nghe lệnh của Nam Lăng Vương.

Thiển Uyên mặc dù không muốn, dám người Mục Thừa Anh lại vẫn thay hắn mở tiệc mừng công. Thiển

Uyên xưa nay không uống rượu, mọi người cũng không cưỡng cầu, từ quá tam tuần Thiển Uyên lặng lẽ đi ra ngoài hít thở, mới vừa tại trên cỏ ngồi xuống liền phát hiện có hai người theo sau, trong đó một người đang núp một chỗ bí mật gần đó, không cần đoán cũng biết nhất định là Kỉ Minh, người quang minh chính đại theo sau hẳn đi ra chính là Mục Thừa Anh.

Mục Thừa Anh đoán không ra, Diêu Viễn thiếu niên đầy triển vọng như vậy, đang tuổi xuân phong đắc ý, vì sao trên người lúc nào cũng tản mát một loại dáng vẻ già nua thâm trầm tuyệt vọng, tựa như bị ai đó tát nước sinh khí, cho dù nhận được tin thắng trận, hẳn cũng bắt quá là mắt thoáng sáng rực lên, sau đó giống như nước lặng gợn sóng, rất nhanh lại khôi phục trầm tịch. Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, lại làm cho một thiếu niên mười tám tuổi biến thành vô ba cổ tĩnh*? Hẳn là nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn chịu đựng tổn thương khó mà lành lại.

* Nội tâm điềm tĩnh, tình cảm không vì sự vật bên ngoài mà lay động

“Diêu tướng quân, sao lại một mình trốn đến đây, nên phạt, nên phạt!” Mục Thừa Anh xách lên một bầu rượu cười tiến đến. Thiển Uyên ngồi trên sườn cỏ dốc, quay đầu lại đối hắc cười cười, chờ hẳn đi đến.

“Diêu tướng quân cách hành quân cao minh, Thừa Anh thập phần bội phục, không biết Diêu tướng quân là làm cách nào vậy, trong lúc vô thanh vô tức diệt toàn bộ quân địch.”

“Bất quá là một chút thủ đoạn: trước đó phái binh sĩ cải trang thành hộ nhà nông, quân địch đánh trận thắng liên tiếp, đã sinh ý khinh địch, tự nhiên sẽ không hoài nghi đồ ăn trong nhà gia đình nông dân có độc hay không. Huống hồ hạ chính là thuốc mê, liều lượng cũng không nhiều, đợi đến đêm khuya bọn họ say ngủ, sớm mai phục người tại phụ cận liền có thể động thủ.”

“Diệu kế diệu kế!” Mục Thừa Anh tán thưởng nói, “Ta có ý tưởng này, muốn nghe qua ý kiến của Diêu tướng quân.”

Thiển Uyên trầm nghĩ một chút cũng vào đề: “Mục tướng quân thỉnh giảng.”

“Ta muốn mở rộng quy mô của đặc chủng binh, ít nhất bảo đảm trong mỗi một vạn người có một trăm đặc chủng binh, đưa bọn họ phân bố rải rác tại các đại trú quân, nói vậy sẽ đối chiến cực thập phần có lợi. Diêu tướng quân từng nói qua ‘Binh quý tinh, bất tại đa’, Thừa Anh cũng rất tán thành. Nhân số của chúng ta so với đối phương ít hơn gần một nửa, không chiếm ưu thế về nhân số, như vậy chỉ có tại tranh cao thấp tại lực tác chiến.”

“Mục tướng quân!” Mục Thừa Anh còn định nói tiếp lại bị Thiển Uyên cắt ngang, “Người và ta mặc dù cùng là tướng quân, nhưng lại rất khác biệt. Diêu Viễn chỉ phụ trách một trăm thủ hạ này thôi, chuyện còn lại cùng ta không quan hệ.”

Mục Thừa Anh bị hắc chẹn họng cự tuyệt trắng thừng như vậy, nhất thời cũng không biết ứng đối như thế nào, nhìn Thiển Uyên trong chốc lát, sau đó cười nói: “Nếu đã như vậy, ta cũng nói thẳng ra. Ta vốn cũng không hy vọng người sẽ giúp ta luyện binh, chỉ là phương pháp luyện binh, mong rằng Diêu tướng quân . . .”

“Hahahaha ~” Thiển Uyên cười nhạo một tiếng, đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một quyển sách ném cho Mục Thừa Anh, “Mục tướng quân đối Nam Lăng Vương thật đúng là trung thành và tận tâm!” Lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn qua phía sau bụi cây, phất tay áo bỏ đi.

Mục Thừa Anh tay nắm một quyển «Phương pháp quản lý cùng huấn luyện đại đội đặc chủng», bất đắc dĩ cười lắc đầu, đối bụi cây nói: “Kỉ đô úy, bồi Thừa Anh uống một chén chứ?”

Một trận sột soạt vang lên, một người từ trong bụi cây đi ra, thần tình bối rối, đúng là Kỉ Minh. Mục Thừa Anh dương dương tự đắc cầm bầu rượu trong tay, hai người nhìn nhau cười, Kỉ Minh gật gật đầu ngồi xuống bên cạnh hẳn.

“Kỉ đô úy cùng Diêu tướng quân là người quen cũ?”

“Ừ, ta cùng với Viễn đệ từng cùng nhau hành tẩu giang hồ.”

“Trường kiếm hồng trần, cảm tình của hai người nhất định rất tốt.”

“ ”

“Điều tướng quân nhân trung long phượng, thanh xuân đắc ý, chính là không biết tại sao Thừa Anh luôn cảm thấy hẩn tựa hồ có tâm sự.”

“ Viễn đệ hẩn, vĩnh viễn mất đi người yêu, bởi vậy ” Kỉ Minh cũng không biết bản thân làm sao nữa, đối Mục Thừa Anh nói những chuyện này.

“Thì ra là thế, âm dương chia cách ”

“ Không phải ”

“Cái gì?”

“ Người nọ không có chết, chỉ là ”

“Chỉ là?”

Kỉ Minh lại lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Người nọ không có chết, chỉ là bọn họ sẽ không thể gặp lại nhau nữa. Tương kiến không bằng bất kiến. Viễn đệ nhất định là nghĩ như vậy, cho nên quyết không mở miệng hỏi thăm tích của Lâm Chi Diêu, là sợ bản thân biết được, sẽ nhịn không nổi đi tìm y. Cũng đúng, gặp thì phải làm sao đây, tựa như y, mỗi ngày đều có thể gặp được người mình thích, lại còn tệ hơn không gặp. Hoa rơi nước chảy, ai cũng không thể tắt cả đều như ý. Đời người nhiều việc không như ý, lời này hẩn vốn không hiểu, cảm thấy chỉ là lập dị toan hủ của văn nhân, chỉ vì khi đó y mọi sự như ý, không hiểu tình là gì

Mục Thừa Anh nhìn thấy Kỉ Minh như vậy, trong đầu bỗng nhiên hiện lên ba chữ “Cầu không được!”, không khỏi cảm khái, tình là một thứ, vô hình tổn thương người. Hẩn thoát đầu đối Kỉ Minh còn có chút khinh thường, nhìn không vừa mắt y vì một nam nhân biến thành thất hồn lạc phách, giờ khắc này lại hoàn toàn không có ý nghĩ như vậy. Chí tình chí nghĩa, y chỉ là yêu một người không yêu mình mà thôi.

38. Chương 38

Tháng năm, chiến tranh chính diện khuếch trương quy mô cuối cùng bạo phát, Tiêu Cảnh còn đặc biệt cho người viết lịch văn, buộc tội Nam Lăng Vương vô cớ giết kỵ binh tuần tra của hẩn, tất nhiên là có ý tạo phản. Trước khi lâm chung tiên vương phó thác giang sơn cho hẩn, hiện tại chủ thượng tuổi nhỏ, hẩn có trách nhiệm đảm đương trách nhiệm hộ quốc, bởi vậy hẩn không đợi ý chỉ triều đình, đối Nam Lăng Vương khởi xướng chiến tranh. Trong kinh Hoàng đế Tiêu Duệ đại phát một đường tức giận: “Chủ thượng tuổi nhỏ? Chủ thượng tuổi nhỏ! Trăm mười bốn tuổi đăng cơ, mười lăm tuổi tự mình chấp chính, đến nay đã được năm năm, mắt chó nào của Tiêu Cảnh nhìn thấy ta tuổi nhỏ?!” Thái hậu ngược lại tâm bình khí hòa, cũng không tỏ thái độ, chỉ phái người dâng cho Hoàng đế một chén canh đậu xanh tiêu nóng giải nhiệt.

Giữa hè thiêu đốt, Thiển Uyên cho rằng điều này đối bọn họ mà nói là điều kiện thuận lợi. Binh sĩ của Tiêu Cảnh hàng năm đóng quân ở phương bắc rét lạnh, mà bên ta binh sĩ phần lớn là người bản xứ tại Nam Cương, chịu nhiệt kháng nóng. Hẩn đem ý tưởng này cùng Mục Thừa Anh nói, Mục Thừa Anh gật đầu tán thành, lập tức truyền lệnh chuẩn bị nghênh địch. Thiển Uyên cười nói: “Để ta trợ giúp người một tay!” Phái người đến con đường mà quân đội Bắc Lương Vương chắc chắn phải đi qua, tại ven đường bố trí mai phục muốn gây tổn hại lực lượng quân địch. Thiển Uyên không thể để bại lộ thực lực quá sớm, hẩn đang đợi, đợi Tiêu Cảnh thân chinh, đợi Tiêu Cảnh tiến vào trong tầm bắn của hẩn, đến lúc đó hẩn liền một kích giết chết lão tặc kia!

Chiến sự cũng không thuận lợi giống như hẩn dự đoán, cho dù bọn họ chiếm thiên thời địa lợi, quân đội Tiêu gia nói cho cùng vẫn là dừng mãnh, trận này từ lúc bắt đầu kịch liệt sống mái với nhau chuyển sang chiến đấu lẻ tẻ, đánh đến giữa thu. Nam Lăng Vương phủ truyền tin đến, muốn Thiển Uyên quay về, tham gia thu yển trong Vương phủ. Thiển Uyên ở lại tiền tuyến cũng không có tác dụng lớn gì, thở dài, tại dưới

đèn thức trắng một đêm, lúc gần đi giao cho Mục Thừa Anh một quyển sách. Mục Thừa Anh nhìn theo Thiển Uyên cùng Kỉ Minh thúc ngựa rời đi, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng người nữa mới mở sách ra, trang bìa bên trong đề bốn chữ: binh pháp Tôn Tử.

Lâm Thiên Tuyết niềm nở chu toàn, tự mình đến cửa thành nghênh đón Thiển Uyên, Thiển Uyên tâm sinh nghi hoặc: có người sẽ đối xử với nam sủng của nhi tử mình không thích kiểu này sao? Cũng chưa kịp nghĩ nhiều, được Lâm Thiên Tuyết an bài tiếp phong tể trần, thẳng đến buổi tối đi dự yến. Đến Vương phủ nhìn thấy không có một tân khách, hỏi thái giám dẫn đường, mới biết ra là Vương gia gia yến, hơn nữa hôm nay là sinh thần một phi tử của Vương gia, bởi vậy yến hội cử hành tại trong viện của phi tử đó, Thiển Uyên càng cảm thấy kì quái, một ý niệm cổ quái dâng lên trong đầu, nhưng mà không thể xác định, mãi đến khi đến trước tiểu viện của Trầm phi, ngẩng đầu nhìn đề tự tấm biển treo tại cửa viện, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ: chính mình cùng Diêu đều bị Lâm Thiên Tuyết xếp đặt trong tay!

Thiển Uyên giận dữ ngược lại trở nên bình tĩnh, theo thói quen sờ sờ nhuễn kiểm quán quanh thắt lưng Lâm Chi Diêu tặng cho, thần sắc như cũ, cùng Kỉ Minh đồng thời tiến vào. Trầm phi chính là trắc phi của Nam Lăng Vương, nơi cư ngụ gọi là “Tiêu Tương Uyển”, dựa theo khuê danh Lạc nhi của Trầm phi, được lấy ý từ “Lạc thủy chi thần tiêu tương phi tử”, Lâm Thiên Tuyết tự mình vì nàng đề tấm môn biển này, cũng không dự đoán được chỉ vì mấy chữ này bị Thiển Uyên nhìn ra sơ hở: kiểu chữ của Lâm Thiên Tuyết, cùng Lâm Chi Diêu cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng nhìn kỹ vẫn có chút ít khác biệt. Thiển Uyên liếc mắt một cái liền nhận ra đề tự trên tấm biển này cùng hai câu thơ trước khi Lâm Chi Diêu chia tay lưu lại kia chính là xuất phát từ một người thi bút! Bức thư Lâm Chi Diêu lưu lại hẳn vẫn cất giữ trong người, thường xuyên lấy ra xem, cũng từng cảm thấy so với nét chữ ngày thường của Lâm Chi Diêu có chỗ bất đồng, nhưng hẳn chỉ cho là do lúc Lâm Chi Diêu lưu tự tâm tình bi thương không muốn, cho nên dụng bút không bằng ngày thường hời hợt điên cuồng, mà có vẻ nội liễm tu ngạn, không ngờ thì ra là Lâm Thiên Tuyết ngụy tạo!

Tiệc rượu đã bố trí trong đình bát giác, trong Tiêu Tương Uyển không chỉ có trúc tương phi*, còn có không ít hoa cúc, cơ hồ bao quát các loại danh phẩm, tạo thành quang cảnh tao nhã lịch thiệp thơ mộng. Nam Lăng Vương đã cùng mọi người nhập tọa, chỉ chờ Thiển Uyên cùng Kỉ Minh, thấy hai người đến, không thiếu được giới thiệu từng người, Thiển Uyên chào từng người, duy không thấy Trầm phi, chỉ chốc lát sau thái giám báo: “Trầm nương nương giá đáo!” Thiển Uyên quay đầu, nghênh diện một vị cung trang mỹ phụ đi đến, Thiển Uyên trong lòng nghi vấn nhìn dung nhan đơn thuần khi không trang điểm của nàng: Trầm phi nhất định là thân mẫu Lâm Chi Diêu, mà chính mình cùng nàng bộ dạng năm phần tương tự Lâm Thiên Tuyết, người thật ngoan độc!

* Tương truyền Vua Thuần lúc đi tuần tại Thương Ngô thì băng hà, hai phi tử của Vua Thuần thương phu quân than khóc tại giữa Trường Giang và Tương Giang nước mắt vấy lên cây trúc, từ đó tạo thành trúc có đốm còn gọi là trúc tương phi

“Lạc nhi, nàng đã đến, vị này chính là ta đã từng nói qua với nàng Diêu tướng quân cùng Kỉ đô úy!” Lâm Thiên Tuyết hướng Trầm Lạc giới thiệu. Thiển Uyên cũng không để ý đến, không tự nhiên đối Lâm Thiên Tuyết nói: “Người đem y giấu đi đâu rồi?” Tất cả mọi người sững sốt, Lâm Thiên Tuyết phất chốc giạt tái mặt, liếc mắt nhìn Kỉ Minh một cái.

Thiển Uyên nói: “Thì ra Kỉ đại nhân cũng biết. Nói đi, các người đem y giấu đi đâu rồi?”

Kỉ Minh sắc mặt đại biến, liên tục lắc đầu.

Lâm Thiên Tuyết làm bộ làm tịch: “Diêu tướng quân, người đang nói gì?”

Thiển Uyên nhìn ra vẻ đạo mạo của lão hồ ly này, hận không thể mang y ra băm thây vạn khúc:

“Đừng dùng chiêu minh bạch giả hồ đồ, người đem Lâm Chi Diêu giấu đi đâu?”

“Diêu tướng quân nói đùa, thế tử tự mình có chân có tay, nói muốn chu du thiên hạ, y hiện tại đi đâu, bổn vương sao có thể biết?”

“Lâm Thiên Tuyết, người thật muốn tiếp tục diễn sao? Ta không ngại tại trước mặt Vương phi nói rõ quan hệ ta cùng Diêu!” Lâm Thiên Tuyết quả nhiên thay đổi sắc mặt, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, hỏi: “Người làm sao biết được hả? Kỉ Minh nói cho người biết sao?” Kỉ Minh tại một bên nhanh chóng lắc đầu.

Thiểm Uyên lắc đầu: “Lâm Thiên Tuyết chữ của ngươi thật sự rất giống. Hoán đổi người khác có lẽ nhìn không ra chữ của ngươi cùng Diêu có cái gì khác nhau, ta lúc ấy cũng bị lừa, nhưng vừa rồi nhìn thấy ba chữ trên môn biển kia, ta hiểu hiểu.”

“Thì ra là thế.”

“Ta cùng Diêu tướng quân có chuyện cần bàn, các người tự mình ăn đi!” Quay đầu đối Thiểm Uyên nói, “Vào trong thư phòng bàn.”

“Thiểm Uyên, bốn vương làm như vậy, cũng là vì muốn tốt cho các người.”

“Ngươi quả nhiên đã sớm biết thân phận của ta!” ?

“Phải, mấy năm nay ta vẫn phái người giám sát Chi Diêu, nhất cử nhất động của y ta đều biết rõ. Ta cũng là lo lắng cho y, dù sao y là nhi tử của ta.”

“Nói dối! Lúc trước Trường Nhạc Cung bị vây quét, Diêu một mình ứng chiến, gần như bỏ mạng, người chính là quan tâm nhi tử của mình như vậy?!”

“Ta biết ngươi không tin ta, ta cũng có bản khoán của ta. Nếu như ta sớm xuất thủ, ngược lại sẽ càng khiến Tiêu Cảnh hoài nghi, cho nên chỉ còn cách đợi đến khi y bị bắt về mới có thể phái người đi cứu y! Thiểm Uyên, ta nếu thật sự hận y, chỉ cần mặc kệ y không quản, y liền sống không quá một năm, hà tất hao tổn nhiều hơi sức vậy cứu y!”

“Cứu y? Ngươi nói gì, ta như thế nào nghe không hiểu.”

“Xem ra Chi Diêu không có nói với ngươi. Ngươi có biết năm đó vì sao Chi Chu lại mất hết võ công không?”

“Ngươi đừng tưởng chuyển đề tài, ngươi nói cho ta biết ngươi rốt cục đem y giấu đi đâu!”

“Ngươi đừng vội, vẫn là nghe ta nói chuyện năm đó. Việc này cũng thân thể của ngươi cũng có quan hệ.”

Chắc hẳn ngươi đã biết thân mẫu của ngươi là muội muội của Linh Ẩn Y Vân Lộng Ảnh – Vân Phá Nguyệt. Phụ thân của hai nàng là sư huynh của Lạc nhi, được người xưng tụng là ‘Tri mệnh tiên sinh’ – Vân Sùng Sơn. Năm đó Tri mệnh tiên sinh vì sở trường nhìn sao bói toán, bị hai phái chính tà cùng triều đình lòng bắt, ta ra tay cứu hắn, sau đó hắn liền mang theo hai nữ nhi sống tại Vương phủ. Sùng Sơn tính ra Lộng Ảnh là cô tinh hạ phạm, không thể cùng phụ mẫu người nhà sống chung, cho nên sớm đưa nàng đến Linh Sơn, phó thác nàng cho hảo hữu Linh Ẩn Y Trâu Liễm Cốt của hắn, còn Phá Nguyệt thì ở cùng Chi Chu, Chi Diêu cùng nhau trưởng thành, ba người có thể nói là thanh mai trúc mã.

Mấy năm sau, Chi Chu mười tám tuổi, Phá Nguyệt mười sáu tuổi, Chi Diêu mười bốn. Phá Nguyệt đối Chi Diêu thầm sinh cảm tình, cầu khẩn Sùng Sơn vì nàng làm mai, Sùng Sơn kinh hãi, chỉ vì hắn sớm biết Chi Diêu kiếp này tình lộ lận đận, này hành động việc làm ly kinh đạo*, tất bị thế nhân khinh bỉ, bởi vậy không cho phép, cũng tự chủ trương đem Phá Nguyệt hứa gả Chi Chu. Ta không biết nội tình trong đó, Phá Nguyệt là ta nhìn thấy lớn lên, làm con dâu Lâm gia ta đương nhiên tốt rồi, liền thay mặt Chi Chu đáp ứng, vốn hôn nhân đại sự theo lệnh phụ mẫu theo lời mai mối, ai ngờ đến xảy ra chuyện lớn như vậy!

* Ý chỉ người làm trái kinh điển cùng giáo điều luân thường

Haiz, quả là nghiệt duyên a!”

39. Chương 39

Thì ra, Vân Phá Nguyệt bề ngoài ôn thuận nhu hòa, nội tâm lại cực kỳ quật cường, nhận định chuyện gì đến chết cũng không quay đầu lại. Nàng bất mãn phụ thân tự ý tác chủ thay nàng hứa hôn, cuối cùng lại hạ xuân được Lâm Chi Diêu, hai người hồ đồ trở thành phu thê thật, rồi lại bị Chi Chu bắt gặp tại chỗ.

Vân Phá Nguyệt xấu hổ và giận dữ chạy trốn, Lâm Chi Diêu không hiểu ra sao lại bị Lâm Chi Chu vung một bạc tai. Y từ trước đến nay luôn luôn rõ ràng, chưa làm tình tưởng là chuyện gì xảy ra đã mất đồng thân, lại bị huynh trưởng luôn luôn kính yêu oan uổng, giận dữ cùng Lâm Chi Chu bắt đầu động thủ. Lâm Chi Diêu được lực chưa hết, Lâm Chi Chu vốn đối đệ đệ tồn tại hai lòng, cù cựa dây đưa giữa lúc nửa từ nửa ưng, hai người thật sự lên giường với nhau!

Sau này hai người vốn không muốn nhắc lại, nhưng Lâm Chi Chu ngày thứ hai luyện công thì xuất hiện sự cố, Lâm Thiên Tuyết bắt mạch y một phen, chỉ biết y bị nam nhân làm, lập tức đại nộ, hấn từ trước đến nay đem trưởng tử có triển vọng bồi dưỡng thành người thừa kế, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, đừng nói võ công, ngay cả tính mạng cũng không chắc giữ được! Lúc này hạ lệnh tra ra là ai làm, Lâm Chi Chu có tâm bao che, Lâm Chi Diêu lại không biết tình thế nghiêm trọng, tự mình đứng ra, Lâm Thiên Tuyết tức giận đến một chưởng đánh vào ngực y, gần như muốn mất cái mạng nhỏ của y, Lâm Chi Chu ôm chân phụ thân quỳ trên mặt đất khổ sở cầu xin y mới không đánh ra chưởng thứ hai, đêm đó Trầm phi thừa dịp trời tối đem Lâm Chi Diêu thả ra. Phá Nguyệt châu thai ám kết*, tự biết gây ra đại họa, chạy trốn đến Linh Sơn nương nhờ tỷ tỷ nàng Vân Lộng Ảnh.

* Vụn trộm mà mang thai

Những lời này Lâm Thiên Tuyết tự miệng mình nói ra, những điều có thể tin đương nhiên phải giảm bớt đi, nhưng Thiển Uyên tin tưởng hơn phân nửa là thật, thân thể của mình đúng là như vậy, không khỏi thổn thức. Chuyện Lâm Chi Chu cùng Lâm Chi Diêu, sợ rằng cũng chỉ có đương sự mới có thể nói rõ ràng, tâm tư của Lâm Chi Chu đối Diêu hấn đúng là biết, nhưng Lâm Thiên Tuyết thiên vị trưởng tử, đương nhiên chịu thiệt thòi chính là Diêu.

Lâm Thiên Tuyết thở dài nói: “Võ công Lâm gia ta âm nhu đến cực điểm, cũng có một loại cổ quái, nói vậy người cũng đoán được, luyện nội công Lâm gia cùng nam nhân giao hợp không thể nằm dưới, nếu không tình khí nghịch hành, nhanh thì một ngày, lâu thì một năm, nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma, tính mạng khó giữ được. Năm đó Chi Chu tình huống nguy kịch, ta cứu được tính mạng y, đáng tiếc y vẫn mất hết võ công, thiếu niên tóc bạc. Ta tức giận đem y trục xuất gia môn đoạn tuyệt quan hệ, sau đó biến thành giam lỏng tại Linh Sơn, lại phái người truy bắt Chi Diêu. Ta khi đó mặc dù đang trong cơn giận, nhưng chỉ đối hạ nhân nói đem y bắt về, vẫn chưa hạ lệnh giết y, không ngờ Diêu đem truy binh toàn bộ giết hết, còn thể không bao giờ quay về Nam Cương nữa, haiz!”

Thiển Uyên gật gật đầu, đây đúng là tác phong của Diêu, không để cho người khác có cơ hội, không cho bản thân mình đường lui, luôn luôn như vậy đoạn tuyệt, kỳ thật y chính là kiêu ngạo lại nhạy cảm, không biết thể nào là buông xuống.

“Lần này Chi Diêu đột nhiên mang theo thương thế một mình trở về, ta đại khái đã đoán ra. Y tất biết mệnh mình không còn bao lâu nữa, bởi vậy thà rằng y phụ người, để cho người hận y, cũng không muốn người vì y thương tâm. Ta tuy rằng giận chuyện y làm năm đó, nhưng hiện tại tuổi tác dần cao, dưới gối lại nhiều năm không thân thích không con cái, sớm tha thứ y, y có thể trở về, ta đã thật cao hứng, lập tức quyết định trị thương cho y, cũng không dự đoán được y sau khi thương thế lành lặn liền đề xuất muốn đi ám sát Bắc Lương Vương, chuyện sau đó người đều biết.”

Thiển Uyên cẩn thận quan sát biểu tình của Lâm Thiên Tuyết, cảm thấy y không giống như đang nói dối, rồi lại mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng.

“Chiếu theo người nói, Diêu lần này bỏ đi, cùng người không quan hệ?”

“Chi Diêu tính tình luôn luôn ác liệt, ngoài miệng không nói, nhưng ám sát thất thủ lại bị lăng nhục, với tâm tính của y tất nhiên chịu không nổi, sau khi tỉnh lại y liền bỏ đi, ta sợ y nghĩ không thoáng, phái người âm thầm đi theo y, nhưng chỉ một ngày liền mất dấu, hiện tại tâm tích của y ta thật sự không biết. Thiển Uyên, ta không tất yếu phải đi lừa người!”

Thiển Uyên không đáp, hỏi ngược lại: “Vân Phá Nguyệt kia lại là chết như thế nào?”

Lâm Thiên Tuyết nghe xong, lộ vẻ xúc động nói: “Sau khi Chi Diêu ly khai Nam Cương một mình hành tẩu giang hồ, y tùy hứng ngang ngạnh hành sự gàn dở, bắt tri bất giác đắc tội rất nhiều nhân sĩ giang hồ, bị người đuổi giết, trọng thương, khi đó Phá Nguyệt tại Hậu Tuyết Cốc đợi sinh, nghe được tin tức liền trốn

đi ra ngoài, mang theo Chi Diêu bị thương một đường lẩn tránh quay về Nam Cương, trên đường sinh hạ một hài tử, nhưng không thể không vứt bỏ tại nơi hoang dã, hài tử đó chính là người. Lúc Lộng Anh cùng Trâu Liễm Cốt tại chân núi Chung Nam đuổi kịp bọn họ, Chi Diêu đã hôn mê bất tỉnh, Phá Nguyệt vì cứu Chi Diêu cũng trọng thương khó trị, lúc hấp hối lại đem Diêu phó thác cho Trâu Liễm Cốt Kiên cường trọng tình đến nước này, Thiển Uyên, mẫu thân người mặc dù có sai, nhưng ta vẫn cảm kích nàng!”

Thiển Uyên cũng thập phần chấn động, khó trách Lâm Chi Diêu nhắc đến Vân Phá Nguyệt thần sắc luôn luôn quái dị. Đây một phen yêu hận dây dưa, tình hà dĩ kham*?

* Có hai nghĩa: 1 – Tình yêu sao chịu nổi đã kích như thế này, 2 – Tình yêu như vậy làm sao gánh nổi

Lâm Thiên Tuyết thấy Thiển Uyên thần sắc dịu xuống, vội vàng rên sắt khi còn nóng: “Thiển Uyên, người có thể không nhận ta, nhưng người thủy chung là tử tôn của Lâm gia ta, chuyện người cùng Chi Diêu, haiz, mấy năm nay ta cũng đã thấy đến vô vị, các người muốn như thế nào thì như thế đó đi, nhưng mà, Lâm gia ta không thể vô hậu!”

Thiển Uyên nhú mày: “Vương gia có ý gì?”

Lâm Thiên Tuyết khẩn thiết nói: “Ta không cầu người thừa nhận tổ tông, nhưng thỉnh người chỉ ít vì Lâm gia lưu lại huyết mạch, người cũng không nhẫn tâm biến Chi Diêu thành người bất trung bất hiếu chứ? Ta không cần người thú thê, nhưng hãy nạp một người thiếp! Lâm Thiên Tuyết ta cả đời này chưa từng cầu ai, duy việc này,” Nói xong liền làm như muốn quỳ xuống, “Thiển Uyên, xem như ta cầu người!”

Thiển Uyên mặc y quỳ xuống, Kỉ Minh lại nhanh tay lẹ mắt một tay chặn ngang nâng Lâm Thiên Tuyết dậy. Thiển Uyên cười lạnh, nhìn Kỉ Minh nói: “Một khi đã như vậy, thế thì Kỉ đô úy đi!”

Hai người có mặt đều chấn động: “Thiển Uyên, người nói gì?”

Thiển Uyên lại lạnh lùng nói: “Khó được Vương gia thích Kỉ đô úy, sớm đem bí mật cay đắng của gia tộc nói cho y biết, nếu không phải sớm xem y như người trong nhà sao lại như thế? Hơn nữa ta thấy Kỉ đô úy phong lưu sẵn có, lại vốn quan tâm đến nam nhân, vị trí thị thiếp này, không y thì còn ai nữa! Vương gia, nếu không còn chuyện gì khác nữa, thuộc hạ xin cáo từ.” Nói xong xoay người đi. (Uyên ca, ta hận, ta hận, ta hận người, sao người đối xử với Minh ca như vậy, nói lời tổn thương người như vậy a . . .)

Thì ra vừa nãy hẳn cùng Lâm Thiên Tuyết nói chuyện, cũng không kêu Kỉ Minh tránh đi, hơn nữa nhìn phản ứng của Kỉ Minh tựa hồ đã sớm biết hết thảy những chuyện này, Thiển Uyên trong lòng phần hận y giấu diếm, mới nói như vậy, mà lúc hẳn ở bên ngoài đi dạo một vòng quay về phòng ngủ, thấy một thân hồng y, Kỉ Minh khoác khăn lụa lẳng lặng ngồi ở trên giường của hẳn, mới biết Lâm Thiên Tuyết thật sự đem Kỉ Minh gả cho hẳn làm thiếp!

Đây thật đúng là, trò cười của thiên hạ!

Thiển Uyên tựa vào bức hoành đối Kỉ Minh nói: “Được rồi, không cần ra vẻ, kéo khăn lụa xuống đi!”

Kỉ Minh không lên tiếng, lại sờ bên giường cầm lấy hỉ xứng đưa cho Thiển Uyên, Thiển Uyên nhìn không thấy biểu tình của y, tay cầm hỉ xứng của y lại hơi hơi run rẩy, nhất thời phiền lòng, tiếp nhận hỉ xứng tùy tiện vén lên khăn lụa của y. Kỉ Minh khép chặt hai mắt, mím môi, hai má đỏ ửng, Thiển Uyên đau đầu vô cùng, tông cửa xông ra.

“Đứng lại!” Kỉ Minh gọi Thiển Uyên lại, đứng lên hướng hẳn đi đến.

“Viễn đệ, đệ cũng biết Trần Kiếm sơn trang lịch đại trang chủ đều là gia thần của Nam Lăng Vương. Vương gia muốn ta làm gì thì ta làm cái đó, không được cãi lệnh, đây là quy củ tổ tiên Kỉ gia lập ra. Đệ nói với Vương gia muốn ta, ta nhất định phải để cho đệ thị thẩm, nếu không chính là đối Vương gia bất trung đối tổ tông bất hiếu!”

Thiển Uyên đại chấn, không ngờ chính mình một câu nói lúc tức giận lại đem Kỉ Minh đẩy vào hoàn cảnh như vậy. Kỉ Minh thở dài, ôn thuận nói:

“Phu quân, sắc trời không còn sớm, thiếp thân hầu hạ người thay y phục.”

“Không, không cần!”

Kỉ Minh đi thẳng đến bên giường, nâng mắt nhìn hấn không nói, bình tĩnh mà thần nhiên. Giờ khắc này Thiển Uyên cảm thấy Kỉ đại ca trước kia đã trở lại, nhưng động tác ngay sau đó của Kỉ Minh lại khiến hấn bị dọa phát run.

Kỉ Minh bắt đầu tháo dây thắt lưng, sau đó cởi đai lưng xuống, giá y màu đỏ rớt xuống, tựa như lạc anh rơi xuống mặt đất, sau đó là nội y màu trắng, tiết khố, sau đó toàn bộ cởi sạch, lại nâng tay rút trâm cài tóc ra, tóc đen buông xuống. Dáng người Kỉ Minh rất được, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa khỏe khoắn và xinh đẹp khiến người cùng giới cũng phải ghen tị, nước da màu mật ong căn bóng đến sẵn chắc, ngày dưới ngọn đèn phiếm xuất sáng bóng tinh mịn. Y lẳng lẳng liếc mắt nhìn Thiển Uyên một cái, xoay người lên giường, kéo chăn hồng ra, trên giường là một mảnh lụa trắng đến chói mắt đập vào trong mắt Thiển Uyên, đây là dùng lạc hoa* sao?! Kỉ Minh nằm thẳng trên bạch lăng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thanh âm rất cực có chút run rẩy:

“Thỉnh phu quân yêu thương!”

Thiển Uyên đứng tại chỗ, cảm tưởng không biết nên làm gì.

* Nguyên văn: lạc hồng?!, theo mình ý muốn nói là cách dùng để xác định xem Uyên ca và Minh ca có ân ái hay không *ngại a*

40. Chương 40

Thiển Uyên ngơ ngác nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên cơ chân bỏ chạy như trời chết, kinh công cũng quên dùng, mới vừa chạy được hai bước đã bị Kỉ Minh từ phía sau lưng ôm chặt lấy!

“Buông ra!” Thiển Uyên không đành lòng tổn thương y, chỉ đành lớn tiếng quát tháo, người phía sau lại vẫn không chịu nhúc nhích, Thiển Uyên giãy dụa trong chốc lát, thở dài mà bất động.

“Kỉ đại ca, buông.” Thiển Uyên không tiếp tục giãy dụa, mềm mỏng khuyên bảo.

Kỉ Minh lại rầu rĩ lên tiếng: “Đã lâu rồi ngươi không gọi ta Kỉ đại ca.”

“Huynh buông đệ ra trước đã, có chuyện gì từ từ nói, đệ không đi, huynh có gì muốn nói hôm nay đều nói ra hết đi.” Thiển Uyên cảm thấy vẫn là làm rõ ràng thì tốt hơn, đối y, đối mình, đều tốt.

Kỉ Minh lại cố chấp nói: “Động phòng hoa chúc, lương tiêu khổ đoản, thiếp thân thỉnh phu quân yêu thương.”

Thiển Uyên cười khổ: “Kỉ đại ca, việc này là đệ thật có lỗi với huynh, bây giờ đệ liền đi tìm Vương gia nói rõ ràng, để lão thu hồi mệnh lệnh đã ban.”

“Đệ cũng nói là mệnh lệnh đã ban, làm sao thu về được? Đối ta mà nói điều này không chỉ là vương lệnh, còn là thiên mệnh. Ta biết đệ lòng có người yêu, nếu đệ không muốn thì cứ đi, không cần phải đến tìm Vương gia. Ngày mai nếu như bạch lăng kia, Vương gia sẽ khai ân, ban thưởng ta cái chết, đệ sau này cũng không cần vì thế mà thêm phiền não” Kỉ Minh thanh âm kiệt lực bình tĩnh, ngữ khí vẫn không khỏi u oán đau xót mà dịu dàng, nói xong lại nhẹ nhàng tựa đầu vào sau lưng Thiển Uyên, cánh tay ôm hấn cũng siết chặt hơn. Thiển Uyên tựa hồ khí lực bị rút hết, muốn đẩy y ra cũng không thể.

“Haiz” Dường như cam chịu thở dài một tiếng “Gió đêm lạnh, huynh mặc y phục vào trước đi.”

“Đệ trước đừng quay đầu lại.” Kỉ Minh thanh âm rầu rĩ, Thiển Uyên nghĩ đến y là nan kham, bởi vậy theo lời đưa lưng về phía y, nhưng một hồi lâu Kỉ Minh vẫn như cũ ôm chặt lấy hấn, không có ý buông tay, Thiển Uyên đang muốn lên tiếng, lại nghe thấy Kỉ Minh nhỏ giọng nói:

“Ta thích đệ.”

Tuy rằng sớm đoán được nhưng được trực tiếp nói rõ như vậy, Thiển Uyên vẫn là bị chấn động mạnh.

Kỉ Minh mơ hồ không rõ tại sau lưng hắn nói: “Ta thích đệ. Ta cũng không biết chính mình làm sao nữa, sống hai mươi hai năm, chưa bao giờ như vậy. Không gặp được đệ liền cô đơn, gặp được người liền vui mừng, đệ khoái hoạt ta cũng cảm thấy vui vẻ, đệ bị thương ta liền khổ sở . . . Đệ cảm thấy ghê tởm cũng được chán ghét cũng không sao, ta chỉ là muốn nói cho đệ biết ta thích đệ là đủ rồi.”

“Kỉ đại ca, đệ . . .”

“Xuyt, đệ hãy nghe ta nói hết đã. Ngày mai Trầm phi sẽ đi Tê Hà Tự bái phật, đệ tại thiện phòng hậu điện của trụ trì chờ nàng, cẩn thận không được để người theo dõi. Đệ hiện tại không nên hỏi vì sao, gặp nàng đệ sẽ biết. Lâm Thiên Tuyết nói không phải tất cả đều là thật. Ta cũng chỉ biết nhiều đó thôi, đệ hành sự cẩn thận.”

“ . . . Huynh vì sao muốn nói cho đệ biết những điều này?”

“Ta biết ta so ra kém y, tướng mạo cũng đẹp, võ công cũng giỏi. Chính là, tâm ý ta đối với đệ, chỉ có điểm này, vô luận như thế nào ta cũng không muốn bại dưới y, những gì y có thể làm cho đệ, ta cũng có thể!”

“ . . . !!” Trừ bỏ kinh ngạc, Thiển Uyên thật sự không biết nên nói gì.

Kỉ Minh buông hắn ra: “Được rồi, đệ trở về phòng đi thôi. Nhớ kỹ lời nói của ta, ngày mai tại Tê Hà tự.”

Thiển Uyên xoay người lại: “Ta đi rồi huynh làm sao bây giờ, ngày mai . . . Lâm Thiên Tuyết thật sự sẽ giết huynh sao?”

Kỉ Minh cười khổ lắc đầu.

Làm như khẳng định không việc gì, Nam Lăng Vương không phải ngốc tử, Kỉ Minh lại là kẻ khờ.

Có một người như vậy, y yêu người bất kể hồi đáp, cho dù trong lòng người không có chỗ cho y, cho dù người vĩnh viễn không có khả năng yêu y, y lại như vậy vô tư chấp nhất yêu người, nguyện ý vì người làm bất luận là chuyện gì, thậm chí có thể vì người mà chết . . . Mà hiện tại y thật sự có thể chết, quyền quyết định điều này nằm ngay tại trong tay người . . . Ngày trước vì cái gọi là “trinh tiết” hắn ủy khuất Diêu, làm cho hắn bị đau khổ như vậy, hiện giờ lại muốn vì “trinh tiết” trở mặt nhìn một người đi vào chỗ chết sao? Mạng của hắn đã sớm không đáng giá đồng nào, sau khi Diêu rời đi hắn vẫn xem như mình đã chết rồi, một khi đã như vậy, có tất yếu bởi vì cái xác không hồn của mình mà hy sinh thêm một mạng nữa không?

Thiển Uyên cắn môi, sau một lúc lâu trầm ngâm, tựa như xác định quyết tâm, đưa một tay kéo Kỉ Minh kinh ngạc vụn phần vào lòng. Không đợi bản thân bắt đầu hồi hận hôn lấy Kỉ Minh, môi hai người cùng kề vào nhau thật lâu không thấy động tác tiếp theo, Kỉ Minh là cả kinh không biết nên phản ứng như thế nào, Thiển Uyên cũng bắt đầu hồi hận chậm chạp không thể tiếp tục.

“Thật xin lỗi.” Một tiếng thở dài, rốt cục vẫn là nhắm mắt lại đẩy người trong lòng ra.

“Kỉ đại ca, thật xin lỗi . . .” Giống như đang đọc thoại “Không phải y không được . . . Thật xin lỗi thật xin lỗi . . .” Tựa như chạy trốn khỏi tân phòng biến mất trong bóng đêm.

Thiển Uyên trong lòng đắng giống như hoàng liên. Đối Lâm Chi Diêu là hổ thẹn hối hận, đối Kỉ Minh là ray rứt, cùng thật sâu tự trách bức đến hắn không thở nổi, hận không thể một đao một đao đem bản thân ra lăng trì xử tử! Thiển Uyên trong bóng đêm ngày càng tối sương động chờ đợi ánh mặt trời bình minh đem hắn từ trong địa ngục kéo ra, rửa sạch tội nghiệt tại nơi sâu nhất trong linh hồn hắn.

Tê Hà Tự tại ngoại thành phía nam Xích thành, Thiển Uyên bước trong ánh bình minh gõ vang cửa tự, mở cửa là tiểu hòa thượng viên đầu viên não, khiến Thiển Uyên nhớ đến nhị sư huynh tại vô danh tự, tiểu hòa thượng để cho Thiển Uyên vào.

“Thỉnh thí chủ đợi trong chốc lát, Diễn Tâm tiến vào bẩm báo trụ trì sư phụ.” Nói xong hai tay hợp lại thành hình chữ thập lui ra.

Thiển Uyên chấp tay sau lưng lặng lẽ đứng trong đình, ngẩng đầu nhìn gốc cây bồ đề phong cách cổ xưa kia, tâm dần dần yên tĩnh. Trong viện truyền đến tiếng chuông sáng, đây là thời gian giảng kinh sáng.

Chỉ chốc lát sau tiểu hòa thượng pháp danh Diễn Tâm chạy chạy nhảy nhảy trở về: “Trụ trì sư phụ đang giảng kinh sáng, thỉnh thí chủ đến thiện phòng hậu viện để nghỉ tạm.”

“Ta muốn cùng các sư phụ nghe giảng, không biết có được không?” Từ lúc rời khỏi Chung Nam Sơn đã hơn sáu năm rồi, nhưng trước lúc rời khỏi Trường Nhạc Cung Thiển Uyên vẫn duy trì thói quen mỗi ngày ngồi thiền niệm kinh, chỉ có một năm gần đây mới không tham thiền. Giờ phút này nghe được tiếng chuông ngửi được đàn hương, bỗng nhiên cảm thấy thực thối thái, cho nên đề xuất muốn cùng các hòa thượng tụng kinh nghe giảng.

Thiển Uyên đi theo sau Diễn Tâm nhẹ nhàng tiến vào Đại Hùng Bảo Điện, các hòa thượng đã ngồi thiền, thượng điện là một bạch mi lão tăng, mặc tăng bào cũ màu xám, tướng mạo tôn nghiêm, đúng là trụ trì Tê Hà Tự Tịch Chiếu. Tịch Chiếu giảng kinh nói:

“Cao nguyên lục địa bất sinh liên hoa, ti thấp ứ nê, nãi sinh thử hoa. Như thị kiến vô vi pháp nhập chính vị giả, chung bất phục năng sinh vu phật pháp. Phiền não nê trung, nãi hữu chúng sinh khởi phật pháp nhĩ. . . . Thị cố đương tri, nhất thiết phiền não vi như lai chủng, thí như bất hạ cự hải bất năng đắc vô giới châu bảo, như thị, bất nhập phiền não đại hải, tắc bất năng đắc nhất thiết trí bảo. Điều hiểu chứ? Tốt lắm, tụng kinh đi.”

* Đây là phật pháp nha, trích từ « Duy ma cật kinh » ta không hiểu gì về phật pháp và cũng chẳng có ý định đó (_ _ _ _ !) vậy nên ai muốn tìm hiểu thì . . . thông cảm *rưng rưng*

“Vâng!” Tiếng gõ mõ của các hòa thượng vang lên nhịp nhàng, bắt đầu tụng kinh. Thiển Uyên trong đầu lại đang hồi tưởng lời của phương trượng, bất nhập phiền não đại hải, tắc bất năng đắc nhất thiết trí bảo, kia hẳn không phải là không hiểu bát nhã, hãm lạc tại vòng xoáy phiền não?

Hoàn thành buổi giảng kinh sáng, Tịch Chiếu mời Thiển Uyên thiện viện nhàn đàm, Tịch Chiếu như trước khép hai mắt, nói:

“Thí chủ phải họ Lâm không?”

“Không phải.” Thiển Uyên không biết tại sao cố ý nói không phải.

“Vậy thì là họ Diêu.”

“Sư phụ sao lại biết?”

“Bần tăng không có sở trường gì, xin thí chủ nhìn mắt của ta.” Nói xong chậm rãi mở hai mắt, thoáng chớp ánh sáng trắng bắn ra bốn phía, đúng là một mực song đồng! Bạn đang ?

Song đồng vạn người không được một người, có thể thấy được kiếp trước kiếp này. Thiển Uyên biết mình gặp được cao nhân rồi, khiêm tốn nói: “Đệ tử vừa rồi đã mạo phạm, mong sư phụ đừng lưu tâm.”

Tịch Chiếu cười, lại nhắm hai mắt.

“Đệ tử thỉnh sư phụ giải tỏa khúc mắc!”

“Khúc mắc của thí chủ từ đâu đến?”

“Đệ tử hai đời lễ phật, vì sao phật duyên luôn không đủ?”

“Duyên không thể cưỡng cầu.”

“Đệ tử không phải có ý cưỡng cầu, chỉ là ”

“Đã không sở cầu, tại sao lại khúc mắc?”

“Đệ tử ”

“Thí chủ trần duyên chưa dứt, vẫn là nên tùy duyên.”

Thiển Uyên cúi đầu: “Đệ tử hiểu, chỉ là không cam lòng.”

“Liên hoa sinh vu ứ nê, trí bảo sinh vu phiền não. Trong lòng có Phật tức là tu hành, người tu tại gia nếu như tâm tồn thiện niệm, cuối cùng cũng sẽ đăng cõi Niết Bàn. A di đà phật, ngã phật từ bi!”

Thiển Uyên nghĩ nghĩ, chấp tay chử thập nói: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm.” Vốn có nhiều điều muốn hỏi nhưng lại vẫn không hỏi tiếp nữa. Dẫu có hỏi tiếp thì đã sao, việc phải làm vẫn là từng việc từng việc làm, nghiêm

phải tạo vẫn là từng nghiệt từng nghiệt tạo, lỗi phải phạm vẫn là từng lỗi từng lỗi phạm, vẫn là câu nói kia, tùy duyên đi!

Hai người lại nói chuyện trong chốc lát, hòa thượng ở bên ngoài báo: “Nam Lăng Vương phủ Trầm thí chủ đến.”

Tịch Chiêu nói thỉnh, lại lưu lại Thiển Uyên, bản thân thì đi ra ngoài.

Không bao lâu Trầm phi quả nhiên được một nha hoàn dìu vào, thấy Thiển Uyên, thần sắc đại biến, vội tay cho nha hoàn lui ra, bình tĩnh nhìn Thiển Uyên, chưa nói gì nước mắt đã chảy trước.

Thiển Uyên rất đổi kinh ngạc: “Trầm nương nương?”

Trầm Lạc giống như bưng bình, vội vàng lấy khăn lau nước mắt, ngồi xuống đối diện Thiển Uyên.

41. Chương 41

Trầm Lạc rất nhanh trấn định lại, mở miệng liền hỏi: “Ngươi là có tâm cứu Chi Diêu hay không?” Ngữ khí nghiêm khắc.

Thiển Uyên sững sốt, phản ứng lại: “Y làm sao vậy?!”

Trầm Lạc không đáp, như trước hỏi: “Ngươi trả lời ta trước, ngươi là có tâm cứu Chi Diêu hay không?”

Thiển Uyên vội la lên: “Đó là đương nhiên! Không có y, tôi sống không bằng chết! Y rốt cục có chuyện gì? Người mau nói cho tôi biết!” Câu cuối cùng đã muốn không thể không chế được cảm xúc, bật dậy.

Trầm Lạc vừa lòng gật gật đầu: “Tốt! Không hổ là người Chi Diêu lựa chọn.”

“Y làm sao vậy?!”

“Y tạm thời không có gì đáng lo ngại, ngươi có thể yên tâm.” Thiển Uyên lòng nóng như lửa đốt, Trầm Lạc cũng không thích nhiều lời, ngược lại hỏi: “Lâm Thiên Tuyết có phải nói với ngươi là Chi Diêu luyện công tẩu hỏa nhập ma hay không?”

Thiển Uyên liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy sự tình không đơn giản, tuy rằng nóng vội cũng chỉ buông xuống trước, “Nương nương hỏi như vậy, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

Trầm Lạc cười lạnh: “Y tự cho là giấu diếm được mọi người, đáng tiếc ta đã sớm biết. Diêu tướng quân, ngươi có biết vì sao Lâm gia không phải hoàng tộc, lại nhiều đời được phong vương không?”

Thiển Uyên gật gật đầu, chuyện về Nam Lăng Vương đời đầu Lâm Tĩnh Vân hẳn có biết. Diêm tuyết thiên hạ, võ nghệ siêu quần, mỗi lần xuất trận đều mang một chiếc mặt nạ quỷ, nam chinh bắc chiến, mở mang bờ cõi, phụ tá cao tổ thành lập thiên triều, sau khi cao tổ đăng cơ lập tức trả lại binh quyền, thượng sơ từ quan. Cao tổ mến tài, lại không lay chuyển được vị khai quốc công thần này, liền cùng y kết bái huynh đệ, phong làm Nam Lăng Vương, nhiều đời kế tục. Đây là chuyện Lâm Chi Diêu kể cho hắn nghe.

“Thế nhân đều biết Lâm Tĩnh Vân là khai quốc công thần, lại không biết y cũng là luyện sủng của cao tổ, sau khi cao tổ đăng cơ hạ chỉ, phàm ai nhắc đến bốn chữ ‘thị tể tướng quân’, giết không tha, cho nên không có một ai lên tiếng, chuyện này cũng vì thế từ từ phai nhạt. Lâm Tĩnh Vân vì cao tổ thống nhất thiên hạ, nhiều lần vào sinh ra tử, sớm hiểu được cao tổ sẽ không lưu lại tính mạng y, bởi vậy một lòng muốn chết. Cao tổ cũng biết chính mình nên ban tử cho y, nhưng lại chỉ thu hồi hổ phù, biến thành sung quân y đến Nam Cương, lệnh y cả đời không được bước chân ra khỏi Nam Cương. Cao tổ rõ ràng đã ghim sâu, không đành lòng diệt trừ nhược điểm lớn nhất của mình, tuy rằng đưa y sung quân biên cương, lại cấm hận y mỹ mạo, sợ y bị nam nhân khác cướp đi, tìm đến kỳ nhân luyện thư hùng nhị cổ, đem thư cổ cấy vào cơ thể Lâm Tĩnh Vân. Loại cổ này, đối nội công cực kỳ hữu ích, chính là cùng nam tử giao hợp không thể nằm dưới, nếu không tất sẽ tẩu hỏa nhập ma, trừ phi đối phương là hùng cổ. Lâm Tĩnh Vân bị người yêu đối đãi như thế, tâm sớm như tro tàn, liền tùy cao tổ hạ thư cổ lên người. Chính là ngay cả kỳ nhân luyện

cổ kia cũng không dự đoán được, thư cổ kia tự mình phân thân sinh sôi nảy nở, thông qua huyết mạch di truyền, bởi vậy Lâm gia khi mỗi nam tử sinh ra đều có cổ này.”

“Vậy Diêu hiện tại Diêu có phải hay không cũng Lâm Chi Chu vì sao không chết?” Thiển Uyên nhìn không được xen mồm hỏi.

Trầm Lạc lắc đầu: “Năm đó xảy ra sự kiện kia, tiên hoàng còn tại thế, Lâm Thiên Tuyệt tự mình tiến cung cầu tiên hoàng cứu Lâm Chi Chu, về phần giải được là gì, không ai biết.”

“Vậy Diêu đâu? Lâm Thiên Tuyệt nói y cứu Diêu, chẳng lẽ là gạt ta?”

Trầm Lạc gật gật đầu: “Diêu vốn không định trở về cầu Lâm Thiên Tuyệt cứu y, không ngờ Lâm Thiên Tuyệt phái người chuyển lời cho y nói chỉ cần y đi giết Tiêu Cảnh, liền cho y giải được, cũng không yêu cầu người trở về kế thừa vương vị, thả các người tự do. Chi Diêu suy nghĩ rồi đáp ứng, đều là vì người!” Nói đến đây Trầm Lạc cư nhiên vẻ mặt oán giận!

Thiển Uyên trong lòng nhất thời đất bằng dậy sóng, hết thấy hành vi quái lạ của Lâm Chi Diêu đều có đáp án. Vì sao đi không từ biệt, vì sao một mình trở về kế thừa vương vị, vì sao ám sát Tiêu Cảnh, y nói y có khổ tâm, mình khi đó lại phát điên, không nghe y giải thích, hung hăng ngược đãi y Diêu Tâm thật đau, hảo hỉ hận! Đáng hận!

Thiển Uyên nín chặt ngực sau một lúc lâu không thể nói chuyện, trên trán nổi gân xanh, mắt sắp nứt ra.

“Người cho là Lâm Thiên Tuyệt thực dự định cứu y sao?” Trầm Lạc nói tiếp, “Tiêu Cảnh tuy rằng là tâm phúc đại họa của y, nhưng cũng không đến mức khiến cho Lâm Thiên Tuyệt phải vội vã giết hẩn như vậy.”

Thiển Uyên suy nghĩ một chút, thể hồ quán đỉnh*: Lâm Thiên Tuyệt, không thể tưởng được người thế nhưng tính kế tử tôn chính mình như vậy!

* Xuất phát từ «Đôn hoàng biến văn tập – Duy ma cật kinh giảng kinh văn» – VD: nghe xong ý kiến cao minh làm cho người nghe nhận được gợi ý rất lớn.

“Lâm Thiên Tuyệt muốn làm Hoàng đế, đúng không?”

Trầm Lạc gật gật đầu.

“Thì ra là thế. Y ngay từ đầu đã tính kế với ta rồi, Lâm Chi Chu tàn phế, Diêu cũng không thích hợp làm người thừa kế, chỉ có ta, cho nên y cố ý bảo Diêu đi ám sát, mượn việc này chia rẽ chúng ta, sau đó khiến ta cam tâm vì y dốc sức, khó trách mọi chuyện y đều nghe theo ta, ngay cả Kế đại ca cũng ” Nhớ đến đêm qua, Thiển Uyên miễn cưỡng nuốt xuống những lời còn lại. Chỉ vì lấy lòng hẩn, thật sự để cho Kế đại ca chịu nhọc gả cho hẩn làm thiếp, Lâm Thiên Tuyệt, người thật sự đáng hận!!

Thiển Uyên trong lòng cân nhắc một lát, ngẩng đầu nhìn Trầm Lạc nói: “Tôi muốn cầu xin nương nương một chuyện!”

Trầm Lạc hiểu rõ cười: “Kỉ đồ úy sáng nay đã phụng lệnh quay về quân doanh.”

Bạn đang ?

Thiển Uyên chợt kinh chợt hãi, đang muốn cầu Trầm Lạc cứu tính mạng Kỉ Minh, không ngờ đã được cứu. Nữ nhân này nhìn cũng không phải loại người dịu dàng vô tri như vậy, nàng vì sao nói mình biết những điều này? Không chỉ là vì nhi tử của mình, nhất định còn có mục đích khác! Từ lúc ban đầu nàng đã kêu mình “Diêu tướng quân”, nàng chắc không phải là không biết thân phận của mình, kiên trì xưng hô mình như vậy, mục đích là gì?

“Thuộc hạ đa tạ nương nương ra tay cứu giúp, nguyện vì nương nương cống hiến hết mình.”

“Diêu tướng quân đa lễ.” Trầm Lạc nâng Thiển Uyên dậy, “Diêu tướng quân thiếu niên mãnh tướng, bản cung còn có nhiều việc phải nhờ vào người. Chi Diêu là độc tử của bản cung, có bản cung chiếu cố y, Diêu tướng quân không cần lo lắng.”

Thiên Uyên nhú mào, khoảng cách hần cùng Diêu từ lần đầu tiên đến nay đã qua hơn một năm, Diêu có phải hay không thật sự bình an vô sự? Những hậu duệ hoàng gia này đều là người mắt cao hơn đầu, Lâm Thiên Tuyệt đã lừa hần, khó đảm bảo Trầm Lạc sẽ không lừa hần!

“Không biết thuộc hạ có thể vì nường nường làm những gì?”

“Rất đơn giản, bang trợ hoàng đế quét sạch nghịch đảng. Bắc Lương Vương cùng Nam Lăng Vương chiếm cứ nửa cương thổ mạnh ai nấy làm, cứ thế mãi nền móng của quốc gia tất nhiên sẽ lung lay, ta thân là thần tử, đương nhiên nên vì ngô hoàng phân ưu.”

Thiên Uyên trầm nghĩ: thì ra Trầm Lạc là người của Thái hậu.

“Lời nói của nường nường cực kỳ chính xác, thuộc hạ không dám không theo, chính là ”

“Y hiện đang ở Hậu Tuyết Cốc.” Trầm Lạc ngược lại thẳng thắn, không đợi Thiên Uyên nói rõ đã đoán được tâm tư của hần, “Thái hậu ban cho một loại dược, có thể tạm thời áp chế thư cổ, nhưng phải mỗi ngày uống khổ tuyết trà, bởi vậy ta đem y an bài tại Hậu Tuyết Cốc, có lẽ Lâm Chi Chu đại khái cũng là ăn loại dược này, cho nên mấy năm nay mới vẫn ở lại Hậu Tuyết Cốc. Có Thanh Phượng ở bên cạnh chiếu cố y, y tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng mà ta sẽ không cho người gặp y. Hiện tại sẽ không.” Trầm Lạc để ý Thiên Uyên, vẻ mặt nắm chắc phần thắng trong tay, “Người đừng nghĩ lên đi gặp y, chỉ cần người đến gần, Thanh Phượng sẽ giết y, ta đã sớm hạ lệnh. Thanh Phượng là người của ta.”

Thiên Uyên không thể tin nhìn nữ nhân trước mắt này, khắp người phát lạnh.

“Được rồi, nói cho người biết một chuyện nữa, đỡ người phải đoán, ta là dưỡng nữ Thái hậu.”

Nói đến nước này, Thiên Uyên hoàn toàn không có điều kiện gì để đàm phán cũng không có năng lực phản kháng, hần cùng Lâm Chi Diêu tựa như hai quân cờ, hoàn toàn không kiểm soát được tương lai của mình, lại tại đây quyền lực đấu tranh cùng mình hoàn toàn không quan hệ khiến cho mình đầy thương tích, mỗi người mỗi ngã. Yêu thì sao, hận thì sao, người không có sức mạnh sẽ không thể tùy tâm sở dục làm chuyện muốn làm. Thời đại này sức mạnh chính là công lý! Thiên Uyên suy nghĩ cẩn thận một lượt, còn chưa kịp cảm khái, đã bị cuốn vào trong dòng thác lịch sử.

42. Chương 42

Thiên Uyên y theo Trầm Lạc phân phó, tại Tê Hà Tự ở một đêm mới quay về Nam Lăng Vương phủ hướng Lâm Thiên Tuyệt thỉnh tội cũng thay Kỉ Minh cầu tình, Lâm Thiên Tuyệt quả nhiên như lời Trầm Lạc nói, vẫn không trách cứ hần, hơn nữa nói cho hần hay Kỉ Minh đã quay về doanh trại. Thiên Uyên làm bộ như cảm kích, đối lão hồ ly dập đầu, lão hồ ly quả nhiên thật cao hứng.

“Thiên Uyên, trên võ lâm có lẽ sắp xảy ra nhiều dị động, Triệu Vị Cánh chủ động liên hệ với ta, hần đã phản chiến, người mang theo đặc chủng binh đi Trấn Kiềm sơn trang hiệp trợ Kỉ Vô Cứu thanh trừng võ lâm, khởi hành ngay hôm nay.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Thiên Uyên kính cẩn lui ra, thu thập đồ đạc lên đường.

Cái gọi là hiệp trợ Kỉ Vô Cứu thanh trừng võ lâm, chính là thanh trừng nhân thủ của Tiêu Cảnh cài vào các môn phái giang hồ, đặc chủng binh chuyên trách các chuyện thâm ngoi li gián ám sát linh tinh, Kỉ Vô Cứu cùng Triệu Vị Cánh nội ứng ngoại hợp, chưa đến hai tháng liền đem giang hồ chinh đến chướng khí mù mịt nhân tâm hoang mang. Thiên Uyên tại Trấn Kiềm sơn trang nhận được đãi ngộ thật lớn, lại tâm phiến ý loạn, lưu lại nhân thủ tùy tiện nhả nhủ vài câu một mình đi Quý Châu.

Mục Thừa Anh gần đây đánh thắng không ít trận, người ngoài không biết, Thiên Uyên lại nhìn ra hần đã rất cẩn thận nghiên cứu qua «Tôn Tử binh pháp» mình cho hần. Thiên Uyên tính tình lạnh nhạt, hai đời cô độc, bằng hữu cũng không nhiều, Mục Thừa Anh là người hần vui lòng kết giao, bởi vậy trong thời thế loạn lạc này lúc hần không chỗ nào có thể lẫn trốn đã nghĩ đến Mục Thừa Anh. Tới quân doanh, nghĩ muốn

dành cho hần chút kinh hỉ, không để cho binh sĩ thủ vệ thông báo, Thiển Uyên xốc mạnh rèm soái trưởng của Mục Thừa Anh lên, cũng không ngờ trước mắt là cảnh tượng như vậy.

Mục Thừa Anh cùng Kỉ Minh ở trong trường.

Mục Thừa Anh tay trái bắt hai tay Kỉ Minh đặt trên đỉnh đầu y.

Mục Thừa Anh đem Kỉ Minh bức đến tựa vào tường chặn giữa hai chân y.

Mục Thừa Anh đang hôn Kỉ Minh.

Mục Thừa Anh tay phải ôm thắt lưng Kỉ Minh.

Kỉ Minh đai lưng lỏng lẻo.

Kỉ Minh cố gắng đẩy Mục Thừa Anh ra.

Kỉ Minh tát Mục Thừa Anh một bạt tai.

Kỉ Minh nhìn đến Thiển Uyên.

Kỉ Minh đỏ mặt che miệng chạy ra ngoài.

Thiển Uyên .

Thiển Uyên thạch hóa, phong hóa, theo gió bay đi.

Mục Thừa Anh bị ăn tát có điểm ngưng ngừng, cười đối Thiển Uyên nói: “Để ngài chê cười rồi!”

Thiển Uyên cau mày: “Mục tướng quân thật có nhã hứng. Có điều ta như thế nào nhớ rõ Mục tướng quân từng nói qua đời chiến tranh kết thúc muốn đi Hương Phần lâu tại Xích thành tìm hoa khôi cô nương hảo hảo khoái hoạt khoái hoạt? Mục tướng quân là khi nào cùng đại ca ta thân mật, ta như thế nào một chút cũng không biết? Mục tướng quân một đời phong lưu, nợ tình khắp thiên hạ, hiện tại ngay cả nam nhân cũng không buông tha sao?”

Mục Thừa Anh mặt không nhin được, bật thốt lên: “Thứ người không cần chẳng lẽ ta cũng không được phép tiếp nhận sao?”

Thiển Uyên liền nổi giận: “Kỉ đại ca không phải đồ vật!” Cũng không quản lời này nghe có bao nhiêu , liền rút kiếm chém đến, đem Mục Thừa Anh chém đến gà bay chó chạy tránh ở khắp phòng. Bọn binh sĩ sợ đến mức cùng nhau xông vào, Mục Thừa Anh một mặt từ trên bàn dài lăn xuống còn một mặt hét: “Đều đi ra ngoài, không có lệnh của ta ai cũng không được phép tiến vào!” Thiển Uyên xem tình thế một kiếm đâm vào vai hần, Mục Thừa Anh liền anh dũng bị thương.

Mục Thừa Anh cũng phát hỏa, bằng bó bả vai rống: “Ta thích y không được sao! Thật là con mẹ nó, người không cần y ta cần! Người xem y như cây cỏ, gọi thì đến đuổi thì đi, người lại tính toán cái gì! Phải, y là vừa bổn vừa cứng đầu, bổn tướng quân nhưng lại coi trọng y, người muốn thế nào hả?!”

Thiển Uyên kinh ngạc không thôi miệng lưỡi cứng đờ: “Người, người thật sự thích y?”

Khuôn mặt tuấn tú của Mục Thừa Anh thoáng cái đỏ ửng, ề a nói: “Dù ... dù sao thì chuyện đã như vậy, muốn chém muốn giết cứ tự nhiên! Ta cương hôn y, cho dù người không giết ta, y cũng nhất định sẽ giết ta.” Ban đầu rất hào khí, càng nói càng nhỏ giọng, cúi đầu lẩm ba lẩm bẩm, “Mục Thừa Anh ơi Mục Thừa Anh, người tìm khối đầu hủ đâm đầu chết được rồi đó! Chưa gặp qua người ngu như vậy, nam nhân cùng nữ nhân có thể giống nhau sao? Cứ nhiên nghĩ ra chủ ý bá vương cường ngạnh lên đây cung ngu xuẩn như vậy, giờ thì toàn bộ xong rồi . . .”

Thiển Uyên thu kiếm: “Mục Thừa Anh!”

“Có!”

“Người thật sự thích Kỉ đại ca sao?”

“Hả . . . , ừ.”

“Vậy đừng làm y thương tâm nữa.”

“Ồ?”

“Hừ, đừng tưởng ngươi võ công giỏi thì ta đánh không lại ngươi, còn dám khi dễ đại ca của ta, ta không tha cho ngươi!”

Mục Thừa Anh mặt mày hớn hởi: “Ai nha, ta nói Diêu tướng quân, ngươi là đồ kị ta sao? Ta nói cho ngươi nghe, Mục Thừa Anh ta sống ba mươi năm, còn chưa có nữ nhân nào ta không nắm chắc được, a, không đúng, y không phải nữ nhân Tóm lại, ta khẳng định sẽ làm cho y yêu ta, sẽ không vì tiểu tử chưa dứt sữa nhà ngươi thương tâm khổ sở nữa!”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thiểm Uyên nhìn thấy hấn dáng vẻ thần khí đắc ý, thoải mái cười rộ lên, ôm quyền thi lễ: “Đại ca của ta liền phó thác cho Mục tướng quân, hy vọng ngươi chiếu cố y thật tốt, khiến y hạnh phúc. Tiểu đệ mới vừa rồi ra tay quá nặng, thỉnh tướng quân thứ lỗi!”

Mục Thừa Anh sửng sốt, vung tay lên cười nói: “Thôi đi, ngươi tốt xấu gì cũng là tiểu cữu tương lai của ta, về sau nhờ ngươi giúp ta trước mặt y nói tốt vài câu là được rồi!”

Kỉ Minh bị Mục Thừa Anh công khai mạnh dạn nhiệt liệt theo đuổi đến nỗi sức cùng lực kiệt, tại quân doanh xấu hổ vô cùng trốn về Trần Kiếm sơn trang, kết quả Mục Thừa Anh đuổi theo y tới tận Trần Kiếm sơn trang, Kỉ Minh lại chạy trốn tới tái ngoại, Mục Thừa Anh tiếp tục đuổi theo không từ bỏ, cuối cùng Kỉ Minh bách luyện cương hóa tác nhu*, đi theo tên tử triền lan đá giảo hoạt đen tối này, hạ hồi phân giải.

* Chỉ người tính tình quật cường, được cảm hóa trở thành người tâm mềm yếu

Gần cuối năm, song phương tạm thời đình chiến, cuộc sống trong quân nhàn chán, Thiểm Uyên một mình nằm tại sườn núi ngắm sao. Khí trời đã rét đậm, Nam Cương vẫn không lạnh, Thiểm Uyên trong lòng trong mát lại chỉ có Linh Sơn Hậu Tuyết, một mảnh trắng xóa lạnh lẽo. Tiểu yêu tinh của hấn luôn luôn thích náo nhiệt, có thể nào chịu nổi sống ở nơi tịch mịch khổ hàn như vậy? Y cùng Lâm Chi Chu có thể hay không lâu ngày sinh tình? Không, sẽ không. Nghĩ đến đây Thiểm Uyên âm thầm lắc đầu, Diêu là cứng đầu, nhận thức chuyện gì quyết không quay đầu lại, cho dù hấn thương tổn y như vậy Tân niên năm trước, không muốn nhìn lại mừng một tháng giêng, hấn oan uổng y, cưỡng bạo y

“Đi Linh Sơn!” Lăn một cái xoay người đứng lên, Thiểm Uyên trong đầu linh cảm chợt lóe, nhảy lên lưng ngựa chạy đi, binh sĩ thủ doanh khó hiểu, nhưng thấy rõ là Diêu tướng quân nên cũng không có ngăn cản, mặc hấn phi nhanh đi.

Đi thẳng một đường, ý nghĩ nông nổi sớm đã tỉnh táo lại. Thiểm Uyên không nghĩ đến lấy tính mạng Lâm Chi Diêu ra mạo hiểm, Trầm Lạc tuyệt đối không phải người lương thiện, y chỉ nghĩ đến gần y nhất có thể, cách y gần một chút. Cưỡi trên ngựa nhìn lên tuyết sơn thánh khiết, nghĩ đến người ngộ nguy tại trong núi này, Thiểm Uyên trong lòng lại sinh ra một loại nhu tình chua chát.

“Khách quan, nghỉ chân hay ở trọ?” Tiểu nhị ân cần chào đón.

“Ở trọ.” Khách điểm Phong Tuyết tại chân núi cảnh vật vẫn như trước, Thiểm Uyên đem ngựa giao cho tiểu nhị, đi vào khách điểm.

Chạy liên tục, dừng lại mới phát giác thể lực đã muốn cạn kiệt, Thiểm Uyên tùy tiện ăn chút gì rồi trở về phòng mặc nguyên y phục mà nằm, lò sưởi trong phòng cháy hừng hực, Thiểm Uyên chỉ chốc lát sau liền mơ mơ màng màng, mãi đến khi trên cổ cảm thấy vật cứng lạnh lẽo mới bừng tỉnh.

“Là ngươi.” Thấy người đặt thanh kiếm trên cổ mình, Thiểm Uyên ngược lại cũng không giật mình, một tay lặng lẽ lần tiến vào trong ngực.

“Đừng cử động!” Thanh Phượng đẩy chuôi kiếm về phía trước, cổ Thiểm Uyên rướm máu.

“Nương nương không cho ta gặp y, cũng không nói không thể tới linh sơn mà.” Thiểm Uyên thử chuyển đề tài, trong mắt Thanh Phượng sát ý nồng đặc, hấn là thật sự nổi lên sát tâm.

“Hừ, nếu biết không thể gặp còn đến làm gì?”

“Đến ngắm mỹ cảnh băng phong của tuyết vực thánh sơn.”

“Bớt miệng lưỡi cho ta!” Kiếm của Thanh Phượng như trước đặt trên cổ Thiển Uyên, sát khí lại giảm đi rất nhiều, “Người hại thiếu chủ đủ thảm rồi, còn không vừa lòng, muốn hại chết y sao?!”

Thiển Uyên cúi đầu xuống, khoảng sau một lúc lâu: “Ta chỉ là muốn cách nơi của y gần một chút nhớ đến y”

43. Chương 43

Thiển Uyên cúi đầu xuống, khoảng sau một lúc lâu: “Ta chỉ là muốn các nơi của y gần một chút nhớ đến y”

Hai người đều không ai lên tiếng, trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người, cuối cùng, Thanh Phượng thu hồi kiếm, hung hăng nói: “Hôm nay ta tha cho người, lần sau gặp lại chính là ngày chết của người, người tự lo lấy thân đi!” Người nhẹ nhàng rời đi.

Thiển Uyên siết chặt vạt áo, suy sụp ngã xuống, từ từ nhắm lại hai mắt lẳng lặng nằm, bình ổn mùi máu tươi dâng lên từ cổ họng.

“Ai?” Đêm nay thật đúng là náo nhiệt, người đến một đợt tiếp một đợt, tất cả đều không đi cửa lớn mà chui cửa sổ, Thiển Uyên bất biến ứng vạn biến, nằm bất động như trước.

Một thanh âm lạnh băng cứng ngắt nói: “Cốc chủ nhà ta cho mời.”

Thiển Uyên ngồi dậy, thì ra là Ngũ nhi thị đồng của Lâm Chi Chu, hẳn sao lại đến đây? Xem ra chuyện mình chạy đến Linh Sơn sớm đã không còn là bí mật nữa. Thiển Uyên không lên tiếng, dán mắt nhìn Ngũ nhi, khuôn mặt Ngũ nhi nghiêm túc vạn năm bất biến rốt cục có biến hóa, không kiên nhẫn nói: “Đi theo ta!” Trở mình nhảy ra khỏi cửa sổ. Thiển Uyên mang giày vào đuổi theo, đoán không ra mục đích Lâm Chi Chu tìm hắn.

Thiển Uyên đi theo sau Ngũ nhi đến hơn nửa đêm, đi vào Thư Vân Các nơi Lâm Chi Chu sống. Lâm Chi Chu điều Ngũ nhi ra ngoài, cũng không để ý đến Thiển Uyên, chuyên tâm pha trà. Thiển Uyên nhẫn nại không đặt câu hỏi, tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống, ngắm nhìn y pha trà, cùng Lâm Thiên Tuyệt và Trầm Lạc tiếp xúc nhiều, hẳn cũng dần dần học được bình tĩnh ung dung vinh nhục không sợ. Động tác của Lâm Chi Chu thực ưu mỹ, bên cạnh bàn chỉ có một cái lò nhỏ, chậm rãi đun nước tuyết, Lâm Chi Chu đem nước tuyết đã đun sôi lọc qua để lạnh, sau đó thêm vào tuyết liên đã phơi khô cùng băng tằm và vài loại dược liệu rồi lại đun lên.

“Đây là trà khổ tuyết ta đun cho Diêu, mỗi ngày một chung, cũng có thể khắc chế thư cổ trong cơ thể y.”

“Người biết?”

“Đúng, ta đã sớm biết, chỉ có Diêu vẫn không biết. Năm đó võ công ta mất hết, chỉ nói với y là bị trong lúc phụ vương đánh đứt kinh mạch, Diêu chưa từng mấy may hoài nghi, mãi đến khi Lộng Ảnh nói với y, nội thương của y cùng nội công Lâm gia có quan hệ, y mới đến hỏi ta.”

“Kết quả căn bản không liên quan đến vấn đề nội công, mà là cổ của Lâm gia thế đại* gia truyền!”

* Thế đại: nhiều đời

“Phải!” Lâm Chi Chu lọc bỏ cặn trà, giương mắt nhìn Thiển Uyên, “Người rốt cục cũng biết.”

“Người bảo ta đến đây chỉ là muốn nói chuyện ngày?”

Lâm Chi Chu nở nụ cười: “Là người đến trước Linh Sơn, ta mới mời người đến. Nếu như người không đến, ta vĩnh viễn sẽ không tìm người. Để cho Diêu ở lại nơi này cùng ta trải qua quãng đời còn lại, là hạnh phúc trước đây ta không dám hy vọng xa vời.”

“Người!”

“Ha ha, người không cần nghiêng rằng nghiêng lợi. Ta biết người Diêu yêu chính là người, nhưng người căn bản không xứng với tình yêu của y.”

“ ”

“Sao hử, ta nói sai rồi hử? Chẳng lẽ không phải tại người mà y trở thành như vậy sao? Nếu người có đủ năng lực, Diêu sao lại vì bảo toàn người trở về cùng phụ vương thỏa hiệp? Sao lại cả thể xác và tinh thần đều bị tổn thương, không thể không tránh ở nơi tuyệt cảnh hoang vu này kéo dài hơi tàn?”

“Ta . . . ta biết ta không xứng, nhưng mà, ta không muốn từ bỏ . . . Ta yêu y . . . ” Thiển Uyên gục đầu xuống, không muốn để cho Lâm Chi Chu nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của mình.

“Nói gì yêu hay không yêu, đều là trò đùa của tiểu hài tử. Người đã từng nghĩ qua chưa, nếu phụ vương thất bại, Hậu Tuyết Cốc này sẽ mất đi sự che chở, Tiêu Cảnh sẽ bỏ qua cho Diêu sao? Hoặc là, phụ vương thắng, Thái Hậu sẽ bỏ qua Lâm gia ta sao? Công cao chấn chủ, nắm binh quyền, Hậu Tuyết Linh Sơn đoạn tuyệt nhân thế này còn có là một cội Niết Bàn sao? Người cho là năm đó vì sao ta lại muốn thành thế này, tất cả đều do tiên hoàng ban tặng!”

“Có ý gì?”

“Nói thật cho người biết, hùng cổ kia trong thiên hạ chỉ có một con, hiện tại đang nằm trong tay Thái Hậu, chỉ cần có nó liền có thể giải được thư cổ. Nhưng thái tử sức yếu vô năng, Bắc Lương Vương như hổ rình mồi, tiên hoàng kị tài ta, sợ rằng sau khi ta kế tục vương vị sẽ uy hiếp hoàng quyền, bởi vậy mới cố ý ban thưởng cho ta ‘Hủ tâm đan’, hại ta bị phế vô công, còn có thể như thế nào ngoài sống tại nơi quỷ quái chim không thêm ị này!”

Thiển Uyên chấn động mạnh, không thể tưởng được thì ra có ẩn tình như thế!

“Diêu y có phải hay không cũng ăn?”

“Hừ, Thái Hậu cho Trầm phi một viên ‘Hủ tâm đan’, điều kiện trao đổi chính là khiến cho Bắc Lương Vương cùng Nam Lăng Vương trai cò đánh nhau, sau khi thành công có thể tha Diêu một mạng, nhưng y đời này phải hứa không rời khỏi Hậu Tuyết Cốc!”

“Nhưng Trầm phi nói cho ta biết nàng là dưỡng nữ của Thái Hậu.”

“Trầm Lạc là dưỡng nữ của Thái Hậu, nhưng Diêu là thứ duy nhất do người nàng yêu lưu lại cho nàng, nàng đương nhiên không thể trở mặt nhìn nhi tử của mình cùng người yêu đi vào chỗ chết.”

“Người nói Chẳng lẽ Diêu không phải là nhi tử của Lâm Thiên Tuyết sao?”

“Không sai, Diêu là hài tử của thúc phụ ta. Thúc phụ ông bị phụ vương hại chết. Ta vô tình phát hiện một quyển nhật ký trong di vật của thúc phụ, ông cùng Trầm Phi yêu đương vụng trộm, châu thai ám kết, khi đó phụ vương mới vừa kế thừa vương vị vì muốn củng cố địa vị đã tạo ra một màn kịch ngoài ý muốn sát hại thúc phụ. Tuy rằng phụ vương hoài nghi, nhưng Trầm Lạc một mực khẳng định đó là nhi tử của phụ vương, phụ vương không có chứng cứ, đồng thời kiêng kị thái hậu ở sau lưng Trầm Lạc, không muốn gây lớn chuyện, cho nên để việc này lắng xuống, Diêu dần dần lớn lên, cá tính cùng diện mạo càng ngày càng giống thúc phụ, phụ vương liền đối xử lạnh nhạt với mẫu tử y, thẳng đến sau khi phát sinh chuyện đó.”

“Theo như người nói, ta cũng không phải tôn tử của Lâm Thiên Tuyết, ông ta vì sao lại cố chấp với ta?”

“A, có lẽ người cũng phần nào đoán được, phụ vương chưa thỏa mãn với vị trí Vương gia này. Cả đời y sinh con nối dõi gian nan, thân sinh nhi tử chỉ có ta mà ta đã ăn ‘Hủ tâm đan’ nhất định sẽ vô hậu, huyết mạch Lâm gia có thể dùng chỉ còn lại mỗi mình người, huống hồ y mấy năm nay cũng chỉ là hoài nghi Diêu không phải nhi tử của mình. Lại nói, phụ vương không yêu cầu người thú thê sinh con sao? Dù sao một tiểu oa nhi cái gì cũng không biết so với người này yêu phụ thân của mình không chế tốt hơn nhiều!”

Thiển Uyên nghe được y nói về tình hình thực tế hiện tại, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Người nói nhiều như vậy, trọng điểm là gì?”

“Trọng điểm? Người cho rằng trọng điểm là gì? Người có thể cam tâm để cho bọn họ an bài người như vậy sao? Người không nghĩ đến cùng Diêu sống một chỗ sao?”

“Ta đương nhiên muốn.”

“Như vậy hay nghĩ ra biện pháp để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó giải cứu cho Diêu, cùng y vĩnh viễn sánh cùng thiên địa!”

“Người Đây là lời nói thật lòng của người? Người đối y”

Lâm Chi Chu cười rộ lên, ảm đạm nói: “Đáng tiếc y không yêu ta.”

Thiểm Uyên trống rỗng, tươi cười ảm đạm này hẳn không phải lần đầu tiên nhìn thấy, Kỉ Minh cũng thường có biểu tình như thế này, không đành lòng nói những lời tổn thương người nữa, đứng dậy cáo từ.

Thiểm Uyên nói muốn ghé qua nhìn “Cúc Nguyệt Các”, Lâm Chi Chu ngừng một lát, sau đó nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

Băng tuyết làm nổi bật thêm bóng đen thanh u tĩnh mịch trong cốc, Thiểm Uyên theo con đường mòn quen thuộc đến gần “Cúc Nguyệt Các”, nơi này là nơi hắn cùng Diêu thành hôn động phòng. Cảnh còn người mất, chuyện cũ canh cánh trong lòng, ngũ vị tạp trần, dạ dày Thiểm Uyên một trận co giật quặn đau, nhìn không được nữa, cúi xuống tại lan can của một hành lang gấp khúc nôn khan một trận.

Một bàn tay dịu dàng ở sau lưng thay hắn thuận khí, Thiểm Uyên quay đầu lại, đối mặt với một lúm đồng tiền mỹ lệ động lòng người.

Một năm, khuôn mặt tươi cười này lúc nào cũng hiện lên trong tâm trí hắn, Thiểm Uyên chần chừ vươn tay, mãi đến lúc đầu ngón tay chạm vào da thịt mịn màng ấm áp kia mới dám khẳng định mình không phải đang nằm mơ. Một tay kéo y ôm vào lòng, vùi vào chiếc cổ quen thuộc, hương thơm cực kỳ quen thuộc lại xông vào mũi, một tiếng than thở: “Diêu!” Mang theo nước mắt, mới giật mình phát giác mình đã lệ rơi đầy mặt. Thân thể trong lòng chân thật như vậy, hình dáng hồ điệp ưu mỹ, vòng eo mềm dẻo nhỏ bé thon gầy, mùi hương cơ thể như có như không, làn da trơn mịn hơi lạnh lẽo Luyến nhân cách biệt thời gian dài, một nửa linh hồn của y, thất hồn lạc phách của mình, rốt cục tìm về được cảm giác còn sống chân thật, không buông tay nữa! Không buông tay nữa!

“Đau” Người trong lòng bị hắn ôm thật chặt, hơi từ chối một chút, Thiểm Uyên như từ trong mộng bước ra, “Thật xin lỗi.” Thoáng buông tay ra, lại ôm y như trước, một tay đưa lên vuốt ve khuôn mặt gầy đi rất nhiều của y.

Dịu dàng nhìn nhau, lại không nói gì. Kết nối này ngọt ngào này thương tổn này oán giận này, tất cả đều lấp kín lồng ngực, nhiều đến không tan đi được, thật lâu thật lâu sau, rốt cục hóa thành một nụ hôn, một khắc môi lưỡi chạm nhau, như xuân phong hóa vũ, nháy mắt làm dịu đi nội tâm khô hạn sốt ruột của nhau.

Yêu người, nhớ người, rất nhớ người, không bao giờ muốn chia lìa người nữa.

44. Chương 44

Hôn đến ngực đau mới lưu luyến tách ra, hai người đều có chút ngượng ngùng.

“Gió đêm lạnh, vào nhà đi.”

“Được.”

Một trước một sau lôi kéo nhau, chậm rãi tiến vào nhà.

“Thiểm Uyên, thực xin lỗi.”

Thiểm Uyên ngàn vạn lần cũng không dự đoán được lời đáng lẽ phải do mình nói lại bị Lâm Chi Diêu giành mất, hắn hẳn mới là người giải thích.

“Phải là ta xin lỗi người! Người không hề làm sai gì cả!”

Lâm Chi Diêu âm thầm lắc đầu: “Nếu không phải ta cả tin Lâm Thiên Tuyết, sao lại hại người lâm vào hoàn cảnh hiện tại.”

Thiểm Uyên vội nắm tay y la lên: “Không đúng không đúng! Là ta không có bản lĩnh, không đáng để người tin cậy dựa vào, xảy ra chuyện chỉ biết phát điên làm loạn, ấu trĩ đến cực điểm! Diêu, người không có sai, cũng không cần xin lỗi ta, là ta không có thực lực, bảo hộ không được người, bảo hộ không được tình cảm của chúng ta! Người không cần tự trách như vậy, muốn trách thì trách ta!”

“Người bằng lòng tha thứ cho ta?”

Thiểm Uyên lắc đầu: “Xin người tha thứ ta trước đã.”

Lâm Chi Diêu sờ sờ mặt hắn, vui mừng nói: “Người trưởng thành rồi!” (tự nhiên đọc xong thấy giống như Dương Quá – Tiểu Long Nữ đoàn tụ sau 16 năm xa cách ghê ~3~)

Thiểm Uyên trước đây bực mình nhất chính là Lâm Chi Diêu xem hắn như tiểu hài tử, hiện tại lại không thể sinh khí, chỉ cảm thấy áy náy. Sống hai lần cuộc đời, tuổi tăng không ít, lại một chút tiến bộ cũng không có, từ trước Gia Minh cũng thường hay nửa đùa nói chỉ số thông minh thâm tình của hắn rất thấp, hiện giờ mới biết tình cảm của mình thật sự rất kém cỏi, không phải là một tình nhân tốt, chỉ biết gây thêm phiền toái cho đối phương, giờ phút này được Lâm Chi Diêu khích lệ, với hắn mà nói càng giống như oán trách cùng ủy khuất.

“Diêu, chờ ta một năm, một năm, ta nhất định quay về mang người đi, được không?”

Lâm Chi Diêu tựa vào trong lòng hắn, không nói gì. Không được thì sao chứ? Bọn họ còn có quyền lựa chọn sao? Y một khắc cũng không muốn cùng Thiểm Uyên xa cách, y muốn hắn vĩnh viễn lưu lại cùng y, chính là điều này có thể sao? Trong thiên hạ đều là vương thổ, Hậu Tuyết Cốc này không phải chốn đào nguyên.

“Ta đồng ý, người cũng phải đáp ứng ta, nhất định phải trở về, hoàn chỉnh quay về!”

“Ta hứa!”

“Diêu Viễn, ta hình như mới cách đây không lâu đã cảnh cáo người, nếu lại để ta bắt gặp, chính là ngày chết của người!”

“Thanh Phương, dừng tay!”

Thiểm Uyên thật sự rất không thích bị người khác cầm kiếm kề vào cổ, mà lại hai lần đều là cùng một người cùng một thanh kiếm chĩa vào, thế nhưng võ công của Thanh Phương giỏi hơn hắn nhiều, động thủ không có phần thắng, huống chi Lâm Chi Diêu còn đang ở bên cạnh.

“Thiếu chủ, người tốt nhất đừng ngăn cản ta.”

“Diêu, đừng kích động.”

Lâm Chi Diêu dứt khoát che chắn trước người Thiểm Uyên: “Thanh Phương, ta có chút không nhớ rõ mẫu phi có hạ lệnh cho người giết Thiểm Uyên!”

“Thiếu chủ!” Thiểm Uyên đột nhiên nhớ tới lời nói của Trần Lạc: chỉ cần người đến gần, Thanh Phương sẽ giết Diêu!

“Diêu, không cần! Người lui ra sau đi!”

Lâm Chi Diêu nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hắn, “Ta không sao.” Quay đầu đối Thanh Phương nói, “Thanh Phương, người chấp hành mệnh lệnh của Vương phi đi!”

“Thiếu chủ!” Thanh Phương thở hổn hển, “Thiếu chủ, người biết chắc rằng ta sẽ không giết người?! Tốt thôi, dù sao không thể hoàn thành nhiệm vụ cũng là tội chết, ta giết hắn trước, sau đó sẽ tự sát hướng thiếu chủ tạ tội!”

“Dừng tay!” ba thanh âm đồng thời vang lên, trong đó hai cái là của Lâm Chi Diêu và Thiểm Uyên, người vừa mới đến là Lâm Chi Chu.

“Thanh thị vệ tại Hậu Tuyết Cốc của ta đối khách nhân của ta mời đến gây bất lợi, nói cho tại hạ một lời giải thích trước đã!” Lâm Chi Diêu cùng Thiển Uyên đều có chút bất ngờ, không dự đoán được Lâm Chi Chu sẽ xuất hiện bảo hộ hắn.

Thanh Phượng sắc mặt tệ hơn, Lâm Chi Diêu cùng Lâm Chi Chu hai người nửa tàn phế, Thiển Uyên võ công không bằng hắn, nhưng đứng phía sau Lâm Chi Chu là tên Ngũ nhi cao thâm khó dò, Thanh Phượng sợ dĩ nhiên hiện tại mới chạy đến “Cúc Nguyệt Các”, chính là do nửa đường bị thiếu niên lạnh băng này quẩn chân, dùng tam lưu thủ đoạn mới thoát thân được. Thanh Phượng đen mặt, rốt cục vẫn là đem kiếm đặt trên cổ Thiển Uyên thu hồi lại.

Thiển Uyên cùng Lâm Chi Diêu liếc nhau, đối Thanh Phượng nói: “Vương phi không cho ta đến, bất quá là sợ ta tư lợi bội ước. Người quay về bẩm báo với Vương phi, ta cùng với thỏa thuận của nàng vẫn hữu hiệu như cũ, mong nàng không cần lại can thiệp ta với Diêu gặp mặt.”

Thanh Phượng trong mũi hừ một tiếng, oán giận liếc mắt nhìn Lâm Chi Diêu một cái rồi xoay người bỏ đi. Lâm Chi Diêu thở dài, mọi người đều nói y vì Thiển Uyên không đáng, chỉ có chính y biết, vì Thiển Uyên y thật sự có thể vứt bỏ bất cứ thứ gì.

“Ngũ nhi,” Lâm Chi Chu phân phó, thiếu niên máy móc kia khuôn mẫu tiến lên trước, “Ngũ nghi nghe lệnh, tùy tùng Diêu công tử, bảo hộ hắn chu toàn, không tiếc tánh mạng!”

Ngũ nhi quỳ xuống: “Vâng!”

“Chu!”

“Cốc chủ!”

“Chu, Ngũ nhi là tùy tùng cận thân của ngươi, tuyệt đối không thể!”

“Đúng vậy, cốc chủ, có Ngũ nhi ở đây bảo hộ các người, ta cũng yên tâm hơn nhiều!”

Lâm Chi Chu khoát tay ngăn chặn lời nói của hai người: “Ta đã quyết định, không cần nhiều lời. Đã là người của ta, ta muốn hạ mệnh lệnh gì người ngoài không có quyền can thiệp.”

“Chu, ta”

“Diêu Viễn, ta làm vậy không phải vì riêng gì các người, cũng là vì chính ta. Ta ở Hậu Tuyết Cốc này mười chín năm, thật sự chán ngán. Hy vọng người sớm ngày lấy được hùng cổ, giúp ta cùng Diêu sớm ngày giải thoát!”

“Cốc chủ Diêu Viễn nhất định không phụ lòng kỳ vọng của người!”

Sắc trời không còn sớm, Lâm Chi Chu để cho Thiển Uyên ở lại “Cúc Nguyệt Các” qua đêm, đợi Lâm Chi Chu cùng Ngũ nhi rời đi, Thiển Uyên đã có chút bắt đầu mặt nóng tim đập, hai người thật lâu không có thân mật.

“Diêu, có chuyện, chuyện kia” Thiển Uyên chi chi ngô ngô.

“Cái gì?” Lâm Chi Diêu đang trải giường, nghe thấy Thiển Uyên đặt câu hỏi, quay đầu lại.

“Chính là, người ăn ‘Hủ tâm đan’ kia, lại uống khổ tuyết trà, vậy cũng không thể ‘chuyện kia’ được sao?”

“Cái gì?”

“Ai nha, chính là chuyện kia thôi!”

Lâm Chi Diêu giả vờ không biết: “Người rốt cục muốn nói gì?”

Thiển Uyên reo gào lên: “Chính là làm tình thôi! Người biết còn giả bộ cái gì!”

“Ha ha ha!”

“Giỏi, người tiểu yêu tinh này lại cố ý đùa bỡn lão công của mình, xem ta như thế nào trừng phạt người!” Nói xong liền như lang đói trong truyền thuyết bỏ nhào lại.

“Ha ha! Thiển Uyên, ta, ta sai rồi! Đừng chột, ha ha ha!” Thân thể Lâm Chi Diêu đặc biệt miễn cảm, sợ đau lại sợ nhột, bị Thiển Uyên chột đến không ngừng lên tiếng cầu xin, “A ha, ta, ta nói, người trước buông ra!”

Thiển Uyên đã rất lâu không nhìn thấy y cười lớn như vậy, cũng bắt giác cởi mở: “Tiểu yêu tinh, cho người biết cái gì kêu là ‘uy phu’! Còn không tự giác thành thật nhận tội!”

Lâm Chi Diêu tại bên tai hắn cười ha ha: “Ta ôm người thì có thể rồi!”

?

Thiển Uyên thân mình cứng đờ, sắc mặt nhất thời thay đổi. Vốn hai nam nhân ở cùng nhau cũng không có quy định ai công ai thụ, chỉ vì Lâm Chi Diêu là một thuần linh, Thiển Uyên chưa từng nghĩ đến chính mình cũng sẽ có một ngày bị y ôm, nhưng nếu như y yêu cầu, mình cũng không thể cự tuyệt, chỉ là chỉ là, hẳn thật sự chưa có chuẩn bị tinh thần!

“Chuyện đó, Diêu, chỉ bằng chúng ta đừng làm đến bước cuối cùng được không?”

“Nhưng mà người ta rất muốn ~ ”

Thiển Uyên mồ hôi chảy ròng ròng, nghẹn nửa ngày, rốt cục giống như tráng sĩ chặt tay: “Tốt, được thôi!”

“Ha ha ha!” Lâm Chi Diêu rốt cục nhịn không được không chút hình tượng cười nghiêng ngả, “Ta gạt người thôi! Ha ha ha!”

“Thật giỏi! Xem ta trừng trị người như thế nào đây!” Hai người hồ loạn đánh qua đánh lại cùng một chỗ, loạn thành một đồng.

Náo loạn trong chút lát, y sam hai người đều không chỉnh tề, Thiển Uyên ôm y, bỗng nhiên tình dục hừng hực, khó có thể tự kiềm chế được, không kịp đợi y thích ứng, để y khóa gối trên người mình, khẩn thiết ôm lấy thắt lưng của y nhấn xuống, kiên định đỉnh tiến vào chỗ sâu trong người y, sau đó toàn thân run rẩy từng đợt từng đợt sóng cuồng công kích.

“Diêu, Diêu! Ta muốn người, ta muốn người!”

“Muốn ta, muốn ta! Ôm chặt ta! A, ưm, nn ~ Thiển Uyên, Thiển Uyên! Ta yêu người! Ó? Sao vậy?” Sao lại đột nhiên dừng lại, tò mò nhìn nhìn hắn.

Thiển Uyên hôn y: “Bảo bối, đây là lần đầu tiên người nói yêu ta!”

“A, phải không?” Lâm Chi Diêu bỗng nhiên trở nên thận trọng, “Ta chưa từng nói qua sao? Sao lại cảm thấy giống như đã nói qua rất nhiều lần?”

“Ha ha!” Bàn tay Thiển Uyên hướng nơi hai người kết hợp, “Đại khái chỉ dùng cái miệng nhỏ nhắn này để nói thôi!”

“A a! Đừng! Ô ô, người hư hỏng!” Thiển Uyên mạnh mẽ luồn một ngón tay vào, khiến cho Lâm Chi Diêu thét chói tai, nhưng cũng càng kích thích, khó nhịn ôm sát cổ y, cắn thật mạnh vào bả vai hắn.

“Bảo bối, Diêu, ta cũng yêu người!”

“Thiển Uyên Umm! Nnn!”

Một lần rồi lại một lần, dùng miệng, dùng thân, dùng tâm nói với người: Ta yêu người, ta yêu người

Hai người rốt cục tại lúc niệm trù nồng đậm ái ý đạt đến cao trào đã mong đợi từ lâu, cũng càng thêm xác định ý nghĩa sinh mệnh của chính mình. Mặc dù ly biệt cận kề, mặc dù tương lai nhiều âu lo, chỉ có tình yêu của chúng ta, chỉ cần người vẫn yêu ta.

45. Chương 45

Thiểm Uyên tuy rằng hứa với Lâm Chi Diêu thời hạn một năm, nhưng trong lòng cũng không nắm chắc lắm, hai người ân ái xong liền ôm lấy nhau bắt đầu bàn bạc.

Lâm Chi Diêu hỏi: “Có gì ta có thể làm không?”

Thiểm Uyên nghĩ nghĩ: “Người có tiền không?” Mặc kệ là thời đại nào, tiền lúc nào cũng cần, muốn làm đại sự lại càng cần.

“Người cần bao nhiêu?”

“Rất nhiều.”

“Ừm, ta ngẫm lại xem, Trường Nhạc Cung cụ thể có những sản nghiệp gì kỳ thật ta cũng không rõ, nhưng mà lợi nhuận hàng năm có một phần là tài sản riêng của cung chủ, trực tiếp chuyển tiền cho Thông Hối ngân trang, có tín vật mới có thể lấy. Ta một lần cũng chưa lấy, phỏng chừng không ít chứ?” Thiểm Uyên trầm nghĩ: cực cùng, chính mình thật lụi được bảo khổ, một năm một phần, tồn mười mấy năm, hơn nữa lợi tức, vậy có đến bao nhiêu?!

“Vậy tín vật đâu?”

“Tín vật, tín vật, để cho ta ngẫm lại đã, đúng rồi, là một khối hòa điền ngọc! Ta sợ cầm theo sẽ làm mất nên đem nó khảm vào một thanh nhuyễn kiếm, bất quá nhuyễn kiếm vẫn là không biết xách chạy đi đâu.” Nói xong nghịch ngọc le lưỡi.

“Nhuyễn kiếm? Có phải cái này hay không?” Thiểm Uyên nhặt lên nhuyễn kiếm bị vứt dưới đất, kiếm này là trước đây lúc ly khai Trường Nhạc Cung Lâm Chi Diêu đưa cho hắn, trên chuôi kiếm khảm bạch ngọc, quần trên thắt lưng nhìn cũng được, hắn vẫn mang theo bên người, còn từng dùng kiếm này đâm bị thương Lâm Chi Diêu.

“Đúng! Chính là cái này! Sao lại ở trong tay người?”

“Là người cho ta.” Cung chủ đại nhân người hay quên vậy

“Ách, thật không”

Tóm lại vấn đề tiền đã được giải quyết.

“Thiểm Uyên, thực xin lỗi, Trường Nhạc Cung Là ta năm đó nhất thời hứng khởi kiến lập, nhưng mà tất cả sự tình cụ thể đều do Hạ Vũ tại quản, ta là cung chủ trên danh nghĩa, nhưng ngay cả các đàn chủ phân đàn cũng không biết hết toàn bộ, hiện tại cũng không giúp gì được người”

“Đồ ngốc, lại để tâm chuyện không đâu!” Thiểm Uyên đau lòng ôm y vào trong lòng, “Ta chính là thích người như thế, nếu người thật sự là đại ma đầu uy phong lẫm liệt, ta cũng không dám yêu người!”

Lão mỹ nhân ngẩng đầu, ánh mắt chớp a chớp: “Thật vậy chăng?”

“Ân, so với trần châu còn thật hơn*!”

* Trần với chân phiên âm đọc giống nhau [zhèn]

“Thiểm Uyên ”

“Gì nào?”

“Chúng ta lại đến lần nữa đi ~ ”

“Cầu còn không được!” Hôn lấy Lâm Chi Diêu, Thiểm Uyên một cái xoay người đem y đặt dưới thân.

Trong Cúc Nguyệt Các thỉnh thoảng truyền ra thanh âm khiến người ta đỏ mặt tía tai, dẫn người vô hạn mơ mộng, thật sự là “Chích tiện uyên ương bất tiện tiên”!

Mọi người đều là hận ly biệt hỉ tương phùng, nhưng mà thiên hạ có bữa tiệc nào không tàn, Thiểm Uyên rốt cục vẫn là lưu luyến không rời cáo biệt Lâm Chi Diêu, vững bước hành trình, lúc đến một người một ngựa,

lúc đi nhiều thêm một người một thú. Người nhiều thêm chính là Ngũ nhi phụng lệnh đi theo Thiển Uyên, một thú còn lại chính là tuyết điêu Tuyết Nhi mất tích lâu ngày.

Ngày đó mang theo Lâm Chi Diêu bị thương lưu vong thiên nhai, tại bờ sông Thương Giang cùng Tuyết Nhi thất lạc, Thiển Uyên trong lòng biết nó thông minh, cũng không thực lo lắng an nguy của nó, không nghĩ đến sáng sớm từ Hậu Tuyết Cốc đi ra liền phát hiện có người theo dõi, Ngũ nhi tựa như quỷ mị bay đi, khi trở về trong tay liền xách theo tiểu tử này, Thiển Uyên liếc mắt một cái nhận ra nó, “Tuyết Nhi!” Gia hỏa này cũng thực thức thời ngoan ngoãn trở lại bên cạnh chủ nhân, dù sao cũng dễ chịu hơn là bị người ta tóm da lông sau cổ. Thiển Uyên liền như vậy mang theo một người một điều tiếp tục lên đường, cũng không quá cô đơn.

Thiển Uyên trở về quân doanh, Mục Thừa Anh cũng không ở trong quân, hỏi vệ binh của hắn, vệ binh áp úng nói: “Tướng quân nói muốn đi tìm ‘nương tử’ của hắn, thuộc hạ cảm không được . . .” Thiển Uyên chấn động, Mục Thừa Anh dám tự tiện rời quân doanh, đây chính là tội danh phải chém đầu!

“Chuyện này còn ai biết không?”

Vệ binh nói: “Thành phó tướng cũng biết, còn chưa có báo thượng cấp.”

“Tốt lắm, tướng quân kỳ thật là tiếp nhận mật chỉ triều đình mới phải rời đi, chuyện này cực kỳ bảo mật, người không được nói với bất kỳ ai hết, hiểu chưa?”

“Rõ, thuộc hạ hiểu! Cho dù tướng quân là thật đi tìm nương tử, ta cũng tuyệt đối sẽ không mật báo!”

“ . . . ” Có thuộc hạ trung tâm như vậy, Mục Thừa Anh vẫn là rất hạnh phúc đi . . .

“Kỉ đô úy đâu?”

“Ba ngày liên tiếp có lệnh điều động, thuộc hạ cũng không biết y đi đâu, có điều . . . ”

“Có điều cái gì?”

“Tướng quân là vào ngày Kỉ đô úy rời đi buổi tối cũng đi . . . ”

“ . . . ” Cái này không cần đoán, Mục Thừa Anh nhất định là đuổi theo Kỉ Minh, thời điểm như vậy còn tạo ra sai lầm thế này, haiz, quên đi.

“Đi gọi Thành phó tướng cùng công binh doanh đến đây, ta có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Rõ!”

Thiển Uyên nghĩ tới nghĩ lui, phải đồng thời đánh bại Tiêu Cảnh cùng Lâm Thiên Tuyết chỉ có cách làm cho bọn họ trai cò tương tranh, nhưng trước mắt nhìn Lâm Thiên Tuyết đã vào thế bị động, Tiêu Cảnh sớm muộn cũng sẽ đánh đến đây, muốn làm hai người tiêu hao đến đủ lâu đánh đến đủ ác liệt, thực lực song phương phải tương đương, nội trong thời gian ngắn vô phương suy yếu lực lượng của Tiêu Cảnh, cũng chỉ có thể khiến cho thực lực của Lâm Thiên Tuyết trở nên cường đại, biện pháp khả thi chỉ có một: nêu nhân số không chiếm ưu thế, ngay tại vũ khí làm đi! Thiển Uyên gọi phó tướng Thành Dung cùng công binh doanh đến, đơn giản giảng về kế hoạch “Luyện thép”.

“Luyện thép? Thép là cái gì?” Công binh doanh khó hiểu hỏi.

Thời đại này binh khí dùng thiết làm là chủ yếu, căn bản không có thép. Thiển Uyên chú ý qua, kỹ thuật luyện thiết của bọn họ cũng không tiên tiến, chất lượng thiết bình thường, nhưng nói muốn “luyện thiết” cũng chỉ là cách nói, với trình độ khoa học kỹ thuật trước mắt là làm không được, Thiển Uyên chỉ là nghĩ đến cải tiến kỹ thuật tinh luyện kim loại, ít nhất luyện ra “Tinh thiết”, như vậy hai quân đánh nhau còn có chút ưu thế.

Một bên trấn thủ trong quân cùng Tiêu Cảnh độ sức, một bên bắt đầu thí nghiệm. Thiển Uyên lại bị trí tuệ nhân loại chấn động, về tinh luyện kim loại hắn cũng không có ý tưởng cụ thể nào, chẳng qua là cùng các công tượng nói qua nguyên lý, “Khoa học cuồng nhân” cổ đại này lại cực kỳ hưng phấn, ngày đêm không nghỉ, rốt cục nghiên cứu ra phương pháp vượt qua kỳ vọng, thay đổi kỹ thuật dụng cụ, luyện ra thiết chất lượng so với trước cực kỳ nâng cao. Thiển Uyên vui sướng không thôi, hạ lệnh toàn quân đổi mới vũ khí áo giáp.

Thiểm Uyên dùng bồ câu đưa tin, kêu Mục Thừa Anh trở về. Từ lúc Mục Thừa Anh đuổi theo Kỉ Minh đến lúc tới Trấn Kiếm sơn trang, đặc chủng binh Thiểm Uyên an trí tại Trấn Kiếm sơn trang đã đem tin tức truyền về, tình hình trước kia coi như ổn thỏa, Thiểm Uyên cũng liền tùy hỷ hân hoan, nhưng đại chiến sắp đến, Mục Thừa Anh phải trấn thủ chỉ huy, luận kinh nghiệm chiến tranh vẫn là hân có phần phong phú hơn, đối thủ là Tiêu Cảnh, Thiểm Uyên không muốn mạo hiểm, cũng không ngờ được Kỉ Minh cũng đi theo Mục Thừa Anh quay về. Thiểm Uyên ngẫm nghĩ một chút liền hiểu được, Kỉ Minh là vì giúp hân mới quay về. Từ lần động phòng quỹ dị đêm trước đến nay, hân cùng Kỉ Minh cũng không có nói chuyện nhiều, Kỉ Minh bị Mục Thừa Anh bức cho không chịu nổi phiền phức này rời khỏi quân doanh, là vì hân mà ủy khuất bản thân, Thiểm Uyên cảm động đồng thời cũng hiểu được áp lực rất lớn này, nhưng nhất thời cũng không có biện pháp gì xoa dịu quan hệ hai người, chỉ đành như trước đối y thân thiết.

“Kỉ đại ca, huynh cũng đã quay về, vất vả.”

Kỉ Minh thản nhiên: “Ừ.”

Mục Thừa Anh lại tựa như khoe bảo vật tiến lên một phen ôm vai Kỉ Minh: “Làm gì làm gì hân, thừa dịp bốn tướng quân không để ý quyến rũ nương tử ta! Lúc trước chính là người đem y phó thác cho ta, người không được phép đổi ý!” Thiểm Uyên cơ hồ hai mắt trừng ngất đi, Mục Thừa Anh này hoàn toàn là cố tình mà! Kỉ Minh quả nhiên vừa sợ vừa giận, trừng mắt nhìn Thiểm Uyên một lúc lâu, rốt cục vẫn là không nói câu nào, về mặt tổn thương xoa dịu người đi ra ngoài.

“Mục Thừa Anh, ngươi có ý gì!” Thiểm Uyên thực sự có chút phát hỏa.

Mục Thừa Anh chẳng thèm để ý: “Ta cũng là muốn tốt cho y. Người nếu thực lo nghĩ cho y sẽ không cho y lưu mộng tưởng, muốn cự tuyệt thì cự tuyệt rõ ràng một chút, để cho y hoàn toàn hết hy vọng, mới có thể chấp nhận ta!”

Thiểm Uyên ngậm miệng không nói, Mục Thừa Anh nói đều có lý, chỉ là hân không muốn khiến quan hệ của hân và Kỉ Minh xấu đến vậy, dù sao Kỉ Minh cũng là bằng hữu rất quan trọng ở thế giới này của hân.

Cũng may Mục Thừa Anh cũng không phải đèn cạn dầu, Kỉ Minh bị hân liên tiếp giở trò nháo đến không biết nên khóc hay cười, thời gian chìm trong thương tâm đau khổ, còn phải lúc nào cũng nâng cao tinh thần để bảo hộ trinh tiết, lúc lại đối mặt Thiểm Uyên tâm tình cũng dường như tốt hơn nhiều, Thiểm Uyên vốn cũng từng hối hận không nên ích kỷ, dễ dàng đem Kỉ Minh phó thác cho Mục Thừa Anh, nhưng hiện tại xem ra, Mục Thừa Anh là một nam nhân dám làm dám nhận bên ngoài lại rất tinh tế, hân sẽ là người bạn đời tốt.

46. Chương 46

Chiến tranh giống như một màn KUSO của kịch cầu huyết, đây là ý tưởng duy nhất trong đầu Thiểm Uyên lúc này.

Lúc bắt đầu giống trống khua chiêng, sau đó phát triển phức tạp, triều cường thay nhau dâng lên, lại lấy phương thức kết thúc không biết khiến người nên khóc hay cười.

Vẫn là bắt đầu nói từ chín tháng trước.

Thiểm Uyên vội vàng trước mùa hạ đổi mới tất cả vũ khí cùng áo giáp của binh sĩ, đầu hạ rốt cục cùng quân đội của Bắc Lương Vương bạo phát chiến tranh quy mô lớn, tuy rằng là lấy ít đánh nhiều, nhưng cũng không để cho Tiêu Cảnh chiếm được ưu thế: vũ khí mới phát huy tác dụng mạnh hơn dự đoán của Thiểm Uyên, song càng làm cho hân không ngờ chính là tác dụng của áp giáp, bởi vì thay đổi khôi giáp, thương vong đại khái giảm bớt rất nhiều, còn có đặc chủng binh, song phương vậy mà đánh đến bất phân thắng bại. Cục diện vượt ngoài dự liệu của Nam Lăng Vương Lâm Thiên Tuyết cùng Thái hậu, bởi vậy kế hoạch cũng phải thay đổi. Thái hậu vốn hạ lệnh Lâm Thiên Tuyết kiềm chế Tiêu Cảnh, đợi thời cơ chín muồi lại điều động quân đội của triều đình, một lần hành động tiêu diệt Bắc Lương Vương, nhưng hiện tại xem ra không cần động đến lực lượng của đội quân chính có lẽ cũng đánh bại Bắc Lương Vương.

Lâm Thiên Tuyệt sớm nghe nói chuyện Thiển Uyên thay đổi kỹ thuật tinh luyện kim loại, cũng âm thầm hành sự nghĩ muốn giành được phương pháp tinh luyện kim loại, nhưng không có kết quả, không khỏi đối Thiển Uyên hứng thú càng đậm, người thanh niên này tựa hồ so với y tưởng tượng còn lợi hại hơn, trong tay nắm giữ thuật tinh luyện kim loại có lẽ sẽ trở thành lợi thế không chế triều đình, Lâm Thiên Tuyệt nghĩ tới nghĩ lui, nhân tản rảo bước đến Tiêu Tương Uyển tìm Trầm phi.

Thái hậu nữ nhân này không đơn giản, nàng nắm trong tay thực quyền của quốc gia, am hiểu sâu đạo trị quốc, đợi đến thời điểm Nam Bắc hai vị Vương gia đều không còn lực lượng hậu bị thì chỉ huy nam hạ, liền nhanh như chớp giành mà ngư ông đắc lợi, đưa hai đội quân chủ lực bao vây xung quanh thung lũng của núi tại Thục Châu.

Tiêu Lâm hai quân đã tại Thục Châu đối đầu dai dẳng nửa năm, Thục Châu nhiều núi, quy mô chiến tranh tuy rằng không nhỏ, nhưng chiến tuyến cũng không nối liền, vừa hay hai quân chủ lực tại trong khe núi, đội quân chính dễ dàng bao vây như sủi cỏ, song phương không thể không tạm thời đình chiến.

Thiển Uyên tình trạng kiệt sức, sau khi nhận được tin tức loạn nhịp một chút rồi ngược lại cười rộ lên, cười đến Mục Thừa Anh cùng Kỉ Minh sống lưng rét run, sau đó hần nói: “Chúng ta đầu hàng đi.”

Mục Thừa Anh nhìn dõi theo hần đã lâu: “Người thật sự là tôn tử của Nam Lăng Vương sao?”

Thiển Uyên cười hỏi lại: “Người thật sự là tướng quân của Hoàng thượng sao?”

Hai người nhìn nhau cười to, Kỉ Minh cũng cười lên, tức thì đầu hàng.

Lâm Thiên Tuyệt tại Nam Cương nôn đến hộc máu, lão nương Thái hậu kia dám lừa y, quân đội triều đình so với y nhân số rõ ràng hơn gấp đôi, lão bà này che giấu thật giỏi, còn đồng thời giấu được Tiêu Cảnh cùng y. Lực lượng trên giang hồ cũng không trông cậy được, trước kia một trận “Đại tẩy trừ” các môn phái đều đại thương nguyên khí, hiện giờ đều phần mình nghỉ ngơi chỉnh đốn, căn bản không nên trò trống gì. Lâm Thiên Tuyệt sau khi nghe nói Thiển Uyên đầu hàng liền làm một chuyện khiến người ta ghen hòng nhìn trân trối: lập tức bỏ lại Nam Lăng Vương phủ trên dưới một trăm nhân khẩu, một mình chạy trốn.

Tiêu Cảnh so với Lâm Thiên Tuyệt càng không hay ho. Vị la sát Vương gia này xưa nay thích thân chinh, thân chinh thật có nhiều điểm tốt, tỷ như binh sĩ sẽ nhận được thực nhiều cổ vũ, tỷ như càng dễ dàng không chế cục diện, nếu như thắng còn rất có thể diện, nhưng mà nếu bị bao vây, vậy chờ vô nôi đi! Nhưng Tiêu Cảnh người tài cao gan lớn, quân Lâm gia ba ngày trước đầu hàng, mắt thấy lương thảo cũng chống đỡ không được nhiều ngày, các thủ hạ rất bất an, hần vẫn án binh bất động. Hần đang đợi, đợi khoảng khắc đội quân chính mở ra vòng vây thả quân Lâm gia đi ra ngoài.

Ngày này rất nhanh đã đến, đội quân chính mở ra vòng vây, cùng quân Lâm gia tiến hành giao nhận, Tiêu Cảnh xem xét chuẩn thời cơ, mang theo đội cấm tử lên đi theo sau lưng quân Lâm gia, thừa dịp rối loạn liền phát động đột phá vòng vây, dừng mãnh hung ác, không bao lâu lại có thể đột phá.

Mục Thừa Anh thấy Tiêu Cảnh liền tiếp giết hết mấy binh sĩ bên phe mình, hung hăng nói: “Để ta đi qua sẽ thanh toán hần!” Rút kiếm chuẩn bị tiến lên, Thiển Uyên một phen ngăn hần lại, từ trong ngực móc súng lục ra, hét lớn một tiếng: “Tiêu Cảnh!”

Bắc Lương Vương cả người đầm máu, đại mã kim đao, nghe thấy có người thanh âm hung ác gọi hần, phản xạ lập tức xoay người, chỉ thấy tiểu nam sủng của Lâm Chi Diệu giơ cái ống thiết kỳ lạ chĩa về phía hần, “Đoàng” một tiếng nổ, còn chưa kịp làm rõ chuyện gì xảy ra, ngực đã lạnh lẽo, cúi đầu nhìn, trên ngực xuất hiện một cái lỗ, phát ra mùi cháy khét, máu màu đỏ tươi theo miệng vết thương dừng mãnh tuôn ra, Tiêu Cảnh không thể tin trọn tròn mắt nhìn chằm chằm Thiển Uyên, không cam lòng ngã khỏi lưng ngựa. Hần khi còn sống nhất đại kiêu hùng lại chấm dứt như vậy.

Thiển Uyên không phải lần đầu tiên giết người, sống trên chiến trường nếu muốn làm Bồ Tát cũng chỉ có một loại: Tu La đoạt mệnh. Thiển Uyên lúc ban đầu không chịu khai sát giới, nhưng trên sa trường có nhiều chuyện thân bất do kỷ, lần đầu tiên giết người là vì cứu Kỉ Minh.

Đó là chuyện sáu tháng trước, Kỉ Minh bị vây khốn, hần dẫn theo người đi cứu viện, Kỉ Minh chân trái bị thương, mắt thấy phó tướng của quân địch nghênh diện một đao, mang theo tiếng xé gió mãnh liệt, Kỉ Minh trong lòng biết trốn không thoát, mắt nhắm chặt lại, đau đớn nhưng không có đến như dự liệu, mở

mắt ra nhìn, phó tướng kia ấn đường khảm thật sâu một viên đá, mắt hổ trợn lên, giống như Dương Tiễn hạ phàm, giơ đao, ngã âm xuống đất. Kỉ Minh quay đầu lại, Thiển Uyên sắc mặt tái nhợt, cánh tay phải cứng đờ giơ lên, thần sắc mờ mịt.

Sau khi quay về doanh trại Thiển Uyên tự nhốt mình trong doanh trướng ba ngày, sau đó hắn lại không sợ giết người nữa. Nhưng giờ phút này giết Tiêu Cảnh, hắn nói không rõ chính mình cảm thấy như thế nào. Lúc trước chế tạo ra cây súng này chính là vì Tiêu Cảnh mà chuẩn bị, “Giết Tiêu Cảnh” có thể nói là tâm nguyện từ trước đến nay của hắn, không biết có phải do tâm nguyện này đạt được quá dễ dàng, Thiển Uyên có chút bản thân cự tuyệt, đại não trống rỗng tiểu não trống rỗng, binh sĩ quan quân ba phương toàn bộ đều đang nhìn hắn, xung quanh tiếng người huyên náo, trong đầu không biết từ chỗ nào truyền đến dao động cuộn cuộn, tiết tấu mãnh liệt, chấn động đến điếc tai, ngoài ra không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào khác. Ngay sau đó các thuộc hạ của Tiêu Cảnh há miệng gào rít giận dữ giơ đao hướng hắn chạy đến, hắn vẫn là không xê dịch, Mục Thừa Anh vừa thấy bộ dạng này của hắn, lôi kéo hắn chạy về phía một con ngựa vôi vàng phát hiệu lệnh rút quân, Kỉ Minh quả cảm chặn đường yểm trợ, phía sau đao quang kiếm ảnh, huyết nhục bay tứ phía . . .

“Đủ rồi, đừng vỗ nữa!” Thiển Uyên gạt tay Mục Thừa Anh ra, người này mượn danh giúp hắn thanh tỉnh, trên mặt hắn vỗ liên tiếp mấy cái, trả tư thù. “Mục tướng quân đánh ta nhiều bạt tai như vậy, thỏa nguyện chưa?”

Mục Thừa Anh trộm liếc mắt nhìn Kỉ Minh đang đưa lưng về phía hai người một cái, giả mù sa mưa nịnh nọt nói: “Điều tướng quân nói đùa, ngài là đại công thần của lực lượng trừ loạn, tại hạ nào dám bạt tai ngài, bằng không còn không bị người ta mắng chết!” Nói xong lại liếc mắt nhìn Kỉ Minh một cái, Kỉ Minh trùng hợp quay đầu lại, dọa hắn nhảy dựng, lại lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười người vật vô hại.

Kỉ Minh mặt nhăn mày nhú, đi tới đưa cho Thiển Uyên một cái khăn mặt: “Lau mặt đi.”

Dấm chua của Mục Thừa Anh lại mạnh mẽ không hợp thời phát tác: “Vì sao chỉ cho hắn?”

Kỉ Minh mặc kệ hắn, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái xoay người bỏ đi. Thiển Uyên ngẩn ra, bộ dáng vừa rồi của Kỉ Minh thực kiêu mỹ?

Mục Thừa Anh tức giận đến kêu oa oa, Thiển Uyên vỗ vỗ vai hắn: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn phải nỗ lực!” Cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Tiêu Cảnh đã chết, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Lâm Thiên Tuyết không biết tung tích, thái độ của Thái hậu mập mờ không rõ, thân phận của Thiển Uyên là tướng lĩnh quy hàng, bởi vậy tạm thời bị giam lỏng tại phủ Thái thú Thục Châu chờ Thánh chỉ. Không muốn ngồi chờ chết, phái Ngũ nhi lên đi ra ngoài giao cho Lâm Chi Chu một phong thư, mà tin tức hồi âm của Lâm Chi Chu lại làm cho hắn tâm như rơi thẳng xuống kẻ băng: Lâm Chi Diêu bị Lâm Thiên Tuyết cướp đi, hiện tại không rõ tung tích!

Bạn đang ?

Thiển Uyên còn chưa kịp sắp xếp rõ ràng cảm xúc thì Thánh chỉ đã truyền xuống: lệnh hắn cùng Mục Thừa Anh tiến kinh diện thánh.

“Viễn đệ, đệ đừng sốt ruột. Nam Lăng Vương nhất định sẽ chủ động liên lạc với đệ, việc cấp bách bây giờ chính là tiền kinh.” Lời nói của Kỉ Minh giúp cho Thiển Uyên trấn định lại, quả nhiên là người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, có điều, y từ khi nào thì bắt đầu khôi phục cách xưng hô với mình như vậy?

.

47. Chương 47

Nói không lo lắng đó chính là ra về trầm tĩnh, Thiển Uyên trong lòng gấp đến độ muốn chết. Không nói đến Lâm Thiên Tuyết có hay không đối Lâm Chi Diêu bất lợi, riêng việc rời khỏi Hậu Tuyết Cốc cũng đã

rất không ổn rồi, không biết thân thể Lâm Chi Diêu có thể chịu đựng được hay không, Thiển Uyên lòng nóng như lửa đốt, hối hận không thôi, nhưng lúc này áy náy hay tự trách cũng vô dụng, cần phải giữ vững tinh thần để đối phó với Thái hậu. Diêu, người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì!

Thiển Uyên và Mục Thừa Anh cùng nhau đợi tại ngoại điện Từ Trữ Cung, tiếng nói chói tai chỉ thái giám mới có vang lên: “Thái hậu giá đáo!”

Thiển Uyên làm theo Mục Thừa Anh cùng nhau quỳ xuống: “Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Thái hậu.”

Thiển Uyên đứng lên, có chút sững sờ, nữ nhân này không giống Võ Tắc Thiên cũng không giống Từ Hi, ngược lại giống như lão giáo sư của đại học, chưa đến năm mươi tuổi, dáng người nhỏ xinh, khuôn mặt hòa ái, không khỏi cảm khái: không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Cung nữ dìu Thái hậu ngồi xuống, tiểu lão thái thái cười tủm tỉm: “Thừa Anh, ai gia nghe nói người dẫn theo phu nhân cùng quay về, như thế nào không mang theo tiến cung để cho ai gia nhìn xem.”

Mục Thừa Anh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, xem ra chuyện mình tự tiện tạm rời cương vị đã bại lộ, ngoài miệng vẫn làm bộ làm tịch: “Thái hậu cười chê rồi, vi thần chưa thú thê.”

Thái Hậu ngược lại cũng không truy hỏi tiếp, à một tiếng, còn nói: “Người vì triều đình vất vả nhiều năm, chậm trễ chung thân đại sự đến tận bây giờ, lần này người lập công, ai gia hồi bẩm Hoàng thượng, thay người chỉ một hôn sự tốt!”

Mục Thừa Anh sắc mặt đại biến, Thiển Uyên nhìn thấy bất thường, khẩn trương nhẹ nhàng kéo tay áo hắn, Mục Thừa Anh cắn môi dưới: “Vi thần tạ ơn Thái hậu!”

Lão thái thái lại bắt đầu cười, “Đây là nghĩa tôn của Nam Lăng Vương? Gọi là Diêu Viễn sao, ngẩng đầu lên ai gia nhìn xem!”

“Vâng.”

“Chà, nếu không nói là nghĩa tôn, ai gia thật còn tưởng là người của Lâm gia, diện mạo thật đẹp! Nghe nói chiến công cũng không tồi, thật đúng là tuổi trẻ tài cao, khó trách Nam Lăng Vương thích! Ha ha ha!” Nghe những lời nói bóng nói gió rồi lại giữ kín như bưng, Thiển Uyên nhất thời đoán không được ý đồ của nàng, chỉ là cung kính khiêm nhường tạ ơn nàng khách lễ, thành thành thật thật cúi đầu buông tay đứng.

“Ai gia nghe nói quân Nam Lăng thay đổi vũ khí áo giáp, chỉ dùng cái gì ‘tinh thiết’ để chế, chuyện này thật mới mẻ, những người của Binh bộ cũng nên học tập các người!”

Thiển Uyên không hề bất ngờ, sớm biết phương pháp luyện thiết sẽ khiến người động tâm, cho nên hắn đã sớm xử lý tốt, đến nay cả Lâm Thiên Tuyết cũng không có biện pháp.

“Lần này bình ổn Bắc Lương Vương phản loạn, các người đã dốc sức nhiều, Hoàng thượng cùng ai gia đều nhìn thấy, hiện tại Bắc Lương Vương đã đền tội, chiến sự cũng chấm dứt, là lúc nên luận công ban thưởng. Việc này Hoàng thượng đã sớm an bài tốt, các người cũng vất vả, trước tiên ở tạm tại Tử Vi Hành Cung, nghỉ ngơi dưỡng sức đi!”

Thái hậu không nhanh không chậm không kiêu không nóng, Thiển Uyên lại giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ loay hoay, cuối cùng cắn răng một cái, cắn đến như Khương thái công câu cá, vài ngày sau mang theo phương thức cải tiến luyện thiết tìm Thái hậu. Thiển Uyên nghĩ đến phương thức này nếu lưu truyền ra ngoài cũng có thể nâng cao năng suất sản xuất tạo phúc cho bách tính, mình cũng coi như ưu khuyết điểm thay thế cho nhau, lại nói tri thức trong đầu người khác là trộm không được, đem phương pháp này giao ra không có nghĩa là mình đã mất đi. Lâm Thiên Tuyết đến bây giờ còn chưa tìm hắn, cũng không biết có dự tính gì, đành phải trước cùng Thái hậu bồi đắp quan hệ, hơn nữa nếu Trầm Lạc biết thân phận của hắn, Thái hậu khẳng định cũng biết, muốn để cho lão thái thái giáo hoạt này đem hùng cổ giao ra, chính mình cũng phải có chút thành ý.

Thái hậu thu được phương pháp luyện thiết do Thiển Uyên dâng lên, trên mặt có chút đắc ý, Thiển Uyên nhìn liễn minh bạch, lão thái thái đang nói: con nít miệng còn hôi sữa muốn đầu cùng ai gia, còn qua sớm! Thiển Uyên thống hận nhất là người làm bộ làm tịch gài bẫy người khác, khinh thường cùng chính trị gia đầu pháp, chính là không thể không đấu, trong lòng một lần lại một lần nói với bản thân, vì Diêu, vì Diêu!

“Thái hậu, vi thần có một chuyện muốn cầu.”

“Nga? Chuyện gì nói đi, nếu ai gia có thể làm được, tất nhiên đáp ứng.”

Thiển Uyên trong tâm nói lão thái thái thật biết ra vẻ a, như trước khom người nói: “Vi thần thỉnh Thái hậu ban thưởng kim tích hùng cổ!”

Lão thái thái cười rộ lên: “Người vì ai cầu cổ, theo ai gia biết, người không phải thân sinh của Nam Lăng thế tử, cổ này đối người vô dụng.”

“Thái hậu minh giám, vi thần vì nghĩa phụ cầu cổ. Nghĩa phụ đối vi thần ân trọng như núi, vi thần không thể không báo, chỉ cầu Thái hậu đem trùng cổ ban cho vi thần, để báo thân ân!”

“Không ngờ người là một hài tử hiếu thuận, nếu đã như thế, cổ này cho người cũng không sao, có điều ”

Thiển Uyên giống như ngồi trên tàu bay giấy, trong chớp lát bay lên trời cao, trong chớp lát lại rơi xuống thâm cốc, lão thái thái này rắp tâm đùa chết ta mà! Bạn đang ?

“Thái hậu có gì phân phó, vi thần tan xương nát thịt, chết ngàn lần cũng không chối từ!”

“Ha ha, ai gia cũng không muốn người tan xương nát thịt, người là cánh tay đắc lực của quốc gia, giang sơn hoàng tộc này còn phải trông cậy các người phò trợ mà!”

“Tạ ơn Thái hậu coi trọng.” Có điều lời này nghe thực quen tai, trước đây Trầm Lạc cũng nói qua những lời loại này, bất giác có chút ghê tởm.

“Ha ha, coi trọng các người là việc đương nhiên, hiện tại chỉ mới bắt đầu tước phiên, chính là lúc cần dùng người. Nói vậy người cũng đã nghe qua, dân gian vẫn lưu truyền suy nghĩ ‘nhị hổ khi long’, ai gia hôm nay liền đem lời này làm rõ. Năm đó tiên hoàng băng hà sớm, Hoàng thượng tuổi nhỏ, ai gia vì giang sơn xã tắc suy nghĩ, những năm gần đây khổ sở duy trì cục diện, nhưng hôm nay hai hổ này đều nổi lên dị tâm, Hoàng thượng cùng ai gia không thể tiếp tục ngồi yên phớt lờ. Hiện tại Bắc Lương Vương Tiêu Cảnh đã đền tội, nhưng Nam Lăng Vương lại mai danh ẩn tích. Ai gia cũng không muốn người đại nghĩa diệt thân, người tìm được tung tích Nam Lăng Vương là được rồi, Hoàng thượng trách tâm nhân hậu cũng không nhẫn tâm đuổi tận giết tuyệt, điểm này người có thể yên tâm. Như thế nào, giao dịch này không tính là bạc đãi người chứ?”

“Vi thần đã rõ, vi thần lĩnh chỉ!”

Giờ còn có thể nói gì nữa, đem Lâm Thiên Tuyết bắt về giao cho nàng, sau đó nàng đem hùng cổ ban cho Thiển Uyên, thoát nhìn thực công bình, đương nhiên, chỉ là thoát nhìn.

Thiển Uyên lĩnh mật chỉ đương nhiên sẽ không cần bị giam lỏng nữa, nhưng Thái hậu chỉ thả một mình hắn đi, Mục Thừa Anh còn bị nhốt tại vương phủ. Thiển Uyên rời khỏi kinh thành lập tức cho rơi người theo dõi, an an tĩnh tĩnh ngồi trong khách điểm đợi, quả nhiên có khách đến cửa thăm viếng.

“Lâm Thiên Tuyết, người thật sự dám đến đây.” Thiển Uyên bội phục sự can đảm của y.

Lâm Thiên Tuyết cười nói: “Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, lão bà nương kia như thế nào cũng không ngờ đến ta đang tại kinh kì.”

Thiển Uyên gật gật đầu: “Thái hậu bảo ta đến bắt người, người đem Lâm Chi Diêu giao cho ta, ta thả người đi.”

“Ha ha ha!” Lâm Thiên Tuyết cười to, giống như nghe được truyện cười buồn cười nhất, “Bổn vương còn cần người thả ta con đường sống? Nói thật cho người biết, qua đêm nay, thiên hạ này chính là của ta, đến lúc đó chỉ sợ người còn cầu ta thả người một con đường sống!”

“Người có ý gì? Người muốn bức vua thoái vị?!”

“Không phải ta muốn bức vua thoái vị, là ta đang bức vua thoái vị, hiện tại hoàng cung hẳn là đã bị Ngự lâm quân bao vây rồi! Tiểu hoàng đế rất ngốc rất khờ dại, hẳn tưởng rằng Thống lĩnh Ngự lâm quân Bạch Mặc Long sẽ vì hân nguyện trung thành? Ha ha ha!”

Bạch Mặc Long đương nhiệm Thống lĩnh Ngự lâm quân nhiều năm, là chất nhĩ của Thái hậu, đối Hoàng thượng cùng Thái hậu trung tâm tận tụy, sao có người nghĩ đến hẳn là người của Lâm Thiên Tuyết? Bạch Mặc Long yêu sâu đậm Lâm Thiên Tuyết, giống như con chó quấn lấy bá nhân hai mươi mấy năm, Lâm Thiên Tuyết muốn hẳn đi chết hẳn có thể lập tức lấy đao cắt cổ, hướng hồ Lâm Thiên Tuyết chỉ là muốn hẳn bao vây hoàng cung trợ y đoạt quyền?

Lâm Thiên Tuyết đợi lâu như vậy, không phải đợi Tiêu Cảnh chết, mà là đợi đội quân chính toàn bộ được điều động, rời xa kinh thành. Y theo ý Thái hậu cùng Tiêu Cảnh trai cò tương tranh, sau đó chờ Thái hậu phái binh đến bao vây bọn họ. Trầm Lạc là ai y sớm đã biết, Lâm Chi Diêu đi Hậu Tuyết Cốc y cũng biết, hết thấy đều ẩn theo kế hoạch của y, muốn nói nhân tố ngoài ý muốn, chỉ có một Lâm Thiển Uyên, may mắn hẳn một phen xáo trộn, sự tình tựa như càng thuận lợi! Y thay đổi chủ ý, hài tử này chính là người thừa kế của Lâm Thiên Tuyết y!

“Đi thôi, hoàng tôn của trẫm, theo trẫm cùng đi nhập phủ hoàng cung!” Bàn tay quý mị của Lâm Thiên Tuyết bay đến trước người Thiển Uyên, dễ dàng chế ngự hẳn, Thiển Uyên cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ đến công phu lão hồ ly này giỏi như vậy. Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên y là phụ thân của Lâm Chi Diêu, hồ phụ vô khuyến tử, ngược lại cũng vậy. Lâm Thiên Tuyết vỗ vỗ tay, hai hắc y nhân tiến vào, áp giải Thiển Uyên hướng đi ra ngoài, ai cũng không lưu ý tay Thiển Uyên để sau lưng đối hư không ra hiệu.

48. Chương 48

Càng tiếp cận hoàng cung không khí quả nhiên càng khẩn trương, Thiển Uyên có chút ảo não sơ suất của bản thân. Ngự lâm quân đã bao vây hoàng cung, toàn thành một mảnh vắng lặng, Thiển Uyên đi theo Lâm Thiên Tuyết tới ngõ môn, bá nhân cầu* của Lâm Thiên Tuyết như người điên chạy đến: “Tuyết, ta đã làm ẩn theo những gì ngươi nói!” Lâm Thiên Tuyết vỗ vỗ vai hẳn: “Vất vả cho ngươi.” Trên gương mặt già nua của Bạch Mặc Long lập tức trăm hoa đua nở, giống như trẻ nhỏ trong vườn trẻ được thầy cô khen ngợi. Thiển Uyên thấy từng trận buồn nôn, này thật sự là “Vấn thể gian tình vi hà vật”, biến người thành trung khuyến!

* Tên một giống chó, dùng để ám chỉ những nô tài ngoan ngoãn được chủ nhân nuôi dưỡng.

Từ ngõ môn vào cung, càng đi vào trong mùi máu tươi càng dày đặc: bởi vì Lâm Thiên Tuyết hạ lệnh phạm là ai chống lại, sát! Thiển Uyên cau mày, hai tay bị trói tại sau lưng, bị hai tên hắc y nhân đi theo Lâm Thiên Tuyết áp giải phía sau một đường đi vào điện Thái Hòa, Bạch Mặc Long mang theo mười người đi trước mở đường.

Quả nhiên Thái hậu cùng Hoàng thượng đều bị cột lại, té trên mặt đất, miệng bị bịt lại. Trong điện có một tiểu đội Ngự lâm quân, hướng Bạch Mặc Long hỏi báo: “Thuộc hạ đã ẩn theo lệnh đại nhân bắt lấy bọn họ, cũng phái người đến hậu cung.”

Lâm Thiên Tuyết gật gật đầu: “Ngay cả một con ruồi cũng không được để nó thoát khỏi cung này.”

Bạch Mặc Long lập tức nghiêm nghị nói: “Đều nghe rõ mệnh lệnh Vương gia chứ?”

Thiển Uyên lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn không chớp mắt một sợi dây tơ tầm quấn trên xà nhà, tâm liền suy tính.

“Ngọc tỷ đâu, tìm được không?”

“Chuyện này, hỏi bẩm Vương gia, ngọc tỷ còn chưa tìm được, thuộc hạ đang muốn khảo tra hoàng. . . phạm nhân!”

“Ân, các người lui ra trước đi, không được cho bất kỳ ai tiến vào điện.”

Thiểm Uyên trong lòng mừng thầm, cơ hội đến!

“Tuyệt, ta bồi người.” Bá nhân cầu không chịu đi ra ngoài.

“Tiểu Long, người ra bên ngoài giúp ta phòng thủ ta mới yên tâm.” Thiểm Uyên gần như muốn nôn, Lâm Thiên Tuyệt thật sự là công lực thâm hậu, đối đại hán râu quai nón như vậy mà một tiếng “Tiểu Long” y cũng gọi ra được! Bạch Mặc Long không hổ là tuyệt đại trung khuyển, vui rạo rức mang theo thủ hạ đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, chỉ lưu lại Lâm Thiên Tuyệt cùng hai hắc y nhân áp giải Thiểm Uyên.

“Không có lệnh của ta, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không cho phép tiến vào.”

“Rõ!”

Lâm Thiên Tuyệt tính nhẫn nại không tồi, đã đợi nhiều năm như vậy cũng không để xảy ra sai sót trong chốc lát, ra hiệu hắc y nhân để cho Thái hậu cũng Hoàng thượng nói chuyện.

“Thái hậu, chúng ta lại gặp nhau.”

Lão thái bà rốt cục trầm khí nói: “Nam Lăng Vương vẫn như vậy phong hoa tuyết đại, khiến nam nhân trong thiên hạ đều quỳ gối dưới chân người, không hổ danh hiệu ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’ năm đó!”

Lâm Thiên Tuyệt nghiêng răng nghiêng lợi, danh hiệu này là một nỗi nhục của y.

Năm đó y giết cha sát đệ đoạt vương vị, địa vị không vững đến hoàng thành cầu trợ tiên hoàng, ngay cả mỹ nhân kế cũng dùng, đáng tiếc thời điểm Hoàng đế lão nhân đại yển quần thần nửa đùa nói: “Nam Lăng Vương phong hoa tuyết đại, thật là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chỉ tiếc công phu quá lợi hại, không người có thể hưởng thụ!” Những lời nói ái muội không rõ, dẫn đến quần thần cười vang. Tuy nói cuối cùng Hoàng thượng vẫn giúp y, nhưng một hồi nhục nhã y vẫn ghi hận trong lòng. Tổ tiên Lâm gia là “Thị tẩm tướng quân”, tước vị này của Lâm gia là dựa vào ai thao có được, cao tổ hạ lệnh không được đề cập đến, không có nghĩa người khác đều quên. Mãi đến sau này y giấu tài chậm rãi tích góp từng chút lực lượng, dần dần mới không ai dám nghị luận, hơn nữa sau khi tiên hoàng băng hà, Thái hậu lại hướng y vươn cánh ô-liu*, nhưng hiện tại lão bà này lại nhắc đến chuyện xưa, còn ngầm châm biếm y nhờ vào thân thể mua chuộc Bạch Mặc Long, Lâm Thiên Tuyệt thực sự thẹn quá hóa giận!

* Tượng trưng hòa bình

Người biến thái tự có biện pháp biến thái, Lâm Thiên Tuyệt cười lạnh xách lên tiểu hoàng đế sợ đến mức thất kinh, ấn ngã xuống đất giống như cầu nằm úp sấp, vén lên vạt áo long bào, nâng thất lưng hắn lên, đối cái mông trắng nõn của Hoàng đế vỗ vỗ.

“Lời Thái hậu nói cực đúng, tiên đế băng hà sớm, vô phúc hưởng thụ, vi thần thật sự tiếc nuối, người ta nói cha nợ con trả, hôm nay liền nhờ Hoàng thượng thay tiên hoàng hưởng thụ ‘hầu hạ’ của vi thần vậy!”

Hoàng đế sợ đến mức khóc thét lên: “Lâm Thiên Tuyệt, người làm càn! Mau buông trẫm ra! Bằng không, bằng không trẫm tru vi cữu tộc! Oa, đau quá! A!!!”

Bị thao. = =|

Lâm Thiên Tuyệt khí định thần nhàn, chỉ nhìn nửa người trên còn tưởng rằng y đang chơi cờ: “Thiên tuế nường nường, long chủng người sinh chính là không giống người thường, thao đến đặc biệt thích, có điều vi thần sợ không khống chế được bản thân, không cần thận đem Hoàng thượng thao đến chết, cho nên người vẫn là ngoan ngoãn đem ngọc tỷ giao ra đây đi!” Một bên thật mạnh đẩy vào người dưới thân, máu tươi nhuộm đỏ long bào Hoàng đế, khắp phòng đều là tiếng kêu thảm thiết của hắn, giống như phụ nữ mang thai khó sanh. Thái hậu hàm chứa lệ nhắm mắt lại, cắn môi không lên tiếng. Thứ quyền lực này, giữ trong tay quá lâu, ai cũng không dễ dàng buông tay.

Thiểm Uyên lại nhìn không nổi, đối nóc nhà khê huyết sáo, vèo vèo vài người nhảy xuống, trong thời gian ngắn một người nhanh nhẹn điểm á huyệt của Lâm Thiên Tuyệt sau đó phong bế các huyệt vị khác, Lâm Thiên Tuyệt mở miệng nhưng không thể phát ra tiếng, yếu đuối tại trên người Hoàng đế. Một người giải thoát Thiểm Uyên, mặt khác mấy người canh gác.

“Bên ngoài sao rồi?”

“Đều an bài xong rồi.”

“Tốt, truyền tín hiệu ra ngoài, bắt đầu hành động.”

“Rõ!”

Thiểm Uyên chỉnh chỉnh vạt áo, nhìn đến ba vị bề trên xiêu vẹo trong điện Thái Hòa, đắc ý cười rộ lên.

“Ha ha, nên nói gì cho phải đây, đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu? Hay là chó ngáp phải ruồi? Tóm lại sự tình tựa như ba vị đang thấy đó, hiện tại là ta tiểu nhân này nắm cục diện trong tay.” Vốn hấn bảo Kỉ Minh dẫn theo người đến đây là vì trộm lấy trùng cổ và giúp Mục Thừa Anh thoát vây, không nghĩ đến thành hoàng tước tại sau lưng Lâm Thiên Tuyết.

“Vương gia ta khuyên người tốt nhất đừng nghĩ đến giải khai huyết đạo, công phu điểm huyết của Ngũ nhi có điều hơi đặc biệt, vạn nhất làm không tốt huyết đạo không những không giải được ngược lại kinh mạch bạo loạn thất khiếu xuất huyết mà chết sẽ không đẹp đâu. Thái hậu nương nương người không cần lo lắng, bị người thao một chút mà thôi, Hoàng thượng không chết được đâu. Hoàng thượng ngài cũng đừng khóc, cũng đâu phải nữ nhân, sẽ không mang thai.”

“Cô cô!”

“A, Tuyết Nhi, người tìm được ngọc tỷ, thực ngoan!” Tuyết điều không biết từ đâu bay ra, miệng ngậm cái hòm bát trọng bảo khố giao cho Thiểm Uyên, Thiểm Uyên tán thưởng sờ sờ đầu nó, Tuyết Nhi kêu lên vui mừng một tiếng nhảy lên vai hấn. Thái hậu cùng Lâm Thiên Tuyết đều mở to mắt nhìn chăm chăm hòm bảo khố.

“Xét thấy các người hiện tại cũng không thể nói chuyện, cho nên vẫn là tự mình nói vậy. Lâm Thiên Tuyết người không cần trông chờ Bạch Mặc Long, nhờ có người phái ta đi Trấn Kiếm sơn trang một chuyến, hôm nay ta mới có thể tập hợp nhiều người như vậy đến ‘cứu giá’, lúc này Bạch Mặc Long đại khái đã bị bắt rồi. Tuy nói Ngự lâm quân đông người, nhưng bản lĩnh của người giang hồ cũng không tồi, thực khiến người vui mừng.” Thiểm Uyên chậm rãi thông thả bước chung quanh ba người, “Từ khi bước vào thế giới này ta liền cảm thấy một chết đi được, hiện tại thậm chí mong giải quyết nhanh chóng chuyện này. Ta đây nói thẳng, ta chỉ muốn một thứ cùng một người, còn lại tất cả đều không có hứng thú, ngọc tỷ gì đó cũng tốt giang sơn cũng được ngôi vị hoàng đế cũng hảo, đều không muốn! Ta chỉ muốn kim tích hùng cổ cùng Lâm Chi Diêu, ta nghĩ dùng để đổi tính mạng của ba vị, tính ra thật tiện nghi phải không?”

Đang lúc này một người đẩy cửa tiến vào, Thiểm Uyên quay đầu lại, là Kỉ Minh.

“Kỉ đại ca vất vả cho huynh.”

Kỉ Minh lắc đầu, huyết nhiễm nửa vạt áo: “Người không việc gì thì tốt rồi. Bên ngoài ổn thỏa rồi.”

“Ừm, Mục Thừa Anh bên kia thế nào rồi?”

“Đã cùng người của ta tụ hợp.”

“Tình huống Thực Châu thì sao?”

“Tạm thời ngăn chặn đội quân chính.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Viễn đệ”

“Kỉ đại ca có gì cứ nói thẳng đi.”

“Người cũng không thể giết bọn họ được.”

“Ta không định giết bọn họ, vừa rồi ta cũng đã nói, ta chỉ muốn kim tích hùng cổ cùng tung tích Lâm Chi Diêu.”

Kỉ Minh khẽ thở phào nhẹ nhõm, tiến lên giải á huyết ba người: “Thái hậu, Vương gia, việc này không phải Viễn đệ có ý đồ mưu phản, là các người bức hấn hơi quá đáng, chỉ cần Thái hậu người đem trùng cổ cho hấn, Vương gia nói ra tung tích Nam Lăng thế tử, ta nghĩ Viễn đệ sẽ không làm khó dễ các người.”

Thái hậu khẽ cắn môi, rốt cục nói: “Trong phượng quan của ai gia.”

Thiểm Uyên lập tức gỡ phượng quan của nàng xuống kiểm tra, bên trong con miệng kim phượng ngậm một con kim giáp trùng nho nhỏ, nhưng nhìn thế nào cũng là vật chết. Nguồn :

“Đây là hùng cổ?”

“Phải, hùng cổ ngủ đông, tương phùng thư cổ thì sống lại.”

“Vậy phải dùng như thế nào?”

“Lúc hùng cổ sống lại trước phải cấy vào trong cột sống, cùng thư cổ giao hợp có thể giải.” Thiểm Uyên cảm thấy trầm xuống, cư nhiên có cách giải như thế này, vậy Lâm Chi Chu phải làm sao đây? Chẳng lẽ muốn y cùng mình làm một lần? Bà mẹ nó . . .

“Lâm Thiên Tuyết, Diêu đang ở đâu?”

Lâm Thiên Tuyết cười đến vân đạm phong khinh, tuy rằng chặt vật quý rạp trên mặt đất quần rách xuống đầu gối, vẫn là nhất phái cao nhã: “Không hổ là tôn tử của Lâm Thiên Tuyết, so với cha người mạnh hơn. Người hỏi ta cái thứ không ra hồn kia ở đâu sao, người không phải biết sao?”

“Người ít nói nhảm, y ở đâu hử!” Thiểm Uyên lo lắng tắc loạn, việc Lâm Chi Diêu bị giam giữ hấn như thế nào cũng không bình tĩnh nổi, tiến lên hung hăng đá một cước, Lâm Thiên Tuyết lăn tròn thân người ho khan nửa ngày mới từ từ hồi phục, khóe môi vươn tơ máu, cười đến càng thêm quynh rũ.

“Viễn đệ . . .” Kỉ Minh giữ chặt hấn, vẻ mặt lo lắng.

“Người dẫn ta cùng nhau rời khỏi chỗ này ta mới nói cho người hay.” Lâm Thiên Tuyết đưa ra yêu cầu như vậy chứng tỏ y vẫn chưa từ bỏ ý định, Lâm Chi Diêu chính là uy hiếp của y, chỉ cần y nắm trong tay quân cờ này, y liền có cơ hội trở mình.

Thiểm Uyên suy nghĩ rồi đáp ứng.

“Kỉ đại ca, kêu mọi người rút lui!” Quay đầu lại đối Thái hậu ước lượng ngọc tỷ trong tay, “Cái này, vì thần tạm thời thay Hoàng thượng bảo quản. Tuy nói lần này vì thần cũng là có đệ nhất công thần công hộ giá bình ổn phản loạn, nhưng vì thần biết Thái hậu cùng Hoàng thượng đều không hy vọng ta sống, cho nên thôi vậy, mượn cái này làm bùa hộ mệnh, sau này sẽ tự chuyển đến Hoàng thượng!”

Thái hậu cùng Hoàng thượng dù không cam lòng như thế nào đi nữa cũng không thể nói gì hơn, lúc này bọn họ căn bản không có tư cách cùng người khác đàm điều kiện, bất quá là mất đi hai con trùng cổ.

Thiểm Uyên nhờ Kỉ Minh an bài hảo rút lui, để cho Ngũ nhi mang theo Lâm Thiên Tuyết, lại phân phó mang đi Thống lĩnh Ngự lâm quân Bạch Mặc Long, nhanh chóng mà sạch sẽ rút lui khỏi kinh thành, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, tựa như bọn họ kỳ diệu từ trên trời rơi xuống. Trò khôi hài bức vua thoái vị cùng việc hộ giá liền như vậy xong xuôi, lưu lại vô số đề tài lưu truyền dân gian.

Một tháng sau, Hoàng đế hạ chiếu thư, tuyên bố Nam Lăng Vương cùng Bắc Lương Vương ý đồ mưu quyền soán vị, tướng quân Mục Thừa Anh cùng thiếu chủ Trần Kiếm sơn trang Kỉ Minh có công cứu giá, đánh gục Nam Bắc nhị vị phiên vương, nam bắc hai biên cương quay lại do Hoàng đế quản hạt, tướng quân Mục Thừa Anh thăng chức làm Uy hộ Đại tướng quân, tứ hôn trưởng công chúa. Chiếu này vừa ban ra, thiên hạ rộ cả lên, mà chuyện càng khoa trương còn ở đẳng sau: Đại tướng quân Mục Thừa Anh vì cự tuyệt Hoàng thượng chỉ hôn cư nhiên bỏ quan chạy trốn! Mà ngay tại ngày hôm sau Mục Thừa Anh mất tích, tân nhiệm Võ lâm minh chủ, thiếu chủ Trần Kiếm sơn trang Kỉ Minh cũng lặng lẽ rời khỏi Lương Quảng, không biết đi nơi nào! Hoàng thượng tức giận quá độ, hạ chỉ truy nã Mục Thừa Anh, Trần Kiếm sơn trang có lão trang chủ trấn thủ, ra mặt giải thích nói Kỉ Minh đi tái ngoại vì mẫu thân cầu được trị bệnh, võ lâm lúc này mới yên ổn lại.

* Quảng Đông và Quảng Tây của Trung Quốc

49. Chương 49

Thiểm Uyên mang theo Ngũ nhi vất vả tránh né truy tung, cuối cùng trở về Lương Châu Trường Nhạc Cung. Nguyệt hồ Lôi Kính cảnh trí vẫn như trước, chỉ là người khuôn mặt hoa đào kia đã mất.

Thiểm Uyên cùng Lâm Thiên Tuyết đàm phán không có kết quả, ngược lại cũng không giận, chỉ hạ thổ bảo bảo thủy y, lại cho Bạch Mặc Long ăn kim thương bắt đảo hoàn, sau đó đem võ công hai người phế hết nhốt cùng một chỗ. (người biến thái có cách biến thái nga ~ câu này của Uyên ca quá chỉ lý ^3^!!)

Ngày đầu tiên ghé qua, Thiểm Uyên lại tìm Lâm Thiên Tuyết đàm phán, Lâm Thiên Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi, nhất định không mở miệng. Ngày hôm sau lại đến, Lâm Thiên Tuyết chân cũng khép không được, cắn chặt môi vẫn là không nói. Ba ngày quay lại, Lâm Thiên Tuyết đã muốn nhuyển thành một vũng bùn, Bạch Mặc Long cũng muốn tinh tấn nhân vong. Thiểm Uyên kiềm lư kĩ cùng*: “Người đâu, lại lấy được đến đây.”

* Châm chọc người hào nhoáng bên ngoài, miệng hùm gan sứa, vô đức vô tài, ta tra thì thấy thế, chẳng biết chính xác không nữa ;___;

“Khoan đã!”

“Bạch Thống lĩnh có gì chỉ bảo?”

Bạch Mặc Long run run sừng sững đứng lên: “Có phải nói cho người biết tung tích của Lâm Chi Diêu người sẽ thả chúng ta đi không?”

“Phải, Diêu Viễn ta là người giữ lời.”

“Bạch Mặc Long! Người nếu dám nói ta sẽ giết người!” Rõ ràng Lâm Thiên Tuyết thần trí bất minh bỗng nhiên hét to lên, dọa Thiểm Uyên cùng Bạch Mặc Long giật mình.

Bạch Mặc Long tiến lên thật cẩn thận ôm lấy Lâm Thiên Tuyết: “Tuyệt, thực xin lỗi, cho dù người muốn giết ta, ta cũng không muốn nhìn thấy người bị ta giày vò chết.” Một tay đánh hôn mê Lâm Thiên Tuyết.

Thiểm Uyên cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, dùng biện pháp bỉ ổi như vậy đối phó Lâm Thiên Tuyết hẳn cũng không muốn, nhưng mà không nghĩ đến Lâm Thiên Tuyết đối quyền thế chấp nhất so với hắn nghĩ còn muốn sâu đậm hơn, cho dù làm nhục như vậy, y vẫn không cúi đầu.

Bạch Mặc Long ôm Lâm Thiên Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve mặt y: “Tê Hà Tự Tịch Chiêu thiên sư. Có thể thả chúng ta đi!”

Thiểm Uyên gật gật đầu: “Người tốt nhất dẫn y đến Linh Sơn Hậu Tuyết Cốc, nếu không trùng cổ trong cơ thể y phát tác sẽ không kịp.”

Bạch Mặc Long cảm kích liếc mắt nhìn Thiểm Uyên một cái, ôm luyến nhân cả đời mơ tưởng tập tễnh đi khỏi.

Thiểm Uyên mơ một giấc mộng, mộng Lâm Chi Diêu. Hắn chạy đuổi theo Lâm Chi Diêu trong một mảnh mây mù, dưới chân hư vô, mỗi lần mắt thấy gần bắt được vạt áo y rồi lại để y chạy mất. Lâm Chi Diêu quay đầu cười rộ lên, mây như xuân sơn lúm đồng tiền như hoa, y nói: “Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, bất kể nơi nào ta cũng sẽ đi theo người.” Lúc tỉnh lại lệ rơi đầy mặt.

Ngũ nhi ngoài xe ngựa thấp giọng nói: “Công tử, đến Tê Hà Tự rồi.” Hắn nhanh chóng lau khô nước mắt xuống xe.

Tia nắng ban mai trong Tê Hà Tự, đây là lần thứ hai nhìn thấy, cảnh tùy tâm biến, ánh bình minh chiếu trên cây bồ đề giờ phút này cũng bị sương trắng bao phủ như trong mộng cảnh không rõ kia, Thiểm Uyên càng thêm hoảng hốt. Diêu, Diêu . . .

Cửa tự cọt cọt kết kết mở ra, mở cửa vẫn là tiểu hòa thượng Diển Tâm viên đầu viên não kia, Thiểm Uyên đi theo hắn vào trong tự, lưu lại người đi theo ở bên ngoài.

Chuông sáng vang lên, điện đường truyền đến thanh âm hòa thượng tụng kinh, hùng hồn mà mờ ảo. Thiển Uyên từng bước đi đến, bỗng nhiên sinh ra một loại ảo giác, giống như không phải hần đang đạp trên đường đá mà là đang đi trong đường hầm thời không, dưới chân càng ngày càng không thực, không khỏi sinh ra nghi vấn “Ta không phải lại xuyên không chứ”.

Tịch Chiếu hòa thượng nghênh diện đi đến.

“A di đà phật, thí chủ biệt lai vô dạng?”

Thiển Uyên hai tay tạo thành chữ thập đáp lễ.

“Thí chủ vì chuyện gì đến đây?”

“Vì tìm người mà đến.”

“Là tìm người nào?”

“Người yêu của ta.”

“Trong chùa đều là người xuất gia, thí chủ có tìm lầm nơi không? Thí chủ đến tột cùng vì sao mà đến?” Lão hòa thượng mở hai mắt, cặp mâu song đồng, bạch quang bắn ra bốn phía.

Thiển Uyên nheo mắt lại: “Tâm đã đánh mất, ta đến tìm tâm của ta.”

Tịch Chiếu cười ha ha: “Thế tục cũng có bỉ ngạn, lâm uyên tiện ngư bất nhược thối nhi kết vông*. Nguyên thí chủ sớm thoát khỏi biển phiền não, sớm đạt được sáng suốt của sen, a di đà phật.” Lại nhắm mắt lại.

* Thế tục cũng có niết bàn, đợi ở vực chờ cá chi bằng về sông đan lưới bắt cá, ý nói là tính kế chi bằng tự mình cố gắng blah blah blah . . . ;3;

Thiển Uyên bị con người bạch sắc nhẵn bóng của lão chiếu vào nước mắt liền rơi, cuống quýt nháy mắt vài cái, lúc mở ra lại, trước mắt mơ mơ hồ hồ một nhân ảnh. Người nọ đưa lưng về phía hần, mặc một thân tăng bào màu xám cũ kỹ, đang cầm chổi quét rác, bóng người nhỏ bé mảnh khảnh, tóc đen như thóc, Thiển Uyên si ngốc ngẩn nhìn, không kiềm được nước mắt, không dám lên tiếng gọi y. Người nọ giống như cảm giác được ánh mắt mãnh liệt sau lưng, nắm chổi chậm rãi xoay người lại, cùng trong mộng giống nhau mi sơn đại thủy, sau khi nhìn thấy hần khẽ nhếch khóe miệng mỉm cười, khoảng khắc này, Thiển Uyên cảm thấy, thiên địa sơ khai.

50. Chương 50: Vĩ Thanh

Hai năm sau.

Đồng hải.

Khoang thuyền.

Nhân ảnh trong phù dung trường lay động.

“A a, không, đừng, đủ rồi, ô, ưm Thật sự đủ rồi!” Nam tử xích lõa ngồi trên người thanh niên tóc đen tán loạn, nước da phiếm màu đỏ ửng, miệng ê ê a a theo động tác dưới thân mà đóng đưa thân thể, biểu tình cau mày không biết là vui sướng hay là thống khổ, hay tay chống trên ngực của thanh niên, liên thanh cầu xin, thanh âm yếu đuối khàn khàn vừa gọi cảm vừa khả ái.

Thanh niên ôm chặt thắt lưng của nam nhân, lại tăng thêm lực thúc vào: “Không đủ, nơi này của người cứ nói còn muốn, còn chưa đủ!”

Nam nhân anh anh khóc lên nức nở: “Thật sự không được, ô ô, Thiển Uyên, đừng đi được không?”

“Chờ một chút, một chút nữa là tốt rồi, ngoan, nhắm mắt lại tận tình hưởng thụ đi!A! Diêu, người thật cừ!”

“Aha, aha ~ người ta muốn dùng ~ ô ô ~ ”

“Ngoan nào, Trâu Ảnh không phải nói rồi sao, mỗi ngày đều phải cho trùng cổ ăn no, bảo bối, mở chân ra thêm chút nữa, ngoan A! Thật sáng khoái! Đúng, hút ta nữa đi, dùng sút hút đi. . . .”

“Ô ô” Lão mỹ nhân thực sự muốn khóc

Hai người diễn cảnh đông cung đồ này, chính là Lâm Chi Diêu và Thiển Uyên. Ngày đó gặp lại nhau ở Tê Hà Tự, thư cổ trong cơ thể Lâm Chi Diêu phát tác gần như mất mạng, Thiển Uyên mang theo y chạy vội ngàn dặm đến Linh Sơn, quỳ cầu Linh Ẩn Y ra tay cứu giúp, Lâm Chi Chu cũng khẩn thiết cầu tình. Cuối cùng Trâu Ảnh miễn cưỡng giúp Thiển Uyên hạ kim tích hùng cổ, hai người giao hợp, lấy hùng tinh nuôi thư cổ, Lâm Chi Diêu mạng nhỏ được bảo toàn. Cáo biệt mọi người trong cốc, Thiển Uyên mang theo Lâm Chi Diêu vừa phải tránh né triều đình truy nã, vừa du sơn ngoạn thủy, ba tháng trước, hai người tại Đông Hải phát hiện một hòn đảo không người, liền quyết định sống tại đảo, hiện tại là bởi vì muốn đi dự hôn yến của Võ lâm minh chủ, mới ngồi thuyền xuất phát đi đất liền. Trong thuyền nhàm chán, Thiển Uyên mỗi ngày lấy cơ trùng cổ mà làm tình, ngày càng táo bạo áp chế Lâm Chi Diêu, lão mỹ nhân thật sự chịu không nổi!

Sau một lúc lâu Thiển Uyên mới chịu bắn trong cơ thể Lâm Chi Diêu, trước đó không biết đã thay đổi bao nhiêu thế không biết thẹn, Lâm Chi Diêu thất lực mềm yếu nằm sấp trên giường khóc ô ô.

Thiển Uyên một mặt hưng trí bừng bừng lau thân thể cho y một mặt lải lải nhải nhải: “Người gần đây càng ngày càng lợi hại, dùng sức hướng chỗ sâu như vậy hút, hại ta nhanh như vậy đã bắn ra!”

Lâm Chi Diêu xấu hổ và giận dữ gần chết, quay đầu đỏ mặt mắng: “Người nghĩ rằng ta bao nhiêu tuổi rồi! Ba mươi bảy tuổi ba mươi bảy tuổi rồi đó! Mỗi lần đều làm một canh giờ, người còn nói thời gian ngắn, người muốn làm đến ta chết sao?! Hài tử chết tiệt! Dâm trùng! Biến thái! A ~ tay, lấy ngón tay ra! A ~ dùng, dùng ấn nơi đó! Di

”

“Hắc hắc hắc, người không thành thực, người nơi này lại muốn rồi, hài tử nói dối phải chịu trừng phạt, như thế nào trừng phạt người cho tốt đây, không bằng lại đến một lần nữa đi?”

Ngô ngô ngô, cứu mạng a

Ta thật sự ba mươi bảy tuổi rồi mà

Vẫn là nói một chút về kết cục của những người khác thôi.

Bạch Mặc Long mang theo Lâm Thiên Tuyệt đi Hậu Tuyết Cốc, Vương gia đại nhân năm nay gần sáu mươi tuổi lần đầu tiên “đại thụ”, tại Hậu Tuyết Cốc an dưỡng rất lâu mới hồi phục, nhưng mà không bao giờ có thể rời khỏi Hậu Tuyết Cốc, còn muốn mỗi ngày đối diện một con trung khuyển khổng lồ, tâm tình ủ rũ nôn nóng phi thường, có một lần uống rượu say, ngẫu nhiên “dụ thụ”, từ đó trải qua cuộc sống “Thiên kim nan cầu lão ‘thụ’”. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lâm Chi Chu sau khi biết được phương pháp giải cổ cái gì cũng không nói, ánh mắt trầm tĩnh đến nhìn không ra một chút gợn sóng, xoay người một đầu ngân phát dài đến chân, bảo Ngũ nhi tiễn Thiển Uyên cùng Lâm Chi Diêu xuất cốc. Mặt khác tiết lộ một chút, lão mỹ nhân không thực nhân gian yên hỏa cùng phụ thân giống nhau, âm câu phiến thuyền*, song song lớn tuổi mà thụ, về phần công quân là ai mỹ nhân muốn ta giữ bí mật, ha ha

~ * Ý nói: chuyện tình không thể xảy ra cũng có thể

Thiển Uyên đem thủ hạ trong đặc chủng binh một lần nữa cải biên, nguyện ý lưu lại thì lưu lại, muốn bỏ đi thì bỏ đi, sau đó thành lập một tổ chức mới, gọi là “Tập Đoàn Xuyên Không Cửa Ái Tình”, dùng tiền để dành của Lâm Chi Diêu làm vốn, bắt đầu làm đủ loại kinh doanh, sản xuất tiêu thụ “xe đạp, dao cạo, mascara, áo ngực” các loại vật phẩm khó hiểu gì đó, đồng thời kinh doanh các ngành truyền thống, không đến một năm trở thành toàn quốc đệ nhất phú thương. Lúc này Thiển Uyên mới nhớ đến, ngọc tỷ của Hoàng đế gia còn nằm trong tay hắn, đem trả về, nhưng hiện tại hắn nắm giữ mạch máu kinh tế quốc dân,

lại có Võ lâm minh chủ chống lưng, không cần trốn tránh nữa, cuối cùng đã có thể cùng Diêu mỹ nhân yêu đầu chu du tứ hải.

Thuận tiện nhắc đến tiểu hoàng đế, sự kiện cường gian tạo cho tiểu hoàng đế thương tổn tâm lý rất lớn, dẫn đến phát sinh hậu quả là tiểu hoàng đế chuyển tính, hoàn toàn khom lưng không nói, chỉ ham thích trò chơi SM = =. Thái hậu vô cùng đau đớn, nhưng may mắn Hoàng hậu đã sinh hạ một hoàng tử, Tiêu gia không đến mức tuyệt hậu.

Kết cục coi như là đại đoàn viên?

Chính là Thiển Uyên thường hay hồi tưởng hai đời của mình, cảm thấy trước khi gặp được Lâm Chi Diêu giống như chưa bao giờ sống được chân thật. Cho dù đối tượng là Gia Minh, cũng là ý lại nhiều hơn yêu, chỉ có Lâm Chi Diêu, bởi vì yêu y, mới làm cho cuộc sống của mình trở nên tươi sáng, linh hồn nhảy loạn lên, vì y khóc vì y cười, vì y tạo nghiệt vì y ngây người.

Trong «Lăng nghiêm kinh» nói: ngô ái nhữ tâm, nhữ liên ngô sắc, dĩ thị nhân duyên, kinh thiên bách kiếp, thường tại triền phược*.

* Đại khái là chỉ cần có duyên, trải qua trăm kiếp vẫn quấn lấy nhau

Thiển Uyên hiểu được ý tứ của Tịch Chiếu đại sư, lâm uyên tiện ngư bất nhược thối nhi kết vông, hắc sống hai đời người vẫn đứng bên bờ trông ngóng, chưa bao giờ kinh nghiệm qua bi hỉ của nhân sinh, mãi đến lúc gặp Lâm Chi Diêu, lưới mệnh định trước của hắn đã có một mỹ nhân ngư thuộc về hắn.

Lúc Thiển Uyên tỉnh lại đập vào mắt là khuôn mặt mỹ lệ đang say ngủ, hắn thực cảm kích, bởi vì mình đã xuyên không . . .

Chính văn hoàn

51. Chương 51: Phiên Ngoại

Phiêu xương kí

Mục Thừa Anh đánh không lại hộ vệ Thanh Phượng của Hương Phấn Lâu, còn bị hắn làm rách xiêm y, dùng dây thừng buộc lại như cái bánh chưng rồi quăng ra ngoài lầu lý, lăn mấy vòng ở trên đường, trực tiếp ngã vào Cúc Quán đối diện Hương Phấn Lâu.

Thanh Phượng cho ma ma của Cúc Quán một thỏi bạc thật to: “Tìm mấy tên thân cường lực kiện hầu hạ vị Mục gia này thật chu đáo!”

Ma ma kia thấy bạc vui ra mặt, trên gương mặt già nua đầy phấn càn thêm phấn chấn: “Yêu ~ Hôm nay thật là kỳ lạ nha, từ trước giờ chỉ có quý lâu tranh khách nhân với Cúc Quan chúng ta, sao bây giờ lại đem khách nhân tặng cho chúng ta? Ha ha ha ha, Thanh gia hào phóng như vậy, ta cũng không khách khí!” Dem bạc bỏ vào trong áo, xoaay người vào quán la to: “Mấy người tao huyết kia có nghe thấy không, còn không nhanh chóng hầu hạ Mục gia!”

Đám người oanh oanh yển yển nghe vậy bắt đầu ồn ào, đối Mục Thừa Anh vừa sờ vừa ngất, miệng thì không ngừng nói: “Gia, tuyển ta đi! Công phu Nam Cương của ta là nhất!”, “Phi! Tiện nhân, nếu ngươi là đệ nhất Nam Cương, ta chính là đệ nhất vương triều này! Gia! Nhượng ta hầu hạ ngài, ta sẽ hầu hạ ngươi đến thư thư phục phục mới thôi!”

Diễm phúc như thế, thật sự không tồi, chỉ tiếc oanh oanh yển yển này đều là công, Mục Thừa Anh lại không hưởng thụ nổi, hắc giờ phút này bị trói thật chặt, miệng thì bị nhét bằng một cái yếm lụa có hình đồng cung đồ, không thể khước từ những tiểu quan này, thân thể chỉ có thể giãy dựa giống như con sâu, phát ra tiếng rên rĩ ô ô. Mục Thừa Anh yển lặng vô thanh hai hàng nước mắt, này là bị kỹ nữ chơi a!

Sự tình phải nói đến một tháng trước.

Kể về hiện tại thiên hạ đã định, trên võ lâm cũng đã đổi mình chủ mới. Vị minh chủ này chính là tân nhiệm trang chủ của Trấn Kiếm Sơn Trang, mọi người thường xưng là “Nhất đóa kiếm hoa áp hải đường” Lê Hoa Kiếm Kỉ Minh. Về Kỉ Minh thì có đủ loại sự tích, đó là không người không biết không người không hiểu, nhưng nổi tiếng nhất, chính là y cưới một người nam nhân làm thê tử, hơn nữa người thê tử này còn là đảo thiếp*!

*: Phu thê đảo vị trí, phu thành thê, thê thành phu.

Mục Thừa Anh mỗi khi nghe nói như vậy đều đứng lên nói cứ như đây là việc đại nghĩa không hề sai trái: “Điều này sao có thể gọi là đảo thiếp chứ! Ta là yêu thương nương tử nhà ta, không nỡ để y đi theo ta nam chinh bắc chiến phòng thủ biên quan, cho nên mới từ biên quan theo y đến Trấn Kiếm Sơn Trang!” Cuối cùng còn làm ra vẻ cung kính cúi người ngậy thơ nịnh nọt: “Đúng hay không, nương tử?”

Kỉ Minh tức giận đến phát run, bỏ chén trà cộp một tiếng, cầm lấy kiếm đi ra ngoài, “Tuyệt không trở lại nơi này!” trên danh sách lại tăng thêm một quán trà. Mục Thừa Anh vẫn như trước giả bộ khờ dại: “Nương tử, nương tử, người đi đâu vậy? Nương tử từ từ chờ ta với!” chạy theo.

Tục ngữ nói “Hảo nam tử cũng phải sợ si nam tử đeo bám”. Kỉ Minh lúc trước tránh né sự đeo đuổi của vị Đại tướng quân này, từ Nam Cương trốn về Lương Quảng, lại từ Lương Quảng chạy đến tái ngoại, cuối cùng cũng không biết làm sao lại bị một cái bộ lạc ăn thịt người bắt, mất thấy sắp trở thành đồ ăn Trung Quốc trong nồi của dã nhân, ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, Mục Đại tướng quân mặc một cái váy bằng lá cây nhảy ra rống to: “Không được ăn nương tử của ta! Muốn ăn thì ăn ta!”

Sau đó hai người lao lực thiên tân vạn khổ chạy trốn, chưa kịp định thần, Kỉ Minh hỏi: “Lúc này người nói muốn chết thay ta, là thật sao?” Mục Thừa Anh liền thay đổi tác phong cột nhả, nắm chặt bả vai của y, nghiêm mặt nói: “Ta thích người! Mục Thừa Anh thích Kỉ Minh!” Kỉ Minh cũng không biết mình bị làm sao, hồ đồ say trong ánh mắt của hắn, lúc hồi phục tinh thần đã muốn bị hấn xxx. Từ đó Mục Thừa Anh giống như trở thành phân thân của Kỉ Minh, thuốc dán trên da cẩu, muốn bỏ cũng không xong.

Lại nói hôm nay nhạc phụ đại nhân của Mục Thừa Anh triệu kiến hắn, nói hắn đồng ý cho Kỉ Minh thú thê, “Trấn Kiếm Sơn Trang không thể vô hậu!” Tuy rằng nhạc phụ đại nhân nói như vậy, Mục Thừa Anh cũng không hề để ý, hắn tin tưởng Kỉ Minh sẽ không đồng ý. Ban đêm sau khi hai người dây dưa rồi nằm ôm nhau, Mục Thừa Anh liền nói ra chuyện lúc sáng, không ngờ Kỉ Minh lại trả lời giống như sấm sét giữa trời quang: “Xác thực có việc này, ngày kết hôn chính là một tháng sau.” Mục Thừa Anh cũng không để ý đang là nửa đêm, cãi nhau với Kỉ Minh một trận – kì thật là hắn tự nói một mình, Kỉ Minh không phản ứng thản nhiên đi ngủ – sau đó liền “Bỏ nhà đi bụi.”

Mục Thừa Anh nghĩ: vì y, mình Đại tướng quân cũng không làm, đuổi theo y trời nam biển bắc, thiếu chút nữa còn bị Hoàng thượng chém đầu, lại đối lấy câu này của y. Càng nghĩ càng giận, một đường ra roi thúc ngựa, chạy về Xích Thành tỉnh Vân Nam, trực tiếp vào ở trong đệ nhất kỹ viện Nam Cương Hương Phấn Lâu.

Mục Thừa Anh trước kia cũng là một người bản chất phong lưu, bộ dạng lại đẹp, ra tay cũng hào phóng, các cô nương của Hương Phấn Lâu không ai không thích hắn, nhưng lúc này lại bị các cô nương trong lâu tử huyệt đến nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng còn chạy đi, thật sự là mất hết thể diện. Nhưng làm cho hắn khó chịu nhất, cũng không phải việc này: hắn đường đường phong lưu tiểu thân long cư nhiên không ngừng đầu!

Nói đến ngày đầu tiên Mục Thừa Anh đến Hương Phấn Lâu, tìm hoa khôi Phấn Phấn cô nương, nghe đàn uống rượu náo loạn nửa ngày, đến việc chính, hai người chơi đùa một phen, tiểu tướng quân của chính mình lại thế nào cũng không phản ứng, Phấn Phấn cô nương ôn nhu khuyên giải: “Tướng quân hôm nay đi đường vất vả, ta đến hầu hạ ngài ~” nói xong liền đem tiểu tướng quân ngâm trong miệng, lỏng hồi lâu, vẫn không được, Mục Thừa Anh nhắm mắt lại, nhớ tới nương tử thân thương của hắn, nếu là nương tử của hắn bằng lòng vì hắn làm như vậy . . . cái miệng nhỏ của Phấn Phấn dùng sức hút hút, Mục tướng quân không đoán trước đã bắn ra. Sau Mục Thừa Anh ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, bản thân đối nữ nhân cư nhiên không có cảm giác?! Cái này có chút khẩn trương, liền tiếp bảy ngày, thay đổi mười mấy cô nương, thay đổi đủ loại đa dạng, kết quả cũng như vậy, không nghĩ đến Kỉ Minh lại không được. Cuối cùng các cô nương nộ khí xung thiên, hộ viện Thanh Phượng liền đem hắn ném ra: “Một cái thổ nhĩ gia cũng bày đặt

đi phiêu kỹ!”

Mục Thừa Anh bất chấp sinh khí, trong lòng sốt ruột phát cáu, tiểu huynh đệ không động, đây chính là đại sự khó lường!

Mục Thừa Anh rút cuộc được cởi dây trói, các tiểu quan của Cúc Quán thịnh tình mời, Mục Thừa Anh vốn dĩ muốn rời đi, nhưng nghĩ lại: nữ nhân không động, nam nhân động hay không đây? Dừng bước.

Hào khí can vân: “Ma ma, tìm cho gia gian phòng!”

Ma ma được tiền thưởng không dám chậm trễ, phái hồng bài trong quán mang khách nhân lên lầu.

Lục Yêu là quái bài mới của quán năm nay, nhất vũ Lục Yêu danh chấn thiên hạ, hiện tại đang rất đỏ, nũng nịu nịu dịu Mục gia vào phòng, chân còn không đứng vững, đã bị đẩy xuống giường thật mạnh, trong lòng có chút bất ngờ, xem vị gia này không giống người háo sắc, sao lại thô lỗ như vậy? Nhưng vẫn rất nhanh bắt đầu chúc nghiệp xương kỹ đầy đủ tổ chất nên có, phối hợp với động tác của Mục Thừa Anh ở dưới thân hấn vận vẹo thân mình, phát ra tiếng rên rỉ đáng yêu, thỉnh thoảng dùng đùi cọ xát khó gian của hắn. Mục Thừa Anh ôm Lục Yêu hồ loạn sờ soạng một trận, đột nhiên thở dài, suy sụp từ trên người hắn trượt xuống: Mục tiểu tướng quân vẫn không có cảm giác.

Mục Thừa Anh ngẩng đầu nhìn Lục Yêu, quần áo bán khai, e thẹn chọc người thương yêu, vô ốt: Đúng rồi! Tiểu quan này nam nhân giống nữ nhân, dáng người cũng nhỏ xinh, cho nên mình không có cảm giác.

Thưởng Lục Yêu ngân lượng, lại bảo ma ma đến: “Đổi một người giống nam nhân, tốt nhất đã từng tập võ.”

Ma ma tròn mắt tròn trắng, không bao lâu đưa tới một người giống như kim cương. Mục Thừa Anh trên dưới đánh giá: “Không tồi, từng luyện võ công?” vẫy tay đem người kéo vào lòng.

Hai người sờ soạng một lúc, Mục Thừa Anh dần dần cảm thấy không đúng. Tiểu quan này thật là nhiệt tình lớn mật, chủ động cởi xiêm y của hắn, đem hắn đè ở trên giường từ trên xuống dưới vừa liếm vừa hút, sau đó một mặt hàm trụ phân thân của hắn chơi đùa, một tay tham hưởng phía sau hắn.

Mục Thừa Anh nào biết được, người này gọi Tiểu Cúc tiểu quan nhân là trấn quán chi bảo của Cúc Quán, Tiểu Cúc không bán mông, mà bán phía trước, chuyên hầu hạ khách nhân thích bị nam nhân thượng! Mục Thừa Anh bị người đụng đến cảm địa, cả kinh nhảy dựng, tiểu tướng quân đang nửa ngẩng đầu lập tức hạ xuống: “Người làm gì!”

Tiểu Cúc vẻ mặt hiểu rõ cười tươi: “Gia, ngài là lần đầu tiên, Tiểu Cúc giúp ngài chuẩn bị thật tốt mới hảo hành sự nha!”

Mục Thừa Anh tái mặt.

Bạn đang ?

Lúc này cách hôn lễ của Kỉ Minh còn có bảy ngày. Hắn chính là có nhiều hơn ba chân (Mục: Gia? Người thế nào biết bản tướng quân biệt hiệu “ba chân”? Tiểu Bạch: _____#) cũng không chạy về kịp, nhưng Mục Thừa Anh vẫn lập tức nhảy lên lưng ngựa, một đường chạy như điên, hướng Trấn Kiếm Sơn Trang mà đi.

Từ xa chợt nghe thấy chiêng trống loa kèn vui mừng, trên đại môn của Trấn Kiếm Sơn Trang treo lụa đỏ, trên cửa dán chữ hỉ thật to, trước cửa tân khách nối liền không dứt.

“Giờ lành đến! ——”

Mục Thừa Anh một mắt nhắm một mắt mở thật lớn, ra sức quất roi ngựa, thiên lý mã đã một miệng muốn sùi bọt mép, bùm một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi. Mục Thừa Anh té ngã như cầu lăn lộn trong bùn, bề ngoài vốn chặt vật càng thêm kinh khủng, cũng không bất chấp nhiều như vậy, đề khí vận công, hướng trong trang lao đi.

“Nhất bá thiên địa!”

“Nhị bá ——”

“Chậm đã !!!”

Mọi người đều kinh ngạc, vừa quay đầu lại, cũng không biết từ đâu xông tới một tên khất cái mặt xám mày tro, lão đảo nhào vào trong lòng tân lang, sau nỗ lực đó không thể tiếp tục, ngã thẳng xuống đất, hai tay vẫn gắt gao ôm chân tân lang.

Tên khất cái khóc lóc thảm thiết: “Nương tử, ngươi làm sao có thể như vậy?! Có ta còn chưa đủ sao? Ta làm không tốt, ngươi cứ nói ta biết đi! Nương tử !!!”

Người hiểu rõ sự tình đầu đầy hắc tuyến, người không hiểu chuyện thì cứng họng.

Mục Thừa Anh vẫn không chịu bỏ qua: “Người ta đã gần như bất lực, nếu ngươi vứt bỏ ta, ta liền lập tức tự tử cho ngươi xem! Ô ô ô ~”

Kỉ Minh trên trán nổi gân xanh, hai tay nắm lại, run lên nửa ngày, tát Mục Thừa Anh một cái thật mạnh: “Còn không cút vào cho ta!”

Mục Thừa Anh một bả nước mũi một bả nước mắt, trên gò má bên trái in năm dấu tay, ngẩng mặt: “Nương tử, ô ô, ta biết ngươi tốt nhất, ngươi như thế nào không tiếc vứt bỏ ta, ô ô ô ~!”

Kỉ Minh xách sau cổ hắn, kéo ra phía sau viện, lưu lại tân khách cùng lão trang chủ sắp phát điên.

Mục Thừa Anh bị Kỉ Minh lôi về phòng, vẫn ôm chặt lấy y không chịu buông.

Kỉ Minh đẩy hắn ra: “Bắn muốn chết!”

Mục Thừa Anh mặc kệ, ôm Kỉ Minh lại gần, Kỉ Minh đẩy cầm hắn ra, Mục Thừa Anh ngược lại mừng rỡ: “Thật tốt quá! Nương tử ngươi xem! Tiểu tướng quân của ta đứng lên . . . ai da ~”

Kỉ Minh nhin không được, trực tiếp đá văng kẻ điên này, vung áo đi ra ngoài. Mục Thừa Anh còn đang giơ hai chân một trái một phải qua lại nhảy như con voi: “Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Kỉ Minh xử lý xong mọi việc lộn xộn trở về phòng, Mục Thừa Anh vẫn còn một thân y phục bẩn, trên tóc còn cắm một cọng rơm, má bên trái còn xưng phù, tựa trên ghế ngủ say, không biết mơ thấy cái gì, ngây ngô cười nước miếng chảy đầy mặt, chột trái tim một hồi mềm mại, cái mũi đau xót, một giọt nam nhân lệ rơi xuống: Nguyên lai hạnh phúc chính là như vậy!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-lam-uyen>